

Mục lục

Văn Án

Chương 1: Quảng Cáo Khóa Thân

Chương 2: Tại Sao Anh Lại Đến Đây?

Chương 3: Pha Nước Tắm Cho Anh

Chương 4: Em Là Vợ Anh

Chương 5: Đừng Làm Loạn Nữa

Chương 6: Một Đêm Mất Ngủ

Chương 7: Thư Kí Mới

Chương 8: Nhảy Dù

Chương 9: Dạy Cô Ta Cái Gì?

Chương 10: Thử Xem Còn Khả Năng Không

Chương 11: Em Là Giỏi Nhất!

Chương 12: Nhớ Mãi Không Quên Và Không Quên Nhớ Mãi

Chương 13: Lọc Hưởng Bắc Đàng Ghét

Chương 14: Đứa Trẻ Không Có Mẹ Giống Như Ngọn Cỏ

Chương 15: Về Nhà

Chương 16: Chú Trọng Vệ Sinh

Chương 17: Đại Sói Xám Và Tiểu Bạch Thỏ

Chương 18: Không Cần Con Cái

Chương 19: Ánh Trăng Sáng Của Ai?

Chương 20: Sẽ Đau Lòng

Chương 21: Anh Ấy Lo Lắng Cho Tôi

Chương 22: Xa Xôi

Chương 23: Giáo Huấn

Chương 24: Kiểu Cách

Chương 25: Có Gì Không Vui Hãy Nói Với Anh

Chương 26: Ăn Thịt

Chương 27: Anh Không Ăn Cỏ Gần Hang

Chương 28: Đi Mua Sắm

Chương 29: Phân Bón Không Chảy Sang Ruộng Của Người Ngoài

Chương 30: Giày Thủy Tinh

Chương 31: Chín Vạn Chín

Chương 32: Kiệt Tây

Chương 33: Hồi Tưởng

Chương 34: Thích Cứng Rắn

Chương 35

Chương 36: Phụ Nữ Không Phải Để Đánh

Chương 37: Uống Rượu Với Đàn Ông Lưu Manh Vui Hơn

Chương 38: Tên Này! Lại Trêu Đùa Với Cô Sao?

Chương 39: Hãy Gọi Tên Anh

Chương 40: Cuộc Đời Cô

Chương 41: Nói Chuyện Với Anh Thật Phiền Toái

Chương 42: Niệm Nha Đầu

Chương 43: Không Phải Oan Gia Thì Không Gặp Mặt

Chương 44: Để Anh Chinh Anh Ta

Chương 45: Lập Tức Về Nhà Cho Anh

Chương 46: Những Lời Đây Là Em Nói Sao?

Chương 47: Không Quan Tâm

Chương 48: Dây Giày Tuột Rồi

Chương 49: Vui Vẻ Trở Lại

Chương 50: Tôi Đến Đón Cô Ấy

Chương 51: Cuộc Thách Đấu Của Đàn Ông

Chương 52: Đến Anh Cũng Xa Lánh Em

Chương 53: Đồ Ngốc

Chương 54: Tôi Muốn Ly Hôn Với Anh

Chương 55: Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra.

Chương 56: Nói Chuyện Về Như Kiều

Chương 57: Bóng Lưng Của Anh

Chương 58: Văn Thẩn

Chương 59: Sợ Yêu

Chương 60: Ngôi Nhà Không Thuộc Về Cô

Chương 61: Một Ngôi Nhà, Một Bát Vần Thẩn, Khi Đau Khổ Sẽ Không Sợ Hãi

Chương 62: Không Tham Lam

Chương 63: Tai Nạn

Chương 64: Là Em Báo Cảnh Sát

Chương 65: Từ Giờ Sẽ Không Còn Thái Bình Nữa

Chương 66: Cậu Biết Lục Hương Bắc Đang Ở Đâu Không?

Chương 67: Xin Chào Tổng Giám Đốc Lục

Chương 68: Cuộc Đối Đầu Giữa Cô Và Anh, Cuộc Đối Đầu Giữa Anh Và Cô

Chương 69: Không Ai Trách Em Cả

Chương 70: Đừng Tin Những Gì Mắt Mình Nhìn Thấy

Chương 71: I Love You, Baby. Hãy Nói Em Yêu Anh

Chương 72: Cách Thức Mặc Nội Y Sai Rồi

Chương 73: Vợ Luôn Đúng

Chương 74: Đừng Nhìn Anh Như Vậy

Chương 75: Người Không Nên Gặp

Chương 76: Yêu Tinh Tóc Đen

Chương 77: Hai Thế Giới

Chương 78: Sự Ấm Áp Đã Nói Ở Đâu Vậy?

Chương 79: Vì Loại Người Này Đáng Không

Chương 80: Chiếc Đĩa Màu Xanh

Chương 81: Phải Nói Ra

Chương 82: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Chương 83: Đây Chính Là Lục Hương Bắc

Chương 84: Tôi Không Nhìn Thấy Vết Thương Của Anh

Chương 85: Em Vẫn Còn Có Anh

Chương 86: Là Lỗi Của Con

Chương 87: Anh Là Vì Sao Của Em

Chương 88: Đêm Mưa Có Hai Người Rất Ấm Áp

Chương 89: Nên Có Con Rồi

Chương 90: Điểm Nghi Ngờ

Chương 91: Chiếc Di Động Cũ Không Thấy Nữa

Chương 92: Ánh Trăng Đang Nhìn Chúng Ta

Chương 93: Triệt Đế

Chương 94: Nhớ Về Ban Đầu

Chương 95: Nhớ Về Ban Đầu (2)

Chương 96: Nhớ Về Ban Đầu (3)

Chương 97: Mệt Rồi

Chương 98: Cho Anh Một Chút Thời Gian, Anh Sẽ Trả Lại Em Cả Đời

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Văn Án

Anh, Lục Hương Bắc có gì đặc biệt hơn người?

Không phải là nhờ vào khuôn mặt "Họa quốc ương dân", hơn nữa lại có nụ cười hồ ly mê hoặc chết người không đền mạng, ba cô không nhận ra anh có nhiều người hâm mộ vây quanh sao? Lại còn đem vị trí phó tổng giám đốc công ty giao cho anh? Như thế còn chưa đủ hay sao? Tại sao ba cô còn mê muội muốn đem cả cô gả cho anh nữa?

Người đàn ông trưởng thành không có việc gì làm hay sao? Đến Đồng gia làm con rể làm gì vậy? Cô Đồng Nhất Niệm vốn không thích kiểu chồng như thế này!

Cô không muốn có người chồng như thế, rõ ràng là vì nhà cô có tiền bạc và thế lực nên mới kết hôn với cô.

Cô không muốn có người chồng như thế, từ lúc bắt đầu kết hôn thì lạnh nhạt như tảng băng, cứng rắn như một tảng đá.

Cô không muốn có người chồng như thế, mỗi ngày đến nửa đêm vẫn chưa chịu về nhà, cô chán ghét phải chờ đợi và lo lắng.

Cô không muốn có người chồng như thế, cho dù bọn họ điên cuồng như thế nào nhưng chỉ cần một cuộc điện thoại của người con gái khác cũng có thể gọi anh đi.

Cô không muốn có người chồng như thế, đã nuôi dưỡng tình nhân mà lại còn chỉ vào mặt cô mà mắng chửi, anh lại còn giúp đỡ người ta.

Cô không muốn có người chồng như thế, cho nên mới đem đơn ly hôn ném trước mặt anh: "Họ Lục kia, tôi chịu đựng đủ rồi! Chúng ta ly hôn đi!"

Thế nhưng, vì sao tất cả mọi người đều lấy tay chỉ vào đầu cô?

"Đồng Nhất Niệm! Đầu cô bị cửa kẹp hỏng rồi à? Cô còn có thể tìm đâu ra một người đàn ông ưu tú như Lục Hương Bắc chứ?"

"Đồng Nhất Niệm! Cô có biết một khi cô đã buông tay, có bao nhiêu cô gái xếp hàng chờ được gả cho anh không?"

"Đồng Nhất Niệm! Con nếu dám cùng Hương Bắc ly hôn, ba sẽ không cần một đứa con gái như con nữa!"

"Chị, chị muốn ly hôn với anh rồi sao? Em sẽ không khách sáo nữa! Anh rồi! Em đến đây! Anh có thể hỏi em yêu anh sâu đậm đến mức nào!"

Nhưng không ai biết rằng cô cùng anh kết hôn hai năm, rõ ràng nắm tay đồng hành, cùng ngủ chung gối, tâm hòa tâm, sao lại xa cách tận chân trời như vậy.

Nếu như tất cả mọi thứ có thể quay lại một lần nữa, cô có trở lại giữa hè đó hay không? Cô sẽ không đi ra đồng hái bông sen đẹp nhất, như thế, cô sẽ không rơi xuống hồ nước, lại càng không được anh cứu, khiến cho bắt đầu từ đó cùng anh nắm tay, nhưng lại xa cách chân trời...

Thế nhưng... Thế nhưng, Lục Hương Bắc, chúng ta rõ ràng đã ly hôn, tại sao anh còn muốn đến từng bước từng bước bóp nát tim em!

NHẤT NIỆM LỘ HƯỚNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Quảng Cáo Khóa Thân

Trong bối cảnh thành phố quốc tế trong màn đêm với ánh đèn nê-ông huyền ảo, ánh đèn sáng sủa và những ngôi sao trên trời đang đua nhau sáng kéo dài đến tận chân trời đã không còn phân biệt được đâu là đèn đâu là sao...

Màn đêm như vậy đã định sẵn là phồn hoa, đã định sẵn là cô đơn. Từ ban công văn phòng tầng cao nhất của tập đoàn quốc tế Đồng thị có thể nhìn thấy toàn bộ màn đêm này. Người đàn ông đang đứng sát cửa sổ, căn phòng quá lớn, thân hình cao lớn của người đàn ông hiện ra dưới ánh sáng của đèn điện cô đơn như màn đêm. Anh cứ đứng như vậy yên lặng không hề cử động. Chỉ có ở giữa ngón trỏ và ngón giữa tay trái kẹp một điếu thuốc, không nhanh không chậm nhả ra từng vòng khói đang từ từ vào bầu không khí. Thứ duy nhất trong phòng đang chuyển động là những làn khói thuốc. Nếu như không có nó, người ta sẽ cho rằng đang có một "pho tượng" đứng trước khung cửa sổ... "Cốc.... Cốc.... Cốc". Tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Âm thanh này phát ra không nhanh cũng không chậm mà còn thể hiện vài phần thăm dò, người gõ cửa rõ ràng là một người cẩn thận.

"Mời vào!"

Người đàn ông vẫn không cử động, nếu như trong phòng không còn ai khác, mọi người sẽ không ngờ rằng âm thanh đó phát ra từ "pho tượng" ấy, có điều âm thanh ấy quả thật nghe rất hay. Cửa mở ra, bước vào là một người thanh niên gầy nhom với cặp kính trên mặt, bề ngoài thông minh mà sắc sảo.

"Lục tổng, ngài có cần pha thêm cafe không ạ?"

Người đàn ông đứng trước cửa sổ quay người lại, điều này làm người thanh niên gầy nhom ấy cảm thấy trước mắt như sáng lên. Đây tuyệt đối không phải là nói quá, mỗi lần Lục Hướng Bắc xoay người lại như vậy anh ta đều có cảm giác ngạc nhiên. Một người đàn ông đẹp đến nỗi làm cho người đàn ông khác mỗi khi thấy liền cảm thấy trước mắt sáng lên thì thật không biết dùng ngôn ngữ nào để diễn tả. Đầu óc anh lúc này chắc bị hỏng rồi. Anh thề rằng là mình không phải là GAY. Anh chỉ nhìn thấy Lục Hướng Bắc cau mày, trên mặt nổi lên sự lạnh lùng, không hề hài hòa với dung nhan của anh ta.

"Thành Chân đâu?"

"Anh ấy...đang xem phim truyền hình ...lúc tám giờ ạ." Người thanh niên gầy nhom toát mồ hôi hột.

Thành Chân và anh đều là trợ thủ đắc lực của Lục Hướng Bắc nhưng Thanh Chân lại có sở thích không giống với một người đàn ông bình thường, thích xem phim truyền hình tình yêu suốt mười tám giờ. Mà mỗi khi xem là nước mắt lại dàn dụa. Lục Hướng Bắc hơi bối rối, trán dần giãn ra, tay cầm áo khoác: "Lâm Tử, đi thôi, hôm nay tan ca sớm một chút, gọi Thành Chân cùng đi luôn."

Lâm Tử biết Lục Hướng Bắc quyết định tan ca sớm là vì cả ngày hôm nay tâm trạng Lục tổng không tốt nhưng anh cũng không biết lý do là gì. Đương nhiên anh không thể biết được rằng sắp của mình vài ngày trước cãi nhau một trận với vợ, làm vợ bỏ nhà đi rồi.

Trong một văn phòng khác, Thành Chân đang xem phim truyền hình lúc tám giờ đến chảy nước miếng, đến quảng cáo cũng không bỏ qua, nghe thấy tiếng cửa mở, tưởng là Lâm Tử bước vào nên không thèm quay đầu lại

nhìn: "Lâm Tử, mau xem người đẹp này nè, hình như là vợ của sếp thì phải, thân hình quả là ...số một!"

Lâm Tử chỉ cảm thấy sau lưng đột nhiên gió lạnh thổi từng trận, bất giác nhìn lên màn hình, giọng run run: "Không...phải ...đâu, anh nhất định là nhìn nhầm rồi!" Trời ạ! Người phụ nữ bán khóa thân trong quảng cáo sữa tắm xen giữa chương trình phim truyền hình lúc tám giờ vừa rồi đúng là vợ của sếp. Lâm Tử nghiêng người muốn che tầm nhìn của sếp nhưng đã quá muộn rồi. Dường như Lâm Tử có thể nghe thấy tiếng bàn tay của sếp nắm thành nắm đấm kêu răng rắc.

"Đúng là như vậy mà! Tôi thề là mình không nhìn nhầm đâu, tôi sao có thể nhìn nhầm được chứ!" Thành Chân vẫn không sợ chết tiếp tục nói. Không những thế anh còn thề thốt, lúc quay đầu tranh luận với Lâm Tử thì liền nhìn thấy sếp ở phía sau với gương mặt đen sì đang đứng bên cạnh Lâm Tử...

Hết chương 1

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Tại Sao Anh Lại Đến Đây?

"Ha... ha ... ha ..." Lần đầu tiên Thành chân cảm nhận được mùi vị cười còn khó nhìn hơn cả khóc: "Người đó ... không phải chị dâu đâu ... không phải!"

Nhưng trên màn hình đã xuất hiện cận cảnh gương mặt tươi cười mê người của vợ sếp, phải nói rằng cô ấy có làn da trắng hồng đẹp hơn người. Đã bao giờ cô cười dịu dàng đến mê người như vậy với anh chưa? Ánh mắt của Lục Hương Bắc lại sâu vào vài phần. Đột nhiên bộ mặt khóc lóc của Thành Chân có thêm vài phần nhăn nhó: " Sếp à, cho dù đó là chị dâu thì cũng có khả năng cảnh này là do đóng thế. Đúng vậy! Nhất định là có đóng thế! Chị dâu sao có thể quay những cảnh như vậy được? Chị ấy cũng đâu có thiếu tiền!"

Thành Chân nhận thấy mình đã tìm được lời giải thích rất hợp lý nhất, không ngừng gật đầu để gia tăng tính chân thực của lời giải thích này. Lục Hương Bắc vẫn giữ vẻ mặt không có gì kinh ngạc, ánh mắt nhìn màn hình sớm đã như băng hỏa giao đấu. Thế thân ư? Anh lặng lẽ cười thầm, trên màn hình lại phát lại lần nữa tấm lưng đẹp đẽ của người phụ nữ ấy, vcai nốt ruồi "chu sa" ở vị trí áo lót ấy đỏ ấy rõ ràng như vậy, chói mắt như vậy! Ai có thể đến nói cho anh biết trên thế giới còn có một người phụ nữ nào khác ngoài vợ anh không những có khuôn mặt giống mà đến cả vị trí nốt ruồi "chu sa" trên lưng cũng trùng nhau không?

" Đi thôi! Về nhà!" Anh lạnh lùng nói, ra vẻ như chưa từng nhìn thấy gì cả. Thành Chân và Lâm Tử nhìn nhau toát mồ hôi lạnh. Có quý mới tin sếp chưa nhìn thấy gì, đi theo sếp nhiều năm như vậy mà anh còn không

biết sắp mình càng giận thì càng bình tĩnh hay sao? Điều này nên diễn tả như thế nào nhỉ? Ngọt ngọt! Đúng ! Sếp chính là chúa ngọt ngọt! Nhưng chỉ cần ngọn lửa trong lòng sếp không làm liên lụy đến hai cái mạng nhỏ này của bọn họ thì bọn họ đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Đi về ư? Cả hai người cùng hoan hô. Xe nhanh chóng chạy về nơi ở của Lục Hương Bắc và Đồng Nhất Niệm, bỗng nhiên Lục Hương Bắc nói "Dừng lại, rẽ trái."

Thành Chân đang lái xe vội phanh xe, chẳng phải sếp bảo muốn về nhà sao: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu ạ?" Anh vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

"Rẽ trái, rồi đi thẳng, rẽ phải đến ngã tư thứ hai thì rẽ trái!" Trong bóng tối, gương mặt Lục Hương Bắc không hề vui vẻ một chút nào. Thành Chân không dám nói nhiều, lập tức lái xe theo hướng Lục Hương Bắc chỉ, cho đến khi Lục Hương Bắc nói: 'dừng xe' thì xe dừng lại ở cửa một tiểu khu mới. Lục Hương Bắc xuống xe, Thành Chân đang định hỏi anh xem có cần đợi không thì nhìn thấy anh vẫy tay: "Hai người về đi, sáng sớm mai đến đón tôi". Thành Chân và Lâm Tử nhìn nhau, trong lòng có ngàn vạn suy nghĩ đen tối đang nhảy nhót, căn hộ mới? Qua đêm? Tình nhân mới của sếp? Mặc dù lòng hiếu kỳ đang lên đến cực điểm cũng chỉ đành giả mù nhìn sếp đi vào trong tiểu khu.

Trong căn hộ vừa mới trang trí của tiểu khu Ý Loan đang mở tiệc, trong phòng toàn mùi rượu. Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, nam nữ ăn mặc gợi cảm đang say sưa uốn éo nhảy nhót trong tiếng nhạc. Ở bên trong đó, người phụ nữ hấp dẫn xinh đẹp nhất đã nhảy lên bàn vừa nhảy vừa hét lên: "Các bạn thân mến! Mau chúc mừng tôi đi! Chúc mừng tôi từ nay thoát khỏi bể khổ! Trở về cuộc sống độc thân hoàng kim!" Cô còn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng cửa mở 'cạch' một cái, đèn bật sáng, người đàn ông đứng ở trước cửa với vẻ mặt lạnh băng. Bốn bề tĩnh mịch, không một tiếng động chính là từ ngữ dùng để hình dung khung cảnh lúc này. Có người chọc chọc vào người phụ nữ đang điên cuồng trên bàn trà: "Niệm Niệm, chồng bạn đến rồi kìa!"

Hết chương 2

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Pha Nước Tắm Cho Anh

🔊 Chương 3: Pha nước tắm cho anh 🔊

Sự đặc ý trên mặt Đồng Nhất Niệm biến mất không còn bất cứ dấu vết gì. Lục Hương Bắc đáng chết. Căn hộ này cô vừa mới mua, hôm nay vừa mới dọn vào mà anh đã tìm được rồi sao? Lại còn có chìa khóa nữa chứ? Chuyện gì thế này? Lục Hương Bắc đáng chết, trên khuôn mặt anh lộ ra cái vẻ mặt cười cười, giống như đã đăng ký bản quyền ở nơi này vậy nhưng lại không đón nhận được sự hoanh nghênh của Đồng Nhất Niệm. Với nụ cười hồ ly giấu đầy dao găm, ngoài mặt thì cười nhưng bên trong lại không cười, anh liền thân thiết chào hỏi từng người bạn của cô. Nhưng những người bạn xấu xa thấy chết không cứu này vừa nãy còn thề sẽ đứng về phía Đồng Nhất Niệm tố cáo Lục Hương Bắc là nam nhân thiên hạ đệ nhất bạc tình, vậy mà giờ phút này lại giơ tay đầu hàng. Từng người, từng người một niềm nở bắt tay Lục Hương Bắc. Đặc biệt là Giai Mi - người đã hô hào mạnh nhất, bây giờ giống như trở thành fan hâm mộ của Lục Hương Bắc vậy! Nhìn bộ dạng mê trai của cậu ấy khi bắt tay Lục Hương Bắc, vui mừng đến nỗi một năm không rửa tay cũng được.

Đồng Nhất Niệm phẫn nộ cắn cắn môi, đứng trên bàn không động đậy. Lục Hương Bắc đến trước mặt cô nhẹ nhàng ôm cô xuống, ngón tay còn vương lại mùi thuốc lá, xoa xoa mặt cô, dùng âm thanh mê người nói vào tai cô: "Anh đi làm cả ngày, mệt rồi, em pha nước cho anh tắm đi!"

Tiếng nói không to không nhỏ, vừa đủ cho mọi người nghe thấy, hành động ái muội như vậy lại không hề tránh né người khác như vậy thật không biết ngại ngùng là gì mà. Vì vậy bạn bè đến chúc mừng Đồng Nhất Niệm

độc thân chuyển vào nơi ở mới đã nhanh chóng chạy mất không còn một bóng người. Vừa mới đây còn là căn hộ vô cùng náo nhiệt, chỉ trong nháy mắt còn lại hai người, đó là cô và anh. Đồng Nhất Niệm nghiêng rặng không ngừng. Đúng là lũ bạn vô tình! Sao có thể để cô ở lại một mình đối phó với con hồ ly giáo hoạt này chứ! Không đúng! Hồ ly đã biến thân thành sói xám rồi.

"Sao còn chưa đi?" Anh nói, môi của anh vô tình chạm vào môi cô. Mùi thuốc lá trong hơi thở của anh không ngừng len lỏi vào trái tim cô. Cô dần dao động. Đáng chết, lại còn giờ trò mỹ nam kế? Đồng Nhất Niệm, mày nhất định phải kiên cường! Cô kêu lên một tiếng, đẩy anh ra: "Sao anh không đi tìm Yến Oanh của anh mà bảo cô ấy pha nước tắm cho anh?"

Cô vẫn không cách nào giải tỏa sự hoài nghi trong lòng được. Mới vài ngày trước, cô tận mắt nhìn thấy người phụ nữ hộp đêm, cái người gọi là Yến Oanh đó, người tình tin đồn của anh hôn lên mặt anh. Từ trước đến nay, cô vốn không tin chuyện anh có tình nhân, nhưng không gì thuyết phục bằng tận mắt nhìn thấy. Lục Hướng Bắc nghe xong cũng chỉ xem như cô buồn bực vô cớ, hôn lên mặt cô, vừa cởi áo sơ mi, dây lưng vừa đi vào phòng tắm để tắm rửa. Trong đầu Đồng Nhất Niệm toàn là Yến Oanh hôn anh ngày hôm ấy. Cô cảm thấy nặng nề vô cùng, tay chà chà vào chỗ anh vừa hôn cô, hận không thể chà đi cả lớp da này! Trước khi anh bước vào bồn tắm, di động đặt trên bàn reo lên, cô nhìn lướt qua là một chữ "Oanh", vị chua xót từ tận tâm can ào ra, cô không hề suy nghĩ mà nhận điện thoại, chưa kịp nói gì đối phương đã nhõng nhẽo gọi tên anh: "Anh Bắc, tối nay anh có đến đây không?"

Đồng Nhất Niệm cảm thấy khó chịu như nuốt phải ruồi vậy, ấn mạnh nút màu đỏ, đập chiếc di động thật mạnh, nhưng thật đáng chết, chất lượng của di động quá tốt, đập thế nào cũng không vỡ! Phim truyền hình tình cảm cầu huyết trên TV không phải đều lấy điện thoại để chút giận hay sao? Mỗi

lần chỉ cần đập một cái là vỡ rồi! Những gì chiếu trên TV đều là gạt người
cả! Một tay che trời!

Hết chương 3

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Em Là Vợ Anh

🔒 Chương 4: Em là vợ anh 🔒

Tiếng của Lục Hương Bắc từ phòng tắm vọng ra: "Lấy giúp anh cái khăn tắm!"

"Không có!" Đồng Nhất Niệm nghiêng rặng, cô hận nhất chính là cái đức tính này của Lục Hương Bắc. Rõ ràng hiện tại cô đã giận đến điên người rồi mà anh lại xem như không có việc gì!

"Vậy thì anh cứ như vậy đi ra nhé!"

Sắc mặt Đồng Nhất Niệm tái mét, đầy phẫn nộ. Thật không biết xấu hổ là gì mà. Anh không cần mặt mũi nhưng cô vẫn cần, hậm hực đi vào phòng ngủ lấy khăn tắm cho anh. Vừa mở cửa phòng tắm liền bị hơi nước dày đặc bên trong làm cho hai chân cô không khỏi mềm nhũn. Cô nhanh chóng ném khăn vào trong rồi đóng cửa lại, giống như tránh bệnh dịch vậy. Còn cô thì ở bên ngoài cửa thở hỗn hển. Hơi thở của anh trong phòng tắm từng bước thâm nhập vào hô hấp của cô. Khi anh từ phòng tắm bước ra, cô đang quay lưng lại với anh. Tối hôm nay vì mở tiệc nên cô mặc áo bó sát vào cơ thể và quần ngắn, khuôn mặt trang điểm như đi bar. Áo bó có phần cổ ở sau lưng rất trễ làm tấm lưng trắng như tuyết thoát ẩn thoát hiện dưới lớp tóc đen bóng uốn xoắn.

Anh vừa tắm xong nên có chút nóng bức, anh ôm cô từ phía sau, môi của anh rơi xuống bờ vai mềm mại trắng như tuyết của cô sau đó thăm dò vào trong cổ áo cô. Hành động này của anh làm cô run run, trong đầu vụt hiện lên hình ảnh Oanh Oanh hôn anh liền không biết lấy sức lực ở đâu

xoay người đẩy mạnh anh ra đồng thời tát anh một cái, giận giữ mà hét lên: "Tên họ Lục kia! Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của anh động vào người tôi!"

Lục Hương Bắc cười nhẹ, trên mặt bắt đầu xuất hiện cảm giác đau rát. Xem ra cái tát này của Đồng Nhất Niệm cũng không hề nhẹ. Sắc mặt anh âm u nhưng vẫn bình thản nói một câu: "Anh chỉ muốn nhắc nhở em, em đã mấy ngày không đi làm rồi, ngày mai là thứ sáu, ba sẽ đến công ty thị sát. Nếu không muốn bị mắng thì nhớ phải đi làm!"

Đây là lần đầu tiên Đồng Nhất Niệm động tay đánh anh mà nó lại còn là một cái tát. Thật ra mà nói tát xong cô vẫn còn sợ hãi. Lục Hương Bắc là người như thế nào cô rất hiểu rõ, thậm chí còn có tin đồn rằng anh ăn thịt người không thềm nhả xương ra. Mà hiện tại cô tát thì cũng đã tát rồi, nếu như anh ta muốn trả thù thì chỉ sợ cô không chết cũng bị lột da. Giải quyết một cách bình thản như vậy ngược lại nằm ngoài dự liệu của cô. Nhưng cũng chính điều này đã làm sự sợ hãi trong lòng giảm đi nhiều. Cô hăng giọng: "Dù sao cũng đã nhắc nhở rồi thì ngày mai phải đi chứ!" Lục Hương Bắc nghe xong liền dùng đôi mắt thâm sâu chăm chú nhìn cô, nhìn cho đến khi cô có chút thất thần thì đột ngột duỗi tay giữ chặt cằm cô, đầu ngón tay dùng sức, âm thanh vừa dịu dàng lại vừa như âm hồn ma quỷ vang lên: "Anh vẫn còn một việc cần nhắc nhở em, em vẫn còn là vợ anh đấy!" Cô càng giãy giụa thì anh càng gia tăng sức lực, bây giờ cô đã hiểu độ sức lực với đàn ông mãi mãi là một việc làm ngu ngốc. Chỉ là vào lúc này anh lại nhớ ra người vợ là cô sao? Khi Oanh Oanh hôn anh sao anh lại không nhớ đến cô? Bỗng nhiên cô cảm thấy uất ức, rất muốn khóc. Cô cố gắng ngẩng đầu lên để nước mắt chảy ngược vào trong. Cô lạnh lùng đáp: "Vậy thì sao?"

Dường như anh đã nhận ra rằng mình giữ chặt cô như vậy đã làm đau cô rồi, anh liền nới lỏng tay, nở một nụ cười tà ác mà bình thản, nhìn mãi vẫn không ra đó là loại cảm xúc gì: "Cái quảng cáo đó của em từ ngày mai sẽ ngừng phát sóng."

Cô nhảy lên: "Anh điên rồi sao?"

"Người điên là em mới đúng! Nếu em muốn ba nhìn thấy rồi tức giận vỡ mạch máu thì cứ tiếp tục phát sóng!"

Hết chương 4

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đừng Làm Loạn Nữa

🔒 Chương 5: Đừng làm loạn 🔒

"Anh biết tôi phải bồi thường bao nhiêu tiền không?" Cô vội vàng nói, trong đầu bắt đầu tính toán tiền vi phạm hợp đồng.

"Tiền ư? Ngày mai anh sẽ đưa chi phiếu bồi thường cho họ."

"Lục Hương Bắc, anh không có quyền làm như vậy! Anh dựa vào cái gì mà muốn quản tôi?" Ngày mai đưa chi phiếu sao? Đó là tiền của nhà cô! Ba đúng là điên rồi, tại sao lại giao quyền quản lí tài chính cho anh? Hại cô đi đến đâu cũng nằm trong sự khống chế của anh.

Trên khuôn mặt anh hiện ra một nụ cười đào hoa nhưng rất bình thản: "Anh mà không quản em thì không biết ngày mai em còn có thể làm ra những chuyện gì nữa."

Cô tức đến hộc máu. Nhìn bộ dạng cười như không cười của anh, cô chỉ muốn cào cấu bộ mặt đó của anh. Sao anh luôn như vậy? Cô càng tức giận thì anh lại càng thản nhiên. Cho dù thế nào cũng cảm thấy rất bức bối

Nén xuống ngọn lửa giận giữ xuống, cô nở một nụ cười hoàn toàn không quan tâm: "Làm sao anh biết được quảng cáo tiếp theo mà tôi và bọn họ đã kí hợp đồng là quảng cáo sản phẩm dành cho người lớn?"

Sắc mặt anh quả nhiên thay đổi. Cô luôn có ý định làm tổn thương anh, nhưng Lục Hương Bắc anh cũng có lúc thay đổi sắc mặt sao? Tuy nhiên cô đã vui mừng quá sớm rồi, đó chỉ là trong chớp mắt mà thôi, không

lâu sau đó anh lại khôi phục cái vẻ mặt ngoài cười trong không cười ấy. Bỗng nhiên đưa tay về phía sau cổ cô, mạnh mẽ kéo cô lại gần mình và cúi đầu hôn cô một cái thật sâu. Cô ra sức giãy giụa nhưng hậu quả duy nhất mang lại chính là làm rơi khăn tắm đang quấn quanh eo anh và trong lúc lấy hơi để thở thì cô được anh bế lên đi vào phòng ngủ. Chân tay cô ra sức biểu tình thậm chí còn cắn vào vai anh nhưng đều không chống lại được cơ bắp của anh. Cuối cùng vẫn bị anh ép nằm trên giường.

"Anh muốn làm gì! Mau tránh ra!" Cô bắt lấy mặt anh nhưng ngay lập tức liền bị anh giữ chặt tay giữ phía trên đầu cô. Đôi mắt âm u nhìn xuống gương mặt đầy tức giận của cô, mắt khẽ cười: "Em muốn làm gì? Không phải là sắp tới em quay quảng cáo sản phẩm dành cho người lớn sao? Anh cùng em luyện tập diễn xuất thôi một chút thôi mà!"

Ngay lập tức anh bắt đầu cắn cổ cô, tay còn lại nhanh chóng xâm nhập vào bên trong chiếc áo bó của cô, anh liền phát hiện cô không mặc nội y mà chỉ dán miếng dán ngực. Mắt anh càng trở nên u ám hơn, trên môi càng mãnh liệt. Anh đã quá hiểu cơ thể cô, không cần tốn một chút sức lực nào đã khơi dậy được hưng phấn của cô. Cô sợ bản thân sẽ đắm chìm trong biển tình nhưng cả người cô, thứ duy nhất có thể cử động chỉ có miệng mà thôi. Vì thế cô bắt đầu dùng ngôn ngữ để phản bả lại: "Lục Hương Bắc! Anh hãy dừng tay cho tôi! Tôi sẽ kiện anh tội cưỡng bạo! Tên lưu manh này, đừng để thứ bản thiêu của anh đặt lên người tôi! Đừng để tôi phải hận anh!"

Không biết là câu nói nào của cô đã đả kích anh, bỗng nhiên anh dừng lại, lật người nằm xuống bên cạnh cô mà hít thở. Cô cũng đang hít thở nhưng lại giống như đang vui mừng về việc mình không bị mất mạng sau khi bị cướp. Cô không dám nhìn anh, người không một mảnh vải che thân đang nằm bên cạnh. Cô xoay người, chán ghét ra lệnh đuổi người: "Anh cút đi, trở về chỗ người tình của anh mà ngủ!"

Một tay anh đặt trên lưng cô khẽ vuốt ve, sau lưng truyền đến tiếng nói mơ hồ: "Đừng làm loạn nữa, ngủ đi!"

Tại sao mỗi lần cãi nhau, khi anh trả lời cô đều là bốn chữ "đừng làm loạn nữa"?(1) Anh cho rằng cô đang làm loạn vô cớ sao? Được rồi, đã như vậy rồi thì không làm loạn nữa, cô cũng đã làm loạn đủ rồi! Cô hất tay của anh ra khỏi người mình. Xem ra tối nay muốn đuổi anh đi là điều không thể rồi, cô đành ngủ ở phòng khách vậy.

Hết chương 5

(1): trong bản gốc, Dạ Dạ có viết "别胡闹 : đừng làm loạn" có 3 chữ, trong bản dịch, mình dịch thành "đừng làm loạn nữa" cho phù hợp với bối cảnh nên sửa thành 4 chữ

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Một Đêm Mất Ngủ

🔒 Chương 6: Một đêm mất ngủ 🔒

Đêm nay Đồng Nhất Niệm ngủ không hề ngon một chút nào. Vốn dĩ muốn dọn ra khỏi nơi gọi là "nhà" của cô và anh, mặt khác cô cũng muốn suy nghĩ kỹ xem cuộc hôn nhân này có cần tiếp tục nữa hay không. Hôn nhân không tình yêu là không có đạo đức, mà giữa cô và Lục Hương Bắc thù làm gì có tình yêu...

Nếu như không phải hai năm trước anh cứu cô từ trong hồ nước, nếu như không phải ba cô tuổi đã cao, sức yếu, nếu như không phải nhà cô không có con trai để kế thừa gia nghiệp, nếu như Lục Hương Bắc không thể hiện tài năng vượt trội của mình trong việc quản lý công ty thì làm sao ba có thể thích anh đến như vậy? Lại còn gả cô cho anh nữa chứ? Không thể phủ nhận rằng hai năm nay, kể từ khi Lục Hương Bắc tiếp quản công ty, anh không chỉ quản lý công ty đâu ra đó mà lợi ích công ty tăng gấp ba lần so với lúc ban đầu. Ba cô càng nhìn càng yêu chàng rể này, hoàn toàn xem anh như con trai ruột của mình. Nhưng với cô mà nói, dường như từ trước cho đến nay, cô chưa từng lại gần với anh. Thậm chí cô còn không biết tại sao Lục Hương Bắc lại cưới cô. Cô từng ngốc nghếch hỏi Lục Hương Bắc: "Anh yêu em sao?" Lục Hương Bắc không những chọn cách lảng tránh trả lời trực tiếp mà hỏi ngược lại cô: "Vậy tại sao anh lại cưới em làm vợ?" Đúng vậy, sao lại kết hôn với cô? Từ trước đến nay, ạn chưa từng nói yêu cô, cũng chưa từng làm những việc mà những đôi tình nhân hay làm. Dĩ nhiên là trừ việc vận động trên giường. Cô tin rằng với kỹ xảo trên giường điêu luyện của anh, không biết anh đã phải tôi luyện qua bao nhiêu phụ nữ mới có thể luyện thành, còn cô có tính là gì chứ? Cô cũng giống như rất

nhiều người vợ khác đã từng hỏi Lục Hương Bắc rằng: "Người phụ nữ có phải là tình nhân của anh không?" nhưng Lục Hương Bắc lại nói "Em nghĩ quá nhiều rồi."

Bên ngoài đồn thổi những gì cô không phải không biết mà là cô tình nguyện lựa chọn tin tưởng anh cho đến khi tận mắt nhìn thấy. Cô có thể nhẫn nhịn chuyện anh không yêu cô bởi vì cô cũng không hề biết bản thân mình có yêu anh hay không nhưng cô quyết không nhẫn nhịn sự phản bội. Vì vậy cô mới bỏ đi nhưng anh lại khẳng định tìm đến. Dĩ nhiên không phải là cô ngốc đến nỗi cho rằng đây là biểu hiện cho thấy anh yêu cô. Lựa chọn giữa vũ nữ và con gái Đồng gia thì chắc hẳn ai cũng chọn cô thôi, không phải sao? Đây dường như không phải là chuyện làm cô đau đầu nhất. Chuyện làm cô đau đầu nhất là sau khi biết được chuyện của anh và Oanh Oanh, tạo sao cô lại có thể giữ gìn đến như vậy. Tại sao vậy? Chỉ ba chữ này thôi mà đã dày vò cô cả đêm rồi.

Hôm sau, cô tỉnh dậy với hai con mắt gấu trúc to đùng với gương mặt tiều tụy. Vừa mới thức dậy đã, nhìn thấy anh ngồi ngay ngắn trên bàn ăn xem báo chờ cô làm bữa sáng. Không sai, cô đã từng thích một cuộc sống có chất lượng, bữa sáng của anh từ trước tới nay đều do cô làm, hơn nữa còn rất phong phú nhưng điều này không có nghĩa là cô hôm nay sẽ làm như vậy. Cô xem như mình không nhìn thấy anh. Đánh răng rửa mặt xong, cô chọn cho mình một chiếc áo khoác trắng sạch sẽ mà tinh tế, những lọn tóc xoắn cuộn lên thành búi. Sắc mặt cô trong gương nhìn như quỷ vậy, chính mình nhìn rồi mà còn bị giật mình chứ đừng nói lúc nửa đến gặp nhân viên công ty. Vì vậy cô đành phải trang điểm nhẹ, mặc dù quầng thâm quanh mắt không thể biến mất nhưng ít nhất cũng không thể dọa người. Cầm lấy túi xách ung dung mở cửa thì sau lưng vọng lại tiếng hỏi của anh: "Bây giờ chúng ta đi đâu ăn sáng đây?"

Cô hận đến nghiến răng, xoay người lại mỉm cười: "Ngài Lục à, tôi nhớ tối qua ngài còn nhắc nhở tôi rằng tôi là vợ ngài chứ không phải mẹ

ngài. Ai tình nguyện phục vụ ngài bữa sáng thì ngài đến đó đi!"

Hết chương 6

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Thư Kí Mới

Chương 7: Thư kí mới

Sau khi nói xong, cô cũng chẳng thèm quan tâm đến phản ứng của Lục Hương Bắc mà đóng cửa "rầm" một cái, tự mình đi làm.

Bình thường cô và Lục Hương Bắc đi làm cùng nhau, anh là phó tổng giám đốc công ty còn cô là trợ lý của anh kiêm giám đốc phòng thư ký.

Ba cô sắp xếp như vậy vì muốn để cô học tập anh để quản lý công ty cho tốt, ngoài ra còn một ý đồ khác. Giữa tổng giám đốc trẻ tuổi và thư ký hình như hay có một vài câu chuyện ám muội, để cô quản hết các thư ký chính là để loại bỏ hết tin đồn này.

Đồng Nhất Niệm cảm thấy thật buồn cười, nếu như trái tim người đàn ông không đặt ở chỗ cô thì để cô quản hết những người phụ nữ quanh anh là đủ rồi sao? Phụ nữ trên đời rất nhiều cô có thể quản được hết sao?

Cũng may con thỏ Lục Hương Bắc này lại không thích ăn cỏ gần hang, vì vậy, khi ở công ty, hai người bọn họ lại có thể ngầm phối hợp với nhau tạo nên hình ảnh một đôi vợ chồng ân ái, rất xứng đôi.

Hai năm trở lại đây, ba cô dần dần giao quyền hành cho Lục Hương Bắc, trên danh nghĩa anh là phó tổng giám đốc nhưng thực ra đã dần dần ngồi lên vị trí tổng giám đốc rồi. Ba cô, trừ việc thứ sáu hàng tuần đến công ty nghe báo cáo như đi thị sát ra thì công ty giống như đã là thiên hạ của Lục Hương Bắc rồi.

Văn phòng của cô nằm bên cạnh văn phòng của Lục Hương Bắc, bên trên có một tấm biển ghi trợ lý phó tổng tài và giám đốc phòng thư ký Đồng.

Chức danh này vì quá nhiều chữ đã dẫn đến việc để hợp với những tấm biển khác một cách ngay ngắn và hợp mỹ quan nên không ghi đầy đủ họ tên của cô mà chỉ ghi họ thôi.

Từ thang máy muốn đi đến văn phòng của cô và Lục Hương Bắc phải đi qua khu vực của thư ký tổng tài. Thư ký của Đồng thị quốc tế khác với thư ký công ty khác là vì Đồng Nhất Niệm là giám đốc phòng thư ký cho nên tất cả những bình hoa muốn lấy thân phận thư ký để tiếp xúc tổng giám đốc hoặc giám đốc các bộ phận để tạo quan hệ đều bị chặn từ ngoài cửa.

Thư ký của Quốc tế Đồng thị, mỗi người đều có năng lực thực sự. Các thư ký đều rất chăm chỉ, trước khi Lục Hương Bắc và cô đến thì bọn họ đã đến trước rồi.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, vừa vào đến khu vực thư ký thì các thư ký trong bộ đồng phục ngay ngắn đều đứng dậy chào cô, cô nở nụ cười cứng cỏi của nghề nghiệp gặt đầu với họ. Không ngờ lại phát hiện trong đó có thêm một gương mặt mới, hơn nữa còn là một gương mặt mới trẻ trung, xinh đẹp, thanh khiết.

Mới chỉ một tuần không đi làm thôi mà công ty đã tuyển người mới rồi sao? Cô là giám đốc phòng thư ký mà tại sao không ai nói với cô một tiếng chứ?

"Di Đóa, theo tôi vào trong." Sắc mặt cô của cô vẫn như bình thường.

Di Đóa là bạn tốt của cô, vừa tốt nghiệp cô liền giới thiệu bạn vào Đồng thị quốc tế làm việc, từng bước vững chắc thăng tiến lên đến tầng cao nhất của Đồng thị. Cô đã làm thư ký của Lục Hương Bắc được một năm rồi. Di Đóa dường như đã biết Đồng Nhất Niệm gọi cô vào là vì việc gì.

Đóng cửa cẩn thận, sau đó ôm lấy cô nịnh nọt: "Niệm Niệm, cuối cùng thì cậu cũng chịu đi làm rồi. Cậu có biết rằng tớ nhớ cậu nhiều lắm không?"

Đồng Nhất Niệm ném cho cô một ánh mắt lạnh lùng: "Tiểu thư này, chẳng phải tối qua chúng ta mới gặp nhau sao?" Tối hôm qua, chính là tại nơi ở mới, Di Đóa trước khi đi vẫn không quên ném cho cô biểu hiện vô cùng sắc tình. Di Đóa cười giễu cợt: "Ừ ha, đúng vậy, tớ quên mất... Phải rồi, tại sao sắc mặt cậu lại kém như vậy? Đêm qua vui sướng quá độ sao?" Di Đóa quyết định chuyển chủ đề.

Sắc mặt Đồng Nhất Niệm càng ngày càng lạnh: "Thư ký Di Đóa, bây giờ là giờ làm việc mà lại thảo luận vấn đề không lành mạnh, trừ thưởng tháng này!"

"Đừng như vậy mà! Chúng ta là ai chứ? Cậu nói xem về phương diện đó của Lục tổng có phải là rất lợi hại không?" Di Đóa để lộ bộ dạng đen tối của mình.

"Hai tháng!" Đồng Nhất Niệm nhắc điện thoại định gọi cho phòng tài vụ.

Hết chương 7

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Nhảy Dù

Chương 8: Nhảy dù

Di Đóa giữ chặt tay cô, nở một nụ cười kì dị: "Được rồi! Vậy không nói cái này nữa! Tớ khai không phải là được rồi sao! Đó là thư ký mới đến, vừa mới tốt nghiệp đại học, tên là Ngũ Nhược Thủy, trực tiếp nhảy dù vào đây!"

"Nhảy dù? Ai nhảy dù? Mẹ kế của tớ sao?" Ba quản lý nhân sự rất nghiêm, người có đủ quyền lực cho người khác nhảy dù vào khu vực thư ký không nhiều, ngoài ba ra thì chỉ còn Lục Hương Bắc. Ngay cả cô, năm đó, khi giới thiệu Di Đóa vào đây thì cô ấy cũng phải bắt đầu từ vị trí thấp nhất. Vì vậy, theo cô thấy thì khả năng lớn nhất chính là mẹ kế thổi gió bên gối để được ba sắp xếp cho vào đây. Di Đóa bĩu môi, mang vẻ mặt thương hại: "Không phải, là Lục tổng..."

"Cái gì?" Đồng Nhất Niệm liền mất kiểm soát hét lớn, nói xong liền cảm thấy bản thân mình phản ứng quá kịch liệt, cắn môi ra lệnh cho bản thân bình tĩnh lại.

Di Đóa, con bé đáng chết này lại còn muốn chọc giận cô: "Niệm Niệm, đừng chỉ lo tức giận không thôi, cậu phải nghĩ cách điều tra rõ ràng mười tám đời tổ tông con người này và còn phải nghĩ cách đuổi cô ta đi. Cậu không nhìn thấy cô ta "ân cần" với Lục tổng thế nào đâu, người không biết còn tưởng cô ta là vợ của Lục tổng đấy!"

Đồng Nhất Niệm quả thực rất tức giận, hơn nữa còn giận đến nỗi hít thở cũng không nổi, cốc vào đầu Di Đóa: "Con bé đáng chết này, cả tuần

này cậu đi đâu vậy hả? Sao không chịu báo cho tớ một tiếng? Tối qua cũng không nói?"

Di Đóa ủy khuất xoa đầu: " Tớ có nói, nhưng mà cứ nhắc đến tên Lục tổng là cậu lại cảnh cáo tớ không được nhắc đến tên đó trước mặt cậu. Hơn nữa hai người các cậu đang chiến tranh lạnh, tớ cũng không muốn thêm dầu vào lửa. Vì vậy lưỡng lự một hồi, tớ mới không nói nữa..." Di Đóa còn bối rối hơn cả cô.

Đồng Nhất Niệm hậm hực tiếp tục cốc vào đầu cô, xoay người mở cửa đi ra ngoài. Chưa bao giờ Lục Hương Bắc đi làm muộn, có lẽ bây giờ đã đến rồi! Quả nhiên cô vừa đi ra thì Lục Hương Bắc từ hướng khác đi tới, hai người đồng thời đứng yên trước cửa văn phòng tổng giám đốc. Cô còn chưa kịp nói một câu nào thì một mùi hương hoa nhài thanh nhã bay đến, hòa cùng mùi hương này còn có mùi trà xanh thượng đẳng và giọng nói ngọt ngào của phụ nữ: "Lục tổng, em đã pha trà cho anh rồi!" Một đôi tay nõn nà ngọc ngà bưng một tách trà xuất hiện giữa cô và anh, trà nóng hơi nước bay lên, trong làn hơi nước đó Lục Hương Bắc trong mắt Đồng Nhất Niệm ngày càng trở lên mờ ảo... Gương mặt xinh đẹp trẻ trung hiện lên một nụ cười ngượng ngịu nhưng ngọt ngào: "Lục tổng, anh có thích trà em pha không? Em đã tìm hiểu, muốn pha được trà xanh tốt nhất thì phải đổ nước trước, chờ nước nguội xuống 70- 80 độ mới bỏ lá trà vào, lá trà sẽ nhanh chóng chìm xuống đáy cốc. Đổ đi những thứ nổi trên mặt nước sau đó thêm nước khoảng 30 giây sau là có thể uống. Bây giờ vừa đúng 30 giây, Lục tổng mau uống đi, để nguội sẽ ảnh hưởng đến mùi vị của trà!"

Đồng Nhất Niệm ngắm kỹ người con gái tên Ngũ Nhược Thủy này, cô phát hiện cô ta có làn da trắng nõn nà hơn nữa lại trẻ trung phơi phới. Cô luôn tự hào có được làn da đẹp, bằng không người quay quảng cáo sữa tắm của công ty sẽ không phải là cô, nhưng so sánh với người con gái này cô lại không còn tự tin như vậy nữa. Đặc biệt, Đồng Nhất Niệm phát hiện đôi mắt người con gái này rất lạnh lợi, dường như chỉ cần chuyển mình là có ngay

chủ ý, là người con gái cực kỳ thông minh. Có điều thông minh như cô ta lại vẫn không biết người đứng trước mặt mình chính là Lục phu nhân chính hiệu sao...

Hết chương 8

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Dạy Cô Ta Cái Gì?

Chương 9: Dạy cô ta cái gì?

Cô không tự chủ được mình mà cong môi, cô muốn giữ thái độ xem kịch hay này mà nhìn Lục Hương Bắc. Cô vốn muốn tìm Lục Hương Bắc đòi lời giải thích, bây giờ thì hay rồi không cần cô nói nữa. Ánh mắt bất giác vượt qua Lục Hương Bắc nhìn Lâm Tử và Thành Chân phía sau anh, hai người này dường như cũng đang xem kịch hay giống cô vậy... Nụ cười của cô dần lớn hơn, hai người đó ngượng ngùng không dám nhìn phía trước mà chỉ dám nhìn nhìn bốn phía không thì đơn giản là nhìn lên trần nhà. Chỉ có Lục Hương Bắc là vẫn án binh bất động, nhận trà rồi thản nhiên lên tiếng 'cảm ơn', sau đó đi vào phòng tổng giám đốc. Lâm Tử và Thành Chân tỏ vẻ phục tùng cùng theo vào.

Chuyện gì đang xảy ra vậy? Như vậy là kết thúc sao? Ánh mắt Đồng Nhất Niệm lướt qua mặt từng người, từng người một, phần lớn đều tỏ ra thất vọng. Những người này chắc đều mong cô và Lục Hương Bắc to tiếng một trận đây mà? Còn may là lý trí còn sót lại của cô đã phát huy tác dụng nhắc nhở cô lúc này nhất định không được kích động nếu không hình tượng của cô sẽ không còn nữa: "Không còn việc gì làm sao?" Cô không nặng cũng không nhẹ mà lên tiếng làm cho tất cả thư ký trở về vị trí chỉ trừ cô gái Ngũ Nhược Thủy đang đứng trước mặt kia...

Ngũ Nhược Thủy rất khiêm tốn chào hỏi cô: "Chào chị, em tên Ngũ Nhược Thủy, là thư ký mới tới, trước đây em chưa từng nhìn thấy chị, mong được chị chỉ bảo!"

Cô em này thật biết làm người khác hài lòng. Nếu không phải biểu hiện trong cuộc nói chuyện của cô ta với Lục Hương Bắc vừa rồi rõ ràng đến vậy, có thể cô còn rất thích cô ta. Đồng Nhất Niệm mỉm cười: "Chào em, đều làm việc cho công ty cả, hợp tác vui vẻ!"

Sau đó cô quay người lại thì nhìn thấy nhiều thư ký cố nén cười, khi phát hiện ánh mắt tà ý của Di Đóa liền hiểu ra, những người này đều không nói cho Ngũ Nhược Thủy biết vị trợ lý phó tổng kiêm giám đốc phòng thư ký Quốc tế Đồng thị cô đây chính là Lục phu nhân... Thôi được đã không biết thì cô cũng vờ như không biết đi.

Cô đã nhận ra rằng tự mình đến thảo phạt Lục Hương Bắc là sai lầm, cũng may là vẫn chưa bắt đầu, đang định trở về văn phòng thì Lâm Tử đột nhiên xuất hiện nói với cô: "Giám đốc Đồng, tổng giám đốc gọi cô."

Cái gì cơ? Bây giờ đã gọi anh ta là tổng giám đốc rồi sao? Chử phó kia trực tiếp bị bỏ đi rồi... Đồng Nhất Niệm nở nụ cười với bộ dạng làm việc công đi vào văn phòng anh. Lâm Tử chu đáo đóng cửa lại.

"Lục tổng có gì phân phó?" Đồng Nhất Niệm ngồi xuống ghế đối diện anh.

Anh đang vui đầu xem văn kiện nghe thấy tiếng cô liền ngẩng đầu lên nhìn cô bằng đôi mắt sắc bén nhưng lại bình thản. Cô không hề sợ hãi, cũng nâng cằm nhìn anh: "Lục tổng, nếu không có việc gì thì tôi phải ra ngoài làm việc rồi!"

Anh thở dài: "Niệm Niệm, vẫn chưa hết giận sao?"

Hết cái đầu anh ý! Cô hận không thể tát một bạt tai lên gương mặt đẹp trai của anh nhưng đáng tiếc đây lại là công ty! Cô mím chặt môi không nói lời nào, Lục Hương Bắc đành chăm chú nhìn cô: "Nhược Nhược là anh đưa vào công ty, cô ấy mới tốt nghiệp chưa có kinh nghiệm lại nhút nhát,

anh muốn cô ấy trực tiếp theo chúng ta, nếu có thời gian, em hãy chỉ dạy cho cô ấy."

Nhược Nhược? Gọi thật là thân thiết! Nhút nhát? Cô ta vừa rồi như vậy mà còn gọi là nhút nhát? Chỉ còn thiếu nước trực tiếp nhảy vào lòng anh thôi! Cô nheo mắt, cười gằn như tỏ ra sự ác ý: "Dạy cô ta cái gì? Dạy cô ta cùng anh lên giường như thế nào sao?"

Hết chương 9

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thử Xem Còn Khả Năng Không

Chương 10: Thử xem còn khả năng không

Trong ấn tượng của cô, anh chưa từng khen cô. Bướng bỉnh, tính tình cáu kỉnh, không cố gắng làm việc, những từ này đều là dùng để hình dung cô. Mỗi quý cô đưa cho anh các loại báo cáo tổng kết kế hoạch, không biết bị anh trả lại bao nhiêu lần. Chỉ trừ khi ở trên giường, anh vô tình khen cô rất giỏi ra thì cô thật không nghĩ ra mình còn có gì có thể đáng để anh khen nữa. Vì vậy cô chỉ có chút bản lĩnh này là có thể dạy Ngũ Nhược Thủy đó! Trong lòng cô hận đến nổi muốn đặt cho Ngũ Nhược Thủy một biệt hiệu. Thế mà Lục Hương Bắc lại bị cô làm cho tức giận, hai mày nhíu lại, trong mắt nhen nhóm lên ngọn lửa tức giận: "Đồng Nhất Niệm! Đầu em cả ngày nay đang suy nghĩ cái gì vậy hả?"

Cô chỉ cảm thấy khóe mắt có chút đau đớn chua xót. Lục Hương Bắc đối xử với mọi người luôn giữ khoảng cách, lễ độ, không dễ nổi nóng thế mà lại hung dữ với cô vì cái "họa thủy" (*) đó. Trong lòng cô như bị lửa đốt, cô đứng dậy lật đổ chén trà trên bàn làm việc. Nước trà nóng chảy theo bàn làm việc nhanh chóng chảy lên quần của Lục Hương Bắc, vì bị bỏng nên anh đột ngột đứng dậy. Chén trà này thật không biết vì chịu thua hay là vì lý do gì mà chảy đến đúng vị trí bộ phận quan trọng của anh. Đồng Nhất Niệm phì cười: "Xin lỗi Lục tổng, có điều... là tôi cố ý đấy."

*Họa thủy: ý chỉ Ngũ Nhược Thủy

Nói xong liền cố ý đến bên cạnh anh, cô giơ tay lên, ngón tay lướt qua gương mặt anh tuấn của anh nhẹ nhàng thổi một làn khí nóng lên mặt anh,

quyến rũ mà lắc đầu than: "Thật là đáng tiếc, không biết nó...từ nay trở đi liệu có mất đi khả năng không?"

Từ những đường gân xanh trên cơ thể rắn chắc và huyết thái dương bộc phát của Lục Hương Bắc cô biết mình đã chọc cho con báo đáng sợ này tức đến cực điểm rồi. Vì vậy điều chỉnh nụ cười xong cô định chạy đi ngay lập tức, nhưng lại cảm thấy vùng eo bị siết chặt, cô bị Lục Hương Bắc ôm chặt trong lòng còn thuận đà ép cô lên bàn làm việc. Đây là điều cô không ngờ tới, Lục Hương Bắc này lại là hình người dạ thú. Trong công ty luôn nghiêm túc, từ trước đến nay, trong công ty, chưa từng có hành vi thân mật nào cũng với cô cả. Ngay cả khi tân hôn nồng nàn lúc đầu cũng nhất định phải kiềm chế đến khi về nhà, sau đó vừa vào đến cửa liền ôm cô lên giường.

Bọn họ đã từng có một quãng thời gian rất đẹp, chỉ là sau đó...Đồng Nhất Niệm, trong lòng có chút xót xa lấy lại chút tinh thần, nhưng trong chớp mắt tay của anh đã tiến sâu vào nội y của cô. Ngón tay anh hơi lạnh, chạm vào da cô, không khỏi làm cô hơi rùng mình. Lo sợ anh tiếp tục thăm dò, cô nhanh chóng ấn chặt tay anh, lạnh nhạt nói : "Anh muốn làm gì?"

Tay anh bèn rút khỏi quần áo của cô, Đồng Nhất Niệm vừa thở phào thì bỗng nhiên anh lại vén váy cô lên, bộ phận bị nước trà làm ướt trực tiếp dán vào giữa hai chân cô và còn ác ý di chuyển nhẹ nhàng. Nét cười yêu nghiệt hiện lên trong mắt anh: "Không phải là em lo lắng nó không còn khả năng sao? Thử đi là biết liền à!" Quần của anh ẩm ướt đã làm cho tất chân của cô thấm ướt theo, vật cứng giữa hai chân anh càng chính xác tìm đến nơi nào đó của cô. Càng đáng ghét là việc đi vào như vậy đã làm cô xao động rồi. Móng tay cô bấm chặt vào cánh tay anh, tránh anh thêm một bước xâm chiếm cơ thể cô. Nhưng âm thanh lại nhẹ nhàng run lên: "Lục Hương Bắc, anh điên rồi sao? Đây là phòng làm việc!"

Anh chỉ cười cười, hai tay di chuyển lên trên giữ chặt đầu cô. Đồng Nhất Niệm bị anh giữ chặt không thể cử động được. Cô co gối, dự định ra

sức đá cho anh một cái giống như Tivi thường hay diễn, không chừng có thể đá cho anh một cái rồi trở thành thái giám cũng nên. Nhưng sự thật đã chứng minh đàn ông trong phim đều là đồ bỏ đi. Nhanh như vậy đã bị phụ nữ đá cho thành thái giám rồi? Còn cô vừa mới cử động một chút thì đã bị Lục Hương Bắc nhận ra và càng thuận tiện bị anh kẹp chặt hai chân. Tình hình lúc này thật giống cá nằm trên thớt mà cô chính là con cá đó!

Hết chương 10

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Em Là Giỏi Nhất!

Môi anh dừng lại ở môi cô, cô muốn tránh nhưng không tránh được, chỉ cảm thấy được sự thanh mát của bạc hà kèm theo nét độc đáo buổi sáng sớm đang nhấn chìm cô. Anh chỉ hôn cô chứ không hề có hành động nào khác. Cuối cùng bên tai cô vang lên giọng nói: "Niệm Niệm, là em nói nếu không phải là văn phòng là được đúng không?"

Cô căm ghét việc bị anh cưỡng hôn, trên mặt lại ửng đỏ, cô hùng hực nhìn anh : "Ai nói thế? Tôi có nói đâu."

Anh cười, buông cô ra nhưng vẫn không quên thêm một nụ hôn trên má cô: "Chúng ta đã lâu không ở cùng nhau, anh nhớ em rồi, thấy tối nay thế nào?"

Nhớ cô? Nhớ cơ thể cô thì có! Cô lấy tay lau vệt trí anh vừa hôn, lau rất mạnh: "Ồ, anh vẫn nên đi tìm Yến Oanh của anh đi! Tôi không có thời gian đi với anh!"

Anh cười rất tươi: "Em là giỏi nhất."

Cái gì? Cô giỏi nhất? Đây là đang khen cô sao? Anh quả nhiên chỉ khen cô ở phương diện này! Hơn nữa, rốt cuộc thì anh đã so sánh cô với bao nhiêu người phụ nữ khác? Không có so sánh sao có thể đưa ra kết luận được?

"Lục Hương Bắc! Anh là một tên lưu manh!"

Cô không thể kiềm chế được cơn tức giận của mình liền lấy những giấy tờ trên bàn làm việc đập vào anh. Động tác của anh rất ưu mỹ, nghiêng người né tránh làm giấy tờ rơi đầy đất, sau đó anh chỉ cười thậm chí còn cười thành tiếng. Tiếng cười trong văn phòng vọng lại quyện với hương trà xanh thoang thoảng trong không khí làm cô cảm thấy bức bối đến khó thở. Khoang mắt cô liền đỏ lên. Cô không muốn anh nhìn thấy liền ngoảnh đầu ra khỏi văn phòng. Ở cửa văn phòng anh lại gặp ngay Ngũ Nhược Thủy đang cầm bình giữ nhiệt. Nhìn thấy bộ dạng kỳ lạ của Đồng Nhất Niệm đi ra có chút ngạc nhiên, sau đó nhanh chóng cười với cô và đi qua chạm vào người cô. Hương hoa nhài thanh nhã lại thoảng qua, Đồng Nhất Niệm nhìn mà đang muốn rời đi thì nghe tiếng Ngũ Nhược Thủy vọng lại: "Lục tổng, sao người anh lại ướt hết vậy?À, là bị trà bị đổ vào người sao? Anh không bị bỏng chứ? Em đi pha cho anh một cốc khác! Đây là bữa sáng, dạ dày anh không khỏe, buổi sáng nên ăn chút cháo cho dễ tiêu hóa."

Trong lòng Đồng Nhất Niệm như có hòn đá cản trở, cực kỳ khó chịu, cô không muốn nghe nữa nên rất nhanh chóng mà rời đi. Vừa vào đến văn phòng mới cảm thấy nhẹ nhõm được một chút thì lại thấy , không biết từ khi nào Nho Đóa cũng đã quay lại đang ngồi sau bàn làm việc của cô với tư thế đang chờ để tám chuyện. Đồng Nhất Niệm vừa vào Di Đóa liền đi lại gần quan sát cô từ trên xuống dưới. Miệng Di Đóa như không thể đóng lại được, đẩy cô đến trước gương chỉ trỏ: "Nệm Niệm, cậu nhìn bản thân mình đi! Đầu tóc lộn xộn, quần áo nhăn nheo, hai má ửng hồng, môi thì sưng lên, váy thì ướt!"

Đồng Nhất Niệm bất giác nhớ lại màn vừa rồi, mặt càng đỏ hơn, cô đẩy Di Đóa ra: "Thì đã làm sao, cậu còn không mau đi làm việc đi, tớ trừ tiền thưởng bây giờ!"

Di Đóa bĩu môi: "Cậu lại dùng việc này đe dọa tớ rồi! Tám một câu cuối cùng, vừa rồi cậu và Lục tổng biểu hiện ở văn phòng có kích tình

không? Hai người tối qua vẫn chưa giày vò đủ sao? Sức chiến đấu của Lục tổng không phải mạnh bình thường đâu nha..."

"Kim Di Đóa!" Đồng Nhất Niệm tức giận, lấy từ trong bàn làm việc ra một miếng băng cá nhân: "Cậu còn nói linh tinh nữa có tin tớ sẽ dán miệng cậu lại không?"

Hết chương 11

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nhớ Mãi Không Quên Và Không Quên Nhớ Mãi

Cả ngày hôm nay Đồng Nhất Niệm không biết đã trải qua như thế nào, cuộc họp lúc bốn giờ chiều, ba cô sẽ đến tham dự. Lục Hương Bắc cần tổng kết công việc trong tháng của cô, trong cuộc họp anh sẽ báo cáo công việc với ba cô, thế nhưng cả buổi sáng cô lại không viết được gì. Nhìn vào màn hình máy tính thì tất cả đều là hình ảnh của Lục Hương Bắc, anh cau mày khi tức giận, ánh mắt của người chồng nhiệt tình khi hôn cô, trách móc cô không hề kiêng nể... và còn vẻ mặt tức giận nhất của anh, cả cảnh anh cùng người phụ nữ khác ôm nhau. Mỗi khi nghĩ đến đây suy nghĩ của cô liền bị gián đoạn, sau đó liền quay về với bản tổng kết nhưng cứ đánh được vài chữ lại chìm sâu trong lơ đãng. Cô cứ ở trong tình trạng như vậy cho đến trưa. Lục Hương Bắc đến tìm cô lấy bản tổng kết, cô ngồi sau bàn làm việc đảo mắt: "Vẫn chưa có!"

Sắc mặt Lục Hương Bắc lập tức trở nên nghiêm túc: "Sao em chậm chạp vậy? Một bản tổng kết mà cả sáng cũng không xong?"

Đồng Nhất Niệm giận một cách âm thầm nhưng khổ nỗi lại không thể nói là do đang nghĩ đến anh. Đang định tìn vài câu chọc giận anh thì ngoài cửa vang lên tiếng nói yếu ớt: "Anh Lục, mọi người đều đi ăn trưa cả rồi, anh ăn ở canteen công ty hay gọi đồ ăn bên ngoài ạ?"

"Còn em?" Lục Hương Bắc hỏi

Đồng Nhất Niệm tưởng là gọi cô, ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt Lục Hương Bắc đang hướng ra cửa còn Ngũ Nhược Thủy ở cửa nhẹ nhàng trả lời: "Em ăn ở canteen, anh có cần em lấy về cho anh một phần không ạ?"

Lục Hương Bắc lắc đầu: "Chúng ta cùng đi ăn đi!" - Nói xong mới quay đầu hỏi Đồng Nhất Niệm: " Em cùng đi chứ?"

Đồng Nhất Niệm lửa giận bốc lên liền gõ loạn bàn phím: "Tôi không đi, tôi cần nhanh chóng làm xong bản tổng kết này. Không làm xong sẽ không ăn cơm. Như vậy đã được chưa?"

Lục Hương Bắc nhìn cô đầy nghi ngờ, một lúc sau mới gật đầu nói: "Tốt! Tinh thần đáng khen, vậy anh đi đây, buổi chiều anh chờ xem bản tổng kết của em!"

Anh quả thực đã đi như vậy, ra đến cửa còn cười với Ngũ Nhược Thủy. Sau khi bọn họ đi, Đồng Nhất Niệm đập bàn một cái thật mạnh, tức đến nỗi muốn đập luôn cả bàn phím. Bỗng nhiên QQ của cô kêu lên, vừa nhìn avatar đã biết là ai...trong lòng chớp mắt dâng đầy ấm áp. Mở ra quả nhiên là người tên là "không quên nhớ mãi". "Không quên nhớ mãi" là Thẩm Khang Kỳ - người bạn của cô từ nhỏ đến giờ, sau khi tốt nghiệp trung học thì thi đỗ trường quân sự, giờ là sỹ quan rồi. Khi cô kết hôn, anh trở về nói với cô những lời đau khổ như "sao không đợi anh". Còn cô ngoài lời xin lỗi thì không biết nói gì hơn. Từ đó về sau anh liền đổi tên trên mạng thành "không quên nhớ mãi" là vì tên trên mạng của cô là "nhớ mãi không quên"

Nhớ mãi không quên:.....

Không quên nhớ mãi: "Niệm Niệm anh sắp quay về xem mắt, mau chuẩn bị tiếp giá!"

Nhớ mãi không quên: "Thật à? Khi nào vậy?"

Không quên nhớ mãi: "Vẫn chưa định ngày cụ thể, em nhất định phải gặp anh! Anh có mang quà về cho em đấy."

Đồng Nhất Niệm gửi đi một biểu tượng thềm thuồng: "Có quà thì em nhất định chờ anh rồi!"

Không quên nhớ mãi: "Niệm Niệm, anh ta có tốt với em không?"

Lòng Đồng Nhất Niệm chột trằm xuống, ngồi trước màn hình cười khỗ, các ngón tay trở nên thật nặng nề, dường như cô có muôn ngàn lời muốn nói với Thẩm Khang Kỳ nhưng đã dừng lại mà chỉ gửi đi một chữ : "Tốt"

Hết chương 12

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Lục Hương Bắc Đáng Ghét

Bất kể giữa cô và Lục Hương Bắc có ngàn vạn bất hạnh nào thì đó cũng là chuyện giữa cô và anh. Lòng tự tôn của cô không cho phép cô nói điều đó với bất cứ ai. Mặc dù Thẩm Khang Kỳ đối với cô không phải là bạn thông thường nhưng ngay từ đầu giữa Thẩm Khang Kỳ và Lục Hương Bắc, cô đã chọn người đến sau. Bây giờ dù cho Lục Hương Bắc đưa cho cô chén rượu đắng thì cô cũng cố phải nuốt vào! Tuy vậy câu nói sau đó của Thẩm Khang Kỳ vẫn làm cô rơm rớm nước mắt.

Không quên nhớ mãi: "Không đúng, em không hề hạnh phúc."

Nhớ mãi không quên: "Anh đừng có nói lung tung."

Không quên nhớ mãi: "Niệm Niệm, đừng cố tỏ ra cứng rắn nữa, anh biết em bao nhiêu năm rồi còn không hiểu em sao? Mặc dù xa cách nghìn trùng nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy em đang do dự trước máy tính, có phải bây giờ ngũ quan trên mặt đều nhăn hết lại rồi phải không?"

Đồng Nhất Niệm nhanh chóng soi gương, quả nhiên, không những không can tâm trả lời mà còn cho thêm mấy biểu tượng cảm thán để nhấn mạnh: "Em không hề!"

Thẩm Khang Kỳ không thèm để ý đến cô tiếp tục gửi đi: "Trong mắt đã đầy nước mắt rồi đúng không? Quý thích khóc! Nhất định là soi gương rồi đúng không? Xấu chết đi được ấy!"

Trong mắt cô rõ ràng là có nước mắt nhưng với âu nói này của Thẩm Khang Kỳ lại khiến cô cảm thấy buồn cười, cũng vì lý do ấy mà nước mắt

rơi xuống trên bàn phím.

Thì ra có nhiều chuyện không thể thay đổi theo thời gian, ví dụ như những chuyện giữa cô và Thẩm Khang Kỳ. Tự nhiên lại nói đến chuyện của Thẩm Khang Kỳ. Anh kể về bộ đội của anh, quân đội của anh, biên ải của anh, non sơn nước biếc của anh và còn có cả hồi ức của anh và cô nữa, từng chuyện, từng chuyện cứ thế được khơi gợi ra... Thời gian nói chuyện trôi qua thật nhanh, Đồng Nhất Niệm bị anh chọc cho lúc khóc lúc cười. Kết quả cô được đưa lên tận chín tầng mây. Mãi cho đến khi một avatar khác không ngừng nhấp nháy, cô mở ra thì ra là Lục Hương Bắc, tin nhắn chỉ có sáu chữ: "Đến văn phòng của anh ngay!"

Đầu cô như bị gõ một cái, giờ mới nhớ đến bản tổng kết, rồi nhớ đến bộ mặt lạnh lùng của anh. Cô nhanh chóng thoát ra chạy đến văn phòng tổng giám đốc. Cô trực tiếp bước vào: "Bản tổng kết nhất định tôi sẽ giao cho anh trước cuộc họp!" Cô cảm thấy rất khó biện hộ cho mình.

Lục Hương Bắc nhìn cô, ánh mắt giống như muốn nhìn thấu người cô, chậm chậm nói: " Thời gian đều dùng để chat QQ tất nhiên là không thể viết xong bản tổng kết rồi!"

"Buổi trưa là thời gian nghỉ ngơi của tôi, to thích làm gì là việc của tôi!" Đồng Nhất Niệm vẫn cố cãi nhưng cô vẫn không hiểu, không phải là anh đi ăn trưa sao, sao lại biết cô đang chat QQ? Lục Hương Bắc chỉ vào hộp cơm trên bàn: "Lấy bữa trưa của anh đi, ăn no rồi mới có sức dạo Taobao tìm thức ăn!"

"....." Đồng Nhất Niệm nghĩ rằng lần sau không thể dùng mạng công ty nữa, sáng nay cô chỉ đăng nhập Taobao có một chút, nick dùng để tìm thức ăn là nick ảo mà.

"Không còn việc của em nữa, em có thể ra ngoài rồi!" Thấy cô không nói gì anh liền cúi đầu làm việc.

Cô nhăn mặt với anh cầm hộp cơm đi. Lục Hương Bắc chính là người đáng ghét như thế, hiếm khi giận giữ mắng người. Dù cho cảm xúc mất kiểm soát đi chẳng nữa thì vẫn bình thản như vậy, ăn nói lưu loát, càng giận giữ thì càng lưu loát. Cảm giác đó còn khó chịu hơn là bị mắng một trận. Cô càng nghĩ càng thấy không đúng, hôm nay vốn là cô muốn hỏi tội anh sao cuối cùng lại biến thành cô là người chịu thiệt vậy. Trong cơn tức giận liền không thèm ăn cơm nữa, bắt đầu tập trung viết bản tổng kết. Cô xem bàn phím là Lục Hương Bắc ra sức gõ tanh tách, lại vừa nghiến răng hận không thể đập tan bàn phím.

Hết chương 13

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đứa Trẻ Không Có Mẹ Giống Như Ngọn Cỏ

Cuộc họp buổi chiều diễn ra rất thuận lợi, Đồng Tri Hành tức ba của Đồng Nhất Niệm rất hài lòng với công tác tháng này. Bản tổng kết mà Đồng Nhất Niệm viết dĩ nhiên được ba khen ngợi, chỉ có Lục Hương Bắc sau khi đọc tổng kết không biết tại sao lại nhăn mày. Đồng Nhất Niệm không biết anh còn chỗ nào chưa vừa ý.

Tối đến đương nhiên phải về nhà chính ăn cơm. Đồng Nhất Niệm rất không thích việc này. Ngày cô ghét nhất trong tuần chính là cuối tuần bởi vì phải về nhà gặp mẹ nhỏ và em gái Đồng Nhất Lãng.

Mẹ của Đồng Nhất Niệm qua đời khi cô mới ba tuổi, ba cô, một năm sau thì đi bước nữa, kết hôn với một minh tinh rất nổi tiếng lúc bấy giờ. Khi cô năm tuổi thì có thêm một em gái. Là con gái của mẹ kế, em gái cô từ nhỏ đã trở thành viên ngọc quý trong tay ba mẹ. Còn viên ngọc không có mẹ là cô đã mất đi hào quang chỉ lặng lẽ ngồi một bên nhìn em gái được nhận hết yêu chiều của cha mẹ.

Những gia đình khác thì em gái phải mặc lại những quần áo chị đã mặc qua, dùng đồ đã dùng qua của chị gái. Còn như gia đình của cô thì khác. Tuy rằng chưa đến lượt cô dùng đồ thừa của em gái nhưng ít nhất đồ cô có được đều là do mẹ nhỏ cho em gái chọn trước rồi cô ấy không cần thì mới cho cô. Cô không ngưỡng mộ, sự thật là như vậy.

Đạo lý trẻ con không có mẹ như một ngọn cỏ này cô đã hiểu từ khi còn rất nhỏ. Có điều cô cảm thấy mình ở Đồng gia như người ngoài, còn mẹ nhỏ, em gái và ba cô mới đúng là một gia đình. Vì vậy, ở độ tuổi chưa

hiểu được yêu là gì, khi ba cô gả cô cho Lục Hương Bắc, cô không do dự mà chấp nhận. Một nửa nguyên nhân là vì kết hôn sẽ được chuyển ra ngoài ở. Chuyển ra ngoài sẽ không cần đối mặt với gương mặt cười giả dối của mẹ nhỏ và em gái nữa, thậm chí cả sự lãnh lẽo thường xuất hiện nữa. Nhưng ba cô lại kiên quyết đặt ra quy định thứ sáu hàng tuần phải về nhà ăn cơm và còn phải ở lại. Lục Hương Bắc luôn nghe lời ba cô, mỗi tuần đều chọn loại rượu ba cô thích mang về cùng ông uống vài ly. Hôm nay cũng vậy, rượu đã được Lục Hương Bắc chuẩn bị sẵn trong xe, là rượu Vintage Lafite, không biết anh mua với giá cao như thế nào nữa.

"Đồ tay sai!" Khi Lục Hương Bắc đưa rượu cho ba cô, Đồng Nhất Niệm liền lẩm bẩm. Ngay lập cô tức bị Đồng Tri Hành mắng cho một trận: "Con vừa nói gì thế? Ba thấy Lục Hương Bắc còn có lòng với ba hơn là con, trong lòng con có khi nào có người ba này hay không?"

Đồng Nhất Niệm quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Trong lòng hay trong mắt mẹ con trên trời cũng có ba đấy!"

"Con nha đầu này!" Đồng Tri Hành đang ở trên xe liền phải giơ tay cốc đầu cô một cái.

Mọi khi đều như vậy, hai người cha và con gái chỉ cần gặp nhau là tranh cãi. Dây dẫn cháy của cuộc tranh cãi luôn là mẹ của Đồng Nhất Niệm.

"Ba, Niệm Niệm không hiểu chuyện, ba đừng chấp cô ấy làm gì!" Lục Hương Bắc kịp thời nói đỡ cho cô.

"Đây là chuyện giữa tôi và ba, người ngoài đừng chen vào!" Đồng Nhất Niệm biết chỉ cần cô nhắc đến từ "người ngoài" là Lục Hương Bắc sẽ không vui nhưng cô vẫn cứ nhắc. Có điều người chịu khổ lại là cô, người ba ngồi ghế sau lại "tặng" cô một cốc vào đầu: "Ai nói Lục Hương Bắc là người ngoài, ba thấy con mới giống người ngoài đấy!"

Đồng Nhất Niệm cũng đã quen rồi, mỗi lần cô nói gì liên quan đến Lục hương Bắc thì người bị đánh luôn là cô. Không biết Lục Hương Bắc cho ba cô uống thuốc gì mà ông lại thích anh như vậy.

Hết chương 14

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Về Nhà

Khi về nhà, là Lục Hương bắc lái xe đưa họ về. Mỗi khi đi xe cùng ba đều là Lục Hương Bắc làm tài xế. Đồng Nhất Niệm rất khinh thường hành động này của anh. Đây là một trong những hành động đáng khinh bỉ của Lục Hương Bắc để làm vừa lòng ba cô. Do vậy, chỉ cần mỗi lần cô hơi thể hiện ra sắc thái khinh miệt của mình thì sẽ nhận được sự giáo huấn của ba. Vì thế, suốt đường đi cô chỉ nhìn ra ngoài xem phong cảnh mà không nói một câu chỉ nghe ba vợ và con rể nói chuyện rất vui vẻ.

Khi xuống xe, Lục Hương Bắc không quên xuống trước mở cửa xe cho ba và dìu ông xuống xe. Tần suất gọi ba của anh còn cao hơn cô. Nếu là bình thường, sau đó anh sẽ mở cửa xe cho Đồng Nhất Niệm rồi vòng tay qua ôm lấy eo cô, cùng đi vào nhà, có khi còn chỉnh lại tóc cho cô, chỉnh sửa cả quần áo cho cô nữa. Nói chung anh ở trước mặt ba cô sẽ hết sức dịu dàng chu đáo, làm cho mọi người trong Đồng gia cảm thấy anh là người chồng tốt, người con rể tốt. Nhưng hôm nay Đồng Nhất Niệm không cho anh cơ hội này, tự mình xuống xe trước cả ba rồi tự mình đi vào nhà.

Chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu hồng chạy ra, không cần nghĩ Đồng Nhất Niệm cũng biết người đó là Đồng Nhất Lăng, tiểu công chúa Đồng gia yêu thích màu hồng. Đương nhiên người công chúa nhiệt tình chào đón không phải là cô mà là người nào đó sau lưng cô. Cô nghe thấy một giọng nói yếu điệu đang vang lên: "Anh rể, thứ anh đồng ý với em đâu? Anh đã mua cho em chưa ạ?"

"Anh mua rồi, đang trên xe đó, để anh đi lấy!"

Trong lòng Đồng Nhất Niệm cười lạnh, Lục Hương Bắc muốn ở Đồng gia làm mọi thứ đều hoàn hảo sao? Chỉ e là không dễ dàng như vậy. Cô em gái bảo bối này của cô không phải cần một thứ đồ đơn giản như vậy, là một phụ nữ, cô có trực giác này. Nhất Lăng quá nhiệt tình với Lục Hương Bắc. Cô không tin việc cô có thể nhận ra mà lão hồ ly Lục Hương Bắc lại không nhận thấy? Có điều giả ngốc cũng được. Lão hồ ly đã nghỉ hưu là ba cô không thể không nhìn ra chỉ là vì tiêu công chúa Đồng gia từ nhỏ muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Ba cũng phải bó tay với con bé. Dù sao bây giờ cũng sóng yên biển lặng, vẫn chưa xảy ra chuyện gì, cả nhà cứ giả vờ không biết đi, xây dựng một xã hội hài hòa mà ai cũng không muốn làm việc thừa thãi.

"Niệm Niệm, Hương Bắc, các con đã đến rồi! Hôm nay mẹ đã dậy sớm tự mình mua đồ, tự mình xuống bếp làm món Niệm Niệm thích nhất, mau vào đây, đi rửa tay rồi ăn cơm !" Mẹ nhỏ đã ra mặt rồi, lại còn gọi tên cô trước, con người này thật ra là muốn vượt qua cô để hướng tới Lục Hương Bắc. Đồng Nhất Niệm lại buồn cười, người này còn ảnh hưởng đến cả vị mẹ nhỏ này, cũng xem như cô được mở rộng tầm mắt. Cô bị xem như là không khí cũng không sao, dù sao từ lúc ba tuổi, cô đã luôn diễn vai không khí rồi. Còn Lục Hương Bắc, rõ là chồng cô lại được mẹ con nhà này ra sức đón tiếp. Nghĩ cũng phải Đồng gia không có con trai, mà Lục Hương Bắc trước mắt là quyết sách cao nhất của Quốc tế Đồng thị, giống như nắm chắc Lục Hương Bắc là nắm chắc nửa cuộc đời còn lại vậy. Mọi người đều đã ngồi xuống bàn ăn. Lục Hương Bắc tự nhiên ngồi cạnh Đồng Nhất Niệm còn Đồng Nhất Lăng không vui đành ngồi xuống bên còn lại của Lục Hương Bắc mà gọi "anh rể anh rể" không ngừng.

Cuối cùng Đồng Tri Hành không thể nhịn nổi nữa liền gắt lên : "Nhất Lăng, ăn cơm còn không chịu ít lời đi! Thật không muốn để người khác ăn nữa sao?"

Hết chương 15

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Chú Trọng Vệ Sinh

Đồng Nhất Lãng không chịu liền chu môi ra, yên lặng một lúc lại tiếp tục "anh rể, anh rể"

"Anh rể, tháng sau em tốt nghiệp rồi, ngày chụp ảnh tốt nghiệp anh có thể đến chứ?" Đồng Nhất Lãng chớp chớp đôi mắt, ai cũng có thể nhìn ra trong đôi mắt ấy đã tình trong như nước. Lục Hương Bắc mỉm cười nhìn Đồng Nhất Niệm: "Đương nhiên rồi, anh và chị em sẽ cùng đến!"

Mặt Đồng Nhất Lãng lập tức dài ra, cúi đầu ăn cơm, Đồng Nhất Niệm không hề nói gì vẫn tiếp tục diễn vai không khí. Mẹ nhỏ bỗng nhiên mở lời: "Hương Bắc, nào, đây là món cá mà con thích nhất, ăn nhiều vào!" Nói rồi bà gắp phần lườn cá ngon nhất vào bát anh.

"Con cảm ơn mẹ nhỏ!" Lục Hương Bắc đối với mỗi người của Đồng gia đều luôn lễ phép như vậy, ngay cả mẹ nhỏ - người Đồng Nhất Niệm ghét nhất cũng không ngoại lệ. Điều này làm Đồng Nhất Niệm luôn chỉ trích ngầm anh từ khi cưới cho đến nay. Nhưng anh lại nói lễ phép với một người không có nghĩa là trong lòng thấy yêu thích người đó. Đồng Nhất Niệm thật không thể nào hiểu nổi con người Lục Hương Bắc. Tất nhiên, từ trước đến nay, cô chưa bao giờ hiểu nổi anh...

Lúc này, cô liếc nhìn anh đang cẩn thận gỡ từng chiếc xương ở miếng cá trong bát ra có chút không biết nói gì, như vậy là hay lắm sao? Cũng chỉ là cá mẹ nhỏ gắp cho thôi mà, có gì phải cẩn thận giống như cái gì đó không biết nữa?

Lục Hương Bắc gỡ xong chiếc xương cuối cùng bỗng nhiên quay ra cười với cô: "Niệm Niệm mới là người thích ăn cá nhất, cho em này!" Nói rồi bỏ anh miếng cá đã gỡ hết xương vào bát cô. Cô thấy ba cô tỏ vẻ hài lòng với Lục Hương Bắc, trong lòng cô càng thấy buồn bực, mặt hiện lên sự khó chịu, bỗng đưa xuống lạnh lùng nói: "Con ăn no rồi!"-Nói xong liền đi lên lầu.

"Niệm Niệm, con đứng lại cho ba!" Ba rất giận giữ.

Cô đứng lại nhưng quay lưng về phía mọi người.

"Sao con lại bất lịch sự như vậy chứ? Ở bên ngoài cũng như vậy sao? Thật là làm mất mặt nhà họ Đồng mà!" Ba đập tay xuống bàn một cái rất mạnh, cô có thể nghe thấy tiếng bát đĩa động đậy.

Vì cô không ăn cá mà Lục Hương Bắc gắp cho mà đã giận giữ như vậy sao? Cô quay người lại cười với Đồng Tri Hành: "Ba, con thật sự đã no rồi. Hơn nữa, con lại là người được dạy bảo tốt nên mới không ăn đó ạ. Ít nhất phải biết chú trọng giữ vệ sinh. Như vậy không đúng sao ạ? Đồ dính nước bọt của người khác con không thể ăn được!" Ý của cô là đĩa của Lục Hương Bắc đương nhiên là dính nước bọt của anh mà miếng của anh không phải là đã có nước bọt của rất nhiều người phụ nữ khác rồi hay sao? Ý nghĩ này làm cô cảm thấy ghê tởm...

Ngay lập tức sắc mặt của Lục Hương Bắc đã thay đổi. B cô cũng bị cô làm cho tức đến á khẩu không biết nói gì, chỉ có Đồng Nhất Lãng mắt chớp chớp quan sát thấy cảnh này bỗng nhiên nói: "Chị à, lẽ nào chị và anh rể chưa từng hôn nhau sao?"

Lúc này, mặt Đồng Nhất Niệm đen kịt, cô xoay người lại, rầm rầm đi lên lầu. Trước khi đi, rõ ràng là cô đã nhìn thấy gương mặt vốn biến sắc của Lục Hương Bắc bỗng nhiên hiện nên nụ cười không hề có ý tốt. Đồng Nhất Niệm đã ý thức được tín hiệu nguy hiểm. Tối nay ở lại nhà chính, cô và

Lục Hương Bắc ở cùng một phòng. Với con người của Lục Hương Bắc, anh có thể là Liễu Hạ Huệ sao? Thế mới là lạ đó! Ý niệm trong lòng động dậy, thà mạo hiểm bị ba mắng thì tối nay cũng không thể ngủ ở đây. Cô vội vàng xuống lầu thì nhìn thấy Lục Hương Bắc không giống như thường lệ nói chuyện với ba mà cũng đã rời bàn ăn đang đi lên lầu.

Hết chương 16

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đại Sói Xám Và Tiểu Bạch Thỏ

Cô gọi thầm không được, đã không còn đường thoát nữa rồi. Lục Hương Bắc vẫn giữ nụ cười như không cười ấy, hai cánh tay của anh giơ ra chặn đường cô: "Lục phu nhân thân mến, đi vội như vậy để làm gì đó? Tìm anh sao?" Vừa nói anh vừa cười vừa ôm cô vào lòng. Không sai anh đang cười, nụ cười ấy giống như kiểu cười của đại sói xám vậy.

"Buông tôi ra!" Cô chống cự. Sự chênh lệch sức lực giữa đại sói xám và tiểu bạch thỏ cô hiểu rất rõ. Lục Hương Bắc cười rất nhẹ nhàng, anh quay về phía phòng ăn nói: "Ba, con và Niệm Niệm về phòng trước ạ!"

"Ai về phòng chứ? Ba, con xuống nhà là muốn nói chuyện với ba..." Tiếng nói của cô như bị chặn lại. Ở trên cầu thang, Lục Hương Bắc dùng miệng chặn hết tất cả những chống cự của cô.

Anh điên rồi! Tuy chỗ này ba không nhìn thấy nhưng lỗ như có người làm trong nhà nhìn thấy thì phải làm sao đây? Có điều, bọn họ có nhìn thấy cũng không dám nói gì. Cô dùng móng tay nhéo vào ngực anh nhưng anh lại bắt được tay cô, trực tiếp ôm cô vào phòng.

"Đồ điên! Anh bắn chết được! Mau buông tôi ra" Đóng cửa phòng, cô lại dùng chiêu cũ hi vọng có thể mắng anh lui ra. Tuy nhiên, lần này hình như là anh định làm thật. Trực tiếp ép cô vào cánh cửa, môi anh tìm đến cổ cô, hai tay rất kỹ thuật, thô bạo kéo áo sơ mi của cô, cúc áo đứt ra....

"Lục Hương Bắc! Tôi...á...đau! Đồ điên!"

Anh trực tiếp cắn nụ hồng nhạy cảm trên ngực cô, đau đến nỗi làm toàn thân cô run rẩy, nhưng trong cơ thể lại có sự ấm áp quen thuộc đang dâng lên. Cô phản kháng, cô muốn khóc, hai tay cô bị tay anh kẹp sau lưng, tay còn lại cố định cổ cô, môi anh tìm đến môi cô. Hai chân cô bị chân anh kẹp chặt, cô có thể cảm thấy vật cứng kia của anh chạm vào bụng dưới của cô.

Anh vừa uống rượu với ba, trong miệng vẫn còn mùi của Vintage Lafite, cô đặc biệt mẫn cảm với hơi thở sau khi uống rượu của anh. Cô còn nhớ lần đầu tiên anh hôn cô chính là sau khi anh uống rượu, khi anh đến gần, cô chỉ cần ngửi thấy mùi rượu trong miệng anh là cô đã say rồi...

Tay của anh, cứ vậy dọc theo cái cổ trơn bóng đến lưng của cô xoa ngang dọc, trên dưới nơi nốt ruồi chu sa ấy. Lưng cô rất đẹp, có đường cong, vừa đẹp vừa láng mịn, đồng thời lưng còn là phần nhạy cảm nhất của cô. Bình thường cô đều thích anh xoa dọc theo sống lưng. Khi đó anh cố tình khiêu khích cộng thêm anh chú trọng vào những nụ hôn đầy kỹ xảo đã làm bên trong cơ thể cô dậy lên từng cơn rung động. Tuy rằng anh cho cô không gian để hít thở nhưng ngón tay anh vẫn mở khuy áo, sau đó áo ngực của cô liền rơi xuống. Bộ ngực mềm mại của cô dính chặt lên áo sơ mi của anh. Nó truyền đến sự ngứa ngáy không thể chống đỡ...

"Lục Hương Bắc, dừng..."

Từ lúc đầu từ hưng hân đến ý thức được chống lại là vô dụng mà cầu xin, hiện tại, sự quyến rũ tinh tế của cô đã làm dục vọng chinh phục của anh tăng vọt nhưng động tác của anh lại dịu dàng đi rất nhiều.

"Đây là nghĩa vụ mà Lục phu nhân nên tận sức..." Anh ngậm tai cô nhẹ giọng nói, mùi rượu nhẹ nhẹ như ngấm dần vào từng lỗ chân lông của cô. Loại cảm giác vô lực khi uống rượu say ấy đã chi phối cô.

"Niệm Niệm...Niệm Niệm..." Anh gọi tên cô bằng một giọng nói đặc biệt mà đầy mê hoặc. Một lần nữa môi anh lại phủ lên môi cô: "Niệm Niệm... Đây gọi là 'tương nhu dĩ mật'*."

*Tương nhu dĩ mật: là điển tích trích trong "Trang Tử, Đại Tông Sư". Trong này nói về hai con cá sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn mà đã dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảm ấy làm cho người ta cảm động, nhưng sinh tồn như thế thật tội nghiệp. Đối với hai con cá, hạnh phúc là có thể tự do bơi lội tung tăng, mỗi con có một thiên địa thuộc về mình, mỗi con ở một phương, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày dựa dẫm nhau mà vui vẻ tiến về trước.

Tương nhu dĩ mật? Từ ngữ thật đẹp. Giữa anh và cô có thể có sao?

Hết chương 17

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Không Cần Con Cái

Không kịp suy nghĩ, cô chỉ cảm thấy nụ hôn của anh dường như đã rút hết không khí của cô, má cô rất nhanh đã bị ép đến đỏ lên. Anh bỗng nhiên cười một tiếng rồi tha cho đôi môi cô, chuồn chuồn đập nước mà hôn cô: "Rõ ràng là em thích anh hôn em..."

Cô biết vừa rồi anh hôn cô đến 'tiêu hồn đoạt phách' là để báo thù lời cô nói không ăn nước bọt của anh ở trên bàn ăn...

"Ăn ngon không?" Ánh mắt anh như toàn màu hồng, môi nở nụ cười tà mị. Thật sự là hỏi vấn đề này sao?

"Lục Hương Bắc! Anh thật ác độc!" Cô đã lấy lại ánh mắt chán ghét của mình đối với anh.

"Thật sao?" Anh không những không giận mà còn cười: "Ác độc hơn hẳn còn ở phía sau kia..."

Cô biết anh muốn làm gì nhưng lại không thể động đậy, chỉ có thể để đôi môi xấu xa của anh in lên từng tấc da mịn màng của cô từng dấu hôn một. Những dấu hôn ấy giống như những bông hoa mai đang nở vậy.

"Lục Hương Bắc!" Giọng cô run rẩy cảnh cáo anh.

Nhưng chỉ cần là đàn ông thì họ đều biết đây là kháng cự cuối cùng trước khi gờ tay đầu hàng. Anh tiếp tục ác ý, tiếp tục hôn, từ ngực cho đến bụng rồi đến rốn. Cô nghe thấy bên tai mình truyền đến tiếng ù ù. Cơ thể tê cứng phản lại ý muốn của mình bắt đầu tan chảy.

"Lục Hương Bắc..." Cô dựa sát vào cửa. Cô sắp không đứng vững rồi.

Anh bèn cười đắc ý: "Niệm Niệm, ngoan, ở chỗ này không thoải mái..." Nói xong anh liền ôm cô đi về phía giường lớn.

Lúc này chỉ nhìn thấy quần áo không ngừng rơi xuống, áo quần của anh , váy ngắn của cô, còn có quần lót của cả hai.

Thật ra Đồng Nhất Niệm thích loại hành động này của anh. Tuy trong cuộc đời cô chỉ có một người đàn ông này, cô cũng không biết làm sao so sánh nhưng cô biết niềm vui sướng người đàn ông này mang lại cho cô là tuyệt vời nhất. Hơn nữa cảnh đẹp không hề bị ảnh hưởng theo sự mất đi cảm giác mới mẻ trong hôn nhân của họ mà ngược lại cảnh ngày càng đi lên, càng ngày càng nồng nhiệt. Dù từ nồng nhiệt này là vì Đồng Nhất Niệm cảm thấy theo sự tiếp diễn của thời gian, Lục Hương Bắc ngày càng chứng minh một cách hoàn hảo đến mức nồng nhiệt loại hành động này. Loại cảm giác đó dường như đã vắt kiệt sức của cô để làm việc này, thậm chí nó đã tạo cho Đồng Nhất Niệm một ảo giác, dường như mỗi lần đều là lần cuối cùng vậy. Chỉ có lúc này Đồng Nhất Niệm mới thực sự cảm nhận được sự tồn tại của Lục Hương Bắc, cảm nhận anh đang ở rất gần cô, cảm nhận được sự nhiệt tình của anh, sự chìm đắm của anh thậm chí là sự điên cuồng của anh...

Sự điên cuồng của anh cũng cuốn theo cô, cuối cùng đưa cô đến cực điểm tự ép bản thân không được gọi tên anh nữa. Cơ thể không chịu nổi mà run lên. Cô tưởng chừng như thân thể mình đã biến thành nước còn linh hồn đã bay lên chín tầng mây rồi.

Cuối cùng thì anh cũng đã kiệt sức, ôm cô vào lòng, hôn cô một cách rata tinh tế. Không biết bây giờ đã là lúc nào rồi, anh bèn ôm cô ngủ. Còn cô dù cho mệt đến đâu đi chăng nữa thì cô vẫn không thể chìm vào giấc ngủ, trong đầu rất rối loạn. Mọi suy nghĩ, phỏng đoán đều làm cô không

bình tâm được. Đây là nhà của ba nên không có chuẩn bị 'đạo cụ' cần thiết, xem ra ngày mai phải uống thuốc tránh thai rồi.

Mỗi lần sau khi làm xong, cô đều cảm thấy cay đắng, bởi vì nếu như ở nhà, Lục Hưởng Bắc từ trước tới nay chưa bao giờ quên dùng 'đạo cụ'. Anh không muốn có con. Lý do của anh đưa ra là: anh mới vào làm ở công ty hai năm, có nhiều người vẫn chưa phục anh, nên anh phải lấy công việc làm trọng...

Thật sao? Thật là như vậy sao? Còn ai không phục anh chứ? Trong ấn tượng của cô, ba chữ Lục Hưởng Bắc này đã làm cho mỗi nhân viên công ty đều phải kính sợ rồi.

Hết chương 18

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Ánh Trăng Sáng Của Ai?

Nếu như không phải vì công việc mà không muốn có con vậy thì vì nguyên nhân gì đây? Cô nghĩ đi nghĩ lại thì chỉ có một nguyên nhân, đó là anh không yêu cô. Không yêu vì thế mới không muốn có con với cô. Nếu như không yêu cô, vậy tại sao anh lại cưới cô? Nghĩ đi nghĩ lại vẫn chỉ vì một nguyên nhân duy nhất, đó là vì gia nghiệp của nhà họ Đồng. Nhưng anh lại không giống như vậy. Cô thật sự không thể hiểu nổi. Dù sao thì cô cũng chưa bao giờ hiểu được anh.

Đêm đã rất khuya, ngủ cạnh người đàn ông đang ôm chặt mình như thế này càng làm cô tỉnh táo hơn. Cơ thể có chút tê cứng nhưng cô vẫn không muốn cử động. Sự thật là cô thích cảm giác Lục Hương Bắc ôm mình, thích anh yên lặng ngủ cạnh mình, có như vậy mới làm cô cảm thấy anh thuộc về bản thân mình... Nhưng trong giấc mơ của anh sẽ là ai đây? Cô chưa bao giờ đoán ra được. Nhưng cô lại có trực giác, người đó không phải là cô, nhất định không phải.

Bỗng nhiên cô cảm thấy cánh tay Lục Hương Bắc siết chặt lại, sau đó truyền tới là hô hấp gấp gáp của anh. Ngay lập tức trong màn đêm tĩnh lặng vang lên tiếng hét kinh hãi của anh: " Như Kiều! Như Kiều!" Lục Hương Bắc tỉnh lại ngồi trên giường. Đồng Nhất Niệm vội vàng nhắm mắt giả vờ ngủ, trong lòng rất đau đớn, giống như những hạt mưa rơi trên mặt hồ từng vòng từng vòng dần biến mất. Đây là lần thứ hai cô nghe thấy cái tên Như Kiều này. Lần đầu tiên là sau khi bon họ kết hôn không lâu, có một lần anh uống say cùng cô hoan ái, khi cả hai cùng đạt đến đỉnh điểm thì cái tên từ miệng anh thốt ra lại là Như Kiều.

Nếu như bọn họ từng trải qua một quãng thời gian đẹp đẽ. Vậy thì tất cả những đẹp đẽ đó đều chấm dứt vào đêm đó. Giống như đêm nay, Đồng Nhất Niệm giả vờ như không nghe thấy, không biết gì cả nhưng thực chất trong lòng cô như có hòn đá đè nặng vậy. Lục Hương Bắc, từ khi đó đã không còn là ánh trăng sáng bên hoa sơn trà trong lòng cô nữa.

Trong phòng ngủ vang lên tiếng sột soạt, Lục Hương Bắc rời giường thì Đồng Nhất Niệm nhẹ nhàng mở mắt liếc nhìn đồng hồ dạ quang trong phòng, kim đồng hồ vừa chỉ ba giờ sáng.

Lục Hương Bắc trong bộ quần áo cotton ở nhà, lúc này đang đứng bên cửa sổ. Rèm cửa đang mở, anh châm một điếu thuốc, ngoài cửa là màn đêm rộng lớn. Đến cả đêm tân hôn của bọn họ sau khi hoan ái anh cũng đứng như vậy rất lâu.

Đồng Nhất Niệm cũng không hiểu bên ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy cái gì, ngoài ánh trăng ra thì còn có gì nữa đây? Cũng có thể cái mà anh nhìn thấy là thế giới của anh, là thế giới mà cô không thể chạm đến. Trong thế giới đó có thể có Như Kiều của anh nhưng nhất định là không có cô. Cô biết điều đó...

Trương Ái Linh nói lấy một bông hồng đỏ thì màu đỏ là máu muối trên tường, còn màu trắng là ánh trăng sáng trước giường. Vậy thì ai là ánh trăng sáng của anh đáng để anh nhìn ngắm mãi như vậy? Là Như Kiều sao? Một giọt nước mắt từ khóe mắt chảy xuống ngấm vào gối chỉ để lại trên má cô một vệt mờ mờ. Cô chưa từng khóc trước mặt Lục Hương Bắc, chưa từng... Trước mặt anh, cô kiên cường cứng rắn như một hòn đá nhỏ nhưng chỉ có cô biết rằng hòn đá có dù có kiên cường cứng rắn đến đâu đi chăng chi thì cũng không chống lại được sức mạnh của tạo hóa, mưa gió qua đi cô cũng chỉ là đồng xương tàn hóa thành hạt cát rồi bay đi.

Hết chương 19

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Sẻ Đau Lòng

Cô không biết mình ngủ thiếp đi lúc nào, chỉ biết khi tỉnh dậy Lục Hương Bắc đang ngồi trên đầu giường, anh đã chỉnh tề trong chiếc áo sơ mi và quần dài sạch sẽ.

Cổ áo không cài hai khuy đầu để lộ ra bộ ngực rắn chắc và trắng trẻo. Lấp ló như vậy càng làm tăng thêm sự mê hoặc, anh lại càng quyến rũ hơn khi hai ngón tay lại kẹp thêm điếu thuốc. Anh nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp khiến cô cảm thấy đau lòng. Đúng vậy, là đau lòng.

Cô ghét bản thân có cảm giác như vậy, càng đau càng chứng tỏ mình để ý. Để ý liệu có phải là biểu hiện của yêu hay không? Cô không muốn nghĩ đến vấn đề này, càng nghĩ sẽ càng đau.

Gạt tàn đã đẩy ắp các mẫu thuốc. Rốt cuộc là anh đã hút bao nhiêu thuốc. Tim cô... lại không tự chủ được mà đau đớn.

Cô cau mày: "Dập thuốc đi, đừng làm con trai anh bị dị dạng!"

Sắc mặt anh quả nhiên đã biến sắc. Anh dập tắt điếu thuốc, một gương mặt tuấn tú xuất hiện trước mặt cô, trong mắt là sự hoảng hốt chưa bao giờ có: "Em nói cái gì cơ? Em có thai rồi sao?" Sau đó anh lập tức phủ định: "Không thể nào!"

Đúng vậy! Không thể nào! Cô không thể có thai! Lòng cô hiện lên vị chua xót. Mỗi lần anh đều phòng bị chu đáo, như vậy làm sao có thể đây?

Cô cười cay đắng: "Có gì mà không thể? Tôi cũng không có bệnh tật gì, phụ nữ bình thường đều có thể có thai! Có điều nếu như anh cảm thấy không có khả năng thì chỉ có thể là đứa bé không phải con anh thôi!"

Cô cảm thấy cánh tay mình nhanh chóng bị anh siết chặt, cô bị anh vực dậy khỏi giường: "Đồng Nhất Niệm, lời nói trước khi nói ra phải dùng đầu để suy nghĩ!"

Cô nhìn thấy ánh mắt của anh tràn đầy thù địch, dường như chỉ cần cô nói ra đứa bé là con của ai thì anh sẽ đi quyết đấu vậy. Sẽ như vậy ư? Anh sẽ làm vậy ư? Thật buồn cười!

Điện thoại của cô bỗng nhiên reo lên, có thể làm mất đi khói thuốc đang đầy tràn trong căn phòng này. Cô bối rối đi nhận điện thoại: "Bỏ tôi ra, anh nắm tay tôi đau quá!"

Đôi tay rắn như thép của anh buông ra, sau đó chăm chăm nhìn cô, trong mắt có chút gợn sóng. Cô cầm điện thoại, là Minh Khả gọi: "Alô, Minh Khả..."

Đối với Minh Khả, cô cảm thấy mình có lỗi với anh. Minh Khả là chồng của bạn thân cô - Gia Mi.

Khi đó công ty của Minh Khả quay quảng cáo bị một minh tinh nổi tiếng bỏ giữa chừng, ngay lúc đó không tìm ngay được diễn viên lại vừa hay cô đi tìm gặp Gia Mi, cô liền bị Gia Mi bắt lại. Cô ấy nói da cô đẹp như vậy rất phù hợp quay quảng cáo sửa tắm.

Lúc đầu cô không đồng ý, sau đó Gia Mi vừa khóc vừa xin cô giúp nên cô mới đồng ý. Ai ngờ quảng cáo này lại 'tử vong' trong tay Lục Hương Bắc, Minh Khả cuối cùng vẫn gặp họa.

"Niệm Niệm chồng cô có ở đây không? Liên quan đến quảng cáo lần trước..."

Nhắc đến chồng cô làm cô không thể không quét mắt về phía Lục Hương Bắc, cô phát hiện anh đang nhìn mình với ánh mắt không có gì là tốt đẹp cả. Cô cúi xuống nhìn, trời ơi, vừa rồi vội nhận điện thoại mà hoàn toàn quên mất tối qua mình đã đi ngủ với bộ dạng như thế nào? Cô bây giờ hoàn toàn không một mảnh vải che thân, trên người lại đầy những vết tích anh để lại. Cô nhìn anh, hận không thể nhanh chóng chui vào chăn.

Hết chương 21

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Anh Ấy Lo Lắng Cho Tôi

"Minh Khả! Thật xin lỗi..." Đối với việc này, mặc dù Lục Hương Bắc trả tiền hủy hợp đồng nhưng cô vẫn cảm thấy có lỗi.

Minh Khả vừa cười vừa nói: "Không phải đâu Niệm Niệm, là bọn tôi có lỗi với cô, không nên lôi cô vào, hại cô bất hòa với chồng nhưng mà Niệm Niệm à, chồng cô rất lo lắng cho cô đấy! Trả gấp bốn lần tiền hủy hợp đồng. Đúng là người có tiền có khác!"

Anh có thể lo lắng cho cô sao? Đồng Nhất Niệm cười lạnh, dù sao cũng là tiền của nhà họ Đồng nhà cô, anh có đền gấp mười lần cũng không xót đâu!

"Niệm Niệm, hôm nay, cô có ở cùng chồng không? Chúng ta có một cuộc họp lớp, tại sao chúng ta không cùng đi nhỉ?" Minh Khả nói. Đây mới là mục đích thật sự của anh ta.

Đồng Nhất Niệm và Minh Khả là bạn học hồi cấp 3, cũng có thể coi là thân quen. Họp lớp, cô thực sự rất muốn đi, còn hơn là ở bên cạnh Lục Hương Bắc. Có điều cô chưa kịp trả lời thì Lục Hương Bắc đã cúi người xuống rồi hôn một cái, lại còn dùng ngữ điệu rất mờ ám để nói: "Niệm Niệm, mau mặc quần áo vào, chúng ta phải đi rồi!"

Cô có thể tưởng tượng ra Minh Khả ở đâu đây bên kia chắc hẳn là kinh ngạc đến muốn rớt cả cằm. Cô chỉ nghe thấy tiếng anh ta hét lên: "Niệm Niệm à, tôi thật đáng chết! Tại sao lại không hiểu chuyện như thế chứ, mới sáng ra đã làm phiền mộng đẹp của hai người. Chắc hẳn tổng

giám đốc Lục sẽ không tha cho tôi đâu. Thôi cô không cần đến nữa đâu, giúp tôi chăm sóc anh ấy thật tốt đi nhé! Bye bye!"

Nói xong liền tắt điện thoại, Đồng Nhất Niệm nắm chặt điện thoại, các khớp ngón tay trắng bệch ra. Cô nhìn Lục Hương Bắc như nhìn kẻ thù, hận muốn ăn tươi nuốt sống anh. Lục Hương Bắc nhướn mày lên với cô: "Em cho rằng anh đang đùa ư? Còn không dậy để đi làm!"

"Cái...cái gì?" Cuối tuần cũng phải đi làm sao: "Muốn đi thì anh một mình đi đi." Anh muốn lấy lòng ba mà tham công tiếc việc cũng không có nghĩa là cô cũng phải vào sinh ra tử cùng anh. Ngày cuối tuần tuyệt đẹp, cô không muốn lãng phí trong đồng giấy tờ đó.

Sắc mặt của Lục Hương Bắc không hề thay đổi, anh nhẹ gật đầu, trong mắt ánh lên tia xảo quyệt: "Được thôi! Anh đi một mình! Có điều mẹ nhỏ muốn đi biển tắm nắng, em đi cùng họ đi!"

Nói rồi anh cài cúc áo lại, cầm túi laptop định đi ra ngoài.

Bãi biển? Mẹ nhỏ? Nhất Lãng? Trời ạ, vậy thì cô thà uống trà độc của Lục Hương Bắc còn hơn! Ít ra cô còn có thể mượn cớ ra ngoài, ra ngoài rồi cô đến công ty hay đi vui vẻ ở đâu thì cũng không đến lượt Lục Hương Bắc quản nữa!

"Chờ tôi với!" Cô trượt từ trong chăn ra. Lục Hương Bắc quay lại nhìn, cười: "Lục phu nhân! Không nỡ để anh đi thì cũng không cần vội vàng như thế đâu, đừng làm anh mất mặt!"

Đồng Nhất Niệm cúi xuống nhìn cơ thể trần trụi của mình liền nghiến răng, tất cả đều do tên thủ phạm đáng chết kia, giờ còn chế giễu cô nữa!

"Tôi không nỡ để anh chết!" Cô lấy gối ném vào người anh.

Hai người vui vẻ, hòa hợp bước ra khỏi nhà, ít ra là bên ngoài như thế. Ba cô mười phần muốn vợ chồng Đồng Nhất Niệm cùng bọn họ ra bãi biển nhưng cả bộ mặt của Lục Hương Bắc đều là công việc, hại ông cũng không còn cách nào khác.

Hết chương 21

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Xa Xôi

Đồng Nhất Niệm và Lục Hương Bắc đi ra thì tay trong tay, nhưng khi ra khỏi tầm nhìn của ba liền bỏ tay nhau ra. Một đêm vui vẻ cũng không có nghĩa gì cả. Nên trách, nên hận, nên đau, thì vẫn như trước đây. Anh vẫn cười nhưng trong lòng cô, nụ cười của anh thật xa cách, giống như một người lạ vậy, nụ cười nghề nghiệp không có chút nhiệt tình nào xuất phát từ bên trong. Nhưng sau khi Lục Hương Bắc dừng xe bên đường rồi xuống xe, tim cô càng trở nên lạnh buốt.

"Niệm Niệm, uống thuốc đi!" Anh dịu dàng đưa cốc nước cho cô.

Cô cúi đầu nhìn viên thuốc trắng trong tay anh, viên thuốc này, đối với cô là rất quen thuộc, có vài lần không kịp chuẩn bị bao nên sau đó cô đều uống thuốc này.

Tay của Lục Hương Bắc rất đẹp, ngón tay dài, móng tay được cắt tỉa sạch sẽ. Tuy lòng bàn tay và ngón tay có chút thô ráp nhưng không ảnh hưởng đến mỹ quan, ngược lại có vài phần khí chất đàn ông.

Viên thuốc nằm trong bàn tay anh, lăn giữa ngón đeo nhẫn và ngón giữa, bên cạnh chiếc nhẫn cưới bạch kim. Có thể là nhẫn cưới quá lóa mắt khiến cô cảm thấy mắt mình bị ánh sáng chiếu vào có chút đau, thậm chí là muốn chảy nước mắt.

"Niệm Niệm?" Anh nhìn thấy cô không động đậy liền lại nhắc lại. Cầm viên thuốc đưa lên miệng, cô biết có những chuyện muốn tránh cũng không được, miễn cưỡng cũng không xong. Cô mở miệng như một con rối, nhét viên thuốc anh đưa vào miệng nhưng cô lại từ chối uống nước anh

đưa, chua chát mà nuốt khô viên thuốc. Viên thuốc rôi qua cổ họng nghẹn đến muốn nôn. Anh ôm cô vào lòng, hôn lên mặt cô: "Được rồi, đừng bĩu môi nữa, xấu lắm! Bản thân em vẫn còn là một đứa trẻ sao có thể sinh con được?"

Sáng sớm, môi anh lạnh lạnh, hôn lên mặt cô như cho có lệ, đến cả những lời nịnh cô cũng rất có lệ. Tự nhiên cô rất muốn cười! Có rất nhiều lý do, rõ ràng là anh không muốn có con nhưng lại đẩy trách nhiệm lên người cô. Cô nở nụ cười rất lạnh lùng: "Sao cũng được! Cũng chỉ là một đứa trẻ thôi sao, đàn ông nào mà không muốn gieo giống chứ? Anh không muốn thì kiếm người khác sinh là được rồi!"

Xe đột nhiên dừng gấp, cô cảm thấy may mắn khi mình đã cài dây an toàn nếu không nhất định đầu sẽ bị đập vào cửa kính. Anh nhìn cô bằng ánh mắt thâm trầm hơn bình thường, sau đó lặng lẽ khởi động xe tiếp tục đến công ty.

Trong xe trở nên ngột ngạt, anh và cô đều không nói chuyện nữa. Đồng Nhất Niệm chỉ cảm thấy sắp nghẹt thở đến nơi rồi, tay cô đặt lên cửa xe, nét mặt trầm xuống: "Dừng xe! Tôi muốn xuống xe!"

Lục Hường Bắc giống như không nghe thấy vậy, anh còn tăng tốc lái xe. Cô tức giận, âm thanh cũng cao lên mấy lần: "Lục Hường Bắc có nghe thấy không? Tôi muốn xuống xe!"

"Không được!" Anh nói ra hai từ ngắn gọn nhưng lại rất cứng rắn

"Tại sao chứ?" Thật là cô lý, cô cũng không có ý định đến công ty tăng ca.

"Bản tổng kết của em hôm qua phải viết lại!" Anh lại bày ra cái thái độ dạy dỗ cấp dưới của mình.

"Tại sao?" Hôm nay cô chỉ có thể hỏi hai chữ này. Nhưng mà bản tổng kết hôm qua có vấn đề gì sao? Anh cũng đã đọc trước cuộc họp rồi đến ba cũng không nói gì mà.

Anh nhè nhẹ chớp mắt: " Đồng Nhất Niệm, em có biết bản tổng kết của em có bao nhiêu chỗ sai số liệu không hả? Nếu như không phải anh tự nhớ thì cuộc họp tổng kết hôm qua đã hỏng bét rồi!"

Thật sao? Là như vậy sao? Có chuyện như vậy sao?

Hết chương 22

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Giáo Huấn

Cô nhớ lại sự tức giận, sự vụng về của mình ngày hôm qua. Cô liếc nhìn tên thủ phạm đầu xỏ bên cạnh: "Anh đã nhớ kỹ thì anh tự sửa không phải là được rồi sao? Sao phải cần tôi viết lại?"

Anh khé cau mày lại: "Niệm Niệm, em làm việc có thể nghiêm túc chút được không? Nếu như giao công ty vào tay em không phải bị em làm cho phá sản rồi sao?"

Đừng nhắc tới vụ này, nhắc đến là cô lại càng giận, công ty rõ ràng đã nằm trong tay anh lại còn cần cô làm việc làm gì chứ? Cô biết rằng cứ nhắc đến công việc là Lục Hương Bắc lại giáo huấn cô rất lâu, giống hết bộ dạng ba giáo huấn cô: "Niệm Niệm, con là trưởng nữ của Đồng gia! Không nhất định cần con trở thành người phụ nữ mạnh mẽ nhưng ít nhất cũng phải có chỗ đứng vững chắc trong xã hội..."

Quả nhiên, lại nữa rồi! Cô giơ tay ra mở radio thật lớn, chỉnh tiếng nhạc đến mức lớn nhất có thể. Bỗng nhiên tiếng nói của Lục Hương Bắc bị chìm ngấm. Cô chỉ ngồi nhìn ra bên ngoài cửa xe, hôm nay lại là một ngày nắng.

Âm lượng cuối cùng vẫn bị Lục Hương Bắc vặn nhỏ xuống, những lời giáo huấn của anh cũng được dừng ở đó. Đương nhiên cô biết tăng ca là việc cần làm. Đối với công việc, Lục Hương Bắc chưa bao giờ vì cô là đại tiểu thư nhà họ Đồng hay là vợ của anh mà bật đèn xanh một lần, ngược lại so với người khác còn hà khắc hơn. Cô thật không biết mình lấy anh để làm gì nữa!

Có điều khi đến công ty rồi cô mới thấy hối hận. Sớm biết như vậy thì thà đi bãi biển với mẹ nhỏ cũng không cùng anh đến công ty tặng ca! Tại khu thư ký, bất thành lình lại có người phụ nữ đang đứng ở đó. Là Ngũ Nhược Thủy!

Nhìn thấy hai người đến, Ngũ Nhược Thủy liền mỉm cười chào hỏi: "Anh Lục, nghe nói anh phải tặng ca, em cũng muốn học hỏi thêm vài thứ, anh không để ý chứ?"

"Tất nhiên không để ý rồi!" Lục Hương Bắc cười hiền hòa.

Đồng Nhất Niệm rất ít nhìn thấy Lục Hương Bắc cười với nhân viên như vậy. Đối với Ngũ Nhược Thủy này, cô nên nghe lời Di Đóa đi điều tra mườì tám đời tổ tông nhà cô ta.

Ngũ Nhược Thủy phát hiện cô ở sau lưng Lục Hương Bắc liền lịch sự chào hỏi: "Giám đốc Đồng, chị cũng đến rồi, em đã mua bữa sáng cho anh Lục rồi, chị có muốn ăn cùng không ạ?"

Đồng Nhất Niệm khẽ nhếch môi lên: "Cám ơn, chúng tôi ăn rồi!"

Cô rất khéo léo dùng từ "chúng tôi", nhẹ nhàng đem cô và Lục Hương Bắc vẽ cùng với nhau, thông minh như Ngũ Nhược Thủy có thể hiểu không? Ngược lại, Đồng Nhất Niệm có vài điều không hiểu, chuyện cô là Lục phu nhân, cả công ty trên dưới đều biết, cho dù Ngũ Nhược Thủy ngu ngốc không biết, cho dù thư ký trong bộ phận thư ký cố ý không nói với cô ta thì tại sao Lục Hương Bắc lại không giới thiệu chứ? Có gì đó...

Ngũ Nhược Thủy, rõ ràng đối với từ "chúng tôi", cuối cùng cũng chỉ làm cho ai đó có chút bối rối thôi. Sau đó cô mới hiểu ra là chỉ Đồng Nhất Niệm và Lục Hương Bắc. Cô cũng không nghĩ nghĩ ngợi gì liền nhe răng cười: "Vậy em đi pha trà cho anh Lục, giám đốc Đồng có muốn một cốc không ạ?"

Đồng Nhất Niệm nhé cười, lắc đầu, cô có chút xúc động muốn vứt toàn bộ chỗ trà xanh đó đi. Đó là trà xanh thượng hạng cô nhờ người mua chỉ vì anh thích, vì vậy nó được đặt trong phòng thư ký. Bình thường đều là Di Đóa hoặc là cô tự mình pha, điều này đã trở thành tập quán bất thành văn của khu thư ký. Không ai có gan trước mặt Lục phu nhân đi lấy lòng Lục tiên sinh cả.

Xem qua vô số phim phu nhân nhà hào môn và tiểu tam tranh đấu, cũng chỉ là một khóc, hai náo, ba treo cổ, sau đó hạ thấp thân phận rồi cãi nhau, làm loạn với tiểu tam. Những việc mất mặt này cô sẽ không làm, hơn nữa bất kể cô làm gì Ngũ Nhược Thủy thì sẽ đều làm cho Lục Hương Bắc nhận thấy rằng là cô đang ghen, sao có thể được chứ? Cô không thể.

Hết chương 23

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kiểu Cách

Nhưng bây giờ cô nên làm như thế nào đây?

Trong quá trình đi từ khu thư ký đến văn phòng của mình cô luôn nghĩ đến vấn đề ấy nhưng lại rất mờ mịt. Như lời của Giai Mi đã nói, cho dù cô là người chết cũng cần thể diện nên sống phải chịu tội, như vậy không đúng sao? Cô thầm cười bản thân.

Ngồi trước bàn làm việc, cô không thể nhịn được nữa. Cô cần biết Ngũ Nhược Thủy là ai? Cô không thể dương mắt lên nhìn chòng mình đưa tình nhân vào văn phòng mà không quản được! Hay là gọi điện cho giám đốc nhân sự hỏi, như vậy là có thể biết được nhưng cô lại càng mất mặt hơn. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn là trực tiếp đi hỏi Lục Hương Bắc là tốt nhất! Cô là giám đốc bộ phận thư ký có quyền biết sự tình của thư ký mới đến chứ? Hỏi điều này không có nghĩa là để ý tên họ Lục đó! Cô tự nói với mình như vậy, coi như tinh thần AQ* đi.

*AQ là nhân vật làm nên tên tuổi của nhà văn Lỗ Tấn của Trung Quốc. Đại diện cho tính cách của AQ là phép thắng lợi tinh thần, thua nhưng tự cho là mình thắng, dốt nhưng tự cho là mình khôn, đều giả nhưng tự cho là mình tốt bụng.

Nhìn màn hình máy tính mới phát hiện avatar của Lục Hương Bắc đang sáng, rất tốt, để cô bắt được một lần!

Nhớ mãi không quên: Mượn cố tặng ca, thì ra Lục tổng cũng đang chat QQ.

Ngữ khí của cô không hề mĩa mai.

Lục Hương Bắc: (biểu tượng mặt cười)

Anh chính là như vậy, trước nay không bao giờ giải thích.

Nhớ mãi không quên: Quyết định của tổng giám đốc Luc, cấp dưới vốn không nên hỏi nhưng Ngũ Nhược Thủy là người thuộc bộ phận thư ký của tôi, tôi có thể xem tư liệu của cô ấy không?

Sau khi gửi đi những lời này tim cô đập thành thịch, sợ Lục Hương Bắc sẽ cười câu nói của mình.

Tuy nhiên, bên đó mãi không có trả lời, đến khi cô chờ đến mất kiên nhẫn muốn gửi tin đi thì mới trả lời.

Lục Hương Bắc: Anh tưởng là ... em sẽ không hỏi anh cơ!

Đồng Nhất Niệm nhìn dấu ba chấm giữa câu, cô đã tưởng tượng đến ngữ khí của Lục Hương Bắc khi nói câu này. Một lần lại một lần, nghĩ đi nghĩ lại, giống như Lục Hương Bắc đang ở trước mặt cô vậy, dùng đôi mắt như nước nhìn chăm chăm cô, sau đó nhẹ nhàng, cẩn thận nói ra câu này làm tim cô lại đau trở lại.

Rõ ràng là một câu nói đơn giản như thế nhưng lại khiến đau đến mức muốn khóc. Nếu như nói trên thế giới này có ai biết Đồng Nhất Niệm cô là người yếu đuối đến cấp nào thì người này, không ai khác chính là máy tính. Giống như cô bây giờ, không cần nguy trang, không cần kiểu cách, muốn khóc là nước mắt sẽ tự rơi xuống bàn phím ngay. Chỉ khi đối diện với máy tính thì cô mới như vậy. Nhiều lúc cô thật muốn cảm ơn cái máy tính này.

Cô không đánh chữ nữa mà yên lặng ngồi chờ những lời nổ tiếp theo. Nhưng lại không có lời nói tiếp theo, cô nhìn avatar của anh tối lại, lòng

bỗng nhiên trống rỗng. Lục Hương Bắc! Cô đập bàn đứng dậy, nắm chặt tay, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô.

Tuy nhiên khi cô đang tức giận ùng ùng thì cửa văn phòng cô bỗng nhiên mở ra, Lục Hương Bắc đang đi về phía cô. Sau khi bị bất ngờ như vậy, cô liền vội vàng lau nước mắt trên mặt và trên bàn phím đi. Khi lau xong thì Lục Hương Bắc đã đi đến trước mặt cô.

Bối rồi...

Đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy nước mắt của cô. Cùng với sự kinh ngạc thì anh nhanh chóng đi qua bàn đến trước mặt cô, ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô: "Nhược Nhược là... em gái của bạn anh, cậu ấy nhờ anh chăm sóc, thật sự không có gì mà!"

Anh thật sự cho rằng cô khóc là vì anh sao? Cô ở trong lòng anh cắn móng tay, lập tức ngụy biện: "Tôi chat đến khóc thôi! Là chat với Thẩm Khang Kỳ..."

Hết chương 24

Ps: Hai ngày tới sẽ không có chương mới nha mọi người. Mình mệt quá rồi, phải nghỉ ngơi đã

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Có Gì Không Vui Hãy Nói Với Anh

Cô cảm thấy cánh tay mình lập tức bị nắm chặt lại, anh đẩy cô ra, đôi mắt sắc bén nhìn thẳng vào chỗ sâu thẳm của con người cô. Mỗi lần nhắc đến Thẩm Khang Kỳ là anh lại như vậy.

"Niệm Niệm, anh hi vọng em dùng thời gian vào công việc, ít chat QQ đi. Thân là đại tiểu thư của nhà họ Đồng, là trợ lý phó tổng giám đốc, là giám đốc bộ phận mà trong thời gian làm việc lại chat QQ, như vậy thì em làm sao quản được cấp dưới của mình?"

Trời ạ! Lại bắt đầu rồi. Thật là giống hệt ba. Cô không phục, liền cãi lại: "Anh chẳng phải cũng chat QQ trong giờ làm việc đấy sao?"

"Anh không giống em. Anh liên lạc với khách hàng!" Anh hùng hồn nói đầy lý lẽ.

"Vậy tôi cũng là cần liên lạc với khách hàng!"

"Rõ ràng em vừa nói là đang chat với Thẩm Khang Kỳ cơ mà!" Chỉ cần một câu thôi là anh đã bắt được sơ hở của cô rồi.

"Tôi..." Cô không biết nói gì cả, vừa rồi cô không có chat với Thẩm Khang Kỳ, bản thân mình đang nói linh tinh gì vậy? Bây giờ tìm có gì cũng không được.

"Cho em nửa tiếng viết lại báo cáo tháng trước, còn nữa, anh muốn xem bản kế hoạch của em về mảnh đất Thành Đông, hy vọng cuối tuần này

em sẽ làm xong!" Giọng điệu của anh hoàn toàn giống như nói với các nhân viên khác, cứng rắn, lưu loát mà nghiêm khắc.

Bày ra bộ dạng ông chủ làm gì chứ, đáng ghét chết đi được! Cô bĩu môi, rất không bằng lòng: "Nếu như tôi không làm xong thì sao?"

"Trừ tiền hoa hồng tháng này của em và cả tiền thưởng nữa!" Giọng điệu này không còn chỗ để thương lượng nữa rồi. Cô muốn ngắt quá, đây là chiêu cô hay dùng để đối phó với Di Đóa mà.

"Lục Hường Bắc, anh thật quá đáng! Không được, tôi phải nghỉ cuối tuần! Di Đóa còn hẹn tôi đi mua sắm nữa!" Kế hoạch của cô bị phá hỏng rồi... vốn định cùng anh ra ngoài, sau đó tìm thời điểm thích hợp rồi đi, xem ra bây giờ hết cách rồi!

"Nếu như hôm nay em làm tốt, chiều anh sẽ đi mua sắm với em!"

Vẫn là dáng vẻ vừa lạnh vừa cứng nhưng khi anh nói ra những lời này làm người ta rơi sâu vào lời nói của đôi mắt. Đồng Nhất Niệm tưởng mình nghe nhầm rồi...

"Nhưng...tôi không cần anh đi cùng! Hơn nữa Di Đóa sẽ nổi giận, lần sau sẽ xử tôi mất!" Mua sắm cùng đàn ông thì có thú vị sao? Cô chưa bao giờ cho rằng như vậy.

"Anh sẽ gọi điện cho Di Đóa, lần sau anh mời cô ấy!"

Kiên quyết như vậy, xem ra không thể thương lượng rồi. Anh mời Di Đóa ăn cơm sao? Không dọa chết Di Đóa mới lạ đó, chắc chắn là cô ấy thà ở nhà ăn mì gói cũng không muốn cùng ông chủ chán ngấy này đi ăn bào ngư.

Cô tức giận ngồi xuống, tuy rằng cô thân là đại tiểu thư nhà họ Đồng cũng không thể sống dựa vào số tiền lẻ và tiền lương này được, nhưng cũng

có thể là không ai có thể kháng cự lại một số tiền lớn cả, mà Đồng Nhất Niệm cô cũng không ngoại lệ. Cô tự giải thích như vậy cho chính mình nghe. Thật ra trong công việc nghe lời anh đã trở thành một loại thói quen, giống như không có nhân viên nào trái lời sếp vậy...

Anh nhìn cô ngoan ngoãn ngồi xuống mới quay người đi ra, đi đến bên cửa sổ quay người lại, nhìn cô chăm chú từ xa: "Niệm Niệm, nếu như có chuyện gì không vui thì có thể nói với anh, đừng đi làm phiền Thẩm Khang Kỳ, người ta là quân nhân không rảnh rỗi để nói chuyện phiếm với em đâu!"

Hết chương 25

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Ăn Thịt

Cô trợn mắt lên nhìn anh, nói với anh thì càng không vui thì có! Cô xem lại bản tổng kết thì phát hiện ra có N chỗ số liệu sai. Đầu cô đúng là thích đối đầu với các con số. Cô cũng không phải là Lục Hương Bắc - nhạy cảm với con số đến mức nhìn qua là không thể quên được. Ví như số điện thoại vậy, không cần biết là số điện thoại của ai, Lục Hương Bắc chỉ cần nghe qua một lần là nhớ. Còn cô hoàn toàn là dựa vào danh bạ, chỉ trừ số của ba và Lục Hương Bắc là nhớ ra thì không còn nhớ nổi số của một ai khác. Trừ số của ba và Lục Hương Bắc.

Tâm trạng của cô lại dừng lại ở đây. Không biết từ bao giờ vị trí của Lục Hương Bắc trong lòng cô lại chiếm một phần quan trọng đến như vậy? Cô lặng lẽ thờ dãi tiếp tục công việc của mình. Từ bản tổng kết đến bản kế hoạch cô đều không dám lơ là một chút nào!

Hôm nay quả thật là cô rất chăm chỉ, đến cơm trưa cũng là Lục Hương Bắc mang đến cho cô. Anh bước vào thì nhìn thấy cảnh này. Anh có chút lòng với biểu hiện của cô, sau đó mang cơm trưa đặt trước mặt cô: "Nhược Nhược mua về đó, em mau ăn đi!"

Cô liếc nhìn anh một cái không nói gì rồi tiếp tục đánh chữ. Cô tưởng rằng anh sẽ giống như hôm qua đặt hộp cơm xuống rồi đi, không ngờ anh lại cứ đứng ở đó không hề đi ra ngoài. Cô ngược đầu lên nhìn anh: "Tại sao anh còn chưa đi?"

Anh dùng bộ danh xem thường nhìn cô: "Nhìn em ăn xong anh sẽ đi!"

Cô không hề nhìn hộp cơm lấy một cái: "Bây giờ tôi chưa muốn ăn!" Nói xong, cô vẫn tiếp tục làm việc nhưng đầu thì không thể tập trung được.

Một người lớn như vậy cứ đứng ở đó bảo cô sao làm việc được? Cô đang nghĩ mình nên nổi giận mời anh ra ngoài thì anh lại đi trước một bước, ngắt mất nguồn điện máy tính của cô.

Cô ngồi trên ghế gỗ ngang, ít nhất mười giây sau mới hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì. Sau mười giây cuối cùng cô cũng đã hiểu cái gì gọi là kích động tột độ. Cô nhảy lên túm lấy Lục Hương Bắc, hận không thể xé nát cái mặt thối tha, đẹp đẽ của anh ra! Thành quả công việc cả buổi sáng của cô đấy! Cô còn chưa kịp lưu lại thì đã bị anh xóa sạch rồi, hại cô lại phải làm lại từ đầu.

"Lục Hương Bắc tôi hận anh đến chết!" Cô nhìn anh chăm chăm, một lúc không thể phát tiết ra hết mà dung mạo tuấn tú của anh đang ở trước mặt liền kiễng chân cắn lên mặt anh một cái cũng không hề nhẹ.

"A...!" - Lục Hương Bắc không phòng bị chiêu này của cô. Anh đau đến nỗi hét một tiếng rồi rơi lông tay cô ra. Khuôn mặt trắng của anh giờ xuất hiện một vết răng tròn tròn nho nhỏ, lại còn rỉ ra cả máu nữa chứ. Anh sờ tay lên mặt, trên mặt còn để lộ ra nụ cười khổ: "Đồng Nhất Niệm, anh không ngờ em lại là tuổi chó đấy!"

Cô ù ù một tiếng, trong miệng còn thoang thoang vị tanh tanh, ngọt ngọt của máu. Vết răng cắn đang rỉ máu trên khuôn mặt được gọi là đẹp đẽ của anh có chút không ngờ thậm chí còn hơi buồn cười. Cô thấy bản thân mình hình như có chút quá đáng rồi. Bộ dạng như vậy chắc anh không dám ra ngoài mất...

"Đói thì ăn cơm đi, thịt vịt nướng ngon hơn thịt của anh đấy! Có điều nếu như em thực sự muốn ăn thịt anh thì ... chờ đến tối cho em ăn đủ thì

thôi!" Anh mở hộp cơm, tiện tay xoay mặt cô lại, cần bao nhiêu nhẹ nhàng là có bấy nhiêu nhẹ nhàng.

Hết chương 26

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Anh Không Ăn Cỏ Gàn Hang

Chút cảm giác tội lỗi vừa rồi của Đồng Nhất Niệm lập tức biến mất. Lục Hương Bắc khi bước vào không đóng cửa, Đồng Nhất Niệm nhìn ra cửa thì nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn lướt qua. Cô khẽ cười, anh nói Ngũ Nhược Thủy là em gái của bạn anh, cô tin nhưng em gái nhỏ của người ta vừa ra khỏi tháp ngà, tình đầu mới chớm nở đã coi anh là anh trai! Nói thật cô ghét nhất đôi anh trai em gái này. Thật là không có sự thuần khiết chút nào cả.

Trong lòng không yên, cô bấu môi nhìn anh với bộ dạng ủy khuất: "Bản kế hoạch của em đó! Vất và cả buổi sáng đều đã bị anh tắt máy đều xóa hết rồi. Giờ em ăn không vào."

Thật ra cô biết, nếu như cô làm bộ mặt ủy khuất, đáng thương trước mặt anh thì anh sẽ cưng chiều cô, sẽ ôm cô thậm chí là hôn cô. Giống như chuyện sáng nay ở trên xe vậy, vì thuốc tránh thai mà cô không vui vẻ, anh đã phát hiện ra và an ủi cô, dù là chỉ làm cho có lệ.

Điểm này khi mới kết hôn thì có tác dụng, còn sau này, trong lòng có ác cảm rồi nên không có tâm trạng để nhẹ dạ nữa. Mỗi ngày đều là loạng choạng đối kháng. Cô không nhớ là ai đã từng nói là người phụ nữ lúc nào cũng cứng cỏi trước mặt đàn ông không phải là không đồng ý hoặc là không thể nhẹ dạ mà là người đàn ông này không cho cô... nhẹ dạ. Câu nói này nói rất đúng. Nhẹ dạ là phẩm chất đáng yêu nhất của phụ nữ nhưng chỉ trước mặt người yêu mới thể hiện ra được thôi.

Đã bao lâu rồi cô không còn làm như vậy nữa? Mới như vậy thôi đã làm anh thất thần rồi sao?

Quả nhiên anh bị hấp dẫn, cúi người xuống chạm nhẹ lên môi cô, an ủi cô: "Mất thì mất cũng không cần gấp..."

Vừa rồi còn nói là nước đã ngập đến chân rồi, không làm xong trong tuần này là không được! Cô giống như trước, bĩu môi nhìn anh. Cô thấy đôi mắt đen của anh như hóa thành nước, môi anh rơi xuống môi cô không rời.

Đồng Nhất Niệm nhìn trộm ra cửa quả nhiên nhìn thấy gót giày cao gót xuất hiện bên cửa. Cô không thể giống người phụ nữ ghen tuông đến nỗi hung hăng mà nói cho Ngũ Nhược Thủy biết rằng Lục Hương Bắc là chồng của cô, nhưng làm như thế này đã thể hiện quyền sở hữu của cô rồi chứ? Biết điều đừng thèm muốn chồng cô nữa!

Vì để diễn tốt vở kịch này cô hợp tác hôn lại anh, dần dần biến thành có chút ý loạn tình mê. Nếu như không có những tin đồn đó thì tốt biết mấy. Nếu như cô không nhìn thấy Oanh Oanh hôn anh thì tốt biết mấy. Nếu như trong lúc anh không được tỉnh táo mà không gọi tên Như Kiều thì tốt biết mấy. Nhưng nếu như thì vẫn mãi mãi là nếu như.

Nghĩ đến đây cô không thể hôn tiếp được nữa mà càng cảm thấy hành động của mình ngày hôm nay thật ấu trĩ và nực cười. Dùng một nụ hôn để đánh dấu địa vị của cô thì có tác dụng gì? Dù cho không có Ngũ Nhược Thủy anh vẫn còn Oanh Oanh và Như Kiều hoặc là vẫn còn những "người bạn" khác nữa, bạn của anh có rất nhiều người cô không quen, Ngũ Nhược Thủy có thể là em gái của người bạn nào?

"Sao vậy? Không tập trung gì cả!" Anh phát hiện ra sự kỳ lạ của cô, không hài lòng liền cắn nhẹ môi cô: "Cái này trả lại em!"

Cô không muốn bị phát hiện, liền nhìn ra phía cửa cố nói: "Chưa đóng cửa!"

Anh quay đầu lại nhìn thì thấy giày cao gót rút về, một góc váy vụt qua. Anh cúi đầu nhìn Đồng Nhất Niệm, giống như là hiểu ra điều gì đó. Sắc mặt anh liền thay đổi. Anh nhướng mày, cười để lộ ra vài phần xảo quyệt, nhu tình như nước, vừa rồi giống như ảo giác vậy: "Anh cảm thấy lạ, sao mặt trời hôm nay lại mọc phía Tây, hóa ra là có mục đích!" Anh cười nhìn cô: "Yên tâm đi, chồng em không ăn cỏ gần hang!"

Hết chương 27

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đi Mua Sắm

Cô rất ghét sự thông minh này của Lục Hương Bắc, làm thế nào cũng không thể giấu được anh.

"Ăn cơm đi! Đừng lãng phí lương thực như ngày hôm qua! Đồng đại tiểu thư à, em không thiếu miếng ăn nhưng trên trái đất này vẫn còn nhiều người không có cơm ăn đấy!" Anh đẩy hộp cơm đến trước mặt cô còn nói thêm một câu : "Còn về bản kế hoạch vẫn cần giao trong tuần này! Thứ hai đưa anh xem là được!"

Thì ra anh biết trưa qua cô không ăn cơm. Nhưng Đồng Nhất Niệm vẫn muốn "KAO*" anh, người này lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

*Mình nghĩ từ này là "Kick all of" : đuổi ra

"Lục Hương Bắc, bản kế hoạch này anh phải chịu trách nhiệm! Anh mau đền cho tôi!"

Anh cười như không cười bỗng nhiên giơ tay sờ lên đôi môi sưng đỏ của cô: "Đền? Có thể suy nghĩ đến chuyện tối nay ngủ cùng em!"

"Lục Hương bắc! Tên lưu manh nhà anh!" Trong phòng làm việc liên vang lên tiếng hét của cô.

"Hôm nay là em dụ dỗ anh làm việc lưu manh đấy chứ!" Anh cười lớn, quay người rời khỏi phòng trước khi Đồng Nhất Niệm kịp cầm hộp cơm ném vào anh.

Đồng Nhất Niệm rất tức giận, mỗi lần đấu với anh, người bại trận luôn là cô! Anh lúc nào cũng lạnh nhạt như vậy, bại trận, tức giận, mất hết phong độ vẫn là cô! Bao giờ cô mới luyện được công lực như vậy đây?

Bản thân không giận đến nỗi làm cho đối phương giận đến nhảy lên? Không làm được, mãi mãi không làm được trừ khi cô không quan tâm đến đối phương. Đúng, chỉ cần không quan tâm thì mới không tức giận. Bình tâm như nước, chờ đến khi không quan tâm Lục Hưởng Bắc nữa thì cô sẽ không tức giận nữa. Do đó, Lục Hưởng Bắc không quan tâm cô...

Cô giận đến nỗi cắn một miếng vịt nướng thật to, thấy mùi vị rất ngon, nhìn hộp mới phát hiện là mua từ tiệm vịt Chu Ký mà cô thích ăn nhất. Ngũ Nhược Thủy này có thể biết cô thích ăn vịt Chu Ký sao? Hay là do hỏi Lục Hưởng Bắc? Ai mà biết được cơ chứ

Không cần biết là ai nói, vả lại cũng không thể ngược đãi cái bụng của mình được. Hôm qua đã chat với Thẩm Khang Kỳ mà quên ăn, không ăn thịt bò thì thôi, hôm nay không thể để bị đói nữa.

Ăn nhanh lên, ăn xong còn phải viết lại kế hoạch! Nghĩ đến đây cô lại hận muốn giết Lục Hưởng Bắc thật nhanh!

Tuy nhiên, tất cả đều ngoài dự liệu của cô, cô vừa ăn xong thì Lục Hưởng Bắc lại quay lại, đã thế còn nói: "Ăn xong rồi sao? Ăn xong thì đi mua sắm thôi!"

Cô ngăn người, không phải là đến để tặng ca sao? Bản kế hoạch của cô không cần viết nữa sao? Hơn nữa chẳng lẽ anh không biết dấu vết cô tạo ra trên mặt anh sao? Muốn như vậy mà đi khoe khắp nơi sao? Nhưng dù sao thì đi mua sắm cũng vui hơn là ở đây viết tổng kết, hơn nữa cô vẫn còn bí mật mà người khác không biết, cần phải đi làm. Vì vậy sau khi do dự một lúc cô thu dọn đồ đạc cùng anh ra khỏi văn phòng.

Ra đến công văn phòng cô hoàn toàn bất ngờ. Hóa ra đi mua sắm không chỉ có hai người bọn họ. Ngũ Nhược Thủy cũng đã đeo túi xách, thong thả đợi bọn họ. Nhìn thấy bọn họ đi ra liền nở nụ cười ngây thơ nhưng cũng rất ngọt ngào: "Anh Lục, giám đốc Đồng cảm ơn hai người đã đồng ý cùng em đi mua quần áo!"

Cái gì chứ? Bảo cô đi mua quần áo cùng Ngũ Nhược Thủy sao? Cô nhìn chăm chăm Lục Hướng Bắc. Cô không nói lên lời, suýt nữa bị nước miếng của mình làm nghẹn chết. Lục Hướng Bắc lại cười với cô: "Nhược Nhược lần đầu đi làm không có nhiều quần áo phù hợp, quần áo em mặc rất đẹp cùng đi chọn vài bộ đi!"

Hết chương 28

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Phân Bón Không Chảy Sang Ruộng Của Người Ngoài

Cô nghiêng rặng, Lục Hương Bắc ơi là Lục Hương Bắc, anh bất nhân thì đừng trách tôi bất nghĩa! Chờ rồi xem!

Cô dẫn bọn họ đến nơi mua sắm cao cấp nhất thành phố nhưng lại không vào trong mà lại đi vào một cửa hàng nhỏ bên ngoài. Cửa hàng không lớn nhưng trang hoàng rất độc đáo. Lục Hương Bắc vừa bước vào liền thốt ra: "Không tồi chút nào! Sao trước giờ anh không biết có nơi như thế này nhỉ!"

Đồng Nhất Niệm nghe thấy liền công kích: "Không phải bây giờ ngài Lục đã biết rồi sao, sau này có thể đưa bạn gái đến mua quần áo! Quần áo ở đây không phải do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế nhưng bất kể là phong cách, thiết kế hay là chất liệu đều không kém hàng hiệu nổi tiếng đâu!"

Ngũ Nhược Thủy nghe cô nói vậy liền nhìn cô với ánh mắt kỳ lạ. Đồng Nhất Niệm cũng nhìn thấy nhưng chỉ im lặng mỉm cười. C bé này cũng khá hiểu chuyện đó chứ, bây giờ đã nhận ra cô là Lục phu nhân rồi à.

Dường như Lục Hương Bắc ngửi thấy trong không khí mùi dấm chua, nhìn cô cười: "Anh ngoài đi mua sắm với Lục phu nhân ra còn có thể đi với ai chứ?"

"Khó có thể nói trước được, hôm nay không phải là cùng..." Cô cũng cười nhưng không nói tiếp nữa.

Thật ra anh chưa bao giờ đi mua sắm với cô. Không chỉ mua sắm mà những chuyện như ăn cơm, xem phim, nghe nhạc, bọn họ đều chưa bao giờ

làm cùng nhau. Hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Hương Bắc không biết nói gì nhưng trong lòng cô không có một chút vui vẻ của chiến thắng.

Thì ra tranh cãi, gây lộn giữa vợ chồng thì thắng thua chẳng có nghĩa lý gì cả. Dù thắng hay thua thì tình cảm đều bị tổn thương, cãi thắng rồi thì sao chứ? Ai cần quan tâm thì người đó bị thương nặng hay nhẹ, mà cô mãi mãi là người quan tâm nhiều nhất, vì thế mà cô sẽ luôn là người đau nhất.

Nhân viên trong tiệm thấy có khách đi vào liền chào đón rất nhiệt tình, nhìn thấy Đồng Nhất Niệm liền nồng nhiệt gọi cô "Đồng tiểu thư".

Cách xưng hô này làm Lục Hương Bắc cau mày lại, cười như không cười nhìn Đồng Nhất Niệm: "Em thân quen với người trong tiệm thật!"

Nhân viên bèn cười giải thích: "Đồng tiểu thư là..."

Đồng Nhất Niệm nhanh chóng trừng mắt với cô. Nhân viên nhanh nhẹn liền sửa thành: "Đồng tiểu thư là khách quen của cửa hàng chúng tôi!"

"Hãy chọn cho cô gái này vài bộ quần áo, công sở, dạ hội, trang sức đi kèm, túi xacha đều phải hoàn mỹ đấy. Người ta lần đầu đến nên đừng làm hỏng biển hiệu của ông chủ các người! Còn về giảm giá thì là do tôi dẫn đến cô hãy liệu mà làm!" Cô chớp mắt với nhân viên.

Hàm ý của câu này người khác có thể không hiểu nhưng nhân viên trong tiệm thì hiểu.

Nếu như Đồng tiểu thư thật sự muốn giảm giá thì sẽ nói rõ ràng, vậy mà lại nói "liệu mà làm" thì có nghĩa là dê béo đến rồi tha hồ mà giết mổ đi!

Bình thường Đồng tiểu thư sẽ không làm như vậy, người làm ăn phải để hai chữ "thành tín" lên trước đầu, điều cần thiết là khách hàng phải quay

lại. Còn hai người tới ngày hôm nay chắc chắn là đã đặc tội với Đồng tiểu thư, không cần bọn họ lại đến nữa.

Trong lòng Vi Vi như nở hoa đưa Ngũ Nhược Thủy đi thử đồ, trong lòng bắt đầu tính toán xem tiền hoa hồng của mình ngày hôm nay là bao nhiêu. Một người nhân viên khác đi đến bưng ra ba tách cà phê mời bọn họ ngồi trên sofa: "Đồng tiểu thư đây là cafe của cô, còn vị tiên sinh đây thì sao ạ? Thêm sữa hay đường ạ?"

Đồng Nhất Niệm mỉm cười: "Đây là Lục tiên sinh, anh ấy không uống cafe."

Cô không nặng không nhẹ giới thiệu, giống như giới thiệu một người lạ không hề có quan hệ gì với mình vậy.

"Vậy Lục tiên sinh muốn uống gì ạ?" Nhân viên lịch sự hỏi.

"Nước lọc, cảm ơn." Trong lời nói của Lục Hương Bắc đã bắt đầu không vui.

Lục Hương Bắc là người kén chọn và thường rất cố chấp, đã thích trà xanh rồi thì loại khác không bao giờ uống nữa. Nếu đã không phải là loại trà ngon thì không cố uống, thà uống nước lọc cũng không uống loại trà đó.

"Lục tiên sinh xin chờ một lát ạ!"

Nhân viên đi rót nước. Đồng Nhất Niệm nghe thấy tiếng nói nhàn nhạt của Lục Hương Bắc vang lên ở bên tai: "Lục phu nhân yêu quý, em giới thiệu anh như thế nào thế?"

Cô cười giả vờ như nghe không hiểu, ngực giống như bị kéo căng ra: "Lục tiên sinh thấy có gì không thỏa đáng sao?"

"Vậy bọn họ gọi em như thế nào?"

Cô lại cười, nhìn liếc sang, làn sóng trong đôi mắt như đang dịch chuyển: "Đồng tiểu thư, không phải sao?"

Anh cầm tách cafe của cô lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khóe mắt thể hiện ý cười, gọi một cách yêu nghiệt: "Vợ yêu quý của anh, hình như em quên là mình đã kết hôn rồi đấy!"

Cô chưa báo giờ quên, người quên là anh mới đúng. Cô cười châm biếm: "Chán uống nước lọc rồi thì uồn cafe cũng ngon đấy không phải sao?"

Nghe nói đàn ông đều như vậy, ăn trong bát ngồi trông nồi. Vợ là bữa chính, người tình là điểm tâm, thay đổi khẩu vị để đêm đêm được làm tân lang, mỗi ngày đều có hương có vị.

Anh thông minh như vậy thì làm sao có thể không hiểu ý trong lời nói của cô được đâu? Cùng lúc đó Ngũ Nhược Thủy mặc trang phục mới bước ra đứng trước gương ngắm nghía: "Anh Lục, em mặc như thế này có đẹp không ạ?"

Anh buông tách cafe xuống, chớp chớp mắt dùng âm thanh chỉ đủ cho cô nghe thấy nói: "Uống nhiều cafe sẽ kích thích gây khó ngủ..."

Ngay lúc ấy, cô không hiểu ý anh. Cô cẩn thận nhìn vào mắt anh xem cảnh vật như thế nào, còn anh lại đứng dậy đi về phía Ngũ Nhược Thủy: "Rất đẹp! Đôi đôi giày mới, kết hợp với túi xách thử xem!"

"Anh Lục, em thích đôi giày đó! Nó đẹp quá!" Ngũ Nhược Thủy chỉ đôi giày ở gian trưng bày, đó là đôi giày thủy tinh, rất hợp với tên. Sản xuất thủ công bằng da dê màu hồng dịu dàng ấm áp. Đinh thủ công tạo ra thủy tinh sang trọng, cả dáng dày đều cực kỳ tinh tế, gót giày còn đính một dải kết hình bướm bằng vải sa tanh* hồng, đặt trong gian trưng bày đón ánh nắng chiếu vào liền như phát ra ánh sáng bóng lóa tuyệt đẹp.

*Satanh hay vải satanh, vải satin là loại vải đặc trưng bởi bề mặt ngoài bóng còn bề mặt trong khá nhám. Vật liệu dệt satanh là lụa, nylon hoặc polyester, mặc dù một số người quan niệm satanh chỉ làm từ lụa. Tiếng Việt cho đến đầu thế kỷ 20 gọi loại hàng bằng lụa bóng này là vóc.

Satanh thường dùng làm vỏ áo bóng chày, quần short thể thao, đồ lót, áo ngủ, áo và váy dạ hội dành cho phụ nữ nhưng đôi khi cũng được dùng làm vật liệu may quần lót, áo sơ mi và cà vạt cho nam. Nó cũng được sử dụng trong việc sản xuất giày sử dụng trong múa ba lê. Các ứng dụng khác bao gồm vải trang trí nội thất, vải bọc ghế và tấm trải giường.

Đồng Nhất Niệm ngồi trên sofa nhìn ra xa, trong lòng như đi vào ánh trăng, rõ ràng cười lạnh, một cô bé rất có con mắt nhìn, đôi giày này trên thế giới chỉ có một đôi duy nhất, đó là đôi giày do Kiệt Tây thiết kế và tự tay làm cho cô.

Vi Vi nhìn Đồng Nhất Niệm, giống như với tất cả các vị khách nhìn thấy đôi giày lịch sự cười giải thích: "Xin lỗi vị tiểu thư này, đôi giày này không phải là hàng để bán."

"Nhưng..." Ngũ Nhược Thủy bùi môi, e dè nhìn Lục Hương Bắc, trên mặt ghi rõ sự luyến tiếc.

Lục Hương Bắc để lộ ra vẻ độc đoán: "Ông chủ của các người đâu? Liên lạc đi, tôi muốn nói chuyện với ông ấy."

Ôi! Trong thế giới của Lục Hương Bắc đã là đồ vật thì đều có giá? Không cần quan tâm nó là cái gì mà hàng không bán, anh chỉ cần ra giá cao, anh dám đảm bảo người khác sẽ bán sao? Không sai, anh bây giờ đã là một người làm ăn thành công, trong làm ăn thì quy tắc đương nhiên là như vậy nhưng chỉ e rằng hôm nay anh phải hiểu ra một đạo lý: trên thế giới vẫn còn có thứ dùng tiền cũng không mua được.

Nhắc đến ông chủ, Vi Vi lại nhìn về phía Đồng Nhất Niệm, Đồng Nhất Niệm vờ như không nhìn thấy, để mặc bọn họ tự giải quyết.

Hết chương 29

Ps: hôm nay bù hôm qua nhé, 2 chương gộp thành một

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Giày Thủy Tinh

"Xin lỗi Lục tiên sinh, đôi giày này cũng không hợp với bộ quần áo ấy. Nó chỉ có thể kết hợp với lễ phục thôi ạ." Ông chủ không muốn ra mặt, Vi Vi chỉ còn cách căng não ra mà tìm lý do khác để thuyết phục khách hàng.

"Vấn đề này cũng không lớn cho lắm, chúng tôi có thể chọn thêm một bộ lễ phục!" Ánh mắt lười biếng của Lục Hương Bắc lướt qua khu đồ lễ phục.

Vi Vi lại nhìn Đồng Nhất Niệm, cô đưa đến những vị khách làm sao vậy? Những vị khách khác khi nghe thấy đây là hàng không bán sẽ biết đường mà lui, còn hai vị này thì...

"Tiên sinh, thật xin lỗi, đôi giày này không bán được." Nhân viên khác mang nước vào liền giúp Vi Vi giải vây.

Lục Hương Bắc lắc đầu, đến nước cũng không uống cần nữa: "Tôi biết mọi người không có quyền bán đôi giày này, vậy nên hãy liên lạc với ông chủ đi, để tôi nói chuyện với ông ấy!"

Vi Vi bắt đầu trừng mắt với Đồng Nhất Niệm. Hai tay cô bắt chéo trước ngực, nhìn màn kịch này cảm thấy mình xem đủ rồi. Chồng cô đang cướp giày của cô cho người phụ nữ khác. Tuy cô biết cách nghĩ này của cô không công bằng với Lục Hương Bắc. Vì anh không biết đôi giày đó là của cô nhưng cái lòng dạ hẹp hòi thuộc về phụ nữ trong lòng lại làm cô cảm thấy không thoải mái.

Cô từ từ đi đến với thân phận khách nói: "Vi Vi, đây là lỗi của mọi người, khách hàng là thượng đế sao có thể dễ dàng đả tặc với thượng đế như vậy chứ. Dù là bán hay không bán thì trước tiên cứ lấy ra cho khách hàng thử thì có sao đâu chứ!"

Vi Vi như với được cộc liền phối hợp diễn trò với cô: "Đồng tiểu thư nói phải. Bậy thì trước tiên thử xem đã!" Nói xong, cô liền lấy chìa khóa mở gian trưng bày lấy đôi giày tinh xảo ấy ra.

Ngũ Nhược Thủy thích thú ngồi trên ghế thử giày, đôi chân trắng trẻo xỏ vào đôi giày thủy tinh chói mắt. Đúng như Đồng Nhất Niệm dự đoán, cô không đi vào được, giày bị nhỏ rồi. Điểm này Đồng Nhất Niệm đã sớm nhìn ra, Kiệt Tây làm giày cho cô nên đó là theo cỡ chân của cô, mà chân của Ngũ Nhược Thủy hình như lớn hơn chân cô. Dù là như vậy nhưng Ngũ Nhược Thủy vẫn không nỡ bỏ đôi giày lại, đáng tiếc nhìn hỏi Vi Vi: "Hình như nhỏ rồi, có đôi nào lớn hơn một số không?"

Tảng đá trong lòng Vi Vi được đặt xuống, không đi vừa thì vấn đề được giải quyết rồi. Vẫn là bà chủ lợi hại, vừa nhìn đã biết cô ta đi không vừa, cô không che giấu nỗi vui mừng nói: "Xin lỗi, như chúng tôi đã nói, đôi giày này là hàng không bán, cũng chỉ có một đôi này thôi!"

"Đây là nhãn hiệu gì? Nói với nhà sản xuất đặt một đôi không phải là được rồi sao?" Lục Hương Bắc không ngờ chỉ có một đôi giày mà lại phức tạp đến như vậy.

"Tất cả đồ trong tiệm chúng tôi đều là nhãn hiệu Y Niệm, không phải nhãn hiệu quốc tế nhưng trong ngành lại rất nổi tiếng, chỉ làm cho khách quen, tất cả đều được làm thủ công, mỗi thứ đều là hàng hạn chế số lượng. Hơn nữa hàng đã từng làm một lần thì sẽ không làm lần thứ hai. Đôi giày này là do nhà thiết kế của chúng tôi tự tay làm, có ý nghĩa đặc biệt. Trước đây cũng có khách hàng đặt làm nhưng nhà thiết kế nói rồi dù cho anh ta cả núi vàng anh cũng không làm thêm" Vi Vi nở nụ cười nghề nghiệp.

"Ồ... Đành thôi vậy..." Ngũ Nhược Thủy không giấu nổi sự luyến tiếc.

"Đôi giày thủy tinh này thực sự rất đẹp! Giống như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích vậy..." Đồng Nhất Niệm nói rồi đi thử chiếc giày còn lại, không lớn không nhỏ vừa khít.

Chân cô dài rất đẹp, không chỉ nhỏ nhắn, tinh tế mà lại vừa mềm vừa thon, da chân cô trắng như tuyết đang bay, đến đường gân cũng có thể nhìn thấy. Có những buổi tối cùng Lục Hướng Bắc làm bài tập bắt buộc kia, anh thậm chí còn thích hôn lên đầu ngón chân cô...

Hết chương 30

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chín Vạn Chín

Lúc này, đôi giày thủy tinh được đeo trên chân cô chỉ có thể gọi là rất đẹp và rất phù hợp. Vi Vi là người con gái rất giỏi, biết Đồng Nhất Niệm không thích hai vị khách này liền phối hợp với Đồng Nhất Niệm nói mấy lời làm kích thích người ta: "Đồng tiểu thư đi vào thật đẹp, không rộng cũng không chật, vừa như in luôn. Thật giống như trong truyện cổ tích vậy. Đồng tiểu thư chính là hoàng hậu đích thực rồi! Ha ha, vị tiểu thư này muốn mang được thì phải gọt đi gọt chân rồi!"

"Ăn nói kiểu gì vậy hả? Sao có thể nói với khách hàng như vậy chứ?" Đồng Nhất Niệm nhú mày khiển trách Vi Vi nhưng lại nhìn hết vẻ mặt không vui của Ngũ Nhược Thủy. Trong lòng thầm tán thưởng con bé Vi Vi. Sau này phải bảo Kiệt Tây tăng lương cho con bé mới được.

Đối với trò đùa này, Lục Hương Bắc chỉ mỉm cười nói: "Niệm Niệm đi đôi giày này thật đẹp, hay là nói với ông chủ mua lại đi!"

Đồng Nhất Niệm cười, lấy giày ra, cẩn thận trả lại Vi Vi: "Không cần đâu! Đã là hàng không bán thì không nên làm khó người ta, quân tử không cướp thứ yêu thích của người khác!"

Đây chính là Đồng Nhất Niệm hay chính là quy tắc sống của Đồng Nhất Niệm. Tự hào, đơn độc, lại có chút tự ti, không dư sức giành đồ của người khác, giống như từ nhỏ chưa bao giờ tranh giành đồ chơi với em gái vậy.

Khi trả lại giày, cô không quên bổ sung một câu: "Vi Vi thật ngại quá, đôi giày tinh xảo này bị chân tôi làm bẩn rồi, phiền cô vệ sinh một chút rồi"

hãy đặt trở lại gian trưng bày!"

Thật ra chiếc giày cô muốn rửa là chiếc giày của Ngũ Nhược Thủy đã đi. Đôi giày này, ngoài Đồng Nhất Niệm cô ra chưa từng có ai đi qua. Đồng thời đôi giày này còn gửi gắm tình cảm đẹp đẽ của Kiệt Tây và cô. Chồng cô đã bị người ta làm bẩn nên không muốn tình cảm của cô và em trai Kiệt Tây bị vấy bẩn theo.

Biến cố của đôi giày thủy tinh cuối cùng cũng kết thúc tại đây. Đồng Nhất Niệm đích thân xuất mã chọn cho Ngũ Nhược Thủy ba bộ y phục và một bộ lễ phục cùng với một túi xách, hai đôi giày, mỗi bộ đều được Lục Hương Bắc thẩm định. Khi thanh toán Lục Hương Bắc hỏi cô: "Niệm Niệm sao không chọn cho mình vậy em?"

Cô lắc đầu, nói với Vi Vi: "Tính xem hết bao nhiêu tiền?"

Vi Vi cười: "Vâng thưa Đồng tiểu thư!"

Ngón tay Vi Vi nhanh nhẹn lướt trên máy tính tanh tách một lúc, sau đó cười nói: "Đồng tiểu thư, tổng cộng là mười hai vạn bốn ngàn tám trăm đồng. Đồng tiểu thư có thẻ vip có thể giảm 20%, sau khi giảm là chín vạn chín."

"Sao đắt vậy?" Miệng Ngũ Nhược Thủy thành hình chữ "O"

Nụ cười của Vi Vi lúc nào cũng mê người như vậy: "Tiểu thư, không đắt đâu ạ, những đồ này vẫn chưa phải là đồ đắt nhất của tiệm chúng tôi đâu!"

"Gói vào đi!" Kêu khí Lục Hương Bắc thể hiện rõ ràng là anh sẽ trả.

Đồng Nhất Niệm rầm rì, trên mặt để lộ ra nụ cười khả ái: "Ngũ Nhược Thủy là nhân viên phòng thư ký chúng tôi, lại là em gái của bạn anh. Dù sao cũng nhờ anh chăm sóc thì tôi cũng nên chăm sóc chứ. Phòng thư ký là

hình tượng của công ty, Nhược Nhược nên ăn mặc đẹp. Vì vậy, thân là giám đốc phòng thư ký, tôi tặng cho Nhược Nhược một bộ quần áo, nhưng còn lại phải do Nhược Nhược tự trả. Nhược Nhược vừa ra trường không có năng lực kinh tế nên coi như công ty cho cô vay, sau này trừ lương mỗi tháng của cô!"

Hừ! Chín vạn, không trừ lương cô ta đến thổ huyết thì cô không gọi là Đồng Nhất Niệm! Cô gái nhỏ, trên thế giới này không có bữa trưa nào miễn phí cả đâu.

Hết chương 31

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Kiệt Tây

Lúc này mặt của Lục Hương Bắc đã xanh lè. Cô thật biết cách chăm sóc em gái của bạn anh. Cô cười vô tội, kiễng gót chân lại gần anh rồi hôn lên môi anh: "Ông xã, em còn có hẹn với bạn, anh cùng Nhược Nhược cứ tiếp tục mua sắm đi, em đi trước đây!"

Điều tốt đẹp nhất của Lục Hương Bắc không phải là anh thích thể hiện ân ái trước mặt ba cô sao? Hôm nay đến lượt cô thể hiện một lần!

Anh không thích cô trước mặt người khác giới thiệu anh là Lục tiên sinh còn cô là Đồng tiểu thư sao? Không phải là chủ nghĩa đàn ông gây rắc rối sao? Bản thân là con rể nhà họ Đồng lại không thích sống dưới cái bóng của chữ Đồng, lúc nào cũng nhắc nhở cô, cô là Lục phu nhân? Được thôi, cô nghe lời anh.

Lúc này cô đã nghĩ đến vài tin đồn. Anh là chồng cô, cô không thích tranh cướp đồ với người khác nhưng anh không phải đồ vật, thật sự không phải đồ vật! Biết rằng anh ở trước mặt người ngoài sẽ không mất phong độ đến níu kéo cô đâu, cô liền xoay người dưới con mắt ngạc nhiên của Vi Vi một mình rời đi.

Sự sững sờ của Lục Hương Bắc, sự thất bại của Ngũ Nhược Thủy đều được cô thu vào trong tầm mắt, ghi vào đại não nhưng lại không dám quay đầu, chỉ vì trong lòng chua xót nên mắt đã đỏ lên.

Cô không biết tại sao mình lại buồn, tại sao lại không cứng rắn như thế này? Rõ ràng là cô đã chiến thắng, không phải sao?

Kết quả giống như là vừa đánh xong một trận chiến, cô đi vào trong đám đông, trống trải cực độ.

Khi môi chạm môi thì dừng lại một chút rồi mới hôn anh, cô liền cảm thấy đau vì râu anh cọ vào. Lúc đó dường như nỗi đau lại như tăng thêm, hơn nữa còn kéo dài mãi đến tận tâm can, lòng đau đến xót xa, thương cảm cũng giống như thủy triều càng lên càng cao. Sự thương cảm này không phải vì Ngũ Nhược Thủy mà vì Lục Hương Bắc, lẽ nào hôn nhân của cô thật sự là một sai lầm sao? Cô cảm thấy rất mệt, rất mệt...

Không biết bản thân đã đi bộ bao lâu, thậm chí không biết mình đang ở đâu thì có một chiếc xe chậm chậm đi theo cô ở phía sau. Cô đi chậm, chiếc xe cũng đi chậm, cô đi nhanh, chiếc xe cũng tăng tốc theo. Cô phát hiện ra, trên môi liền hiện lên ý cười, dừng lại thì chiếc xe cũng nhẹ nhàng dừng lại bên cạnh cô.

Cửa xe mở ra, một thanh niên anh tuấn bước xuống, phong thái mạnh mẽ mở cửa xe cho cô, lịch lãm cúi người mời cô lên xe: "Không biết có thể mời Đồng đại tiểu thư cùng dùng bữa tối được không?"

Đồng đại tiểu thư? Cô thầm cười khờ, không biết Lục Hương Bắc nghe thấy liệu có lại nhếch đôi mày đẹp của anh lên không, rồi có dùng những lời độc địa gây tổn thương cô như "Lục phu nhân yêu quý" không nữa?

"Kiệt Tây! Sao em lại đi theo chị?" Sầm Kiệt Tây là con trai của chú Sầm, bạn tốt của ba cô, đồng thời là tổng giám đốc tài chính của Đồng thị, năm nay là sinh viên đại học năm thứ tư.

Kiệt Tây nhe răng cười, hàm răng trắng như tuyết và làn da ngăm ngăm đều thể hiện sự trẻ trung của anh, đầy sức sống và khỏe mạnh: "Chị vừa đi thì Vi Vi đã gọi điện cho em rồi!"

Đồng Nhất Niệm nhăn mặt: "Em trốn học sao?"

Cậu huyết sáo: "Cũng không phải là lần đầu tiên! Môn học đó có đi cũng rất nhàm chán!"

Không sai, Kiệt Tây không phải lần đầu trốn học, mà mỗi lần cậu trốn học đều là vì cô. Cô lớn hơn Kiệt Tây ba tuổi, khi cô học lớp 4 thì cậu ấy mới học lớp 1. Ngày đầu cậu lên lớp đã trốn học chỉ vì lục tung mỗi phòng học, mỗi tầng, mỗi khu nhà trường để tìm chị Niệm Niệm của cậu.

Khi cậu lớp 1 thì cô đã học lớp 4. Vì đến trường cô để xem cô biểu diễn nên cậu đã mang theo vài đồng đảng của mình cùng trốn học đến xem, còn vô cùng tự hào chỉ lên phía cô đang đứng trên sân khấu mà tuyên bố rằng cô là Niệm Niệm của cậu. Sau này khi lên trung học, cô được nam sinh chen chúc đến bày tỏ, cậu biết liền hẹn bạn cùng trốn học đến trường cô đánh cho những nam sinh trung học ấy thừa sống thiếu chết, trở về liền bị chú Sầm đánh cho thừa sống thiếu chết.

Hết chương 32

Ps: Hôm nay mình mới phát hiện có một bạn copy đưa con thứ hai của mình "Gió bắt đầu từ phía Nam". Mình đã xác định rõ rồi, nhưng mà khi nhìn thấy bạn ấy để thiếu cái văn án mình dịch nên đang bị buồn chút xíu. Mình đóng cửa một tuần nha. Một tuần này mình phải suy nghĩ lại chuyện này và trong này có 1 ngày mình biết kết quả thi đại học của mình. Hẹn mọi người vào tuần sau nhé.

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Hồi Tưởng

Trong suốt quá trình trưởng thành của bọn họ, những chuyện như vậy có rất nhiều nhưng cậu mãi mãi chỉ là cậu em Kiệt Tây của cô mà thôi.

"Kiệt Tây, em không thể tiếp tục như vậy được nữa, phải chăm chỉ học tập, nếu không chú Sầm..." Cô thấy mình nên ra dáng một người chị 'khẩu xà tâm phật' khuyên cậu.

"Biết rồi, phiền phức!" Cậu gọi cô là "phiền phức" vì cô luôn thích ra dáng chị cả trước mặt cậu, căn nhắc giống như mẹ cậu vậy: "Phải rồi, sao lại có người dám bắt nạt chị vậy? Lại còn ở ngay trên địa bàn của chúng ta nữa chứ!"

Cô biết có nói nữa cậu cũng chẳng nghe, cậu đã lớn rồi! Cô nường mày, mạnh mẽ tỏ tự hào: "Anh ta dám!"

Kiệt Tây cười: "Đúng thật là không dám! Ai mà có can đảm đó của chị chứ? Lại đi học bộ mặt chó con căn người, em thật bội phục sự lãnh đạm của anh ta, nếu là vợ em thì đã sớm cho cô ta biết tay rồi! Có điều nói đi cũng phải nói lại, đánh là thân, mắng là yêu vậy căn thì là cái gì đây?"

Trời ạ, con bé Vi Vi này nhìn thấy vết răng trên mặt Lục Hương Bắc thì cũng thôi đi lại còn quảng với cáo với người khác nữa chứ.

"Chẳng là gì cả! Là anh ta thích bị chinh thôi." Đồng Nhất Niệm nhẹ giọng nói

Kiệt Tây ho sặc sụa một trận, khinh bỉ nhếch mép lên: "Đúng là tự lừa bản thân! Em nói này chị Niệm Niệm, bộ dạng nhướng mày của chị ngày càng giống anh ta rồi. Niệm Niệm à, chị xong đời rồi!"

Có sao? Cô soi gương trong xe, nhướng mày thấy mơ hồ có thần thái của anh, đôi mắt lóng lánh, chỉ là thiếu một chút sự bá đạo mà thôi.

"Em đừng có mà nói linh tinh! Thích ăn đánh hả!" Cô không thể thừa nhận bản thân ngày càng chịu nhiều ảnh hưởng của Lục Hương Bắc.

Sầm Kiệt Tây cười giảo hoạt, xông đến bên mặt cô: "Thật sao? Em cũng thích ăn đánh đấy. Cẩn đi! Mau cẩn đi!"

Cô bỗng cười ra tiếng, ở cùng với Kiệt Tây giống như được trở về tuổi thơ, mọi thứ đều trở nên đơn giản và thuần khiết.

Sầm Kiệt Tây không cần hỏi Đồng Nhất Niệm ăn cơm ở đâu, liền trực tiếp lái xe thẳng đến nơi cũ.

Nơi này vẫn còn lưu lại phong cảnh như trước đây, căn phòng thấp bé, mái hiên có màu của bụi bặm, mặt đất, một số chỗ thậm chí còn là đường lát đá xanh.

Vừa bước vào khu phố này lập tức có thể làm cho trái tim bốc đồng trở nên chấn định, giống như chuyển đến một không gian, thời gian khác vậy.

Ở trước có con ngõ tên là hẻm Dung Thụ, Kiệt Tây dừng xe lại, không thể lái xe vào sâu được nữa mà phải đi bộ. Con hẻm này gọi là hẻm Dung Thụ, bởi vì ở đây có một cây Dung trăm tuổi ở đầu hẻm.

Khi còn là thiếu niên, vào mùa hè Đồng Nhất Niệm thường đến dưới bóng mát của cây này cùng với một đám bạn như Kiệt Tây, Thẩm Khang Kỳ. Ở cùng với bọn họ vốn không cần lời nói, cùng sở thích, tâm ý tương

thông, bối cảnh gia đình, giáo dục được tiếp thu cũng tương đồng, loại cảm giác đồng điệu mà thầm lặng đó thật sự là sự thoải mái tương thích lời nói không diễn tả hết.

Hiện tại, khi đã trưởng thành rồi, Thẩm Khang Kỳ trở thành quân nhân, cô và Kiệt Tây thỉnh thoảng vẫn trở về nơi này ăn bữa cơm, cùng đi dạo, thậm chí có khi chỉ là vì ăn một que kem của bà lão bán dưới gốc cây Dung hay là nghe tiếng giày cao gót bước trên nền đá xanh. Tâm trạng đó giống như là xem lại một bộ phim điện ảnh cũ ấm áp mà đau thương.

Chàng thanh niên Kiệt Tây từng nói cô và Lục Hương Bắc không phải cùng một loại người, ở cùng nhau sẽ bất hạnh. Cô của quá khứ không hiểu nhưng cô của bây giờ thì hiểu rồi. Hóa ra nó khi cảm nhận được nó lại đau khổ như vậy.

"Sao chị không chọn một người trong số chúng ta chứ? Nếu mà như vậy thì hợp tình hợp lý biết bao!" Kiệt Tây từng ai oán như vậy.

Tại sao ư? Ngay cả cô cũng không biết tại sao nữa.

Hết chương 33

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thích Cứng Rắn

Đầu hẻm Dung Thụ có một quán ăn nhỏ, quán ăn bà Lương. Đám người Đồng Nhất Niệm khi còn đi học thường ăn ở quán này, lúc đó vẫn chỉ là quán ăn nhỏ rộng vài mét vuông, nhưng chỉ có những món ăn gia đình thường ngày nhưng vì ông bà chủ rất tốt với bọn trẻ đặc biệt là Đồng Nhất Niệm nên bọn họ mới thích đến.

Mỗi lần họ đến ăn cơm thường đưa thêm hai món ăn, bà chủ là thím Lương còn thường tết tóc cho Đồng Nhất Niệm bằng chính chiếc lược của mình. Khi những ngón tay ấm áp của thím Lương vuốt ve mái tóc mình, cô thường nhớ lại người mẹ mơ hồ trong ký ức của mình, vì vậy cô càng yêu nơi này hơn.

Bây giờ tiệm đã lớn rồi nhưng chú Lương và thím Lương đối xử với họ vẫn như trước, thấy hai người bọn họ tới liền đưa ngay vào gian phòng tốt nhất, thậm chí không cần họ gọi món mà tự nhiên đưa lên những món họ thích ăn.

Kiệt Tây hiểu rất rõ sở thích của cô, xem tiết mục truyền hình như thế nào, uống nước hoa quả gì, ăn đồ ăn vặt gì trước khi ăn cơm, tất cả đều không sai, chuẩn bị đầy đủ sau đó cười đầy tự tin trước mặt cô: "Thế nào? Thoải mái không? Em không tin chị ở cùng Lục Hương Bắc có thể thoải mái như thế này!"

Cô cắn một hạt đậu sắt khẽ cười. Cô là một người kỳ lạ, nào là hạt điều, hạt thông lại không thích ăn chỉ thích ăn loại hạt đậu sắt lỗi thời này thôi. Cô thường cắn đến đau cả răng mà không biết chán. Lục Hương Bắc

liệu có phải là hạt đậu sắt cứng nhất này? Cô cắn không vỡ nhưng vẫn cứ nghiền.

"Niệm Niệm, hối hận rồi sao? Hối hận rồi thì vòng tay em vẫn luôn mở vì chị!" Kiệt Tây mở vòng tay hướng tới trêu cô.

Cô nhìn chăm chăm vào khuôn mặt còn mang chút trẻ con, khỏe mạnh, trẻ tuổi của Kiệt Tây dưới ánh đèn. Cô tự hỏi bản thân, Đồng Nhất Niệm mà tự tìm sự bức bối bây giờ đã hối hận rồi sao? Hối hận sao? Cô thật sự không biết, cô chỉ biết Kiệt Tây đang hết sức chân thực đang đứng trước mắt cô, còn Lục Hương Bắc thì cách cô thật xa thật xa. Nhưng có một điểm cô hiểu rất rõ, Kiệt Tây là em trai, trước đây là vậy, bây giờ là vậy, sau này cũng vẫn là vậy. Cô liền cười, tiếp tục cắn đậu sắt: "Vòng tay đó của em hãy giữ lại cho các đàn em của em đi! Chị là cần núi lớn chứ không cần cái nhỏ không đáng kể như vậy, vết mũi còn chưa sạch!"

Mặt Kiệt Tây đỏ lên, có chút tức giận. Không sai, cậu lúc nhỏ thích khóc chảy nước mũi, không tìm được chị Niệm Niệm là lại khóc, lần cuối cùng cậu khóc là ngày cưới của cô, cậu khen cô, vì cô làm đôi giày thủy tinh chỉ rơi lệ chứ không phát ra tiếng.

Đồng Nhất Niệm từ nhỏ đã bị người trong nhà coi như cái boong, cô thường mặc quần áo thừa của em gái, có khi nhà tổ chức tiệc, lễ phục của cô thường không đủ mặc, chỉ có Kiệt Tây và Khang Kỳ mới phát hiện ra cô mặc lễ phục đã từng mặc. Thậm chí Khang Kỳ khi đó sẽ mua cho cô, còn Kiệt Tây thì sẽ cho chị Niệm Niệm những quần áo đẹp nhất. Kiệt Tây có tài năng thiên bẩm đáng ngờ về thiết kế trang phục, học trung học bắt đầu thiết kế quần áo cho Đồng Nhất Niệm, tốt nghiệp trung học vốn muốn học chuyên ngành thời trang nhưng ba cậu sống chết cũng không đồng ý, cuối cùng vẫn học ngành quản lý thương mại, thiết kế trang phục vì thế mà cũng bị ba cấm chặt.

Không còn cách nào khác Kiệt Tây đành bỏ xuống niềm yêu thích. Đồng Nhất Niệm thấy cậu như vậy rất đáng tiếc liền rút vốn cùng cậu mở phòng làm việc khi cậu học đại học năm nhất. " Y Niệm" được thành lập từ đó. Vài năm trở lại đây làm ăn rất thuận lợi, khá có tiếng tăm trong khu giành cho các phu nhân giàu có này. Nhưng bọn họ không dám để ba của Kiệt Tây biết, vì thế khi đăng ký tiệm đã dùng tên của Vi Vi, những người biết chủ thật sự của Y Niệm là Đồng Nhất Niệm và Kiệt Tây rất ít.

Hết chương 34

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 35

*Ở chương này, Cát Tường đề tên là: Trung Thu vui vẻ. Mình nghĩ chắc là hồi ấy chương này viết vào Trung Thu. Cô ấy ngại nghĩ tên nên để tên chúc mừng. Vì chưa đến Trung Thu nên mình không để tên chương nhé

Ước mơ lớn nhất của Kiệt Tây là thiết kế một đôi giày thủy tinh đẹp nhất để cầu hôn với chị Niệm Niệm, sau đó để Niệm Niệm mang đôi giày của cậu cùng cậu đi vào lễ đường kết hôn. Nhưng giày thủy tinh thiết kế xong thì chị Niệm Niệm của cậu lại gả cho người khác, cậu thề rằng đó là lần khóc cuối cùng của cậu, chỉ cần chị Niệm Niệm hạnh phúc là đủ rồi. Nhưng cậu nhìn ra được rằng cô không hạnh phúc. Cậu cũng nhìn ra được cô đã yêu Lục Hương Bắc, chỉ là cô cứng đầu không chịu thừa nhận thôi.

Cậu nhìn hạt đậu sứt trong miệng cô, mắt hướng lên ti vi nhưng hai mắt lại như vô thần. Cậu biết cô lại thất thần rồi, mà cô thất thần ngoài vì Lục Hương Bắc ra thì còn là vì ai chứ?

Bỗng nhiên di động của cô reo lên làm thức tỉnh trạng thái miên man của cô. Cô cúi đầu nhìn, là Lục Hương Bắc, không do dự liền từ chối cuộc gọi sau đó tắt máy. Cô chỉ muốn yên tĩnh ăn một bữa cơm, còn lại cái gì cũng không cần, có được không?

"Từ cột đèn đường này công thẳng đến cửa nhà chị mất bảy giây, chị tin không?" Kiệt Tây không nói hai lời liền kéo tay cô, công cô trên lưng.

"Á, em điên à! Mau thả chị xuống!" Đã lâu không chơi trò này, cô sợ đến ôm chặt cổ cậu mà la lớn.

Khi nhỏ chơi trò công tân nương, mỗi cậu bé chọn cho mình một tân nương xem ai công tân nương đến đích trước. Kiệt Tây không lớn bằng Thẩm Khang Kỳ, không cao bằng anh, công cũng không khỏe như anh nên mỗi lần chơi cô đều làm tân nương của Thẩm Khang Kỳ, còn Kiệt Tây nếu muốn công cô chỉ có thể nhân lúc Thẩm Khang Kỳ không ở cùng đến tìm cô sau đó công cô chạy, cuối cùng còn không phục nói: "Chị xem đi! Lần này em chỉ dùng có chín giây, nhanh hơn cả lão đại đấy!"

Sau này khi cô kết hôn với Lục Hưởng Bắc, theo phong tục cần em trai công tân nương xuống lầu giao cho tân lang nhưng nhà họ Đồng không có con trai nên cô được Kiệt Tây công, cô mãi mãi ghi nhớ cái biểu cảm của Kiệt Tây khi công cô xuống lầu, khóe mắt hồng hồng giống như đứa trẻ không có được kẹo ăn vậy.

Cô thật vô tâm, cho rằng cậu chỉ là đứa trẻ sau này sẽ gặp được người con gái cùng tuổi rồi sẽ tự nhiên hiểu chuyện hơn. Thật không ngờ cậu bây giờ vẫn nhớ đến trò chơi này lại còn công cô chạy nhanh ngay trong tiểu khu nhà cô.

Lúc đầu cô không quen với việc đã từng này tuổi còn chơi trò trẻ con này lắm nhưng sau khi ở trên lưng Kiệt Tây lên xuống theo tiết tấu chạy của Kiệt Tây, lại thêm lúc ăn cơm có uống chút rượu, da đầu hình như hưng phấn lên giống như quay về thời niên thiếu vậy. Từng sợi tóc tung bay theo gió, âm thanh rõ ràng của cô cất lên trong gió: "Nhanh lên! Cố lên! Khang Kỳ cố lên! Khang Kỳ cố lên!"

"Cố lên! Kiệt Tây cố lên!" Cô nhất thời quên hết mọi việc giữa đêm mà hét lớn, tiếng cười như chuông gió, va chạm của ngọc châu không ngừng phát ra do tiếp xúc với gió!

"Hôm nay có vui không?" Cậu công cô đến trước cửa nhà, quả đúng chỉ cần bảy giây.

"Ừ!" Cô mím môi cười, gật đầu lia lịa, ở cùng với Kiệt Tây có lần nào là không vui chứ?

"Chị à, chị bây giờ thật nặng! Thấy em thở không ra hơi mà cũng không mời lên nhà sao?" Trên trán cậu lấm tấm mồ hôi, thở phì phò.

Cô đập vào lưng cậu: " Muốn chết hả! Dám nói chị béo! Chị không có cái sở thích thắp nến đêm khuya nói chuyện với trẻ con đâu, em mau biến về nhà đi!"

Khi Kiệt Tây rời đi đã để lại một biểu cảm trách móc rất khoa trương, lại một lần nữa làm cô cười nghiêng ngả. Cho đến khi mở cửa cô vẫn mang tiếng cười bước vào phòng. Trong phòng tối om, mở đèn lên cô bị dọa giật cả mình.

Hết chương 35

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Phụ Nữ Không Phải Để Đánh

Một bóng người màu đen đang đứng bên cửa sổ, dáng đứng thẳng và mạnh mẽ, trong không khí vẫn thoang thoảng mùi thuốc lá. Từng vòng khói thuốc bay lên trong không khí, khi đèn phòng bật sáng, khung cảnh như vậy khiến cho thân hình giống như ma quỷ vừa anh dường như tăng thêm mấy phần cô đơn. Cô đứng nguyên tại chỗ không động đậy. Cô không ngờ anh sẽ chờ cô ở đây, anh đứng ở cửa sổ suốt sao? Vậy thì cảnh Kiệt Tây công cô anh đã nhìn thấy hết rồi sao?

Lúc đầu có chút chột dạ nhưng rất nhanh chóng bình tĩnh lại. Cô không làm gì sai thì có gì phải sợ chứ? Hơn nữa dù cho cô có gì đó với Kiệt Tây đi chăng nữa thì anh sẽ để tâm sao? Đơn giản giả vờ không có sự tồn tại của anh, từ sau lưng anh đi về phía nhà tắm tắm rửa.

"Đã trở về rồi sao?" Anh từ từ quay người lại, nét mặt âm u đáng sợ. Đây mới đúng là Lục Hương Bắc thật sự, sự thư sinh, nho nhã hàng ngày đều là ngụy trang. Cô thực sự thấy có chút sợ hãi, bị vây dưới thân hình to lớn của anh không khỏi lùi hai bước: " Anh muốn làm gì vậy?" Cô nghe thấy âm thanh của chính mình đang run rẩy, một chút say rượu, không tỉnh táo đã biến mất hoàn toàn. Anh tiến lại gần đồng thời giữ gáy cô, không cho cô lùi thêm nữa. Thân thể anh cách cô không đến một inch, hơi thở mùi thuốc lá của anh như muốn đời núi lấp biển, khoan sâu vào hơi thở, nhanh chóng lấp đầy lá phổi cô.

"Vợ của mình đi uống rượu với người đàn ông khác mà về muộn, em nói xem anh nên làm thế nào đây?" Anh ngửi thấy mùi rượu trên người cô, đôi mắt như phủ một tầng nước vụn nên tia lạnh tanh.

"Lẽ nào anh muốn đánh tôi?" Cô hít sâu lấy lại dũng khí, nghĩ kỹ thì cũng chỉ có như vậy thôi. Anh có việc gì là chưa làm với cô đâu cũng chỉ còn lại bạo hành gia đình thôi. Nếu hôm nay anh thật sự đánh cô thì ngày mai cô sẽ có đầy đủ lý do để từ biệt cuộc hôn nhân này. Trong con mắt đen láy của anh ánh lên sự âm u và trào phúng và còn mang theo vài phần gian tà, ngón tay sau cổ sô xoa xoa: "Đánh em sao? Trong từ điển của anh phụ nữ không phải để đánh mà để..." -Anh cúi đầu dán vào tai cô nói những từ mờ ám, cuối cùng còn cắn nhẹ lên vành tai cô.

Vốn trở về sau khi đi ăn với kiệt Tây cô đã vui vẻ lên một chút nhưng vì câu nói này của anh mà những gì thuộc về nỗi đau bị quét sạch thay vào đó là sự ngạc nhiên, ngạc nhiên xong là phẫn nộ. Lục Hương Bắc đáng ghét có thể đừng có sắc tình như thế được không?

"Anh đúng là đồ ma háo sắc!" Cô chán ghét cái bản mặt xấu xa, đẹp đẽ của anh, dấu răng cô cắn vẫn còn rõ trên mặt anh.

Anh vòng qua eo cô, không biết xấu hổ: "Đàn ông mà không háo sắc thì đó gọi là bất lực. Phụ nữ sẽ yêu sao?"

Đồng Nhất Niệm có chút không hiểu. Vừa rồi ánh mắt anh như muốn giết cô thể mà đột nhiên lại thay đổi rồi? Thay đổi trở nên dịu dàng hơn, như vậy thật không bình thường một chút nào. Nhìn ánh mắt anh, cô cảm giác như anh thấy tự hào vì "háo sắc" vậy.

"Vô liêm sỉ!" Cô quay đầu lại, không muốn nhìn thấy bộ mặt "gian ác" lạnh lùng của anh nữa. Tự thừa nhận mình háo sắc, không biết đã háo sắc với bao nhiêu phụ nữ rồi!.

"Anh vô liêm sỉ sao?" Anh xoay cầm cô lại, ép cô nhìn thẳng vào mình, hai cơ thể dán vào nhau: "Em nói xem, vợ về nhà muộn mà vẫn còn mặt mũi nói chồng đã nóng lòng chờ đợi mình là không biết xấu hổ sao? Anh vẫn còn chưa đòi em giải phải thích đấy."

Hết chương 36

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Uống Rượu Với Đàn Ông Lưu Manh Vui Hơn

Giải thích? Anh đòi cô phải giải thích sao? Thật buồn cười. Những phong lưu ở bên ngoài của anh sao không cho cô một lời giải thích? Lại còn nóng lòng chờ đợi sao? Anh có biết có bao nhiêu đêm cô nằm đếm cừu nóng lòng chờ anh về nhà không?

Cô gạt tay anh ra, học theo sự lạnh lùng và lưu loát của anh, không giải thích. Mà cô cũng không định giải thích. Anh có thể phát điên như cô sao? Nếu như có thể thì ít nhất cũng còn thể hiện một chút để tâm đến cô. Thế nhưng cô đã quá vọng tưởng rồi, anh vẫn đứng sau lưng cô cười. Thì ra anh không hề để tâm đến cô.

"Niệm Niệm, anh phát hiện mình đã coi thường em rồi!" Anh đi đến trước quầy rượu lấy ra hai chiếc ly, rót rượu ra: "Lại đây uống với anh một ly!".

Cô vờ như không nghe thấy, đá phăng đôi giày cao gót đang đi dưới chân ra, cứ vậy đi chân không trên thảm.

Eo bị siết chặt lại, chân rời khỏi mặt đất, cô lại bị anh bế lên. Thường xuyên mệt mỏi, say rượu, vô lực đã tích tụ trong thời gian dài, gần đây cộng thêm sự chênh lệch về thể lực so với anh vì vậy cô không chống đỡ nữa để cho anh bế, mặc anh muốn làm gì thì làm. Nhưng anh lại chỉ bế cô ngồi bên kệ bar, để cô ngồi lên hai chân giống như bế một đứa trẻ.

Anh rót một cốc rượu, dung dịch màu nâu của rượu whisky trong cốc thủy tinh bị khúc xạ phát ra ánh sáng đẹp mê người. Anh hớp một ngụm, làn môi nhuộm màu rượu và cơ bắp rắn chắc đàn hồi dưới cổ áo sơ mi đang

mở, mùi hương dễ chịu quen thuộc trên người anh như tràn ngập tâm can cô...

Đồng Nhất Niệm thầm than anh thật sự có bản lĩnh thu hút con gái, chỉ một động tác đơn giản đã đầy chất đàn ông và cực kỳ quyến rũ. Có một người chồng yêu nghiệt như vậy là may mắn hay bất hạnh đây?

Anh đưa cốc rượu đến bên môi cô, đến cả giọng nói cũng làm người ta mê hoặc say đắm: "Nào, hãy để anh xem tửu lượng vợ anh lớn đến đâu."

Cô quay đầu đi, không đáp ứng. Trong ngữ khí của anh như tràn ngập sự tự ti: "Sao vậy? Có thể uống rượu với Sầm Kiệt Tây nhưng lại không muốn uống với anh sao?"

"Đừng có so sánh Kiệt Tây với anh !" Giọng nói cô đầy khinh miệt. Đúng vậy ngoài uống rượu với vài người bạn thân từ nhỏ ra, cô trước nay không uống rượu. Lục Hương Bắc cũng không ngoại lệ, người bình thường đều cho rằng cô không biết uống rượu, nào biết rượu gặp tri kỷ ngàn ly còn ít, nói chuyện không hợp thì nửa câu cũng là nhiều, uống rượu cũng phải xem người.

Anh giống như nghe thấy điều thú vị : "Hả? Kiệt Tây thì sao? Mà anh thì sao?"

"Kiệt Tây là người thuần khiết lương thiện, dù cho phụ nữ uống say nằm trên giường cậu ấy thì cũng vẫn an toàn, nào có giống như anh chứ! Một tên lưu manh!" Cô không chút do dự thốt ra những lời này.

Lục Hương Bắc nghe xong lập tức cười lớn, cười rất khoa trương. Mặt cô dần đỏ lên. Câu nói này của cô quả thật thiếu suy nghĩ nhưng đúng là sự thật.

"Cô vợ đáng yêu của anh ơi, ý của em là sợ uống rượu với anh xong sẽ say rồi làm loạn sao" Anh lại cười rồi, thật hiếm khi thấy anh không kiêu

mà cười lớn như vậy. Anh đột nhiên hạ thấp giọng, ngữ khí dịu dàng đi rất nhiều: "Nhưng mà Lục phu nhân à, có một điểm mà em chưa trải qua đó là uống rượu với tên lưu manh quen thuộc còn thú vị hơn nhiều so uống với cậu trai trẻ."

Giọng nói của anh càng nhỏ hơn, đột nhiên anh ngừng đầu uống một hơi hết cốc rượu sau đó cúi xuống hôn lên môi cô. Cô không kịp phản ứng đã bị vị rượu đột ngột chảy vào, không xác định được phương hướng làm cho sự hoa lệ và nồng đậm chỉ có ở rượu whisky tràn vào kẽ răng.

Hết chương 37

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tên Này! Lại Trêu Đùa Với Cô Sao?

Cô muốn nôn ra nhưng anh lại bịt chặt môi lại. Chuyển động cùng ma sát mạnh mẽ bá đạo nhưng không thiếu sự dịu dàng làm cô không thể thoát ra được, cũng không thể tránh được chỉ còn cách nuốt chất lỏng đó vào. Từ cổ họng đến dạ dày nhóm lên một ngọn lửa nóng bỏng.

Cô nghe thấy âm thanh anh vút ly thủy tinh trên mặt đất, trong lòng có chút tức giận nhen nhóm. Cô thích nhất bộ ly thủy tinh Swarovski đó. Sao có thể để thiếu một chiếc chứ? Vì thế sự tức giận vừa nhen nhóm rất nhanh chóng cùng rượu whisky ngày càng nhiều trong kẽ răng nhóm lên ngọn lửa lớn.

Anh dần dần thâm nhập làm cô bị choáng ngợp, bất ngờ nuốt xuống, có một ít tràn ra ngoài miệng chảy dọc theo cằm cô xuống cổ thậm chí còn chảy xuống ngực. Mãi đến khi nuốt giọt cuối cùng xuống, lưỡi anh mang theo hương vị whisky nóng bỏng dính sát vào cô.

Khác hoàn toàn với những nụ hôn trước đây làm cho cô không thể thở nổi. Anh len lỏi mọi ngóc ngách trong khoang miệng cô. Anh kích thích mọi tế bào trên cơ thể cô. Cô nắm chặt tóc anh, mong anh mau chóng dừng lại nếu không thì chỉ một giây nữa cô sẽ chết vì ngạt thở mất. Nhưng mà cô lại trầm mê vào trò chơi này, nguy hiểm mà lại kích thích.

Anh cuối cùng cũng chịu rời môi cô. Cô cuối cùng cũng đã được hít thở rồi. Nhưng làn môi nóng bỏng của anh lại men theo những nơi rượu whisky chảy lúc nãy hít vào, từ cằm, cổ rồi đến ngực. Mỗi giọt rượu được anh hôn đến sạch sẽ. Mỗi nơi anh hôn qua đều có một đóa hoa đang nở đỏ

hồng. Tay anh đặt sau lưng cô thành thực cởi bỏ nút áo ngực. Cô có thể nghe thấy âm thanh nút bị cởi. Cô kích thích mất kiểm soát nâng ngực lên. Anh cười nhẹ liền hôn lên.

Ngọn lửa của rượu whisky trong cơ thể cô càng cháy lớn hơn. Mỗi lỗ chân lông trên người cô đều đang bốc cháy, cơ thể cô uốn một đường cong đầy mỹ lệ. Đầu ngón chân cũng bắt đầu co giật, trong cổ họng phát ra những tiếng rên mơ hồ.

Bỗng nhiên anh dừng lại, nhanh chóng chỉnh lại quần áo cô, nhón cô từ trên xuống dưới rồi cười. Gương mặt cô bốc hỏa, không thể hít thở, sững sờ nhìn anh. Phanh xe khẩn cấp sao? Như vậy thật không giống anh một chút nào.

Anh hài lòng nhìn phản ứng của cô, hôn nhẹ lên trán cô cười hỏi: " Thế nào? Uống rượu với lưu manh vui hơn đúng không?"

Tên này! Lại trêu đùa với cô sao? Đẩy anh ra, nhảy xuống khỏi đầu gối anh, lấy lại hơi thở bình thường rồi lại không biết nên nói gì. Tên đáng chết này, rồi sẽ có ngày làm loạn tinh thần cô mất! Cô kinh ngạc một lúc liền nói một câu: "Lục Hương Bắc! Anh mau đèn ly rượu kia cho tôi!"

Anh lại cười lớn. Cô chỉ đứng nhìn anh cười, nghĩ không biết có nên tiến lên cắn cho anh một phát nữa không. Đợi mãi cho đến khi anh không cười nữa liền bày ra bộ dạng nghiêm túc nói: "Lục phu nhân đi làm chút gì ăn đi, anh vẫn chưa được ăn tối đâu! Không ăn no thì lấy sức đâu làm việc?" Nói thì có vẻ nghiêm túc nhưng nhìn ánh mắt anh sáng lên, môi thì mím mím, rõ ràng là vẫn còn muốn cười cô nữa mà.

Có gì đáng cười đâu chứ? Cô ngẩng đầu lên, học thần thái của anh xoa mặt anh: "Lục tiên sinh, đàn ông không phải lấy về để hầu hạ mà là để...hưởng thụ!" Thứ lỗi cho cô, những từ ngữ mờ ám như vậy cô vẫn khó

nói thuận miệng được! Thật đúng là không dễ để bắt chước Lục Hương Bắc mà.

"Lục phu nhân, em đúng là ngày càng giống anh rồi!" Anh không để ý tay cô đang xoa nặn khuôn mặt đẹp trai của anh, ý cười ẩn nhẫn trên khuôn mặt vẫn duy trì.

Hết chương 38

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Hãy Gọi Tên Anh

Tối nay đã cười quá nhiều rồi! Chưa bao giờ cô thấy anh cười nhiều như vậy. Có gì đáng để anh vui vẻ như vậy sao? Cô mặt lạnh xoay người đi vào bếp, tìm thấy một gói mì trong tủ lạnh liền ném cho anh: "Muốn ăn không?"

Kỳ lạ, không phải ở cùng Ngũ Nhược Thủy sao? Sao có thể không mời cô ta đi ăn tối chứ? Còn nữa, hôm nay cô chơi Ngũ Nhược Thủy một ván, anh không tìm cô tính sổ sao?

Một đêm này, mọi yêu ghét cuối cùng cũng trở nên nhẹ nhàng hơn. Gặp phải Lục Hương Bắc, cô muốn trốn cũng không được.

Cô có chút chán ghét cảm giác này, vừa có ý tẩy chay lại vừa trầm mê. Giống như khi cô ở dưới thân anh, vừa hận đôi mắt hấp dẫn như màn sương của anh lại vừa không ngừng run rẩy vì anh. Giống như khi anh thủ thủ bên tai cô "Niệm Niệm", cô vừa nhớ đến anh khi gọi "Như Kiều" lại vừa không ngừng để trái tim mình chìm đắm trong tình cảm dịu dàng đó. Cô ghét Lục Hương Bắc và bản thân mình như vậy.

Nếu như Lục Hương Bắc đúng là Lục Thế Mỹ thời hiện đại, một lang sói mắt trắng của hiện thực. Là một lang sói, tuyệt tình với cô hơn một chút nữa thì cô đã không do dự. Nhưng anh lại cứ như vô tình lại như có tình làm cô đoán không ra, nhìn không hiểu làm người ta thật không biết thế nào. Thật khó chịu.

Cô cũng ghét bản thân mình như vậy, mâu thuẫn bối rối, đến bản thân cũng xem thường chính mình rồi. Nhưng mà cô vẫn ném cho mình một cái

có, nếu như tình yêu trên thế giới này cứ tan tan hợp hợp, đơn giản chỉ cần một chữ "đoạn", quyết đoán một chữ "ly" là có thể giải quyết được, thế mà sao vẫn có nhiều người mua dây buộc mình như vậy chứ?

Lục Hương Bắc, trong thời gian hai năm đã thâm nhập vào từng mạch máu của Đồng Thị. Nói một cách nghiêm trọng thì còn liên quan đến vận mệnh Đồng Thị. Cô và Lục Hương Bắc đã không còn là hai người đơn giản như nữa, vừa co rút dưới thân anh, trong đầu lại có rất nhiều phức tạp. Anh phát hiện cô không nhập tâm liền tăng thêm vài phần mãnh liệt, mang theo sự trừng phạt va chạm khiến dự vọng của cô khó có thể thừa nhận nổi, trong đầu cũng không thể tiếp tục giả vờ như là không có việc gì nữa.

"Mau gọi tên anh, Niệm Niệm..." Anh như một nhà thôi miên đang dẫn dắt bên tai cô. Tâm lý báo thù tinh nghịch của cô bỗng xuất hiện, những tiếng rên quyến rũ thoát ra từ môi cô, ánh mắt như mờ đi, mái tóc rối loạn nhưng âm thanh phát ra lại là : "Khang Kỳ... Khang Kỳ..."

Cô cảm thấy rõ sự co cứng của cơ thể anh, sau đó là sự tấn công như thác đổ thông thường mỗi khi anh nổi cơn giận. Cô cười thầm, không có người đàn ông nào có thể chịu đựng được việc người phụ nữ dưới thân mình kêu tên một người đàn ông khác. Kể cả không yêu hay là bất lực, nói dễ nghe là tôn nghiêm, nói không được dễ nghe cho lắm là chủ nghĩa đàn ông.

Sau khi phát tiết xong, anh quay người rời đi chứ không ôm cô ngủ. Cô nhẹ nhàng ngồi dậy đi vào nhà tắm, rửa đi tất cả các dấu vết. Cô trong gương vẫn là đôi má đỏ hồng, những dấu hôn Lục Hương Bắc lưu lại trên người cô dù rửa cũng không đi nhưng những dấu ấn trên cơ thể rồi cũng sẽ biến mất còn dấu ấn trong lòng thì sao? Cô thừa nhận cơ thể cô rất vui, anh càng điên cuồng cô càng vui vẻ. cảm giác này gọi là đau cùng khoái lạc. Lục Hương Bắc, còn anh thì sao? Đêm nay anh có đau không? Hoặc có vui không?

Lần này rất nhanh cô đã đi vào giấc ngủ, người khó ngủ lại là anh. Cầm di động trong tay lật tới lật lui, trong mục ghi nhớ của di động viết: Hôm nay cô ấy trở về cùng Kiệt Tây, bộ dạng rất vui vẻ, đứng bên cửa sổ có thể nghe thấy tiếng cười của cô ấy vọng lại, tiếng cười nghe rất hay nhưng cô ấy lại nói dù cho nằm trên giường của Kiệt Tây cũng vẫn an toàn, ha ha.... Cô gái ngốc nghếch, chỉ có điều khi cô ấy trong vòng tay tôi người cô ấy gọi tên lại là tên một người đàn ông khác.

Viết xong đọc một lượt rồi lại xóa đi. Giống như cuộc đời anh, viết rồi lại xóa, mãi mãi cũng không lưu lại dấu vết.

Hết chương 39

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Cuộc Đời Cô

Khi Đồng Nhất Niệm tỉnh dậy đã không còn anh ở bên cạnh. Lật người thôi đã cảm thấy cả người đau nhức, tối qua vận động quá mạnh rồi. Trong chăn vẫn còn lưu lại mùi hương của anh, cô nhắm mắt lại, mùi hương đó cùng với sự hít thở của cô dần dần thâm nhập vào trái tim, rất nhanh tất cả tâm trí và trái tim đều là hình dáng của anh. Bắt đầu từ khi nào khi một người sống độc thân yên tĩnh, đôi mắt của anh đã trèo vào tim cô như là gặp ma vậy. Lúc sau tỉnh táo lại, cô tự trách mình không nên. Trốn chạy giống như chui từ trong chăn ra, tránh khỏi mùi hương của anh, trốn khỏi ánh mắt anh. Một đêm rung động, hai năm hân hoan đều như gió thổi qua không lưu lại gì.

Hôm nay, điều làm cô kinh ngạc là trên bàn lại bày một phần ăn sáng, là bánh bao trắng mềm nóng hổi lại còn sữa đậu nành nóng đang bốc hơi nữa. Đây là dành cho cô sao?

Dưới cốc sữa đậu nành có một mảnh giấy, nét chữ mạnh mẽ của anh in ra cả mặt sau giấy: Niệm Niệm, tối nay có một bữa tiệc đừng quên đấy, bữa sáng là dành cho em, nếu như nguội thì tự mình hâm lại. Tên cũng không đề, câu cú đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa. Thật ra cuộc sống của cô và anh nên đơn giản như thế mới tốt. Là do cô không cẩn thận để lộ ra một khe hở trong trái tim làm cho người đó được thể khoan sâu vào. Dù cho có nói thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là lần đầu tiên cô được ăn bữa sáng do chính tay anh chuẩn bị cho mình, dù sao cũng phải tiếp tục sống tiếp không phải sao?

Mùi vị của bánh bao nhỏ rất ngon, chắc là anh mới rời đi không bao lâu vẫn còn nóng hổi. Cắn một miếng, nước bên trong liền trào ra, không cần thận liền có mấy giọt rơi lên quần áo rồi trên bàn nữa. Trong miệng đều là mùi vị thơm ngon của thịt. Không biết anh mua bánh bao nhỏ ở đâu? Quả là rất ngon.

Khó có một ngày nghỉ rảnh rỗi, cô từ từ dọn dẹp phòng ốc, sau đó vào phòng tắm giặt quần áo. Giai My luôn nói cô sinh ra cao quý, sao phải khiêm nhường như vậy. Không sống một cuộc sống của một đại tiểu thư lại thích tự mình giặt quần áo, tự nấu cơm. Với gia thế của cô nên mời cả một đoàn người phục vụ mới đúng. Cô chỉ cười, Giai My không hiểu. Ba cô không phải là hoàn toàn vô tình với mẹ cô mà ngược lại, mẹ đã cùng ba trải qua thời gian lập nghiệp gian khó nhất có thể coi là tình nghĩa vợ chồng sâu nặng. Thậm chí sau này khi đã lấy mẹ nhỏ thành thạo vẫn nhắc đến mẹ với cô.

Mỗi khi như vậy cô lại nhìn thấy ánh mắt dịu dàng trong đôi mắt ba, đong đầy hoài niệm. Ba thường nói mẹ là người phụ nữ hiền hậu và dịu dàng nhất.

Quãng thời gian lập nghiệp mặc dù rất gian khổ chỉ sống trong một căn hộ bình thường nhưng mẹ luôn dọn dẹp căn phòng sạch sẽ gọn gàng, quần áo luôn giặt sạch sẽ như mới và là phẳng phiu. Mẹ cô còn có tay nghề nấu ăn rất ngon, những nguyên liệu hết sức bình thường rơi vào tay bà cũng biến thành mỹ vị phong phú thậm chí còn ngon hơn đầu bếp hiện nay của nhà họ Đồng làm. Ông nói cho dù bên ngoài có bao nhiêu vất vả chỉ cần về nhà mùi thơm của các món ăn từ trong bếp bay ra liền xộc ngay vào mũi, mọi góc ngách trong nhà đều cho thấy sự ấm áp ngập tràn. Tất cả những mệt mỏi và ủy khuất bên ngoài đều bỗng chốc bay hơi.

Ký ức của Đồng Nhất Niệm về người mẹ thật ra không quá sâu sắc, vì vậy rất thích thú khi nghe ba nói những điều này. Mỗi khi nghe trong lòng lại không ngừng mong mỏi, mong mỏi một cuộc sống gia đình ấm áp,

mong mỗi bản thân có thể trở thành một người phụ nữ như mẹ vậy. Vì vậy, trước khi lấy chồng cô rất thích là quần áo cho ba, cũng thích làm vài món ăn cho ba, nhưng không phải là vì muốn lấy phần thưởng mà chỉ là cảm thấy như thế sẽ khiến bản thân và mẹ gần nhau hơn. Tất nhiên cô cũng có một chút dụng ý là hy vọng khi cố làm những việc này sẽ có thể nhắc nhở ba đừng quên dần đi mẹ cô.

Hết chương 40

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Nói Chuyện Với Anh Thật Phiền Toái

Một khi đã bắt đầu thì sẽ trở thành thói quen. Sau khi kết hôn cùng Lục Hương Bắc, cô dọn ra khỏi nhà họ Đồng. Mặc dù quản gia của nhà họ Đồng định kỳ đến dọn dẹp giúp cô nhưng lúc rảnh rỗi cô cũng thích làm chút việc nhà, không phải vì Lục Hương Bắc cũng không vì bất cứ ai. Dường như chỉ có làm như vậy cô mới cảm thấy ngôi nhà này là của mình chứ không phải là khách sạn.

Ví dụ như ngày chủ nhật hôm nay, trời không nắng gắt, ấm áp, có chút ẩm đạm đang ôm lấy cả thành phố, như thế này rất thích hợp để giặt đồ, sau đó hện vài chiếc hũ đi mua sắm, uống cà phê, ném ra khỏi đầu hết những người không liên quan, xếp hết những điều không vui lại phía sau. Những ngày như này cũng có thể rất thoải mái, cô bắt đầu mong đợi rồi.

Cô mở xem giỏ đựng quần áo bẩn phân loại, trong giỏ là gì vậy? Áo sơ mi của Lục Hương Bắc? Quần dài? Quần lót? Lại có cả tất nữa. Phải nói đây là căn chung cư mới của cô đó! Cô vẫn chưa từng nghĩ sẽ giặt quần áo, nấu cơm cho anh lâu dài ở đây! Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, cô chạy nhanh vào phòng ngủ mở tủ quần áo ra. Quả nhiên như vậy trên giá đã treo vài bộ quần áo của anh, treo thành một hàng với quần áo của cô, quần áo thân mật dính lấy nhau lại làm cô có cảm giác không nói lên lời. Thật tức chết, lại dám xem nơi đây thành nhà anh ta chắc! Tâm trạng tốt cả buổi sáng hôm nay đã bị anh phá hoại hết rồi, cô lấy di động bắt đầu gọi cho anh.

"Lục Hương Bắc!" Điện thoại vừa thông cô liền tức giận bưng bưng gọi thẳng tên họ anh.

"Có chuyện gì?" Giọng anh nghe rất bình tĩnh, thật khác một trời một vực với anh của đêm qua. Cô hoài nghi người đàn ông tối qua trong căn hộ của cô liệu có phải là giả mạo. Nhưng sớm đã quen với sự lạnh lùng của anh, việc này cũng không ảnh hưởng đến việc phát tiết của cô: "Lục Hương Bắc, mời anh dọn quần áo của anh ra khỏi nhà tôi! Đó là nhà tôi! Ai cho phép anh ở lâu dài chứ?"

"Không ở lâu dài? Vậy ý của em là thỉnh thoảng tới làm khách sao?"

Ngữ khí của anh như muốn ăn đòn vậy, cô trong điện thoại cũng đã tưởng tượng ra sự trào phúng trong ánh mắt anh khi nói câu này, giận giữ hét lên: "Lục Hương Bắc nói chuyện với anh, tôi thấy thật phiền não! Cho anh thời gian một ngày dọn hết quần áo của anh đi nếu không đừng trách tôi quăng đi hết!"

Chỉ nghe thấy giọng nói phụ nữ truyền lại từ đầu dây bên kia, từ xa gọi anh: "Anh Bắc, mau lại đây, đến lượt của anh rồi!"

Mà sau đó là tiếng trả lời của anh: "Anh rất bận, có việc gì tối nay nói chuyện tiếp!"

Giọng nói của anh càng lạnh lùng hơn nữa còn nhanh chóng ngắt điện thoại.

Hừ! Bận? Anh cũng bận thật đấy! Bận đến nỗi vừa ngủ xong với cô đã đi hẹn hò với người con gái khác. Lại còn giả vờ điệu dáng chuẩn bị bữa sáng cho cô sau đó bảo cô ngoan ngoãn ở nhà giặt quần áo cho anh sao? Anh thật là biết cách hưởng thụ mà. Lục Hương Bắc, anh có thể sống cuộc sống của anh, vui thú nhục dục, ăn chơi hưởng lạc đều không liên quan gì đến tôi nhưng anh không thể làm ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi được.

Cô ức giận đóng nắp giỏ lại tự mình định thay quần áo ra ngoài. Trong đầu đang tính xem nên đi đâu, đi với ai thì di động của cô reo lên.

Hết chương 41

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Niệm Nha Đầu

"Niệm nha đầu" Một tiếng gọi không nặng không nhẹ, thể hiện sự dịu dàng và vui vẻ quen thuộc làm chấn động màng nhĩ cô. Như vậy, lại trong một buổi sáng với ánh nắng dịu dịu như thế này thêm nữa là sau khi bị Lục Hương Bắc lạnh lùng, trái tim cô lại ươn ướt vì tiếng gọi này.

"Khang Kỳ" Cô có một sự xúc động đến muốn khóc.

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười vừa ý: "Không tồi! Vẫn còn chưa quên mất giọng nói của anh!"

Cô sao có thể quên giọng nói của anh được cơ chứ? Hơn nữa trên thế giới này chỉ có mình Khang Kỳ gọi cô là "Niệm nha đầu" mà thôi.

"Khang Kỳ, anh đã về rồi à?" Cô còn nhớ anh đã nói lần này về để xem mắt nhưng không ngờ lại nhanh như vậy anh đã về rồi.

"Ừm...Nha đầu thông minh! Em ở nhà chờ anh, anh lập tức qua đón em!"

Đây chính là Khang Kỳ, không hỏi cô đang ở đâu, không cần nói sẽ đi đâu, vẫn giống như trước đây chỉ cần anh gọi Niệm nha đầu và Sầm Kiệt Tây ngày trước sẽ cười ha ha vui vẻ chạy sau lưng anh.

Cô liếm môi cười: "Khang Kỳ, em chuyển nhà rồi." Cô nói ra địa chỉ mới của mình. Khi cô kết hôn Khang Kỳ có quay về cũng biết nhà mới của cô và Lục Hương Bắc ở đâu nhưng lại không biết gần đây cô mới chuyển nhà mới. Anh do dự một lúc, quãng dừng giữa giọng nói giống như một thứ

gì đó ngăn cách giữa anh và Đồng Nhất Niệm, bọn họ cuối cùng cũng không còn như trước đây được nữa. Nhưng anh nhanh chóng bỏ qua sự không tự nhiên này, trong giọng nói vẫn là tiếng cười quen thuộc: "Được rồi cứ ở đó đợi anh, anh lập tức qua đó!"

Đồng Nhất Niệm không ngờ đến nhà cô không chỉ có mình Khang Kỳ mà còn có cả nhà họ Thẩm: "Cháu chào bác trai, bác gái" Cô rất lịch sự chào hỏi hai người lớn.

Ba của Thẩm Khang Kỳ là tư lệnh quân khu nên tất nhiên có sự uy nghiêm nhưng Đồng Nhất Niệm từ nhỏ đã rất thân với nhà họ Thẩm nên không cảm thấy gò bó.

Bà Thẩm thì càng không cần nói. Nhắc đến việc bà Thẩm luôn mơ có một người con gái nhưng lại chỉ sinh được con trai, vì vậy rất yêu quý Đồng Nhất Niệm. Vốn muốn gán ghép con trai mình với Đồng Nhất Niệm nhưng sự việc ở đời luôn không như dự tính của con người.

"Cái thằng này sao lại ngốc đến vậy?" Bà Thẩm nắm chặt tay Đồng Nhất Niệm yêu thương nói.

"Mẹ! Con rốt cuộc có phải là con trai mẹ không vậy? Con trở về cũng chưa thấy mẹ thương gì con, con còn gầy đi đấy! Mẹ mau nhìn xem!" Hôm nay Thẩm Khang Kỳ làm tài xế, lúc này đang đưa mặt qua cho mẹ xem.

Thẩm phu nhân bị chọc cho cười duỗi tay khẽ xoa lên mặt con trai: "Gầy cho đáng đời, ai bảo von bỏ lại cha mẹ chạy đến một nơi xa như vậy? Nếu ở địa phương thì ba mới có thể chăm sóc cho con chứ!"

"Con chính là không muốn được ba chăm sóc!" Thẩm Khang Kỳ nói.

Thẩm tư lệnh nghe xong tỏ ra tán thành: " Câu này của Khang Kỳ rất đúng, đàn ông đặc biệt là quân nhân rất cần được mài giũa, dù nó ở lại địa phương tôi cũng không thể quan tâm đến nó."

Đồng Nhất Niệm thấy bà Thắm mặt tái đi vì hai người đàn ông này bèn ra mặt giảng hòa: "Lời bác gái, bác trai đều có lý, người đàn ông ưu tú như Khang Kỳ của chúng ta đây thì cần phải chăm sóc chỗ nào chứ, chỉ cần anh ấy xuất hiện thì ánh mặt trời cũng phải chán nản vì bị che khuất. Bác xem mới đi được bao lâu mà giờ đã thăng đến chức vụ nào rồi. Bác gái, bác hiểu rộng biết nhiều mong bác giải thích giúp cháu, cháu vẫn chưa thể hiểu nổi."

Tỏ ra không có mẹ không thích người khác khen con trai mình, Đồng Nhất Niệm đồng thời còn nịnh bà nữa, bà Thắm lúc này bèn lộ ra nụ cười tự hào.

Hết chương 42

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Không Phải Oan Gia Thì Không Gặp Mặt

"Cái miệng của nha đầu này thật biết ăn nói! Bác Thấm đây không thể không thương con được! Khang Kỳ thật ra cũng không tồi, bây giờ đã là trung tá rồi! Mà tất cả đều là nó từng bước nỗ lực đạt được cả!" Thấm phu nhân vừa nói vừa nhìn về phía vị tư lệnh, luôn trách ông không chăm sóc quan tâm đến người con trai duy nhất này.

Thấm tư lệnh trầm mặc: "Được rồi, được rồi lại bắt đầu dài dòng rồi đấy, đã nói hôm nay là ngày gia đình cùng ra ngoài chơi rồi, đến cảnh vệ cũng không mang theo rồi, bà vẫn còn nhắc đến chuyện này nữa!"

Thấm tư lệnh trước nay luôn là người có uy nhất nhà họ Thấm. Một lời nói ra, Thấm phu nhân cũng không dám nói nhiều nữa chỉ kéo lấy Đồng Nhất Niệm hỏi này hỏi kia, còn hỏi về việc kết hôn hai năm rồi sao vẫn chưa sinh con.

Con ... Trong lòng Đồng Nhất Niệm lạnh toát, cổ nhếch miệng cười một cái: "Bọn con vẫn còn trẻ vẫn chưa muốn có con."

Nghe xong câu nói này Thấm Khang Kỳ bèn ra hiệu đồng tình cô từ kính chiếu hậu. Nhíu mày với thâm ý đặc biệt. Bà Thấm sự thật mất lòng khuyên cô: "Nha đầu, đừng trách bác gái nhiều lời, bọn con nên có con rồi, phụ nữ sớm muộn cũng phải sinh con sinh muộn không bằng sinh sớm đi, sẽ nhanh hồi phục, sớm có con thì gia đình cũng sẽ nhanh ổn định. Con bé này thật đáng thương, mẹ mất sớm, người mẹ nhỏ kia của con nhất định là không nói với con những lời này. Ài ... cũng là do chúng ta không có duyên phận, thật đáng tiếc, nếu như lúc đầu..."

"Mẹ!" Thẩm Khang Kỳ biết mẹ định nói gì tiếp theo nên vội vàng ngắt lời, nói đùa vài câu: "Mẹ, những ngày con không ở nhà, sức ảnh hưởng của mẹ thật là không nhỏ nha. Đến cả người như ba con cũng bị mẹ đốc thúc đi đánh golf nữa?"

Đồng Nhất Niệm biết Thẩm Khang Kỳ đang giúp cô giải vây, ý của bác gái là thấy tiếc khi cô không gả vào nhà họ Thẩm. Nếu như lúc đầu cô không vội gả cho Lục Hương Bắc. Nếu như lúc đầu cô kết hôn với Thẩm Khang Kỳ thì đến nay cô sẽ có thêm một người chồng, một gia đình, một ngôi nhà thực sự. Vợ chồng bác Thẩm nhất định sẽ thương cô như con ruột, còn Thẩm Khang Kỳ thì càng không cần nói. Chỉ là đây gọi là trời không chiều lòng người.

Lời nói của Thẩm Khang Kỳ quả nhiên không những giúp Đồng Nhất Niệm giải vây, lại còn chọc giận hai người lớn. Ông Thẩm tức giận tròn mắt trừng lên: "Tiểu tử này, ba anh làm sao chứ? Không sai, ba là bánh bao lỗi thời đấy thì sao? Con là bánh bao nhỏ do ba sinh ra đấy không phải cũng là lỗi thời cả sao?"

Đây là lần đầu tiên Đồng Nhất Niệm không nhin được, cười hi hi ha ha. Thẩm phu nhân và Thẩm Khang Kỳ cũng bị lời của ông Thẩm làm cho buồn cười, không khí trong xe bỗng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều. Đồng Nhất Niệm thích ở cùng nhà họ Thẩm. Giống như ông Thẩm luôn bày ra bộ mặt giữ tợn, khi đó bọn trẻ chơi cùng đều bị ông dọa rất sợ ông chỉ có Đồng Nhất Niệm có thể trèo lên đầu gối ông bám lấy ông đòi ông kể chuyện.

Khi còn nhỏ, ở nhà phải chịu nhiều ủy khuất, nơi cô thích đi cũng là nhà họ Thẩm, bác gái luôn để cho cô những đồ ăn ngon. Mọi người đều cho rằng lớn lên cô sẽ gả cho Thẩm Khang Kỳ nhưng....

Đây gọi là số mệnh. Khi không để ý thường làm con người ta có những bước ngoặt không ngờ đến!

Thẩm Khang Kỳ lái xe đến một câu lạc bộ cao cấp. Người đến đây đánh golf đều là những nhà quyền quý. Mỗi năm người đến đây đánh golf không nhiều có thể bảo đảm về an ninh.

Tuy nhiên cái gọi là không phải oan gia không gặp mặt, đời người có nơi nào là không gặp nhau. Khi Đồng Nhất Niệm nhìn thấy bóng dáng của Lục Hưởng Bắc trong đầu tự nhiên dâng lên hai câu nói này.

Hết chương 43

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Để Anh Chinh Anh Ta

Màu hồng! Tên yêu nghiệt này lại mặc quần áo đánh golf màu hồng. Điều đau lòng hơn là màu hồng dành cho con gái này khi mặc trên người anh sao lại nổi bật như vậy chứ! Nhất là khi anh ta vô tình quay đầu màu hồng dịu dàng lại mang đến cho sự cứng cõi của anh ta thêm vài phần ôn nhu.

Dưới ánh sáng vàng nhạt làm ánh mắt anh sáng lên vẻ ung dung làm cho cả vết răng cô tặng anh cũng đã không còn quá rõ ràng nữa. Ài... Anh đúng là "mỹ sắc" kinh người. Giống như năm đó khi anh cứu cô từ hồ nước lên, cô cũng cảm thấy kinh ngạc như vậy.

Cô luôn không rõ sao lúc đầu lại đồng ý gả cho anh, mơ mơ hồ hồ hình như do có rất nhiều lý do mà hình như lại chẳng có lý do nào cả, lẽ nào một trong những lý do là do cô nhìn thấy mỹ sắc của anh? Chữ sắc này quả nhiên trên đầu có gắn một con dao!

Anh vừa đánh được đường bóng đẹp, bạn bè xung quanh anh đều vỗ tay cổ vũ, lại còn có một cô bé trẻ trung chạy lên lau mồ hôi cho anh nữa. Cô gái trẻ ấy dù sao cũng chưa hiểu chuyện, người khác nhìn thấy đã không dám hỏi điều gì cô ta lại còn không biết trời cao đất dày hỏi một câu: "Ồ, có chuyện gì với gương mặt của Lục tổng vậy?"

Lục Hương Bắc khi quay đầu liền nhìn thấy Đồng Nhất Niệm, trên mặt vẫn là biểu hiện như cười như không cười xa cách ấy: "Là bị chó con cắn một miếng thôi!"

Anh ta lại dám mắng cô là chó con! Cô cắn cắn môi, đứng yên tại chỗ không động đậy, nhìn thẳng vào anh. Bạn bè anh cười, thấy anh không để ý liền nói đùa: "Có phải là trộm mùi hương ở tổ ấm dịu dàng nào đó không được ngược lại lại còn bị cắn không?"

"Xem anh ăn nói kiểu gì vậy! Trên thế giới này còn có mùi hương nào mà Lục tổng của chúng ta không trộm được sao? Không, nên nói là Lục tổng còn cần phải đi trộm mùi hương sao? Chỉ e là mùi hương tự mang đến tận cửa tặng cũng còn phải xếp hàng dài đến Thái Bình Dương kia kìa!"

"Em gái, sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ? Còn không mau chủ động tặng hương cho Lục tổng?"

Những người này đều không thấy sự có mặt của Đồng Nhất Niệm, chỉ quan tâm đến việc nói những câu nói đùa khiếm nhã của mình. Đây chính là cuộc sống của các anh em công tử trong xã hội thượng lưu, bên cạnh mỗi người đều có một cô gái. Đồng Nhất Niệm cảm thấy cơn buồn nôn bốc lên đầu liền giả vờ không nhìn thấy bọn họ. Bỏ qua việc lần trước cô nhìn thấy Oanh Oanh hôn anh, hiện tại cô muốn xem xem Lục Hương Bắc liệu có công phu trấn tĩnh, dám để người phụ nữ khác hôn mình ngay trước mặt vợ như vậy hay không!

Người bên cạnh bỗng nhiên có động tĩnh, Thẩm Khang Kỳ bước lên phía trước một bước lớn, cô vội vã kéo anh lại. Quả nhiên anh đang tức giận đến cơ bắp đang co giật, anh là người có tính khí nóng giận tức tối như gặp kẻ thù. Theo tư thế của anh thì là muốn xông lên đánh người lắm rồi.

"Thả anh ra! Để anh đi dạy dỗ anh ta!" Thẩm Khang Kỳ một cơn giận giữ hét lên.

"Không cần!" "Không cho phép con đi!" Đồng Nhất Niệm và ông Thẩm hai miệng một lời.

Mà Lục Hương Bắc cũng nâng tay cản lại hành động của cô gái kia, ánh mắt rơi trên cánh tay Đồng Nhất Niệm đang giữ chặt Thẩm Khang Kỳ, trong mắt ánh lên một tia âm u, sau đó nhanh chóng như mây trôi đi trời lại sáng. Những bước ung dung lại bức người mà chỉ Lục Hương Bắc mới có vượt lên đi hướng về phía cô .

Đồng Nhất Niệm cười nhạt, nói với ba người nhà họ Thẩm: "Bác trai, bác gái, thật ngại quá, làm mọi người trêu cười rồi. Mọi người qua kia trước chờ con được không ạ!"

Hết chương 44

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Lập Tức Về Nhà Cho Anh

Chuyện cô không muốn xảy ra nhất là trước mặt người ngoài để lộ ra sự bối rối và đau khổ của mình. Mặc dù quan hệ của cô với nhà họ Thấm rất thân thiết nhưng có một số bi thương chỉ nên thuộc về bản thân mình mà thôi. Thế mà cục diện ngày hôm nay vẫn cứ xảy ra.

Hai người lớn nhà họ Thấm là trưởng bối, là người có địa vị đương nhiên không tiện để vấy bẩn bùn này, chỉ có thể giả câm giả điếc rời đi nhưng Thấm Khang Kỳ lại nắm tay cô chặt hơn chỉ thiếu chút nhét vào trong đôi cánh của mình giấu đi.

Cô nhìn thấy Lục Hương Bắc bước về phía mình cố gắng rút tay lại, giọng run run: "Khang Kỳ..."

"Sợ gì chứ! Có anh ở đây!" Thấm Khang Kỳ nhú mày, thấp giọng.

Đúng vậy, cô sợ cái gì chứ? Sợ Lục Hương Bắc nhìn thấy cô và Thấm Khang Kỳ tay nắm tay sao? Cái đó thật không có gì phải sợ cả! Nghĩ như vậy cô liền thả lỏng để cho Thấm Khang Kỳ nắm tay.

Còn Lục Hương Bắc vừa đến trước mặt cô, điều kỳ lạ là trong mắt toàn là ý cười, hoàn toàn lờ đi sự tồn tại của Thấm Khang Kỳ, lại còn nắn nắn mặt cô, thơm một cái, dùng giọng nói dịu dàng vô cùng: "Em yêu, em sao cũng tới vậy? Không có việc gì thì nên nói trước với anh!"

Em yêu? Cái quái gì vậy? Từ trước đến nay anh chưa bao giờ gọi cô là em yêu! Đầu óc anh bị kẹp hỏng rồi à? Hơn nữa cô ghét cách gọi em yêu này, nói ra một cách gọi phổ thông như vậy có quý mới biết anh đã từng gọi

bao nhiêu người con gái là em yêu rồi? Không chỉ cô bị anh làm cho đứng hình mà ngay cả Thẩm Khang kỳ cũng không ngờ anh sẽ phản ứng như vậy.

Nhân lúc hai người chưa kịp phản ứng lại, Lục Hương Bắc thuận đà kéo Đồng Nhất Niệm vào lòng. Chỉ đơn giản có vậy, một cánh tay của cô vẫn còn nằm trong bàn tay của Thẩm Khang Kỳ.

Anh giả vờ như lúc này mới nhìn thấy Thẩm Khang Kỳ, vui vẻ chào hỏi: "Đây chẳng phải là Khang Kỳ sao? Quay về lúc nào mà không hẹn tôi một tiếng. Tôi và Niệm Niệm sẽ cùng nhau đưa anh đi hóng gió!"

Đồng Nhất Niệm cảm thấy Thẩm Khang Kỳ nắm tay mình ngày càng chặt, cô biết anh vẫn giận, giận cho cô, đau lòng cho cô nhưng cô thật không hy vọng giữa hai người có xung đột gì. Tình cảm của cô và Lục Hương Bắc là chuyện giữa hai bọn họ, không cần bất cứ người nào vì cô mà xen vào! Cô ngược mắt cầu xin Thẩm Khang Kỳ. Cô nhìn thấy sự đau khổ và phần nộ cuộn cuộn trong mắt Thẩm Khang Kỳ, nhìn thấy sự nhẫn nhịn nghiêng rãnh, nhìn thấy tròng mắt cuối cùng đã trở lại bình tĩnh của anh. Cuối cùng Thẩm Khang Kỳ cũng rời khỏi tay cô, lạnh lùng nói: "Nha đầu, anh chờ em bên kia!"

Đồng Nhất Niệm thờ phào, ngược đầu nhìn Lục Hương Bắc liền phát hiện khuôn mặt anh ta vừa đây ý cười chớp mắt đã thay đổi.

"Mau về nhà cho anh!" Gương mặt trắng trẻo của anh dần dần xuất hiện sắc xanh.

Cô cười lạnh: "Tại sao? Lo tôi làm phiền sự nồng nhiệt của anh và mỹ nhân bé nhỏ sao? Yên tâm đi, tôi sẽ không thể không biết điều đâu! Có điều nói đi cũng phải nói lại, cô bé hôm nay mạnh dạn hơn Oanh Oanh nhiều! Ít nhất thì nhìn cũng trẻ trung! Tôi có việc nhờ anh, nếu muốn tìm thì nên tìm

người phụ nữ sạch sẽ một chút, đừng truyền bệnh AIDS cho tôi là tôi cảm ơn lắm rồi!"

Sắc mặt anh tăng thêm phần ủ dột: "Đồng Nhất Niệm, anh đang nói chuyện với em, em đừng chuyển chủ đề! Mau về nhà! Đừng có ra ngoài làm mất mặt anh!"

Cô cuối cùng đã hiểu thì ra nguyên nhân anh giận giữ đến thế là vì cô cùng Thẩm Khang Kỳ thân mật xuất hiện ở đây làm mất mặt tổng giám đốc Lục. Vợ hẹn hò cùng người đàn ông khác sau lưng anh làm anh ta mất mặt bao nhiêu trước mặt bạn bè chứ.

Hết chương 45

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Những Lời Đây Là Em Nói Sao?

Vậy anh có từng để ý đến thể diện của cô chưa? Khi anh cùng người con gái khác anh em em, khi anh chưa hỏi ý kiến cô đưa vào công ty một cô em gái lai lịch không rõ ràng, khi anh cùng đám bạn ăn chơi vui vẻ với phụ nữ thì vị trí của cô ở đâu?

Cô cười, nhú chặt tay anh, bắt chước khẩu khí của anh: "Lục tiên sinh yêu quý, sao tôi lại làm anh mất mặt chứ? Lẽ nào tôi lại không bằng đám phụ nữ "oanh oanh" kia sao? Dù sao cho đến thời điểm này tôi cũng chỉ ngủ cùng với một người đàn ông, không giống với những bảo bối kia của anh không biết đã ngủ với bao nhiêu đàn ông rồi!"

Anh nhú mày: "Đây là những lời em nên nói hay sao?"

Sao chứ? Chê cô nói chuyện dung tục sao? Cô cười càng thêm sâu xa: "Nhưng đây không phải là điều mà ông xã yêu quý thích sao?" Nếu như anh thích thực nữ đường đường chính chính thì sao còn mặc cô không quan tâm lại đi tìm những người phụ nữ không sạch sẽ kia?

"Đi thôi, đi chào hỏi bạn bè của anh không lại nói tôi không diễn tròn vai làm anh mất mặt!" Cô mỉm cười nắm tay anh đi về phía đám anh em công tử kia.

Trong những người này cô có quen vài người, đều là con nhà có gia thế. Đến bước này rồi, Lục Hương Bắc cũng không thể làm gì được nữa chỉ có thể cứng đầu để cô kéo ôm cánh tay đi tới cùng cô. Chỉ có điều sau đó xảy ra chuyện gì anh cũng không dám chắc. Gần đây anh phát hiện Đồng

Nhất Niệm không những không hề đơn giản mà còn thường ra chiêu không theo lẽ thường.

Đám người thiếu gia bày thấy hai người đi gần đến đồng thời than thật là một đôi khí thế bức người lại có chút đáng sợ. Trong hoàn cảnh bị vợ bắt đến hiện trường thường sẽ có một sự náo loạn.

Lúc đầu khung cảnh bị khuấy động từng bừng thì khỏi phải nói, rồi mấy em gái đến góp vui sẽ có vài cái bạt tai sau đó về nhà khóc lóc náo loạn đòi treo cổ, hơn nữa Lục Hưởng Bắc dù sao cũng chỉ là con rể nhà họ Đồng chỉ e là Đồng đại tiểu thư sẽ càng không nương tay.

Ánh mắt đồng cảm của đám đồng đều hướng về phía Lục Hưởng Bắc, mấy em gái kia cũng đại khái đang xảy ra việc gì quay ra nhìn nhau có chút kinh hoàng.

Có người muốn phá vỡ bầu không khí nhanh chóng đứng lên nhường chỗ cùng cười với mọi người: "Ồ, chị dâu cũng thích đánh bóng sao? Nào mời ngồi, hi vọng là có thể cùng nhau chơi."

Đồng Nhất Niệm nhận ra đó là con trai của thống đốc ngân hàng họ Châu, trong lòng bèn cười lạnh, mời cô chơi cùng sao? Bọn họ thấy thoải mái sao? Trên mặt là sự ôn nhã hào phóng: "Không đâu, tôi đến cùng bạn nên chỉ muốn qua chào hỏi thôi! Mọi người chơi vui vẻ!"

"Vậy sao?" Châu công tử bèn nhìn ra xa: "Đến cùng chị dâu hình như là Thẩm tư lệnh phải không?"

Con người trong xã hội này trong mắt luôn chỉ có thước đo tiền bạc và độ cao của tước vị, ông Thẩm liêm chính cương trực, quyền cao chức trọng, hơn nữa lại ít đến nơi này nên những người này chỉ nghe danh ông Thẩm chứ chưa từng có cơ hội gặp mặt chứ đừng nói gì đến quen biết vì vậy thấy Đồng Nhất Niệm thân với bọn họ như vậy rất không ngờ tới.

Cô cười : "Đúng vậy! Cuối tuần không có việc gì nên đi đánh bóng với bác Thẩm! Mọi người cứ chơi đi! Tôi qua bên kia!"

Nói xong cô nhìn thấy mấy cô gái đi cùng kia đều mắt tròn tròn ngạc nhiên, trong lòng mọi người bắt đầu rạo rức, giờ mới thật sự bắt đầu vào chủ đề, ai trong lòng cũng đều dự đoán xem Đồng Nhất Niệm sẽ làm gì, bọn họ nên ứng phó ra sao.

Hết chương 46

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Không Quan Tâm

Không ngờ Đồng Nhất Niệm vẫn giữ nguyên nụ cười ngọt ngào, dường như đang xem một màn kịch không hề liên quan gì đến mình, thu tay về khỏi cánh tay của Lục Hương Bắc nở nụ cười dịu dàng: "Đã làm các bạn vất vả rồi, hãy cùng chơi vui vẻ với chồng tôi!"

Cô gái cầm tiền, ngỡ ngàng không nói lên lời. Các vị anh em công tử càng sững sốt. Chỉ có Lục Hương Bắc mắt lạnh như băng, lạnh lùng nhìn cô, nhìn đến mức làm cô bắt đầu thấy khẩn trương. Cô quay đi ưu nhã mà thản nhiên. Từ đầu đến cuối cô luôn mỉm cười. Anh ở bên ngoài chơi gái cô lại cho các cô ấy tiền boa, như vậy chắc không coi là cô làm anh mất mặt đâu nhỉ?

Cô thầm lắng nghe những âm thanh than ngán thở dài xung quanh sau lưng: "Anh Lục, anh thật quá là lợi hại! Hãy dạy tôi sao có thể chinh đốn vợ tốt hay như vậy? Dạy dỗ vợ tốt đến thông tình đạt lý như vậy để tôi về dạy dỗ con hồ mẹ với thùng dấm lớn kia."

Cô không nghe thấy Lục Hương Bắc trả lời đương nhiên cũng không nhìn thấy vẻ mặt âm trầm của Lục Hương Bắc. Ánh mắt sâu xa hàm chứa ý vị cứ nhìn mãi bóng dáng cô.

Trong lòng cô cảm thấy Lục Hương Bắc trả lời với Châu thiếu gia, muốn biết tại sao lại có thể thông tình đạt lý như vậy sao? Đáp án là: Không quan tâm! Chỉ cần không quan tâm thì sẽ không ghen tuông và càng không đau khổ!

Ôi đúng là người đàn ông ngu ngốc! Xin hãy trân trọng con hồ mẹ ghen tuông náo loạn vô lý của mình bởi vì cô ấy thực sự yêu anh ta nên mới quan tâm đến anh ta như vậy! Còn cô bắt đầu từ ngày hôm nay phải học cách không quan tâm!

Cũng không có gì to tát cả, chỉ cần coi Lục Hương Bắc là nhân viên được Đồng thị mời về làm việc, là người chồng cô thuê về. Dù là Đồng thị hay cô đều cần nhân vật này! Chỉ là như vậy mà thôi!

Lục Hương Bắc, chị đây muốn nói cho cậu biết, chị đây không thêm quan tâm đến cậu nữa!

Cô mỉm cười đi về phía Thẩm Khang Kỳ, dưới con mắt phức tạp đang thăm dò, nuối tiếc cùng đau khổ cho cô liên giả vờ thanh thản thè lưỡi với Thẩm Khang Kỳ: "Nhăn mặt làm gì chứ? Không phải đến đánh bóng sao? Sao còn chưa bắt đầu?"

Thẩm Khang Kỳ lại chỉ nhìn cô, gương mặt màu đồng như bầu trời trước cơn bão lớn vậy.

Đồng Nhất Niệm vô tội nhún vai: "Làm gì đấy? Như là em nợ anh một trăm tám mươi vạn vậy"

"Đồng Nhất Niệm!" Thẩm Khang Kỳ nghiến răng gọi tên cô.

"Có, xin chào thủ trưởng!" Cô cười hì hì, nháy mắt nịnh nọt anh.

Thẩm Khang Kỳ bị cô làm cho sồn tóc gáy, vốn là một người có tính không thể nhẫn nhịn lại trong bộ đội vài năm cái tính này ngày càng nóng hơn, nhất thời không để ý cả bố mẹ đang ở đây hét lên với cô: "Đồng Nhất Niệm! Em là tên ngốc sao? Em xem rốt cuộc là em đã sống một cuộc sống thế nào vậy?"

Khang Kỳ...

Đừng nói... đừng nói... em rất vui vẻ, thật sự rất vui, anh không nhìn ra là em đang cười sao? Cô nhìn chăm chăm anh là có thể nhìn thấy ánh mắt đầy trông đợi trong lòng bèn lẳng lẽ nhắc nhở, cười đến vết nhăn bên khóe miệng ngày càng rộng.

"Em cười cái con khi! Khi em kết hôn anh đã nói với em những gì? Nếu như tên này không tốt với em thì lập tức nói với anh thế mà em đang làm gì vậy? Tất cả đều quên hết rồi sao? Hai năm nay em làm được gì chứ, chỉ biết cười một cách ngu ngốc! Em xem anh là người ngoài sao?"

Nụ cười của cô như cứng lại trên mặt, nỗi đau trong lòng từng chút từng chút tụ tập lại dần dần dồn lại thành một đợt như bọt biển thấm nước nhanh chóng nở phồng ra.

Khang Kỳ, sao anh phải nhắc nhở em? Em đã quyết tâm không để tâm nữa rồi mà.

Cô xoay người giúc vào lòng bà Thẩm cười lơ đãng: "Bác gái, bác xem Khang Kỳ hung dữ quá, cháu sắp bị anh ấy dọa chết rồi."

Hết chương 47

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Dây Giày Tuột Rồi

"Đừng giả ngây giả ngốc với anh. Đồng Nhất Niệm, anh còn không hiểu rõ em sao! Đúng là một con đà điểu, cứ gặp khó khăn là vùi mình vào cát! Em mau ra đây cho anh!"

Thẩm Khang Kỳ hung giữ lôi Đồng Nhất Niệm từ trong lòng mẹ mình ra, liền bị Thẩm tư lệnh ngăn lại: "Được rồi! Đừng để người khác chê cười! Có gì thì về nhà nói!"

Thẩm phu nhân cũng bảo vệ Đồng Nhất Niệm rất kỹ: "Đúng vậy, chúng ta mau rời đi thôi, cũng chẳng còn tâm trạng để đánh bóng nữa rồi!"

Thẩm Khang Kỳ nhẫn nhịn cơn tức giận, nhìn vị trí của Lục Hương Bắc ghen tức như nhìn thấy kẻ thù, gằn lên: "Đừng để anh gặp lại nữa! Đi về nhà mau!"

Một dịp gia đình tụ tập tốt đẹp bị phá đám, Đồng Nhất Niệm cảm thấy thật ăn năn, liền làm nũng với bà Thẩm: "Bác gái, không sao đâu, cháu thật sự không sao, anh ấy cũng là gặp dịp thì chơi, người làm ăn mà cũng khó tránh được những việc như thế! Đừng vì vậy mà mất vui! Khang Kỳ cũng hiếm có dịp trở về cùng đi đánh bóng với bác trai mà!"

Những lời này đến Thẩm phu nhân cũng không muốn nghe nữa, cố nhẹ lên trán cô, yêu thương trách móc: "Cháu ngốc à, đến lúc này rồi mà còn nói đỡ cho cậu ta! Cháu ý, sau này phải dạy cháu cách quản chồng mới được! Cô bé à, cháu thật quá biết chịu đựng rồi, loại chuyện như thế này không thể nhịn được! Càng nhịn thì cậu ta càng trèo lên đầu cháu đấy! Ài...cũng là do cháu không có nhà mẹ đẻ làm chủ giúp cháu, mẹ nhỏ của

cháu thì thật không thể trông chờ gì, còn ba cháu thì trước nay luôn bận làm ăn vốn không quan tâm được việc của cháu ở trong gia đình nhưng bây giờ đã nghỉ hưu rồi sao vẫn không quan tâm đến cháu vậy! Được rồi, sau này hãy xem chúng ta là nhà mẹ đẻ của cháu đi, chúng ta sẽ làm chủ cho cháu! Dạy cháu vài chiêu để dạy dỗ tên tiểu tử kia!"

Vị tư lệnh vốn chỉ nghe không nói gì bỗng lạnh lùng to tiếng: "Còn dạy dỗ cái gì nữa! Nếu thực không chịu được thì ly hôn đi!"

Khoang mắt Đồng Nhất Niệm không biết từ lúc nào đã long lanh nước, cô không biết mình và nhà họ Thâm rốt cuộc có duyên phận gì mà họ có thể yêu thương cô đến vậy. Thâm phu nhân có tấm lòng từ mẫu thì khỏi phải nói, đến Thâm tư lệnh luôn luôn bảo thủ mà cuối cùng vẫn nói "Không chịu được thì ly hôn", thật đúng là đã coi cô như con gái rồi, ông vốn là người phản đối nhất những thanh niên hơi một tý là ly hôn mà.

Lời cảm ơn không nói lên lời chỉ có thể trong lòng bà Thâm cọ cọ: "Bác gái..."

"Được rồi! Trận bóng này không đánh nữa cũng được, chúng ta đi thôi! Về nhà gói bánh chẻo ăn!" Thâm phu nhân dìu cô dậy.

Thâm tư lệnh là người miền Bắc. Trong cuộc sống vẫn còn giữ lại nhiều thói quen miền Bắc. Khi gia đình đoàn tụ nhất định phải gói bánh chẻo. Cả nhà phải cùng làm, nhào bột, làm nhân, nặn bánh, không phải rất vui vẻ sao. Đồng Nhất Niệm khi nhỏ thích nhất khung cảnh này, ồn ào thân thiết, tràn đầy không khí gia đình.

Đồng Nhất Niệm thuận thế từ trong lòng bà Thâm đứng dậy, nhiệt tình bám tay bà cùng đi về phía trước giống như đang bám tay mẹ mình vậy không hề có chút cảm giác xa lạ.

Thâm Khang Kỳ đi cùng ông Thâm đi phía sau, một trước một sau, nói nói cười cười, người không biết nhìn vào nhất định cho rằng đó là một

gia đình.

Lại lần nữa đi qua Lục Hương Bắc, Đồng Nhất Niệm hoàn toàn lơ anh đi như vốn chưa từng nhìn đến bên này chỉ bám tay bà Thẩm cười ngọt ngào.

"Niệm nha đầu!" Thẩm Khang Kỳ bỗng gọi cô lại.

"Dạ?" Cô quay lại, vẻ mặt nũng nịu

"Dây giày tuột rồi kìa!" Thẩm Khang Kỳ nói rồi cúi người giúp cô buộc dây giày.

"Cảm ơn anh!" Khi cô ngược đầu cười, ánh nắng như bị cắt thành từng mảnh rơi vào mắt cô.

"Cần gì khách khí với anh!" Anh xoa xoa đầu cô: "Đi thôi, về nhà!"

Hết chương 48

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Vui Vẻ Trở Lại

Một đoàn bốn người dần đi xa, nhìn sân golf này như nơi không người.

Không khí sân golf như kiên cố lại, còn hơn cả kiên cố mà như là đóng băng.

Từ lúc Đồng Nhất Niệm xuất hiện, mặt Lục Hương Bắc cũng giống như không khí này, chưa từng tan ra.

Anh nghe thấy Thẩm Khang Kỳ gọi cô "Nha đầu", nhìn thấy anh ta buộc dây giày cho cô, thấy anh ta xoa tóc cô, thấy nụ cười nũng nịu dịu dàng của cô, sắc mặt anh ngày càng trầm lắng.

Không biết có tên nào không muốn sống lại nói ra một câu: "Bốn người bọn họ mới thật sự là một gia đình"

Lục Hương Bắc nghe thấy, nhìn về phía giọng phát ra, ánh mắt sắc lạnh đủ để giết người.

Người đó biết mình nói sai, co mình lại, cười cho qua chuyện: "Nào tiếp tục chơi! Đánh bóng xong chúng ta lại đi "happy", tôi bao!"

Sắc mặt Lục Hương Bắc lạnh lùng, nhàn nhạt nói một câu: "Mọi người chơi đi! Tôi có việc đi trước đây!"

Sau đó dù cho cả đám người cố gắng níu giữ, anh cũng không muốn ở lại thêm, một mình lái xe rời đi, trên mặt là một màn bí mật âm u.

Tại nhà họ Thắm là một màn náo nhiệt.

Ăn bánh chèo cần phải nhiều người. Do đó khi về đến nhà liền gọi thêm Kiệt Tây, Minh Khả và Giai My đến. Bà Thắm nhìn thấy người giúp đỡ nhiều như vậy liền giao nhiệm vụ cho những thanh niên này, còn mình thì vào bếp chuẩn bị mấy món ăn.

Toàn là những người lớn lên với nhau từ nhỏ, ba của Minh Khả là tham mưu trưởng cũng sống trong đại viện, Kiệt Tây là bạn của Đồng Nhất Niệm, cô ở đâu là cậu ở đấy, còn Giai My là bạn học của Đồng Nhất Niệm, đi cùng Đồng Nhất Niệm suốt dần dần cũng chơi với hội này luôn. Hơn nữa còn phát tia lửa với Minh Khả, hai người giờ đã kết hôn rồi.

Mọi người rả lâu không tụ tập, mới đầu còn nghiêm chỉnh, được một lúc sau thì không yên phận nữa. Đầu tiên là Kiệt Tây bướng bỉnh bộp bộp lên đầy mặt Đồng Nhất Niệm, Đồng Nhất Niệm tức giận hai tay đầy bột chạy đuổi Kiệt Tây, Thắm Khang Kỳ tất nhiên là đứng về phía Đồng Nhất Niệm giúp cô đuổi Kiệt Tây, ba người liền chạy vòng quanh Minh Khả và Giai My.

Minh Khả vội vã dùng thân mình bảo vệ cẩn thận bà xã mình, hét lên: "Mọi người cẩn thận đừng đụng vào người bà xã tôi, cô ấy mang thai rồi!"

Ba người nghe thấy mới chịu đứng lại từng người từng người ngạc nhiên kéo Giai My xem xét, Kiệt Tây nói một câu làm mọi người cười rụng cả răng: "Giai My, chị là người đầu tiên trong số chúng ta mang thai đấy!"

Đồng Nhất Niệm khi đó nằm tròn xuống ghế cười, cười đến nỗi không nói lên lời: "Kiệt Tây...cái gì mà người đầu tiên trong số chúng ta mang thai cơ? Lẽ nào cậu cũng có thể mang thai sao? Và cả anh sao? Anh nữa sao?" Cô chỉ về phái Minh Khả và Thắm Khang Kỳ cười đến quận cả bụng.

Thắm Khang Kỳ nhân cơ hội ấn Kiệt Tây xuống đất: "Con heo nhỏ này nào có biết nói tiếng người chứ! Niệm nha đầu mau đến đây, cho em

báo thù đấy!"

Đồng Nhất Niệm vui vẻ tiến đến trát bột lên cổ Kiệt Tây.

Minh Khả dìu vợ đứng một bên, vừa nhìn vừa lắc đầu cười: "Đúng thật là, đều là nhưng người hai mươi mấy tuổi rồi mà sao vẫn đùa như trẻ con vậy chứ!"

Thẩm phu nhân cũng đứng lúc đi từ bếp ra nhìn thấy mặt đất lộn xộn chỉ biết lắc đầu: "Xem xem, đây là bánh chèo của các con sao? Sao lại giống như vừa đánh trận xong vậy? Giờ lấy ai dọn dẹp chiến trường đây hả?"

Nói thì nói vậy nhưng trên mặt bà Thẩm vẫn luôn cười giống như tình yêu của người mẹ hiền. Bà vốn thích náo nhiệt, thích trẻ con, nhìn bọn trẻ vui vẻ như vậy trong lòng bà rất vui.

Đến cả ông Thẩm đang ngồi ở phòng khách xem ti vi cũng bị thu hút bởi tình cảnh bên này, ánh mắt dừng lại trên người Đồng Nhất Niệm chưa từng rời đi.

Niệm nha đầu này thật là càng lớn càng giống cô ấy...

Hết chương 49

Ps: Vì mình đã vào năm học rồi, mình có rất nhiều kỳ vọng cho năm học này, vả lại mình không có máy tính, tất cả các chương về sau mình dịch bằng điện thoại nên phải rất lâu mới có chương tiếp theo. Mình chỉ có thể hứa là không drop truyện thôi, chứ không thể hứa lịch đăng truyện. Mình rất hi vọng các bạn không giục mình đăng chương mới. Đôi khi mình rất dễ tính nhưng cũng rất khó tính... nên mình mong các bạn thông cảm. Cảm ơn các bạn đã đọc và ủng hộ truyện

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tôi Đến Đón Cô Ấy

Đã rất lâu không vui vẻ như vậy rồi, Đồng Nhất Niệm chỉ nhớ bản thân luôn cười, hơn nữa còn là cười từ tận đáy lòng, cười đến nỗi miệng muốn đau.

Không rõ ai đã từng nói: hôn nhân dù sao cũng cần nói đến môn đăng hộ đối, quá trình trưởng thành giống nhau, bối cảnh giáo dục giống nhau thì hai bên cùng chung sống mới không có mâu thuẫn, cảm giác này gọi là sự dung hòa.

Đồng Nhất Niệm lại nghĩ đến lời Kiệt Tây, nếu như lấy một người trong số những người ở đây có lẽ sẽ không khó khăn đến vậy, ít nhất cô sẽ không bao giờ phải đoán xem người kia đang nghĩ cái gì, vì giữa bọn họ đã quá hiểu nhau rồi.

Còn Lục Hương Bắc, rốt cuộc cô phải thế nào mới có thể nhìn thấu đôi mắt đó?

Nghĩ không được, đoán không ra, đầu lại bắt đầu đau rồi.

Giọng nói của Sầm Kiệt Tây vang lên: "Tối nay hãy để chúng ta không say không về!"

Được! Đã không rõ thì không nghĩ nữa! Khó có dịp phóng túng, không say không về!

Cô không rõ mình đã uống bao nhiêu, đã rất lâu không có vui vẻ như vậy giống như quay về lúc đại học, lấy rượu làm vui, không nói chuyện gió

trắng. Hình ảnh Lục Hương Bắc dần dần mơ hồ, tất nhiên cô cũng quên luôn việc tối nay phải đi dự tiệc.

Bà Thấm đã nhắc nhở họ mấy lần uống ít thôi nhưng không ai nghe, cuối cùng ông Thấm đành kéo vợ mình đi: "Thôi bỏ đi, cũng chỉ có lần này mới vui vẻ vậy, cứ tùy bọn chúng đi! Nếu say thì cũng toàn chỉ ở nhà ngủ thôi mà!"

Kết quả của trận rượu này trừ có sản phụ Giai My không bị nhiễm một giọt rượu ra thì những người khác đều say đến không thể về nhà, đành phải nghe lời ông Thấm toàn bộ ngủ lại nhà họ Thấm.

Thấm Khang Kỳ cuối cùng cũng là người có tư lượng tốt nhất trong số họ, ngày hôm sau cũng là người tỉnh dậy đầu tiên, xuống lầu liền nghe thấy tiếng di động của ai đó đang kêu, theo tiếng kêu phát hiện là từ túi của Đồng Nhất Niệm trên ghế sofa.

Anh không do dự mở ra xem, trên màn hình chỉ hiện lên một dãy số không hề có tên gọi liên nhận điện thoại.

Giọng nói trong điện thoại vẫn là tiếng gái ngủ khi mới ngủ dậy: "Alo". Sau đó đầu dây bên kia là sự trầm mặc.

"Alo! Muốn tìm Niệm nha đầu sao?" Anh nhắc lại.

Một lúc lâu sau, khi anh muốn ngắt máy thì mới nghe thấy giọng nói trầm buồn đầu bên kia: "Đúng vậy, cô ấy đâu?"

Thấm Khang Kỳ mơ hồ cảm thấy giọng nói này quen quen, nhất thời không nghĩ ra là ai thuận miệng hỏi: "Xin hỏi anh là ai? Có việc gì tôi có thể chuyển lời giúp? Cô ấy vẫn đang ngủ."

Bên kia lại trầm mặc một lúc, sau đó giọng nói trầm thấp truyền đến tai Thấm Khang Kỳ, một cảm giác thắt chặt mạnh mẽ: "Tôi là chồng cô ấy.

Anh là Thâm Khang Kỳ sao?"

Hai người gặp nhau được mấy lần, không quen thuộc với giọng nói của đối phương. Thâm Khang Kỳ sau khi nghe xong vốn không muốn đáp lại nhưng nghĩ lại cảm thấy không có phong cách nam tử hán liền giải thích: "Đúng vậy, tối qua Niệm nha đầu uống nhiều quá, ngủ lại nhà tôi."

"Tôi lập tức tới đón cô ấy!"

Lần này Lục Hường Bắc đáp lại rất nhanh, hơn nữa còn nhanh chóng ngắt điện thoại, câu "không cần đâu" của Thâm Khang Kỳ thậm chí còn không có cơ hội ra nói ra.

Không biết Lục Hường Bắc từ đâu đến, ha mươi phút sau đã đến nhà họ Thâm.

Thâm Khang Kỳ đích thân mở cửa, hai người đứng ở cửa nhìn nhau. Làn da trắng của Lục Hường Bắc như phủ thêm một lớp sương, khí lạnh dọa người, mà thêm vào làn da đen của Thâm Khang Kỳ làm cho sắc mặt như mây đen bao phủ.

Hết chương 50

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Cuộc Thách Đấu Của Đàn Ông

"Tôi đến đón vợ tôi về! Cám ơn anh đã chăm sóc!" Sau khi bế tắc vài giây, Lục Hương Bắc đã phá vỡ bầu không khí nhưng trên mặt vẫn chưa xóa đi sự lạnh lùng.

Thẩm Khang Kỳ cũng không tỏ ra yếu thế, thậm chí còn không định cho Lục Hương Bắc vào nhà: "Cô ấy vẫn còn ngủ, đợi cô ấy tỉnh lại tôi sẽ đưa cô ấy về, bây giờ không nên đánh thức cô ấy!"

Làn môi mỏng mà sắc bén của Lục Hương Bắc hiện lên một nụ cười trào phúng: "Việc tôi gọi vợ tôi dậy hình như không liên quan gì đến người khác!"

Thẩm Khang Kỳ cũng đáp lại một nụ cười lạnh: "Vậy sao? Anh vẫn nhớ rõ cô ấy là vợ anh sao?"

"Thẩm Khang Kỳ, cố giữ vợ người khác lẽ nào là hành động của một quân nhân sao?" Lục Hương Bắc rất hiếm khi nổi giận.

"Tôi giữ đấy! Anh muốn thế nào? Lẽ nào anh có thể mang người trong nhà tư lệnh đi sao?" Thẩm Khang Kỳ tỏ rõ thái độ với anh.

Tiếng hai người cãi nhau cuối cùng cũng vang đến chỗ ông Thẩm, Lục Hương Bắc đứng bên ngoài nhìn thấy ông Thẩm đi từ trên lầu xuống khỏi phục vẻ lạnh lùng bình tĩnh, giọng điệu sắc nhọn không hề nể nang: "Ồ, Thẩm gia bây giờ ý quyền thế ép người, bức bách một người dân bình thường như tôi sao? Vừa đúng lúc Thẩm tư lệnh cũng ở đây, tư lệnh, vẫn

bồi ngu si vẫn không hiểu vẫn bồi đến đón vợ mình không biết đã phạm phải điều luật nào mà gặp phải sự từ chối quyết liệt như vậy?"

Ông Thẩm đứng từ xa ra lệnh cho con trai mình: "Khang Kỳ, để cậu ta vào."

Thẩm Khang Kỳ một mặt không tình nguyện vẫn đứng chặn ở cửa, ngăn Lục Hương Bắc.

Đến khi ông Thẩm nổi giận nói lớn: "Khang Kỳ, con có nghe thấy không vậy?" Anh mới miễn cưỡng lùi sang một bên.

"Cám ơn!" Lục Hương Bắc cười, nhìn về phía ông Thẩm hơi cúi người cực kỳ lịch sự đi vào nhà họ Thẩm.

"Phòng thứ nhất ở lầu hai!" -Thái độ của ông Thẩm không chút thân thiện chỉ phòng của Đồng Nhất Niệm cho anh.

Anh xoa người một lần nữa thể hiện ý biết ơn như một người được giáo dục tốt, dáng vẻ cực kỳ đẹp đẽ dù cho không được ông Thẩm đáp lại cũng không tức giận xoa người đi về phía phòng của Đồng Nhất Niệm.

"Cũng là mỗi người mỗi vẻ, sao có thể làm ra những việc không có đạo đức thế chứ!" Ông Thẩm không ngừng thốt ra đánh giá sau khi anh đi lên lầu.

Thẩm Khang kỳ lạnh lùng nói: "Anh ta chẳng phải là nhờ vẻ ngoài này để làm được việc làm mờ mắt chú Đồng sao? Nếu không sao chú Đồng lại trọng dụng anh ta thế chứ?"

Ông Thẩm lắc lắc đầu trầm ngâm: "Không nhìn ra... Chú Đồng của con không phải là người hồ đồ... tuyệt đối không...?"

"Sớm biết thế thì con cũng đã học kinh doanh rồi! Học cái gì mà trường quân sự chứ!" Thẩm Khang Kỳ thấp giọng than thở chộc cho ông Thẩm trừng mắt với anh.

Còn ở trên lầu Lục Hương Bắc đã nhẹ nhàng mở cửa phòng dành cho khách chỉ nhìn thấy cơ thể nhỏ bé của Đồng Nhất Niệm đang cuộn tròn thành một đống trên chiếc giường lớn, mái tóc xoăn dày xõa ra đầy gối.

Có lẽ do quá say cô không nghe thấy tiếng anh đi vào, cô vẫn ngủ say. Anh vốn một bụng tức giận muốn gọi cô dậy nhưng khi gạt tóc chần hết mặt cô ra thì phát hiện mặt cô đỏ ửng ngủ rất say, chiếc mũi xinh xắn cũng phập phồng nhịp nhàng theo nhịp thở của cô, đôi môi còn chút son bóng nhạt vẫn còn hơi chu ra, ngọn lửa tức giận trong lòng bỗng biến mất không lý do. Đôi mắt sâu thẳm cũng có dấu hiệu tan băng.

Nhẹ nhàng lật chăn ra phát hiện cô vẫn mặc bộ quần áo khi gặp ở sân hôm qua, vẫn gọn gàng hoàn chỉnh, chút băng giá cuối cùng trong mắt anh cuối cùng cũng tan ra, lông mày giương lên một nụ cười nhẹ nhàng.

Anh không gọi cô dậy chỉ cởi áo khoác của mình đắp lên người cô sau đó cực kỳ cẩn thận bế cô lên vậy mà cô vẫn không tỉnh dậy. Nụ cười của anh càng mở rộng, bế cô rời khỏi phòng khách của nhà họ Thẩm đi xuống lầu.

Ở dưới lầu, Thẩm Khang Kỳ nhìn chăm chăm Lục Hương Bắc mỉm cười ra hiệu dừng lên tiếng đừng đánh thức cô. Lời Thẩm Khang Kỳ muốn nói đành phải nuốt trở lại, đành trừng mắt nhìn Lục Hương Bắc ôm Đồng Nhất Niệm đi. Trong mắt bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa tức giận lại không làm gì được.

Hết chương 51

Ps: Chúc các em, bạn, chị, cô "tiền" 20/10 vui vẻ. 😁 😁

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đến Anh Cũng Xa Lánh Em

Khi Đồng Nhất Niệm thức dậy chỉ cảm thấy đầu đau muốn nổ tung, mơ mơ màng màng không biết mình đang ở đâu. Mở to mắt, rèm cửa chưa kéo ra, trong phòng yên tĩnh, trong mắt không hề có cảm giác xa lạ chỉ là rốt cuộc đây là đâu?

Trong lúc không biết đây là đâu, chỉ nhớ tối qua mình uống say ở nhà họ Thẩm sau đó ngủ trong phòng dành cho khách ở nhà họ Thẩm nhưng bức tường trắng bóng sạch sẽ, chiếc rèm màu nâu lại thêm chiếc chăn màu trắng và màu xám này rõ ràng không phải của nhà họ Thẩm.

Còn nữa cô tối qua rõ ràng là mặc quần áo đi ngủ sao bây giờ lại cảm thấy hai chân trong chăn đang không mặc gì vậy?

Cô bất ngờ ngồi dậy quả nhiên phát hiện mình đã được thay quần áo hơn nữa còn mặc một chiếc áo sơ mi nam.

Xong rồi!

Cô vội vàng làm rõ tình huống hiện tại là như thế nào, nhịn cơn đau đầu rời giường đi chân không mở cửa chạy ra ngoài

Nhưng khi nhìn thấy mọi thứ quen thuộc bên ngoài liền hóa đá tại chỗ.

Cô đứng trong văn phòng của Lục Hương Bắc, mặc áo sơ mi của Lục Hương Bắc, áo trùm qua hông để lộ ra cặp đùi trắng loáng, hai chân còn... đầu tóc thì lộn xộn. Càng xấu hổ là Lục Hương Bắc đang nói chuyện với giám đốc nhân sự. Âm thanh lớn do cô tự nhiên xông ra làm hai người đàn

ông không hẹn mà gặp cùng quay đầu lại. Thời khắc đó ý nghĩ muốn chết của Đồng Nhất Niệm đã xuất hiện.

Giám đốc nhân sự mặt ngại ngùng đến đỏ bừng ngay lập tức vờ như không nhìn thấy hướng ánh mắt đi chỗ khác nhưng nét mặt thể hiện rõ trong đầu anh ta đang YY cái gì. Đồng Nhất Niệm hận không thể nắm vai anh ta nói với anh ta sự việc không như anh ta nghĩ.

"Cậu ra ngoài trước đi." Giọng nói trầm ổn của Lục Hương Bắc vang lên.

"Dạ!" Giám đốc nhân sự cũng bị màn này làm cho kinh sợ như nhận được ân xá đi ra, khi đi còn không quên cẩn thận đóng cửa cho bọn họ.

Xong rồi! Đồng Nhất Niệm khóc không ra nước mắt, cô tin trong vòng không đến mười phút trên dưới toàn công ty sẽ biết cô và Lục Hương Bắc trong phong nghỉ làm cái gì... cái gì đó...!

Cũng phải trách cô, bình thường ít khi vào phòng nghỉ của anh nên nơi đó đương nhiên lạ lẫm với cô rồi.

"Vẫn còn chưa bị nhìn đủ sao? Vẫn còn đứng thẩn ra đấy chờ ai đến nữa đây?" Gương mặt Lục Hương Bắc nặng nề như ai đó nợ anh ta vài chục triệu vậy.

Hình như anh đang rất tức giận.

Đồng Nhất Niệm cảm thấy mình cần giải thích tình cảnh này không phải vì sợ anh ta giận giữ mà vì trước mặt cấp dưới của mình lại để xảy ra sự bất tiện lớn như vậy.

"Ừm... Cái đó... tôi chỉ là muốn ra xem ai là người đã thay quần áo của tôi... tôi không biết..." Sự việc đáng xấu hổ thế này mà cũng có thể xảy ra, cô thừa nhận bản thân nói chuyện có chút thiếu dũng khí.

Nói xong rồi lại cảm thấy bản thân sao phải thiếu dũng khí chứ? Hôm qua rõ ràng cô bắt gặp anh ta của gái. Người giải thích trước phải là anh mới đúng!

Gương mặt của Lục Hương Bắc ngược lại càng ngày càng khó chịu: "Ngoài anh ra em còn hi vọng ai thay cho em sao?"

Đồng Nhất Niệm nghiên rắng, biểu hiện này của anh thật quá muốn ăn đánh. Chỉ có Lục Hương Bắc Nha được phóng hỏa còn không cho Đồng Nhất Niệm cô đốt đèn sao?

"Vốn chỉ hi vọng có thể có cuộc gặp gỡ tốt đẹp!" Cô tức giận bày ra bộ mặt thất vọng.

Hai mày anh giương lên, đứng lên lại gần cô: "Dựa vào em sao? Cô gái chưa tắm rửa, người phụ nữ đi uống rượu say, mùi mồ hôi và mùi rượu đến anh cũng xa lánh em, em còn muốn gặp gỡ ai sao?"

Hết chương 52

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Đồ Ngốc

Tên Lục Hương Bắc đáng chết, chê cô sao còn bế cô về làm gì? Cô giận giữ giẫm lên chân anh đi qua. Cú giẫm này dùng khá nhiều lực, là sự trút giận của cả việc anh cua gái ngày hôm qua ở sân golf nữa. Thù mới cộng với hận cũ làm cô hận không thể một giẫm anh thành thái giám luôn.

Tuy nhiên vẫn giống như trước đây, móng vuốt của cô trước mặt anh cũng chỉ như là ngọn cỏ, anh chỉ cần nhẹ nhàng đưa tay ra là bắt được cổ chân cô.

Ngược lại là trọng tâm cô không vững cả người ngã ra sau.

Lục Hương Bắc nhanh tay nhanh mắt giơ hai tay ra liền giữ được eo cô còn cô theo bản năng ôm chặt anh giống như ôm cây.

Bây giờ là tình huống gì thế này?

Cô giống như con bạch tuộc treo trên cổ anh, cặp chân trần quắp chặt lấy eo anh

Mà anh lại không hề có ý buông cô ra, không phải vừa chê cô vừa bần vừa hôi sao?

Cô thả tay nhìn thẳng vào anh: "Này, tôi vẫn chưa tắm đâu."

Anh nhếch lông mày lên không nói gì_

"Tôi uống rượu vẫn chưa đánh răng!" Cô tiếp tục nhìn anh.

"Ừ.. ừm?" Anh hắng giọng ôm cô rồi ngồi xuống ghế sofa, cô trườn xuống bên cạnh anh.

"Anh còn không mau thả tôi xuống!" Cô cắn nhả, không phải vừa chê cô sao?

Anh lại thu chặt cánh tay lại, vòng chặt eo cô làm anh và cô dán sát vào nhau, một tay kia lại có ý mà như vô ý xoa xoa đôi chân trần của cô: "Người phụ nữ buồn tẻ như này chỉ có anh miễn cưỡng để em hạ độc thôi!"

Khi ngón tay thô ráp của anh lướt qua da thịt trắng bóng của cô, một chút tê dại như một dòng điện đang lan rộng trong cơ thể. Khi giọng nói đùa cợt mà gợi cảm của anh vang lên cô phát hiện trong con mắt anh ánh mắt cười cợt phối hợp với gương mặt cứng rắn của anh không thể nói ra là có bao nhiêu không hài hòa. Giống như bề ngoài và nội tâm của anh hoàn toàn là hai thái cực.

Anh mới thật sự là một người điên, người hai tính cách điển hình!

"Tên đàn ông điên rồ! Tên đàn ông thôi tha!" Cô bị ánh mắt như thế của anh nhìn đến hoảng loạn cúi đầu rì rầm.

Anh chôn đầu mình trong ngực cô, cúc áo sơ mi của cô mở một nút đầu, cảm giác được râu của anh đang đâm vào da cô, cô lại bỗng thay đổi ý muốn.

"Mau buông tôi ra!" Cô biết bản thân mình chịu không nổi sự mê hoặc này, không muốn mới buổi sáng đã xảy ra sự việc bất tiện này.

Lại nghe thấy giọng nói khó chịu của anh vọng lại: "Đồ ngốc, mấy cô gái hôm qua là người mẫu xe ô tô do Châu thiếu gia gọi tới không có quan hệ gì với anh cả! Lần sau đừng uống nhiều đến như thế này nữa!"

Đồng Nhất Niệm như không tin nổi vào tai mình, anh bây giờ là đang giải thích với cô sao? Đây quả thật là trời nghiêng đất đổ! Nhưng lời anh nói có nghĩa là gì? Cô vì ghen tuông nên mới uống rượu sao? Anh điên rồi! Tên điên tự kiêu!

"Lục Hương Bắc, anh cho rằng anh là ai? Đồng Nhất Niệm tôi lại có thể vì anh mà uống say sao? Tôi cho anh biết tôi uống rượu là vì tôi rất vui! Hôm qua là ngày tôi vui vẻ nhất trong hai năm nay!" Cô thở dốc tuyên bố.

Trong sâu thẳm đôi mắt thâm trầm của Lục Hương Bắc hiện ra một ánh sáng khó có thể phát hiện ra, giọng nói cũng trở nên lãnh khốc: "Bởi vì Thẩm Khang Kỳ đã trở về sao?"

"Đương nhiên!" Cô nâng cằm, nét cứng rắn nơi cằm như khắc lên sự bướng bỉnh.

Hết chương 53

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Tôi Muốn Ly Hôn Với Anh

Ánh sáng trong mắt Lục Hương Bắc như một ngọn lửa trong màn đen bùng nổ, phát tán, rơi xuống cuối cùng đi vào sự cô đơn trầm lặng vô biên.

Đôi môi mỏng mím vào thành một đường lạnh giá, đường môi này làm cô cảm thấy cô và anh bỗng nhiên ngăn cách rất xa như đường xích đạo với cực Bắc vậy, có điều loại cảm giác này không hề xa lạ. Khi cô nhìn vào mắt Lục Hương Bắc rất thường thấy điều này.

Cô và anh giống như hai người đứng ở xích đạo và bắc cực, không biết vận mệnh đã sai ở đâu để cô và anh đi đến cùng một vĩ tuyến?

"Đi xuống" Giọng nói và tay anh bỗng nhiên lạnh băng.

Cô có chút tức giận cắn môi, cô vốn không muốn ở trong lòng anh là tự anh không buông đẩy chứ thế mà bây giờ lại đuổi cô giống như là cô bám lấy chân anh vậy.

Không chút lưu luyến nhảy xuống khỏi người anh, cô vượt qua anh đi vào phòng nghỉ nghe thấy giọng anh lạnh lùng như thường ở sau lưng: "Sau này khi uống rượu đừng quên là công việc vẫn chưa làm xong, hình như hôm nay em phải giao bản kế hoạch về miếng đất ở Thành Đông đúng không?"

Nhắc đến việc này ngọn lửa tức giận trong lòng Đồng Nhất Niệm lại bùng lên: "Nếu như không phải anh tắt máy tính của tôi thì tôi đã làm được một nửa rồi!"

Mặt anh lạnh lùng như một tảng băng: "Đó là một bài học cho em, khi làm việc đừng quên vừa làm vừa lưu!"

Hứ! Vẫn là cô sai? Được, không thêm phí lời với anh nữa!

Khi cô đóng cửa liền đá một cái làm cánh cửa kêu rầm. Sau đó lại ném mình vào chần, lòng như lửa đốt, cái kế hoạch chết giẫm gì đó! Cô cứ tiếp tục sống say mơ chết đấy. Hôm nay không giao nữa, Lục Hương Bắc xem anh làm thế nào?

Tuy nhiên bóng dáng Lục Hương Bắc ngay lập tức xuất hiện ở cửa, ngữ khí như mang theo sự chất vấn: "Thứ tư tuần trước có phải em nhận một cuộc điện thoại của anh không?"

Thứ tư tuần trước? Cô nghĩ về cuộc gọi của Oanh Oanh vào cái đêm cô dọn nhà mới đó. Trong lòng tức nghẹn: "Chuyện lâu như vậy rồi, ai mà biết chứ!"

Anh đứng ở cửa cũng không bước vào chỉ gật đầu: "Em có thể giả ngốc nhưng nhớ rõ lần sau đừng nhận điện thoại của anh!"

Ngữ khí ra lệnh của anh làm cô cực kỳ khó chịu, ngồi dậy từ trong chần cầm gối ném về phía anh: "Anh cho rằng ai muốn nhận điện thoại của anh chứ? Đó mới là người phụ nữ không sạch sẽ! Cuộc gọi đến không sạch sẽ!"

Anh bèn nhìn cô, ánh mắt sâu xa.

Trong lòng cô không phục nghĩ đến mấy ngày này ở cùng Lục Hương Bắc anh ta đều không nhắc đến chuyện điện thoại sao hôm nay lại nói? Là do hôm qua liên lạc với Oanh Oanh sao?

Bỗng nhiên cô nghĩ ra hôm qua có một cuộc tiếp đãi, cô uống rượu nên đã để lỡ. Lẽ nào anh đưa Oanh Oanh đi cùng sao?

Cảm giác vừa chua vừa cay trong lòng lập tức dâng lên, dâng lên làm cho cổ họng và mũi cô cay cay, không nhịn được hét lên với Lục Hương Bắc: "Lục Hương Bắc, anh thật không biết xấu hổ! Tôi muốn ly hôn với anh!"

Hét lên xong cô cũng ngạc nhiên, hai chữ ly hôn này cô thường quay mòng mòng trong bụng nhưng chưa bao giờ nói ra, hôm nay quả là gặp kích thích rồi nhưng nói ra cũng tốt. Thậm chí cô còn có trực giác bọn họ ly hôn chỉ là việc sớm muộn, muộn một bước không thà nhanh một bước, nhân lúc hai người còn trẻ sẽ không làm lỡ dở cả hai.

Nào ngờ Lục Hương Bắc lại đem lời cô nói xem như là cô đang làm loạn, mắt nhìn thẳng vào cô giống như nhìn xuyên qua cơ thể cô: "Lục phu nhân, mời em đi đánh răng rửa mặt, sau khi tỉnh rượu hãy nói chuyện tiếp với anh!"

Chương 54

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra.

Nhìn anh rời đi, cô bức xúc nhảy ra khỏi chăn, vẫn chân không chạy đến chặn đường anh, không dễ dàng gì nói ra lời cô không muốn bỏ lỡ cơ hội này: "Lục Hương Bắc, tôi bây giờ rất tỉnh táo, chúng ta nói chuyện đi!"

Anh đứng trước mặt cô, cô chân trần không mang giày cao gót nên chỉ cao không đến vai anh nên cảm thấy hơi thở của anh xuyên qua một tầng hàn khí phủ xuống xuyên qua lớp áo sơ mi mỏng bao phủ nên da cô, thâm nhập vào lỗ chân lông cô, xuyên qua cơ thể rồi trở nên lạnh băng.

"Nếu như em muốn nói chuyện ly hôn thì khỏi đi!"

Anh đi qua bên cạnh cô, áo khoác vì gió thổi bay hất lên lướt qua mặt cô làm cô cảm thấy ngạt thở.

Kết quả này nằm trong dự liệu của cô, chỉ có kẻ ngốc mới đồng ý ly hôn với cô. Ly hôn rồi thì sự nghiệp lớn như vậy của nhà họ Đồng chẳng phải cũng mất sao?

Vậy thì cô nên làm gì đây? Thỏa thuận ly hôn không thành chỉ còn cách đưa ra tòa nhưng cách này cũng rất khó, mất mặt nhà họ Đồng thì khỏi phải nói, ba cô và anh cũng sẽ huy động mọi mối quan hệ để làm cho việc ly hôn không thành, cô cùng đấu với bọn họ thì chỉ như trứng gà chọi đá mà thôi.

Cô thật sự không biết ba cố nghĩ ra sao. Khi mới kết hôn còn nói với cô nếu như Lục Hương Bắc đối xử không tốt với cô thì không cần giấu ông. Khi đó ông không thật tin tưởng Lục Hương Bắc, còn để chú Sầm người

vốn sẽ nghỉ hưu tiếp tục ở lại công ty làm tổng giám tài chính chính là để giám sát Lục Hương Bắc. Nhưng hai năm trở lại đây ông lại rất tin tưởng Lục Hương Bắc cũng không cần quan tâm anh đối xử với cô ra sao nữa.

Tất nhiên, cô sẽ không thật sự nói với ba rằng mình không hạnh phúc như thế nào, mỗi đứa trẻ khi trưởng thành đều học được cách giả vờ mạnh mẽ.

Phần lớn các đứa trẻ khi nhỏ có thể chỉ hơi xước tý da cũng sẽ nước mắt đầm đìa tìm ba tố khổ không phải là thật sự quá đau mà chỉ là muốn hưởng thụ cảm giác được ba mẹ trân trọng và chiều chuộng mà thôi. Nhưng khi trưởng thành rồi chỉ sợ dù có khó khăn hơn, gian nan hơn nữa thì cũng sẽ chỉ nói với ba mẹ con rất tốt. Thật sự rất tốt.

Tuy cô từ nhỏ đã không nhận được quá nhiều sự trân trọng của ba nhưng kiên cường đã trở thành thói quen của cô. Mỗi cốc rượu khổ trong cuộc sống cô đều đã sớm học cách độc lập uống vào, tiêu hóa rồi lại để chúng âm thầm trở thành những giọt nước mắt thầm lặng bay hơi trong đêm khuya.

Cô lưỡng lự đứng nguyên tại chỗ thất thần, Lục Hương Bắc đã thu dọn xong mọi thứ hình như chuẩn bị ra ngoài, trước khi đi thờ dài đến trước mặt cô, tay phải đặt lên cổ cô cúi đầu hôn lên môi cô: "Nếu như đầu vẫn còn đau thì vào trong ngủ tiếp đi, chân trần đứng đây sẽ lạnh đấy! Buổi tối cùng nhau ăn cơm, có việc gì đợi anh quay lại rồi nói!"

"Tôi không muốn! Bây giờ nói đi!" Cô sợ hãi phải chờ đợi, chờ anh quay lại là một quá trình lo lắng, cô chịu không nổi sự giày vò đó. Mỗi khi gió thổi, mỗi lần nghe tiếng xe, mỗi lần nghe thấy tiếng bước chân đều là mỗi lần khảo nghiệm trái tim thấp thỏm lo lắng của cô.

Anh có chút do dự cuối cùng đành bỏ túi công văn xuống gọi một cuộc điện thoại: "Alo, Trình tổng phải không? Tôi là Lục Hương Bắc, buổi

gặp trưa nay liệu có thể lùi lại được không, tôi có việc gấp! Cảm ơn, thật xin lỗi!"

Gọi xong điện thoại anh bế lấy cô đặt lên ghế, đặt bàn tay đang nắm chặt của cô vào tay mình. Sự ấm áp của anh từng chút từng chút đổi lấy được sự tỉnh táo trong tinh thần đang hỗn loạn và huyết mạch đang trì trệ của cô.

"Nói đi!" Anh nhìn sắc mặt trắng bạch và đôi môi tái xanh của cô sau khi say bèn đặt hai chân cô vào trong lòng mình, lấy áo khoác quấn lấy, một cánh tay đưa ra, ngón tay ấm áp tiếp xúc với khuôn mặt lạnh toát của cô: "Nhưng trước khi nói anh muốn cho em biết, Niệm Niệm, dù sau này có xảy ra chuyện gì anh cũng không muốn ly hôn với em, thật sự... không muốn."

Hết chương 55

Ps: Long time no see 😁 😁. Editor lười có tiếng đã quay lại. Xong rồi lại tiếp tục lười 🙄

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Nói Chuyện Về Như Kiều

Dù cho xảy ra chuyện gì...

Nghe câu nói này của anh, trái tim vốn bị anh làm cho lạnh buốt của cô không ngờ lại xuất hiện một làn hơi ấm áp. Dù cho xảy ra chuyện gì đó tốt cuộc là chuyện gì? Lẽ nào anh có thể dự đoán được tương lai sao?

Cô quên mất xúc cảm của mình lúc trước, trái tim hoàn toàn bị câu nói này của anh nắm chặt. Dựa vào trực giác thì câu "dù có chuyện gì xảy ra" thường dự báo chuyện không tốt.

"Lục Hương Bắc..." Một ý nghĩ lạnh lẽo đang xông lên đầu cô, cô cảm thấy rợn người, không ngừng nắm chặt tay áo anh.

Hành động vô thức này làm cô cũng tự cảm thấy kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên từ khi quen anh cô chủ động tiếp xúc với anh, lần đầu tiên thể hiện sự yếu đuối trước mặt anh

Anh có chút xúc động hai tay ôm lấy cô kéo cô lại gần hơn để có thể hôn lên trán cô, đôi môi mỏng mềm ấm áp ngọt ngào in dấu lên trán cô: "Anh chỉ nói là nếu như."

Thì ra anh biết sự lo lắng trong lòng cô.

"Không nói cái này nữa, em muốn nói với anh chuyện gì?"

Nụ hôn của anh thật mềm mại ấm áp, những thời gian ấm áp như vậy giữa bọn họ thường rất ít. Cô do dự như bị mê hoặc lại như có chút tham

luyện.

Vô cố bèn nói một câu giọng mơ hồ: "Nói chuyện Như Kiều đi!"

Cô rõ ràng cảm thấy toàn thân anh rung động, sự dịu dàng ban nãy bỗng nhiên biến mất. Trong đôi mắt lạnh lợi lại có một sự kinh hoàng mà cô chưa bao giờ nhìn thấy, còn sắc mặt anh thì trắng bệch như người chết.

"Em làm sao biết cái tên này?" Anh dùng giọng nghiêm trọng hỏi, hai tay dùng sức bóp cổ cô, chỉ thiếu chút nữa là cắt đứt cổ cô.

Cô luôn biết cái tên này có ý nghĩa rất lớn với anh nhưng không ngờ là anh có thể kích động đến mức này!

Giận giữ gạt bỏ tay anh, cô ôm cổ ho sặc sụa. Nếu như anh dùng thêm một chút sức nữa thì nó đã đứt rồi

Còn anh thì không có đến một câu xin lỗi chỉ để tâm hỏi bằng được đáp án của cô: "Niệm Niệm mau nói cho anh biết làm sao em biết cái tên Như Kiều này?"

Cô không dễ gì mới làm cho cơn ho dịu lại, căn môi nhìn anh chăm chăm, rất muốn nhắc nhở anh, nếu như không muốn cô biết thì đừng có uống say rồi cùng cô "make love", tùy tiện nói mơ! Tốt nhất là đừng bao giờ ngủ cùng giường với cô nữa!

Nhưng sự ấm ức trong lòng đau khổ khó có thể chấp nhận lại ép cô thu lại những lời muốn nói ra. Hứ, anh càng muốn biết đáp án cô càng không cho anh, để cho anh ta vội, để anh ta hoang mang, để cho anh ta phát điên mặc dù người làm anh ta vội vội hoang mang hay điên cuồng kỳ thực lại là một người con gái khác...

Cô bèn căn môi không nói, chỉ dùng ánh mắt chán ghét và khiêu khích nhìn anh.

Cô chán ghét anh vì một người con gái khác đánh mất bản thân mình như vậy, còn trước mặt cô thì lúc nào cũng ung dung bình tĩnh. Đến cả khi cô cùng Thẩm Khang Kỳ đi qua trước mặt anh ái muội vậy mà anh không hề có chút phản ứng, giờ chỉ vì cô nhắc đến cái tên này mà trời đất rối loạn.

Cô khiêu khích anh, dùng ánh mắt kiên định cho anh biết muốn từ miệng cô hỏi ra những điều về Như Kiều là điều không thể!

Hết chương 56

NHẤT NIỆM LỘ HƯỚNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bóng Lưng Của Anh

Lục Hướng Bắc là người như thế nào? Mặc dù trong tình trạng cảm xúc đang cực kỳ mất kiểm soát vẫn có thể chính xác không nhầm lẫn đọc được ý nghĩ trong mắt cô.

Anh biết người quật cường như cô sẽ không nói gì nữa.

Sắc mặt bỗng trắng bệch nhưng sự khủng hoảng trong mắt lại dần dần mất đi. Anh lại bình tĩnh, lạnh lùng như cũ, một Lục Hướng Bắc thông thả, thản nhiên.

Chỉ là môi anh không còn trên chán cô, hơi ấm của anh đã rời khỏi người cô, áo khoác của anh không còn đắp trên hai chân cô nữa, trong chốc lát Đồng Nhất Niệm phát hiện mình lại bị ném đến tận bắc cực.

"Đồng Nhất Niệm bắt đầu từ bây giờ anh không muốn nghe thấy cái tên Như Kiều này nữa. Dù cho trước mặt anh hay trước mặt người khác đều xin em nhớ rõ tuyệt đối không thể nhắc đến hai chữ Như Kiều này, nếu không..." Trên mặt anh không còn là sự lạnh lùng nữa mà là sự tàn nhẫn.

Cô như một bể nước đá mùa thu.

Cô đã từng chịu đựng sự hờ hững, tức giận, lạnh lùng của anh nhưng đây là lần đầu tiên lãnh giáo sự tàn nhẫn của anh.

Không thể không cười khở: "Nếu không thì sao? Lẽ nào anh còn muốn giết người diệt khẩu?"

Anh hừm một tiếng không trả lời chỉ đứng dậy không chào hỏi đi thẳng về văn phòng.

Cô rất giận thái độ như vậy của anh, chỉ vì một người con gái mà dọa nạt cô chút nữa còn giết cô nữa lại còn bỏ đi để lại cô ở đây.

"Lục Hương Bắc chỉ cần anh ra khỏi phòng này một bước tôi sẽ cho cả thế giới biết chuyện của Như Kiều!" Cô đuổi thẳng người để tạo ra một dũng khí khác với anh.

Như cô muốn, Lục Hương Bắc đi được một nửa thì dừng lại xoay người: "Em rốt cuộc muốn thế nào?"

Cô ngẩn người bị hỏi đúng rồi.

Muốn thế nào? Cô cũng không biết nữa.

Cô chỉ muốn anh đi đến giống như lúc này giúp cô xoa bóp chân, chỉ muốn anh ôm cô, cho cô biết Như Kiều không phải là người quan trọng gì cả.

Nhưng cô biết những lời này cô không nói ra được mà anh cũng sẽ không làm thế.

Lúc đó sự uất ức tràn vào trong tim, cô cố chịu đựng ép giọng nói sắp khóc của mình: "Tôi muốn biết Như Kiều là ai?"

Vừa nói ra cô phát hiện gương mặt căng cứng của anh bỗng giãn ra, ánh mắt đó như đang nói thì ra em không biết Như Kiều là ai.

Anh trấn tĩnh lại đút hai tay vào túi quần từ trên cao nhìn xuống cô: "Anh có thể hiểu là em đang thương lượng với anh không? Được. Có điều em phải nói cho anh biết trước sao em lại biết cái tên này!"

Cái tên Như Kiều này giống như cái gai trong tim cô, nằm trong chỗ sâu nhất trong lòng cô, không biết ở đâu chỉ là một nơi nào đó bị thắt đến làm cho lòng cô đau đớn bất an. Vì vậy, cô thỏa hiệp không lòng vòng nữa, nếu như có thể đổi được đáp án của anh thì cũng đáng.

"Anh năm mơ nói ra cái tên này..." Cô không nói là cái lần anh say rượu cùng nhau hoan ái. Cô nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của anh, sau đó một âm thanh lạnh lẽo vang lên: "Như Kiều... cô ấy chết rồi."

Đầu cô như bị đập một cái, cô nghĩ tới nghĩ lui nghĩ vỡ cả đầu cũng không ngờ lại như vậy.

"Vì vậy xin em sau này đừng nhắc đến cô ấy nữa! Đừng nhắc với bất kỳ ai!" Nói xong anh đi ra ngoài.

Lần này anh đi thật.

Cô thần thờ ngồi trên sofa, nhìn bóng lưng anh đi phía xa, cực hiếm thấy phát hiện bộ vết màu đen anh mặc trên người nhìn lại cô đơn đến vậy.

Hết chương 57

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Văn Thán

Những lúc như thế này, cô có nên vì anh như vậy mà cô hát bài hát 'hôm nay là một ngày tốt lành' không?

Ngày hôm nay, bọn họ đều mất kiểm soát. Anh vẫn vậy, còn cô nghĩ lại thật buồn cười. Hình như hôm qua đã tự thề với mình là không quan tâm nữa, học cách lờ đi và quên lãng. Vậy mà hôm nay vẫn như một người phụ nữ lấm mồm bức hỏi anh...

Đây không phải là cô, nhất định không phải. Do cô uống nhiều nên mới có thể mất kiểm soát như vậy. Đúng vậy nhất định là như thế... Cô tự tìm cho mình một cái cớ.

Đầu vẫn đau như muốn nổ tung, cô tự ấn vào huyết thái dương của mình, vô tình cảm thấy ấm áp, mềm mại khi Lục Hương Bắc hôn lên trán cô như lại nổi lên trên da cô. Cô nhắm mắt nhớ lại hình như vừa rồi khi anh hôn cô đầu quả thật không đau nữa...

Dừng lại!

Khi cô sắp chìm vào trong ký ức cô đã kịp bắt bản thân dừng lại. Cô không thể tiếp tục như vậy. Sự dịu dàng như vậy cô không thể muốn có! Đã không thể muốn có thì không nên mang quá nhiều hy vọng! Cô hôm nay đã có nhiều lần không bình thường rồi, không thể tiếp tục như vậy nữa!

Nhưng cô không phủ nhận bản thân mình rất tò mò về Như Kiều. Như Kiều rõ ràng là người quan trọng nhất đối với anh. Anh nói cô mất rồi vậy thì mất khi nào? Mất như thế nào? Trong lòng cô có nhiều dấu hỏi.

Rất ít người từng vào phòng Lục Hương Bắc. Trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ không biết trong văn phòng này liệu có manh mối gì không?

Từ ghế sofa đến bàn làm việc cô hình như đều lục tìm qua, lật tìm cả ngăn kéo bàn làm việc. Kết quả đương nhiên là không tìm thấy gì nhưng lại phát hiện ra một bản kế hoạch mới về vấn đề mảnh đất ở Đông Thành

Cô nhú mày, Lục Hương Bắc xấu xa, bản kế hoạch này rõ ràng đã làm xong rồi tại sao còn bắt cô làm nữa? Đây đúng là chơi cô mà.

Đang căn môi xả giận ở đó thì cửa văn phòng mở ra. Đồng Nhất Niệm ngửi thấy mùi vẩn thẩn không ngừng hít hà.

Di Đóa hiểu nhầm hành động của cô là cảm động liền đặt vẩn thẩn xuống trước mặt cô nhanh chóng giải thích: "Này, đừng cảm động! Đây là Lục Hương Bắc nhà cậu dặn tớ mua đó!"

Lục Hương Bắc sao? Anh ta tức giận như vậy mà vẫn nhớ cô từ sáng chưa ăn gì sao?

Cô quả thực đói rồi, tức giận với Lục Hương Bắc cũng không thể lấy dạ dày của mình ra xả giận được, cô uống trước một ngụm canh. Nước canh vào miệng thơm ngon vô cùng, đến cả đau đầu cũng giảm dần. Nhân lúc thèm ăn dùng thìa múc một miếng vẩn thẩn chưa kịp thời đã cho vào miệng.

Di Đóa vội vàng lắc giậm chân: "Cậu ăn từ từ thôi kéo bóng đấy!"

Quả nhiên là bóng nhưng đã cho vào miệng rồi không nỡ nhả ra, cô hít hà thối, vừa thối vừa lật miếng vẩn thẩn trong miệng.

Di Đóa nhìn cô bất lực lắc đầu, trong mắt tăng thêm phần thúc giục ám muội: "Cậu thuộc loại tính cách vội vàng sao? Chả trách trên mặt Lục tiên sinh nhà cậu có dấu vết..."

Di Đóa xấu xa lại nghĩ đi đâu rồi!

Cô liếc mắt: "Cậu không định để tớ ăn sao?"

Di Đóa lè lưỡi cười: "Coi như tớ chưa nói gì! Cậu cứ coi như tớ không tồn tại đi..."

"Ra ngoài!" Cô nhú mào, còn chưa truy cứu việc con bé này vào phòng không gõ cửa đấy...

Hết chương 58

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Sợ Yêu

Di Đóa cười, nhảy nhót ra khỏi văn phòng, còn cô ngồi thưởng thức bát vằn thắn. Những chuyện khác cứ chờ cô ăn xong bát vằn thắn rồi tính.

Cô phải nhớ rõ mình là Đồng Nhất Niệm, một người không có quá nhiều yêu cầu đối với cuộc sống, không cưỡng cầu cũng không tranh đoạt. Cô phải bọc gói bản thân cẩn thận cuộn vào trong thế giới chỉ thuộc về cô, chỉ có như vậy mới không bị tổn thương.

Cô không bao giờ nghĩ rằng lấy Lục Hương Bắc sẽ bị tổn thương.

Cô tưởng rằng không có tình yêu thì sẽ không có tổn thương.

Bởi vì mẹ yêu ba như vậy nhưng cuối cùng người bị tổn thương nhất lại là bà.

Mẹ có một bức di thư mà ba cô rất trân trọng để trong thư phòng một lần cô tình cờ phát hiện ra. Trong đó có một câu có rất nhiều dấu chấm than là: "Nếu như có kiếp sau nhất định sẽ không cố chấp chỉ yêu một người như vậy nữa. Yêu càng sâu đậm, đau thương càng nhiều!!!!!"

Khi nhìn thấy câu nói này Đồng Nhất Niệm mới 16 tuổi. Từ đó câu nói này luôn khắc sâu trong trí óc của cô.

Cô còn nhớ mẹ cô qua đời, ba cô tái hôn, thậm chí còn có người loan tin ba cô cùng mẹ nhỏ đã qua lại với nhau từ khi mẹ cô còn sống. Tim Đồng Nhất Niệm khi đó như lạnh cóng, nhìn thấy bức di thư càng cảm thấy đau lòng cho mẹ.

Sở dĩ cô ghét cái nhà này, thường đối đầu với ba thì nguyên nhân chủ yếu là do điều này.

Cô hận ba cô làm mẹ cô tổn thương sâu đậm nhưng lại không thể thoát khỏi thân phận trưởng nữ nhà họ Đồng, đành đứng nhìn ba người nhà họ thân mật hòa hợp ở cùng nhau đồng thời lạnh nhạt bàng quan. Thỉnh thoảng làm một số việc theo cách mẹ thường làm như ủi quần áo, làm cơm. Khi mắt ba cô ánh lên hoài niệm cô sẽ cảm thấy vui vẻ. Khi chỉ có cô và ba cô sẽ càng hay dùng những câu nói của mẹ nói chuyện với ông, cô thích nhìn thấy dáng vẻ ông tức giận cực độ.

Tuy cô biết như thế là rất trẻ con nhưng cô chính là người mâu thuẫn như vậy. Một mặt muốn cuộn mình trong cái vỏ của chính mình không yêu cầu quá nhiều, một mặt lại không chịu được khi nhìn người khác sống quá tốt, nói chung cả nhà phải không vui vẻ nổi cùng nhau thì cô mới vừa lòng.

Một mặt cô thích nghe ba cô thỉnh thoảng nhắc lại chuyện xưa, khi ông mới bắt đầu sự nghiệp ông đã cùng mẹ trải qua bao nhiêu sóng gió. Một mặt cô lại cảm thấy thương cảm, vợ chồng lúc hoạn nạn thì sao chứ? Cuối cùng vẫn không phải là mẹ cô đau khổ một mình sao? Trong hôn nhân, ai yêu nhiều hơn thì người đó tổn thương sâu hơn.

Thời thanh xuân không có mẹ chỉ bảo, quá trình trưởng thành lại không có sự ấm áp của gia đình, cô cuộn mình trong cái vỏ nhỏ dùng đôi mắt lệch lạc của mình nhìn thế giới. Do vậy, trong tiềm thức cô bắt đầu sợ tình yêu.

Chính vì sợ hãi và có ý trốn tránh nên cô, Thẩm Khang Kỳ cùng Sầm Kiệt Tây tuy lớn lên cùng nhau nhưng cuối cùng cũng không kết được trái tình yêu nào. Cho đến tận mùa hè năm đó khi cô sắp tốt nghiệp đại học năm thứ tư.

Cái đêm mùa hè đó thực ra đẹp lạ thường.

Công ty tốt chức một hoạt động chúc mừng, loại hoạt động này cô vốn không nhiệt tình lắm, nhìn mẹ nhỏ và Nhất Lãng bận rộn còn cô trốn bên ngoài hít thở không khí.

Hoa sen trong đầm nở rất đúng lúc tinh tế đẹp đẽ, hương sen nức mũi.

Cô nhất thời cao hứng bước lên sát bờ đầm đi hái bông hoa đẹp nhất không ngờ chân bước hụt ngã xuống đầm.

Cô không biết bơi kêu vài tiếng cứu mạng xong liền chìm dần xuống đáy đầm.

Trên thế giới này chuyện anh hùng cứu mỹ nhân thường xảy ra khi thích hợp. Sau đó cô được cứu lên, người cứu cô chính là Lục Hương Bắc.

Hết chương 59

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Ngôi Nhà Không Thuộc Về Cô

Sau khi cô được cứu lên mới phát hiện hóa ra người cứu cô mới đúng là mỹ nhân.

Câu chuyện này không có chút hồi hộp nào.

Sau đó Đồng Tri Hành tự biết phải cảm ơn ân nhân cứu mạng con gái mình rồi lại phát hiện ra hóa ra ân nhân cứu mạng lại là một nhân viên nhỏ của công ty mình. Xem xong lý lịch của anh xong rất vừa lòng bèn trực tiếp giao cho trọng trách chủ quản bộ phận.

Lục Hương Bắc cũng không phụ kỳ vọng của ông, chỉ vài tháng sau đã làm ra thành tích khiến cho ba cô phải khen tặng. Trong vài tháng này Đồng Nhất Niệm phát hiện sao anh dần dần sao lại trở thành người đến đón cô về nhà mỗi cuối tuần rồi? Anh sao lại từ từ ngồi cùng bàn ăn nhà họ Đồng?

Sau này ba cô tìm anh nói chuyện: Lục Hương Bắc là cô nhi không có người thân, tốt nghiệp tại một trường đại học nổi tiếng ở nước ngoài, đồng ý ra nhập nhà họ Đồng, hỏi cô có đồng ý lấy anh không.

Cô ngẩn ra một lúc mới hiểu lời ba.

Việc luyến tiếc nhất đời này của ba cô đó là không có con trai, còn những người con trai được ông coi là xuất sắc thì đều có bối cảnh khá giả hoặc là cậy tài khinh người. Ai lại đi phản bội gia tộc để gia nhập nhà họ Đồng cơ chứ? Còn những người khác rất muốn ra nhập Đồng gia thì trong

mắt ba cô cũng chỉ được cái mẽ ngoài. Do đó, thật trùng hợp là Lục Hương Bắc đã xuất hiện mà cô thì đang ở độ tuổi kết hôn.

Ba cô không ép cô phải lập tức kết hôn, chỉ bảo cô cần thận suy nghĩ.

Cô từ trước đến nay không coi đó là một chuyện cần phải suy nghĩ cho đến ngày hôm đó, ngày giỗ của mẹ cô.

Cô ngồi trước di ảnh của mẹ cả một ngày, nói với mẹ rất nhiều chuyện, cũng nhắc đến Lục Hương Bắc, cô cười cách nghĩ phi lý của ba.

Trong cuộc sống của cô, thời khắc yên tĩnh nhất có lẽ là khi nói chuyện với mẹ nhưng lại có người không để cô có nổi một khoảng ngắn thời gian yên tĩnh đó.

Nhất Lăng mang bạn về nhà chơi điên cuồng đuổi nhau trong nhà lại còn thâm nhập vào khu vực của cô, chạy đến trước bàn thờ va vào đồ cúng, động vào hương nến, còn dùng sức quá lớn làm ảnh mẹ cô trên tường rơi lật xuống bàn thờ rồi rơi xuống đất, kính khung ảnh vỡ tan, Nhất Lăng còn giẫm chân lên di ảnh của mẹ cô.

Trong nhà họ Đồng này, Đồng Nhất Niệm chưa bao giờ tức giận đến vậy, cô dung tay đẩy Nhất Niệm xuống đất, cầm ảnh của mẹ lên như cầm bảo vật, mảnh kính vỡ đâm xước ngón tay cô cũng không cảm thấy đau.

Nhất Lăng bị đẩy ngã trên đất cũng bị kính đâm vào cánh tay, khóc oa oa.

Mẹ nhỏ nghe thấy tiếng khóc của con gái bảo bồi liên đến nhìn thấy như vậy ngay lập tức khóc trời kêu đất mắng mỏ Đồng Nhất Niệm, sau đó gọi điện cho bác sỹ gia đình và ba cô.

Đồng Nhất Niệm chỉ giải thích một câu: "Con không làm gì sai, là do Nhất Lăng làm vỡ ảnh mẹ con!"

Mẹ nhỏ khóc nói: "Tấm ảnh rách rưới đó vỡ rồi càng tốt! Chả trách tôi đánh bài chưa từng thắng. Trong nhà lúc nào cũng treo ảnh người chết không xui xẻo mới lạ đấy! Nhất Lãng không đập thì tôi cũng muốn đập từ lâu rồi!"

Thời khắc đó, Đồng Nhất Niệm cắn chặt môi cho đến khi môi bật máu.

Sau đó bác sỹ gia đình đến, mẹ nhỏ và bạn Nhất Lãng bế Nhất Lãng đi xử lý vết thương mà không có ai nhìn thấy ngón tay cô cũng chảy máu...

Cô đứng nguyên ở đó, rất lâu sau đó ba cô cũng đến, ông chỉ nghe những lời một phía của mẹ nhỏ liền vội đi xem Nhất Lãng trước. Đột nhiên Đồng Nhất Niệm hiểu ra cô không thuộc về mái nhà này.

Hết chương 60

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Một Ngôi Nhà, Một Bát Vằn Thẩn, Khi Đau Khổ Sẽ Không Sợ Hãi

Ôm chặt ảnh của mẹ, cô chạy ra khỏi nhà, mặc kệ cho ba cô gọi lớn ở đằng sau cô cũng không quay đầu lại. Chuyện duy nhất cô muốn làm là rời khỏi ngôi nhà này, mãi mãi rời xa nơi lạnh lẽo này.

Nhưng cô lại đâm sầm ngay vào một người ở ngay cửa, mà người đó chính là người về cùng ba cô Lục Hương Bắc.

Lục Hương Bắc lần nào cũng luôn xuất hiện đúng lúc...

Anh nhìn thấy ngón tay đang chảy máu của cô, anh cũng nhìn thấy đôi môi bị cắn rách của cô, cũng lại là anh đưa cô rời khỏi nhà họ Đồng.

Anh đưa cô đến bệnh viện băng bó vết thương, mời cô đi ăn một bữa vằn thẩn rất ngon, cùng cô đi thăm mộ mẹ, còn ôm đến mộ một bó hoa cúc trắng.

Cô nói cô không muốn về nhà.

Vì thế anh đưa cô đến chung cư của anh, rất nhỏ, rất ngăn nắp và sạch sẽ. Anh cho phép cô đặt ảnh mẹ trên bàn làm việc sau đó nắm tay cô nói: "Niệm Niệm, lấy anh đi. Vừa rời ở trước mộ mẹ, anh đã xin mẹ cho phép anh được chăm sóc em. Anh có thể đưa em rời khỏi căn nhà đó, khi em bị thương anh có thể đưa em đi băng bó, khi em đói sẽ có vằn thẩn nóng hổi cho em ăn, khi cô đơn anh có thể cùng em đi thăm mộ mẹ..."

Khi anh nói những lời này luôn nhìn thẳng vào mắt cô. Con người anh rất đen, đen đến không thể nhìn thấy đáy nhưng lại rất sáng giống như hai viên đá hắc diện, ánh lên ánh sáng trang nghiêm vững chãi.

Đây là lời cầu hôn đơn giản nhất thế giới. Anh không nói chữ yêu, không nói đến thiên trường địa cửu nhưng đối với cô lúc đó thì mỗi từ mỗi câu đều khắc sâu vào lòng. Cô không cần yêu, không cần lời thề thốt, chỉ cần một ngôi nhà thuộc về cô để khi cô đau khổ sẽ không cần phải sợ hãi. Khi cô nhớ mẹ sẽ có người ở cùng với cô mà anh thì đã gọi mẹ cô là mẹ rồi...

Vì thế cô ngốc nghếch nhìn anh: "Anh chỉ có vằn thắn để ăn thôi sao?" Tuy rằng cô thừa nhận nhà hàng vằn thắn vừa rồi rất ngon...

Anh cười rất nhẹ, không thật để ý sẽ không nhìn ra là anh đang cười. Đôi mắt sâu xa đó như hoa sen trắng nở trong gió rồi dần dần tàn đi: "Tất nhiên là không, đồ ngốc!"

Do đó cô lấy chồng. Sau này nghĩ lại khi anh gọi cô là đồ ngốc thì lông mày giãn ra, giọng nói như tiếng đàn. Trái tim cô như nhảy lên...

Rất lâu sau đó, cô nghĩ lại cẩn thận thì thật ra mỗi lần Lục Hương Bắc xuất hiện đều rất đúng lúc như vậy, đúng vào thời khắc quan trọng trong cuộc đời cô hoặc là khi liên quan đến sự sống chết hoặc là khi bản thân thấy bất ổn là anh lại sang láng hào phóng xuất hiện để trở thành người phù hợp nhất.

Cô không biết đây có thể gọi là số phận không. Nếu như Lục Hương Bắc đôi một khi khác cầu hôn cô cô có lẽ sẽ không nhận lời nhưng Lục Hương Bắc quả thật đã cho cô một ngôi nhà thuộc về cô. Cô muốn thế nào thì là thế ấy, có lẽ cô vứt tất rồi nội y lên trên bàn ăn thì cũng sẽ không có ai nói gì cô. Sau khi lấy anh, ngón tay cô chưa từng bị thương, những khi cô muốn ăn vằn thắn anh sẽ mua cho cô giống như bây giờ.

Cô mở to mắt nhìn bát vắn thẩn trống không cảm thất bụng vẫn chưa no nhưng đây đã là bát to nhất rồi sao?

Cô cười, có lẽ là mình đã quá tham lam rồi.

Đúng vậy, con người không nên quá tham lam.

Là chính cô không cần tình yêu chỉ cần một mái nhà, một bát vắn thẩn nóng hôi, sẽ không có người ức hiếp cô. Tất cả những điều này Lục Hương Bắc đều đã cho cô, cô còn yêu cầu gì nữa chứ?

Hết chương 61

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Không Tham Lam

Chỉ là có một chút đau trong lòng không thể nhìn thấy được.

Cô khẽ cười. Đó đều là do cô tham lam nên mới mang lại nỗi đau cho mình, đáng đời!

Thì ra khoảng cách giữa cô và Lục Hương Bắc không chỉ là khoảng cách từ xích đạo đến bắc cực mà là khoảng cách giữa sống và chết - Như Kiều.

Sự nhận thức này đối với cô mà nói nên là một bước ngoặt.

Trên thế giới này vốn không có người đau khổ, người bình thường nhiều, người tự tìm đến phiền phức cũng nhiều. Còn cô lại vẫn một lòng bị buộc chặt với một người bình thường.

Cô quyết định từ nay sẽ không uống rượu nữa. Uống rượu sẽ làm cho cảm xúc con người mất kiểm soát rồi biến thành tham lam biến thành một người không phải là cô nữa. Đây chính là cái gọi là rượu vào sâu càng thêm sâu!

Cửa văn phòng vang lên tiếng gõ cửa, vẫn là Di Đoá, lần này đã nhớ gõ cửa.

"Có hai việc, việc đầu tiên là trà xanh của Lục tiên sinh - chồng cậu thích đã sắp hết rồi, việc thứ hai..." -Di Đoá thăm dò bước vào ngập ngừng.

"Việc thứ hai là việc gì? Mau nói ! - Cô có dự cảm là việc không tốt.

"Công trình Nam Hồ xảy ra sự cố, các chủ hộ gây chuyện, chủ quản của dự án đi rồi, không dàn xếp được. Hình như là gây chuyện rất lớn."

Đây là chuyện lớn đó! Đồ đầu heo Di Đoá lại đi xếp chuyện này, cái gì mà trà xanh vớ vẩn kia lại xếp thứ nhất chứ! Cô xoa xoa huyết thái dương, muốn cho mọi đau đầu tràn ra ngoài : "Gọi điện cho Lục Hương Bắc chưa?"

"Gọi rồi, không nghe máy..."

"Thôi bỏ đi, tớ sẽ đi!" Cô đứng dậy đi ra ngoài lại phát hiện ra ánh mắt nháy nháy của Di Đoá. Đáng chết cô lại quên mất là mình chỉ mặc áo sơ mi của Lục Hương Bắc...

Cô ở đây không có bố trí phòng nghỉ, càng không có sở thích lưu lại văn phòng. Vì thế từ trước đến giờ đều không có quần áo dự phòng ở đây. Ánh mắt nhìn một lượt người Di Đoá, hai người có vóc dáng tương đương.

Di Đoá dự cảm được điều gì đó, hai tay giơ lên che ngực: "Không ! Không được!"

"Cởi mau!" Cô chỉ nói đơn giản hai từ, ngữ khí mườì phần của Lục Hương Bắc...

Di Đoá uỷ khuất đóng cửa, tức giận như cô dâu nhỏ cởi áo khoác trên người xuống, miệng giận dỗi: "Gần mực thì đen! Ngày càng giống nhà tư bản độc ác!"

Đồng Nhất Niệm muốn cười nhưng cười không nổi, lồng ngực thắt chặt ném cho cô áo sơ mi của Lục Hương Bắc : "rước tiên hợp tác đã! Áo sơ mi của nhà tư bản độc ác đây!"

Khi áo sơ mi trượt khỏi ngón tay, trái tim cô hơi thắt lại. Đây là áo sơ mi của anh để cho người phụ nữ khác mặc có thích hợp không? Nhưng cô

nhanh chóng bỏ qua câu hỏi đó. Thân thể anh không biết bị người phụ nữ khác dùng qua bao nhiêu lần rồi. Một cái áo sơ mi thì đã sao chứ!

Không do dự mặc lên quần áo và giày của Di Đoá thành thực búi tóc lên không kịp trang điểm liền bước ra ngoài. Vừa đi vừa gọi điện cho Vi Vi bảo cô ấy mang một bộ quần áo đến công ty cho Di Đoá. Thời gian gấp gáp cô không thể đợi Vi Vi mang quần áo đến được nếu không thì cũng không phải mặc quần áo của Di Đoá. Nghĩ đến việc Di Đoá đang mặc áo sơ mi của Lục Hương Bắc. Dù cho cô ấy là bạn tốt, dù cho đã nói là không quan tâm nhưng trong lòng vẫn có chút gì đó khó chịu.

Cô nhanh chóng từ phòng thư ký đi ra dạo dò cấp dưới nếu như liên lạc được với Lục tổng thì nói anh lập tức đến công trường Nam Hồ. Những rắc rối như thế này cô chưa từng giải quyết bao giờ trong lòng cũng không nắm chắc.

May là Lâm Tử có ở công ty. Cô gọi anh cùng đi công trường nhưng khi bước vào thang máy cô phát hiện ra bên cạnh mình có thêm một người là Ngũ Nhược Thủy.

Hết chương 62

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Tai Nạn

"Sao cô cũng đến đây?" Cô ngược đôi lông mày màu nâu lên hỏi.

Đôi mắt của Ngô Nhược Thủy hơi bắn loạn, hàng lông mi cụp xuống lộ ra tia yếu ớt, cúi đầu thấp giọng nói: "Anh Lục nói em cần học hỏi nhiều ở chị nên em muốn cùng chị đi công trường..."

Cô muốn nói công trường không phù hợp với người con gái như cô đến. Hơn nữa hôm nay còn có tranh chấp nữa có thể sẽ nguy hiểm. Nhưng thang máy đã đến, nhìn một lần nữa gương mặt chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay của Ngũ Nhược Thủy tuy viết lên đầy sự yếu đuối nhưng đôi môi cắn chặt kia lại lộ ra sự kiên định nên cô không nói nhiều nữa đi vào thang máy.

Công trường đã bị bao vây bởi rất nhiều người, âm thanh huyên náo rất lớn hình như còn có người đang hét lên: "Đánh người bị thương rồi" cái gì đó.

Đồng Nhất Niệm xuống xe, bước chân nhanh hơn. Lâm Tử thì che chắn cho cô: "Phu nhân hay là cứ ở trong xe chờ đi! Tôi đi xem tình hình thế nào rồi tính."

Không biết ai nhìn thấy bọn họ kêu lên: "Nhìn bên kia kia! Chiếc xe đó! Là ông chủ của bọn họ đến rồi! Tìm ông chủ nói lý lẽ thôi."

Đám người bên này ào ào tiến lên, Lâm Tử bước lên một bước, bảo vệ Đồng Nhất Niệm ở đằng sau mình: "Phu nhân mau lên xe thôi! Chúng ta về trước đây!"

Đồng Nhất Niệm mới đầu còn hoảng loạn nhưng đã đến nước này làm rùa rụt cổ đã không kịp nữa rồi hơn nữa cũng còn có một chàng thanh niên anh dũng bảo vệ cô ở trước xe nữa cơ mà.

"Lâm Tử, thứ nhất tìm hiểu rõ xem có chuyện gì, thứ hai hỏi rõ xem yêu cầu của bọn họ là gì, thứ ba không được đối đầu trực diện, cần chú ý cách thức, chú ý lắng nghe!" Cô cố gắng làm cho đầu óc mình tỉnh táo hơn một chút.

Cô không biết Lâm Tử có nghe rõ lời cô nói hay không chỉ cảm thấy bản thân bị những tạp âm qua lại nhấn chìm rồi..

"Ông chủ đâu! Gọi ông chủ của các người lại đây! Đừng lấy phụ nữ đưa ra làm lá chắn!"

"Đánh người bị thương rồi muốn trốn tránh trách nhiệm sao? Đừng mơ?"

"Người có tiền thì muốn dùng tay che trời sao! Hôm nay các người không cho chúng tôi một câu trả lời xác đáng thì chúng tôi quyết không bỏ qua!"

Đồng Nhất Niệm cảm thấy đầu đau sắp vỡ rồi. Lại từ trong đám người nghe thấy một việc hình như là bên mình đánh người bị thương liền không thể đứng sau lưng Lâm Tử được nữa. Cô hít sâu một hơi nhẹ nhàng đẩy Lâm Tử ra đi lên trước bình tĩnh : "Tôi là người chịu trách nhiệm của Đồng thị, người bị thương ở đâu? Trước tiên đưa đi bệnh viện đã!"

Cô là một người phụ nữ nên đám đông không coi cô ra gì tiếp tục gào thét thậm chí có người còn hét lên đòi phá xe của cô trước và thực sự có hòn đá bị ném lên thân xe cô. Một bộ phận những thanh niên trong những người gây chuyện càng phấn khích hơn tiếp tục ném. Hiện trường bỗng nhiên mất kiểm soát còn người của Đồng thị bên này cũng không dám có hành động hấp tấp, hoàn toàn ở thế bị động.

Cô hơi nheo nheo mắt, ánh mắt hướng về một người đàn ông đứng tuổi tóc bạc trắng khuôn mặt hồng hào nhưng cơ thể thì vẫn rất tráng kiện, hình như tác động của ông ta đối với đám đông không hề nhỏ.

Do đó bước lên trước thành khẩn giơ tay ra với ông ta: "Xin chào bác, cháu họ Đồng, là trưởng nữ nhà họ Đồng, toàn quyền đại diện cho nhà họ Đồng, bác có yêu cầu gì chúng ta có thể ngồi xuống từ từ nói. Nhưng trước mắt thương tích của người bị thương là quan trọng nhất chúng ta trước tiên đưa anh ta đi bệnh viện đã được không? Dù cho nguyên nhân anh ấy bị thương là gì đi chăng nữa, đã bị thương trên công trường Đồng thị thì chúng tôi sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ chi phí chữa trị."

Hết chương 63

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Là Em Báo Cảnh Sát

Hai mắt người đàn ông đó tràn đầy ý tức giận, nhìn chăm chăm đánh giá cô như đang cân nhắc sự đáng tin cậy của cô. Khi sự thù hận trong mắt ông đã giảm dần đồng thời bàn tay thô ráp cuối cùng cũng mang tính tượng trưng bắt lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo của cô, Đồng Nhất Niệm âm thầm thở phào. Đám người xung quanh cũng dần dần yên tĩnh, có người khiêng một cái cáng đến. Đầu người nằm trên cáng đã bị thương đầy máu trên mặt.

Trong lòng cô bất ngờ lập tức mắng người chủ quản dự án: "Bị thương nặng như vậy sao còn không gọi đến bệnh viện trước đi? Mau gọi xe cấp cứu!"

Chủ quản dự án đầy uỷ khuất: "Là bọn họ tự..."

"Được rồi! Gọi điện thoại đi!" Đồng Nhất Niệm vội vàng nói.

Nhưng đúng lúc đó tiếng còi xe cảnh sát inh tai vang lên, những người dân gây chuyện lúc đầu còn nghi hoặc sao xe cấp cứu lại đến kịp thời thế, còn chưa hề gọi điện thoại, nhưng chỉ sau vài giây là nhận ra đây không phải tiếng còi của xe cứu thương mà là của xe cảnh sát...

"Người phụ nữ xấu xa lại đi báo cảnh sát!"

Ngay lập tức có người tát một bạt tai lên mặt Đồng Nhất Niệm.

Hiện trường cuối cùng mất kiểm soát tiếng chửi mắng không ngừng ồn ào chỉ trích Đồng Nhất Niệm vừa lừa bọn họ là sẽ đưa người đi chữa thương lại vừa gọi cảnh sát đến bắt bọn họ.

"Người có tiền đều là bọn khốn! Đừng tin lời bọn họ!"

"Đúng vậy, rõ ràng là bọn họ làm người ta bị thương lại còn gọi cảnh sát đến bắt chúng ta!"

"Các anh em xông lên! Dù sao cũng bị cảnh sát bắt, chúng ta lấy máu trả máu!"

"Kệ cô ta là đàn ông hay đàn bà đều không phải là người tốt! Đánh!"

Đột nhiên, một nhóm người xông lên bao vây lấy người của tập đoàn Đồng Thị, những công nhân trên công trường chỉ đứng xa xem trò vui cũng không có ý định để bản thân liên quan đến chuyện này.

Lâm Tử và chủ quản dự án vốn luôn bảo vệ Đồng Nhất Niệm nhưng rất nhanh đã bị đẩy ra xa, bị ấn xuống đất đánh. Tóc Đồng Nhất Niệm bị người ta túm nắm, búi tóc bị tung ra, mắt thì nhìn thấy nắm đấm vô tình rơi trên người mình. Ngũ Nhược Thủy người bị quên lãng lúc này bỗng nhiên xông lên trước cô không nề hà dùng thân thể mình che chắn cho cô, lại còn ôm chặt cô vì thế những nắm đấm vốn phải rơi trên người Đồng Nhất Niệm giờ đều rơi trên người Ngũ Nhược Thủy.

"Cô điên à! Mau buông tôi ra!" Đồng Nhất Niệm không biết Ngũ Nhược Thủy cứu cô vì điều gì, cô cũng không cần Ngũ Nhược Thủy đến cứu mình.

Ngũ Nhược Thủy vẫn kiên quyết ôm chặt cô giống như khi kiên quyết đi cùng cô đến công trường vậy, trong mắt đã lấm ra vài giọt nước mắt: "Không! Chị Niệm Niệm, xin lỗi. Là em đã báo cảnh sát. Em cũng không ngờ sự việc sẽ như thế này. Em chỉ là muốn giúp chị..."

"Cô..." Đồng Nhất Niệm không biết nên nói gì với người đang giúp cô lúc này nữa, nhìn nước mắt cô ta lăn chã nhưng vẫn sống chết ôm chặt cô lại còn hứng đòn cho cô nữa thì cũng không nhẫn tâm được nữa.

Có người giẫm mạnh lên lưng Ngũ Nhược Thủy, người nắm tóc Đồng Nhất Niệm lại buông tóc cô ra thế nên cả hai người đều ngã ra đất, Ngũ Nhược Thủy vẫn nằm trên người cô đỡ toàn bộ những cú đánh, đá của đám đàn ông, thỉnh thoảng vẫn có vài bàn chân đá vào đầu Đồng Nhất Niệm rất đau nhưng Ngũ Nhược Thủy hẳn là còn đau hơn cô!

Đồng Nhất Niệm muốn lật hai người lại để mình bảo vệ cô ta nhưng cô bé này không biết trúng phải tà gì lại thà chết giữ chặt tư thế này lại thêm những cú đánh không ngừng rơi xuống làm Đồng Nhất Niệm cứ vừa nâng được nửa người lên lại bị sức mạnh của các cú đánh ấn xuống thì người yếu đuối như Ngũ Nhược Thủy làm sao có thể chịu nổi cuộc ẩu đả này?

Đau đớn nhắm mắt không nói năng gì, có máu chảy ra từ đầu cô, ầm ầm nhỏ xuống mặt Đồng Nhất Niệm, thậm chí mí mắt còn lẫn với nước mắt của Ngũ Nhược Thủy. Trước mặt Đồng Nhất Niệm chỉ còn màu của máu và nước mắt...

Hết chương 64

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Từ Giờ Sẽ Không Còn Thái Bình Nữa

Từ lúc bị đánh đến khi cảnh sát đến nơi cũng chỉ khoảng vài phút nhưng chỉ vài phút này cũng đủ để lấy mạng người rồi.

Đến khi cảnh sát kiểm soát được tình hình, Ngũ Nhược Thủy đang ngoi ngóp được người ta khiêng đi khỏi người cô thì cô cũng không biết Ngũ Nhược Thủy máu me đầy người đó còn lại bao nhiêu phần sống nữa.

Cô cũng được người ta khiêng lên cáng, nhìn xung quanh thì thấy Lâm Tử và chủ quản dự án bị thương cũng được khiêng đi, xe của cô đã bị bọn họ đập không còn hình dáng gì nữa rồi còn công trường vừa rồi hỗn loạn thế giờ đã không còn ồn ào nữa chỉ còn tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu thương kêu mãi không dứt.

Cô nhớ ra là nên gọi điện thoại cho Lục Hương Bắc. Ít nhất cũng phải thông báo cho người nhà Ngũ Nhược Thủy mà chỉ có anh mới biết mà thôi. Nhưng cô nghĩ ra là túi của mình không thấy đâu sau vụ ẩu đả rồi đành thôi, đành đến đâu hay đến đó vậy...

Trong bốn người thì Ngũ Nhược Thủy bị thương nặng nhất, tay và cánh tay đều có xương bị gãy, toàn thân bị thương vô số. Lâm Tử và chủ quản dự án dù sao cũng là đàn ông bị một chút ngoại thương sau khi khâu lại thì không còn gì đáng ngại nữa. Còn Đồng Nhất Niệm lại là người bị thương nhẹ nhất chỉ là có chút thâm tím, rách da ở trên trán cũng chỉ phải khâu bảy tám mũi.

Đồng Nhất Niệm nhìn mình trong gương nghĩ về sau phải để tóc mái rồi, sẽ để lại sẹo.

Cô lo lắng nhất là Ngũ Nhược Thủy đã vào phòng phẫu thuật rất lâu mà vẫn chưa ra cô luôn đứng chờ ngoài phòng phẫu thuật.

Lâm Tử và chủ quản dự án cũng bị thương, bác sỹ nói không cần nằm viện nhưng cô kiên quyết bắt họ về nhà nghỉ ngơi. Lâm Tử không yên tâm liền gọi điện cho Di Đóa, mua cho cô chút đồ ăn rồi mới rời đi.

Đồng Nhất Niệm không muốn ăn, lo lắng hỏi Di Đóa đã liên lạc được với anh chưa?

Di Đóa đương nhiên biết anh ở đây là chỉ ai, con người tối lại lắc đầu, ngần ngại đề nghị: " Hay là... gọi cho bác Đồng đi?"

Đồng Nhất Niệm vẫn lắc đầu, cảm thấy đầu rất nặng như là cái lắc này có thể đứt luôn ra vậy. Cô nhắm mắt dựa vào tường: "Không cần đâu, cũng không phải chuyện lớn gì!"

Đúng vậy bây giờ cảnh sát đã tham gia vào việc này thì giao mọi việc cho họ đi, nên thế nào thì làm thế đó! Còn về công trường Nam Hồ có bị ảnh hưởng là điều không tránh khỏi rồi..

Nhưng đây không phải là điều khúc mắc nhất trong lòng cô. Điều cô lo lắng nhất là Ngũ Nhược Thủy đang ở bên trong. Trong lòng có một dự cảm từ nay sẽ không còn thái bình nữa...

Phẫu thuật của Ngũ Nhược Thủy tiến hành rất lâu tận cho đến khi trời tối mới được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Đồng Nhất Niệm bật dậy hỏi bác sỹ: "Cô ấy thế nào rồi? Được cứu sống rồi chứ? Liệu có hậu di chứng gì không? Liệu có tàn tật không?"

Bác sỹ tháo khẩu trang giọng ấm áp đáp lại: "Còn may, phẫu thuật thành công nếu như trong thời gian hồi phục được chăm sóc tốt sẽ không có vấn đề gì!"

Sự căng thẳng của Đồng Nhất Niệm lập tức giãn ra đột nhiên ngã khụy xuống đất.

Khi tỉnh dậy ánh đèn rất sáng, cô dùng tay che ánh sáng chói mắt, nhận ra được đây là bệnh viện, người ngồi cạnh giường cô là Di Đóa.

"Đóa..." Cô liếm môi, cổ rất khát, nhẹ nhẹ gọi cô ấy. Mấy giờ rồi? Di Đóa đang dựa vào bên giường đã ngủ rồi.

Hết chương 65

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Cậu Biết Lục Hương Bắc Đang Ở Đâu Không?

Di Đóa bỗng nhiên tỉnh dậy, vui vẻ nói: "Cậu tỉnh rồi à? Thật là dọa chết tở!"

"Ngũ Nhược Thủy đâu?" Cô vẫn không yên tâm về việc này.

"Trong phòng bệnh! Đã có y tá chăm sóc rồi, trợ lý Lâm còn cử thêm người đến giúp đỡ nữa cũng đang ở bên đó!"

Đồng Nhất Niệm nhìn ra phía cửa sổ thấy trời đã tối đen nhè nhẹ nhúu mà, giọng thông thả hỏi: "Đóa, mấy giờ rồi?"

Di Đóa nhìn đồng hồ: "Hơn mười hai giờ rồi..."

Giữa đêm rồi... thảo nào thấy hơi lạnh.

Cô cuộn người trong chăn: "Vẫn chưa liên lạc được với Lục Hương Bắc sao?" Nói xong lại thấy hơi lúng túng lại hơi hoang mang nói thêm một câu: "Phải tìm được anh ấy thì mới liên lạc được với người nhà của Ngũ Nhược Thủy!"

Di Đóa nhìn cô chăm chăm lắc đầu: "Vẫn chưa, di động của Lục tổng vẫn tắt máy!"

Cô nghĩ: "Di Đóa, gọi thử hai số này xem!"

Cô đưa cho Di Đóa hai số điện thoại của nhà cũ của cô và Lục Hương Bắc và căn hộ mới của cô. Di Đóa lại gọi và vẫn không có ai bắt máy.

Muộn như vậy rồi mà vẫn không biết anh ở đâu? Hừm, cô cười không muốn suy nghĩ nữa.

Di Đóa nhìn thấy đôi môi khô của cô hỏi: "Niệm Niệm, cậu có khát không? Tớ rót cho cậu một cốc nước nha?"

Thật sự rất khát, Đồng Nhất Niệm nhẹ gật đầu.

Nhưng nước chưa rót kịp thì điện thoại của Di Đóa vang lên, cô nhìn Đồng Nhất Niệm cười: "Là Giai My, nghe nói cậu bị thương lo lắng như bị theo dõi vậy!"

Đồng Nhất Niệm cười khổ, còn may là vẫn còn có người lo lắng cho cô, bướng bỉnh: "Tớ có làm sao đâu mà cậu cứ gọi điện đi khắp nơi quảng cáo dọa người ta vậy!"

Trong lòng lại có chút thấy may mắn là Di Đóa không thân lắm với Thẩm Khang Kỳ nếu không nhất định đã làm phiền đến anh rồi thậm chí còn làm cho hai người lớn nhà họ Thẩm lo lắng nữa.

Di Đóa nghe máy sau đó để máy đến bên tai cô: "Giai My tìm cậu đây! Muốn nói chuyện với cậu!"

" Ừm!" Đồng Nhất Niệm ghé tai vào di động: "Giai My, tớ không sao cậu đừng lo, cố gắng dưỡng thai cho tốt đừng để ảnh hưởng đến thai nhi!"

Cô biết Giai My ở nhà chồng cũng không dễ dàng gì, chưa nói đến sự ủng hộ của mẹ chồng. Minh Khả lại là người con trai một ba đời đơn truyền, kết hôn đã hai năm mà bụng cô vẫn không có động tĩnh gì mãi mới mang thai nên bây giờ đứa bé này hoàn toàn là chỗ dựa của cô ấy.

"Niệm Niệm, vết thương của cậu rốt cuộc là như thế nào rồi?" Giai My nói chuyện một cách do dự.

"Thật sự là không sao! Chỉ là rách tý da thôi!" Thật ra là rất đau, hơi cử động là đau hết cả người chỉ là không bị thương đến xương cốt thôi.

"Vậy... có một việc tớ không biết có nên nói với cậu không?"

"Nói thế này thì nên nói ra rồi!" Đồng Nhất Niệm cao giọng, thể hiện nếu như có một chút giả dối là cô sẽ giận giữ vậy.

Giọng của Giai My rất nhỏ toàn là ngữ điệu không chắc chắn: "Niệm Niệm, Minh Khả không để tớ nói nhưng tớ cảm thấy nếu không nói thì thấy rất có lỗi với cậu..."

"Vậy thì cậu nói đi!" Đồng Nhất Niệm bị lời của Giai My làm cho ăn không ngon.

"Đó là Minh Khả hôm nay nhìn thấy Lục Hương Bắc nhà cậu, cậu có biết anh ta ở đâu và đã làm gì không?"

"Ở đâu?" Lòng Đồng Nhất Niệm bỗng nhiên trầm xuống.

Hết chương 66

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Xin Chào Tổng Giám Đốc Lục

"Tại một hộp đêm cùng với một người Oanh Oanh nào đó!" Một câu thôi nhưng Giai My nói hết sợ nếu như nói chậm thì sẽ không còn dũng khí để nói tiếp nữa.

Lòng Đồng Nhất Niệm giống như một dòng nước đang chảy bị một con dao cắt ngang bị phân tách ra ngừng chảy một lúc sau đó vết thương liền lại tiếp tục chảy ào ào, nhìn không thấy vết sẹo nào, ngữ điệu cực bình thản: "Tớ biết rồi, cảm ơn cậu Giai My."

"Cậu không quan tâm sao?" Giai My thấy kỳ lạ về sự bình tĩnh này của cô.

Cô cười: "Không có gì, thân phận anh như vậy tham gia những trường hợp như vậy là bình thường, gặp dịp thì chơi thôi."

Giọng nói của Giai My xa dần, di động bên tai chuyển sang dấu hiệu bận cô cũng không biết chỉ nhìn chăm chăm ánh trăng mờ mờ ngoài cửa sổ. Dưới tấm màn voan lạnh lẽo là màn đêm không đáy, tim cô cũng bị hút vào cái hố đen to lớn đó, không phải là không quan tâm mà là quan tâm không nổi...

Có một số thứ một khi bạn đã muốn nắm chắc thì nó càng nhanh biến mất khỏi tay bạn do vậy thà là buông tay...

Cửa phòng bệnh ầm một tiếng va đập, Thẩm Khang Kỳ vội vã hùng hực xông vào.

Đồng Nhất Niệm thật ra biết người đến không thể nào là Lục Hương Bắc vì anh trước giờ luôn ung dung thong thả chưa từng lỗ mắng mất bình tĩnh trước mặt cô tất nhiên là trừ lúc nhắc đến Như Kiều ra. Sự mất bình tĩnh đó không phải bởi vì cô.

Dù sao con người là kỳ lạ như vậy, lý trí và tình cảm luôn không ở cùng trên một chiến tuyến. Rõ ràng biết không thể là anh nhưng khi nhìn thấy Thẩm Khang Kỳ trong lòng vẫn có một chút thất vọng.

"Khang Kỳ, sao anh lại đến đây?" Cô cố gắng ngồi dậy.

"Đừng động dậy, em cứ nằm đi!" Thẩm Khang Kỳ vội bước tới ấn cô xuống: "Chúng ta là ai với ai chứ! Còn cần em phải ngồi dậy tiếp giá sao? Ngoan ngoãn nằm đó cho anh!" Ngữ khí toàn mùi thuốc súng.

Đồng Nhất niệm biết anh đang trách mình không biết tự bảo vệ mình nên ngoan ngoãn nằm cười: "Biết rồi Thẩm thiếu gia, không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu không tin thì để em nhảy cho anh xem, anh để em dậy đi!"

"Dậy cái đầu em ý!" Ngồi nỡ của Thẩm Khang Kỳ sắp muốn cốc lên đầu cô, nhìn thấy băng gạc trên trán cô tay liền dừng trong khoảng không, ánh mắt cũng dần dần hiền hòa hơn: "Em ấy à, những loại việc như thế này sao lại để một người con gái đi giải quyết chứ? Tên họ Lục kia đâu?"

Cô nghĩ nếu như nói cho anh Lục Hương bắc đi chơi gái rồi thì sẽ có hậu quả gì? Có lẽ Thẩm Khang Kỳ sẽ đi đập tan cái hộp đêm đó cũng nên...

Bỗng nhiên không cười nữa trong lòng thấy se lại.

"Còn cười nữa, em đúng là đồ đầu heo!" Thẩm Khang kỳ có loại tức giận như không luyện thép thành gang được vậy.

"Được, vậy em không cười nữa! Đau đấy! Hu hu!" Cô nhớ đến khi còn rất nhỏ cô thường chạy theo một đám con trai thường đấu vật với nhau, bị vật ngã xong thường khóc hu hu như vậy trước mặt Thẩm Khang Kỳ. Sự yêu chiều không có được trước mặt ba mẹ thì lại thường tìm thấy ở anh. Anh sẽ lo lắng nắn nắn tay chân cô thôi phù phù vừa nựng cô: "Ngoan nào, anh thôi rồi sẽ không đau nữa, Niệm nha đầu đừng khóc nữa..."

Nghĩ đến những chuyện đã qua hai người trong phòng bệnh đồng thời ngáy người.

Thẩm Khang Kỳ như nhìn thấy Đồng Nhất niệm khi còn bé, nhìn nhìn cái mũi nhỏ, trong mắt rõ ràng không có nước mắt vậy mà vẫn khóc hu hu. Anh sao lại không biết cô đang làm nũng chứ? Từ bé đã biết rồi.

Toàn bộ trái tim đều tan theo tiếng khóc hu hu của cô, anh cúi người thôi nhẹ lên trán cô, giọng nói nhẹ nhàng như nước: "Được rồi Niệm nha đầu không khóc nữa, anh thôi rồi sẽ không đau nữa, ngoan nào..."

Trong mắt Đồng Nhất Niệm dâng lên một tầng sương mờ, thì ra cô thật sự có thể làm nũng chỉ có điều đôi tượng lại không phải là Lục Hương Bắc.

Một người đàn ông mạnh mẽ không giống Lục Hương Bắc đang bao bọc, an ủi cô. Quen biết với Thẩm Khang Kỳ lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên cô đỏ mặt trước anh.

"Được rồi, không đau nữa..." Trong hơi thở của anh cô nhỏ giọng nói. Sự quan tâm như vậy vào lúc này hôm nay cô không thể thoải mái hưởng thụ như trước đây nữa.

Cơ thể Thẩm Khang Kỳ có một chút rung động cảm giác được sự khác lạ của cô hai tay bên sườn cô vẫn ôm cô, cả người cô nằm trong vòng tay anh, lấy hơi thở của anh bao bọc lấy cô: "Niệm nha đầu anh mặc kệ em bao nhiêu tuổi hay là đã lấy chồng rồi thì trong lòng anh em vẫn mãi là Niệm nha đầu của anh. Có chuyện gì thì cứ nói với anh, anh sẽ đứng ra giúp em.

Chuyện ngày hôm nay nếu như anh không đọc báo thì đã không biết, khi đó anh đã rất tức giận em có biết không? Tức giận là bởi vì Niệm nha đầu, cái đồ đầu heo đó bị người ta đánh phải nằm viện mà không nói cho người anh là anh đây! Em coi anh là gì? Em lấy chồng không đợi anh anh đã không tính số rồi lẽ nào em không cần người anh này nữa sao?"

Giây phút ấm áp tràn đầy cả lồng ngực, cô cắn môi cố gắng không để nước mắt rơi xuống, Thẩm Khang Kỳ nhíu mày nắm lấy cằm cô, môi dưới của cô trượt khỏi răng, Thẩm Khang Kỳ tiếp tục nhíu mày trách cứ: "Không được cắn môi! Thói quen xấu này vẫn chưa chịu sửa! Xấu chết đi mất! Mau nói sao hôm nay không nói với anh?"

Tại sao không nói với anh? Cô thật sự không thể nói được, trong tình huống đó cô thật sự chỉ nghĩ đến Lục Hướng Bắc đáng tiếc là lại không biết anh ở đâu...

Nhưng sự thật lớn này hình như không thể nói với Thẩm Khang Kỳ, tìm cớ: "Nói với anh sao? Để sau đó anh mang cả doanh trại đến đánh nhau đập phá công trường của em sao."

Thẩm Khang Kỳ cười, theo tính cách của anh rất có thể sẽ như vậy, chắc chắn sẽ làm như vậy. Ai dám bắt nạt Niệm nha đầu của anh, anh nhất định sẽ lái xe biển quân khu tỉnh đến giễu võ dương oai xử lý những kẻ đó nhưng bây giờ đã trưởng thành rồi anh nào có thể làm vậy được nữa?

"Nha đầu xấu xa!" Anh không dám động đến ngòi nổ của cô nhưng tay ngứa ngáy không chịu được liền đổi thành véo mũi cô: "Muốn ăn gì không? Bụng chắc đói rồi hả?"

Cô lắc đầu: "Em muốn về nhà."

"Như vậy làm sao về nhà được? Không được, cứ ở bệnh viện đi! Muốn ăn gì anh đây sẽ lập tức phục vụ em!" Thẩm Khang Kỳ ngồi xuống

bên cạnh cô lấy từ tay Di Đóa cốc nước đưa đến trước mặt Đồng Nhất Niệm từ từ nâng đầu cô lên giúp cô uống nước.

Di Đóa ngạc nhiên đứng nhìn tay vẫn giữ tư thế cầm cốc nước thăm nghĩ hai người này như ở chỗ không có người còn cho rằng Thẩm Khang Kỳ có phải không biết có một bóng đèn bên cạnh không. Hóa ra là anh biết...

Có lẽ mình ở đây là thừa có phải nên đi rồi không?

"Cái đó... Niệm Niệm..." Cô quyết định làm phiền chỗ không người của hai người đó.

"Hửm?" Đồng Nhất Niệm nghĩ ra điều gì đó: "Di Đóa cậu cũng chưa ăn cơm đúng không? Hay là anh Khang Kỳ đưa Di Đóa đi ăn cái gì đó đi?"

Lông mày Thẩm Khang Kỳ nhếch lên biểu hiện của trước cơn tức giận: "Cái gì mà cũng? Ý của em là em cũng chưa ăn sao? Vậy sao lúc này anh hỏi em thì lại lắc đầu?"

Đồng Nhất Niệm thăm thấy buồn cười, Thẩm Khang Kỳ vẫn coi cô là đứa trẻ: "Khang Kỳ, em thật sự không đói, em muốn về nhà, không tin thì anh hỏi bác sỹ đi!" Lúc này mà còn muốn về nhà, cô thừa nhận mình có chút ích kỷ nhưng chỉ là muốn về nhà thôi...

"Thật là có thể sao?" Thẩm Khang Kỳ quay đầu hỏi Di Đóa. Bây giờ bác sỹ trực ban đã nghỉ rồi, hay là anh cứ đi hỏi xem...

Di Đóa vội vã gật đầu, Thẩm Khang Kỳ lúc này mới tin.

Đồng Nhất Niệm liếc mắt anh: "Em nói anh còn không tin! Phụ lòng người ta!"

"Lời của Niệm nha đầu đáng tin thì lớn đã biết trèo cây rồi!" Anh cười cười, không giải thích gì thêm bẽ lấy cô: "Đi thôi! Nào thì về nhà!"

"Khang Kỳ! Buông em ra, em có thể tự đi được!" Đã trưởng thành rồi còn bẽ như vậy ra ngoài hình như không thích hợp lắm.

Tính khí của Thâm Khang Kỳ trước nay không nói hai lời, trong đôi mắt đều thể hiện sự bá đạo không chấp nhận từ chối: "Nha đầu, sao em lại nặng như vậy?"

Thế trọng đối với người phụ nữ mà nói mãi mãi là một vấn đề nhạy cảm! Anh là cố ý hay là có ý gì?

Di Đóa lập tức cười ra tiếng, Đồng Nhất Niệm lườm cô một cái quay lại nhìn không thấy điều gì khác thường trong biểu tình của Thâm Khang Kỳ, tiếp tục lúng túng nữa sẽ thể hiện trong lòng giả có gì mờ ám vì thế cô không kháng cự nữa.

Thâm Khang Kỳ bẽ cô nên không thể mở cửa, Di Đóa tự giác đi trước giúp họ mở cửa nhưng cô vừa bước một bước ra khỏi phòng bệnh thì sắc mặt thay đổi không chờ Thâm Khang Kỳ bước ra đã quay đầu nói ra một câu: "Hai người chờ đã tớ đi trước gọi bác sỹ trực ban!" Nói xong liền đóng cửa lại.

Di Đóa nhìn phía trước không biết nên làm gì.

Hành lang bệnh viện lúc đêm khuya vang lên tiếng giày da đập lên nền gạch rỗ ràng lại vội vã. Từ phía trước vội vàng chạy lại là Lục Hương Bắc.

"Chào anh Lục tổng!" Di Đóa đứng ở cửa cười với Lục Hương Bắc, trên mặt rỗ ràng viết bốn chữ: Có điều mờ ám.

Lục Hương Bắc đứng trước mặt cô hơi gật đầu, phong độ nhẹ nhàng hết mực: "Vất vả cho cô rồi Di Đóa, Niệm Niệm ở trong à?"

"Có... à không có!" Bối rối....

Nửa đêm nửa hôm cô nam quả nữ bên trong không có ai khác ôm ôm nín nín dù cho cô biết không xảy ra việc gì nhưng việc như thế này bị chồng nhìn thấy thì cũng không hay lắm.

"Hừm?" Thói quen của Lục Hương Bắc hai tay đút túi quần, đuôi mào giường lên.

Di Đóa sợ nhất biểu tình này của lục tổng, mỗi khi không hài lòng với công việc của nhân viên đều là cái biểu tình này...

"Cái đó... Thật sự không có ở đây... vừa đi... đã về nhà rồi" Tay của Di Đóa không tự giác nắm chặt tay cầm cửa.

Có một câu nói gọi là "giấu đầu hở đuôi". Ánh sáng trong đôi mắt mẫn cảm của Lục Hương Bắc hơi nhếch lên, nụ cười bình thản hiện nên nơi khóe môi: "Tôi biết là có, để tôi vào trong đi."

Anh tưởng rằng Đồng Nhất Niệm nhất định là vẫn còn giận anh vì vậy bạn tốt của cô mới ngăn cản anh không cho anh vào.

Tay Di Đóa vẫn nắm lấy tay nắm cửa lúc lỏng lúc chặt không hạ nổi quyết tâm.

Bỗng nhiên cửa mở ra từ bên trong, giọng Thẩm Khang Kỳ vang lên: "Gọi y tá mở cửa mà cũng lâu như vậy sao? Heo nha đầu này nặng đến nỗi tôi sắp không động đậy nổi rồi!"

Hết chương 67

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Cuộc Đối Đầu Giữa Cô Và Anh, Cuộc Đối Đầu Giữa Anh Và Cô

Một màn tĩnh lặng...

Yên tĩnh đến mức Di Đoá cảm giác như nhìn thấy ánh pháo hoa loé lên trong không khí, phát ra tiếng tách tách nhè nhẹ.

"Tôi... Chờ ở bên ngoài..." Tôi không biết gì cả, không biết gì, không biết gì... Di Đoá âm thầm lẩm nhẩm, để bảo vệ bản thân, tẩu vi thượng sách, nhanh chóng thoát khỏi phạm vi pháo nổ...

Không ai để ý Di Đoá rời đi, Lục Hương Bắc nhìn chăm chăm vào đôi tay đang bế Đồng Nhất Niệm của Thẩm Khang Kỳ, mặt đanh lại.

Ánh mắt này của anh Đồng Nhất Niệm cảm nhận được, Thẩm Khang Kỳ cũng cảm nhận được.

Đồng Nhất Niệm có chút không thoải mái ngọ nguậy muốn xuống nhưng Thẩm Khang Kỳ lại càng siết chặt. Cánh tay của anh thậm chí còn lộ ra một nụ cười mỉa mai và khinh thường: "Lục tổng thật là bận rộn!"

Lục Hương Bắc lấy lại bình tĩnh dung ánh mắt bình tĩnh lạnh nhạt đáp lại anh: "Cám ơn Thẩm thiếu đã chăm sóc vợ tôi, tôi đến đón cô ấy về nhà" Anh đưa tay ra đỡ lấy người Đồng Nhất Niệm, nhẹ nhàng dùng sức muốn bế lấy người Đồng Nhất Niệm nhưng Thẩm Khang Kỳ bế quá chặt.

Anh nhíu mày, trên mặt nở nụ cười, giữa hai lông mày lộ ra sự mỉa mai hạ mình: "Sao vậy? Thẩm thiếu không nở buông tay với vợ của tôi

sao?"

Buông tay? Hai chữ này hình như mang hai lớp ý nghĩa. Nếu như có thể anh sẽ vĩnh viễn không buông tay nhưng hiện tại cô là Lục phu nhân.

Thẩm Khang Kỳ nghiêng rặng. Sự tức giận trong ánh mắt không hề che giấu, cánh tay dần dần lỏng ra. Con trai của tư lệnh từ nhỏ mọi việc đều thuận lợi kiêu ngạo ngang ngược, không ai dám chọc giận anh, duy chỉ có bị đánh bại trước Lục Hưởng Bắc không thể không cúi đầu. Cục tức này anh khó có thể nuốt trôi.

Một người với trái tim sắt đá cần phải đoạt lấy, một người không can tâm tình nguyện buông tay, trong không khí như là có mùi đao kiếm giao tranh. Giọng nói của Đồng Nhất Niệm bỗng nhiên vang lên nhỏ nhẹ nhưng rất rõ ràng: "Lục Hưởng Bắc, không cần đâu, anh nên đi xem Ngũ Nhược Thuỷ đi, cô ấy bị thương khá nặng. Khang Kỳ chúng ta về nhà thôi."

Tư duy của Lục Hưởng Bắc như bị ngưng trệ, cô liên tục gọi cả họ và tên anh nhưng lại gọi anh ta là Khang Kỳ. Cô đẩy anh đi xem người khác nhưng lại nói với anh ta là về nhà. Về nhà? Về nhà của ai? Cô là người của ai chứ?

Trong thời gian bị ngưng trệ này, ánh mắt Thẩm Khang Kỳ nhếch lên không giấu nổi niềm vui chiến thắng, bế Đồng Nhất Niệm vượt qua anh.

Anh đứng nguyên chỗ cũ mở to mắt nhìn cô trong lòng người đàn ông khác rời đi. Trước mắt như tái hiện lại màn ở sân golf Thẩm Khang Kỳ giúp cô buộc dây giày rồi cô ôm lấy cánh tay Thẩm phu nhân thân thiết rời đi và còn câu nói của cái người không sợ chết đó nữa "bọn họ mới giống người một nhà".

Sắc mặt ngày càng âm u, con người sâu không thể đo được ánh lên một nỗi đau âm ỉ không dễ phát hiện.

"Lục tiên sinh, chúng tôi phải đóng cửa rồi." Một người y tá tay che miệng không nhìn nổi ngáp một cái, thăm bệnh giữa đêm khuya vốn là bệnh viện sẽ không cho phép nhưng vì anh là Lục Hương Bắc nên mới phá lệ.

Phải nói tối nay phá lệ khá nhiều lần rồi. Trước đó là một anh đẹp trai không biết tên cũng là đến thăm Đồng Nhất Niệm, sau khi bị cô cản lại thì viện trưởng lại đích thân gọi điện bảo cô cho vào.

Sắc mặt Lục Hương Bắc bao trùm một lớp màu xanh, ánh mắt nhìn theo Thẩm Khang Kỳ thu về: "À, hôm nay đưa đến một người bị thương nặng bây giờ đang ở phòng nào?"

"Họ Ngũ sao? Đi theo tôi!" Khó có dịp được nhìn trực tiếp dung nhan của Lục Hương Bắc, y tá rất sẵn lòng dẫn đường cho anh.

Lục Hương Bắc đi cùng với y tá vài bước lại không dừng được quay đầu nhìn lại chỗ cuối hành lang nơi cửa lớn phòng bệnh nơi Thẩm Khang Kỳ bế Đồng Nhất Niệm rời đi khi đó chỉ có gió và ánh sáng mờ nhạt.

Anh nghĩ muốn lấy di động gọi cuộc điện thoại.

Ở bãi đỗ xe bệnh viện rất trùng hợp xe của Thẩm Khang Kỳ lại đỗ gần xe của Lục Hương Bắc.

Chiếc Maybach bắt mắt của Lục Hương Bắc, biển số xe quen thuộc lập tức rơi vào mắt của Đồng Nhất Niệm.

Đi lại gần về phía Thẩm Khang Kỳ đang bế cô, cửa xe ghé bên cạnh vị trí lái xe bỗng nhiên mở ra, một đôi chân với tất đen đi giày cao gót màu bạc bước xuống. Sau đó chiếc váy màu bạc cũng hiện ra sau cùng là một thân ảnh người con gái yêu kiều với gương mặt trang điểm đậm.

Oanh Oanh...

Nếu như nhớ không nhầm chiếc xe Maybach này là ba cô tặng sinh nhật Lục Hương Bắc. Biển số xe còn là ngày sinh nhật của Lục Hương Bắc. Ngày hôm nay người ngồi trên xe lại không phải là con gái ông không biết ba cô nhìn thấy thì sẽ có cảm giác gì? Hay là cảm thấy đây cũng chỉ là bản tính của đàn ông thôi? Hứ, thật là trên không nghiêm dưới không ngoan

Chỉ là cô không ngờ Lục Hương Bắc đường đường chính chính như vậy nghĩ cũng biết là vừa từ quê của Oanh Oanh tới. Vẫn còn không nở sao? Lại còn mang cô ta tới bệnh viện, anh có ý gì vậy? Có thể không ngờ là cô lại rời bệnh viện về nhà lúc này vì thế không sợ bị cô gặp phải sao? Vậy thì có nghĩa là Lục Hương Bắc chỉ đến bệnh viện để thăm cô sau đó lại chuẩn bị trở lại nhà Oanh Oanh sao? Cô có chút chán ghét thói quen và khả năng YY của mình.

Đồng Nhất Niệm khinh thường chào hỏi người phụ nữ như vậy nhưng xe của Khang Kỳ lại đỗ ngay chỗ bên cạnh lại còn Di Đoá đang đợi bên cạnh bây giờ đã hoàn toàn ngây ngốc rồi.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Oanh Oanh ở cự ly gần. Ngũ quan cũng coi là nhỏ nhắn tinh tế, trang điểm rất đẹp. Nếu như cười lên nhất định sẽ phong tình vạn chủng. Cô mặc một chiếc váy liền sát người màu bạc, có thể nhìn thấy khe ngực. Kiểu trang điểm này đúng là rất "nghề nghiệp" mà lúc này người phụ nữ ấy đang nhìn Đồng Nhất Niệm với ánh mắt cao ngạo và khinh thường.

Cô bỗng nhiên cảm thấy buồn cười đáng lẽ người bị khinh thường phải là cô ta mới đúng.

"Đáng xấu hổ!" Một lúc trôi qua cô mới nghe thấy Oanh Oanh lầm bầm một tiếng.

Cô đáng xấu hổ sao? Một người con gái hộp đêm lại nói cô là đáng xấu hổ? Thế giới này đúng là đảo lộn rồi!

Thẩm Khang Kỳ lúc đầu không rõ tình hình cũng không biết chiếc xe này là của Lục Hưởng Bắc nhưng xung quanh họ lúc này ngoài mấy người bọn họ thì không còn ai khác thì câu này chẳng phải là đang mắng anh sao? Huống hồ lúc này ánh mắt Oanh Oanh cứ nhìn họ chăm chăm.

Trán nhăn lại nhìn Oanh Oanh hung dữ: "Mắng ai vậy?"

Oanh Oanh lại cười lạnh: "Mắng người đàn bà gặp đàn ông khác sau lưng chồng mình!"

Thẩm Khang Kỳ thật sự nổi giận rồi, đầu tiên mở cửa xe đặt Đồng Nhất Niệm vào sau đó xoay người. Thân hình cao hơn mét tám lấy tư thế như đỉnh núi Thái Sơn sừng sững đứng trước mặt Oanh Oanh: "Đừng phá bỏ quy tắc không đánh phụ nữ của tôi!"

Oanh Oanh có chút sợ hãi hơi đứng cách ra nhưng vẫn không quên chọc tức Đồng Nhất Niệm đang ngồi trong xe: "Ồ, cấu kết với đàn ông khác giúp mình chút giận sao? Tôi còn tưởng Lục phu nhân là người con gái băng thanh ngọc khiết thế nào chứ! Đúng là mở rộng tầm mắt!"

Di Đoá cũng không phải người ăn chay, ở đâu lại có người khác mắng Đồng Nhất Niệm chứ liền hai ba bước chạy đến bên Thẩm Khang Kỳ giúp Đồng Nhất Niệm mắng lại: "Cô mới là người phụ nữ bừa bãi không biết xấu hổ xấu xa. Thứ chuyên đi quyến rũ chồng người khác, mau quay về tiếp tục đi đừng đứng đây làm mất mặt người khác nữa!"

Oanh Oanh vẫn không biết xấu hổ cười: "Đúng vậy. Chính là tôi quyến rũ đấy thì sao? Tôi quyến rũ quang minh chính đại không giống có vài người vừa muốn làm gái làng chơi lại vừa muốn lập đài tưởng niệm!"

Hứ, đầu năm nay đến gái làng chơi cũng ăn nói lý lẽ rồi...

Di Đoá còn muốn mắng tiếp nhưng bị Đồng Nhất Niệm gọi: "Di Đoá, đừng nói nữa!"

"Niệm Niệm..." Di Đoá tức không chịu nổi liền dậm chân.

Đồng Nhất Niệm cười nhẹ: "Di Đoá đừng quên công việc của cậu là thư ký, chức trách của thư ký Đồng thị là gì? Công việc của cậu và người ta không giống nhau sao có thể nói những lời giống nhau được?"

Cô cố ý nhấn mạnh hai từ công việc nhưng vẫn không thèm nhìn Oanh Oanh một cái nào chỉ nhìn chiếc Maybach đối diện, trong lòng dâng lên sự chán ghét.

Nhìn thấy cửa xe chưa đóng trong lòng có chút động đậy nói với Di Đoá: "Di Đoá, muộn lắm rồi chúng ta lại không thuận đường nên không đưa bạn về nữa, cậu lái xe của tớ về đi, chìa khoá xe tớ trong ngăn kéo ghế lái phụ."

"Xe của tớ" này dĩ nhiên là chỉ chiếc Maybach, Di Đoá nghe xong trong lòng hơi lo sợ Lục Hương Bắc, hơi ngần ngại: "Cái này..."

"Không sao! Chúng ta là ai với ai chứ! Cậu mấy hôm trước không phải nói muốn mua xe sao? Tạm thời đừng mua nữa hãy lái nó đi. Ngày nào đó tớ vui vẻ sẽ tặng nó cho cậu! Nhưng ngày mai cậu phải mang đi rửa, mà bộ ghế đó phải đổi đi hình như có mùi hôi của hồ ly!" Cô nhăn mũi.

"Được!" Di Đoá hiểu.

Hết chương 68

Đôi lời tâm sự: Mình rất hi vọng mọi người không giục mình đăng chương mới. Mình rất bị dị ứng với các bình luận giục chương, nên đăng chương mới thường xuyên hơn. Tinhd mình lại hơi bị dở hơi một tí, giận một cái là không có chương mới đâu ạ. Mình biết mọi người rất muốn đọc chương mới, bản thân mình cũng vậy, cũng muốn ừn mông cho nhanh để

hoàn truyện, vì mình đã ngâm nó quá lâu rồi. Nhưng mình bận tí tí thứ, mình lại còn học cái ngành rất nặng, thời gian học thì dài, mình mới năm nhất thôi, còn nhiều thứ mình không biết lắm. Mình không học chăm chỉ, mình cảm thấy áy náy với bản thân lắm, dịch truyện cũng không ngoại lệ. Khi nào mình rảnh, mình sẽ đăng thường xuyên, điển hình như thời gian nghỉ tết này. Từ chương này, số lượng chữ đã tăng lên rồi, vốn từ của mình lại hạn hẹp, dịch được 1 chương rất rất lâu luôn ý... Mình mong mọi người hiểu cho mình. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện và tác giả. 谢谢大家♥

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Không Ai Trách Em Cả

"Khang Kỳ, lên xe thôi, chúng ta đi đi!" Cô vẫn bình tĩnh dựa lưng vào ghế, không nhìn người phụ nữ ở bên ngoài nữa.

Khi Khang Kỳ nghiêm túc sẽ có một sự uy nghiêm của người quân nhân, không cần giận vẫn tràn đầy sự uy nghiêm, không cần nói chuyện chỉ cần vừa đi vừa dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Oanh Oanh. Người bình thường khi dưới ánh mắt này thường có cảm giác không rét mà run.

Đèn trước xe quân dụng sáng rõ nhưng chiếc Maybach rục rĩ lại quay lại, cửa xe hạ xuống Di Đóa nói với Đồng Nhất Niệm: "Niệm Niệm, cậu xem đang là nửa đêm canh ba cũng không bắt được xe hay là tiện vị... Một đoạn như vậy có được xem như làm việc thiện được không?"

Đồng Nhất Niệm không trả lời, nhẹ nhàng lắc đầu, hiểu rõ Di Đóa không thể nào có lòng tốt ấy được. Người luôn mềm không tha cho người khác như cô ấy chỉ sợ sẽ không nuốt trôi nổi cục tức cũ này, câu sau thế nào cũng là muốn chọc tức Oanh Oanh.

Quả nhiên là như vậy, Di Đóa nói: "Nhưng mà Niệm Niệm này, cô ấy chuyên nghiệp như vậy, đứng ở chỗ này thì chẳng mấy chốc sẽ có đàn ông xếp hàng dài muốn đưa cô ấy về ấy chứ, tớ vẫn là không nên không biết ý như vậy làm người khác chú ý! Lần này tớ về thật đây. Tạm biệt Niệm Niệm!"

Maybach lướt đi như gió nháy mắt chỉ còn nhìn thấy đèn đuôi xe, Đồng Nhất Niệm có chút mệt mỏi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt không buồn

quan tâm Oanh Oanh ở ngoài mặt xám hay trắng nữa. Đối với cô, thắng bại như thế này thật sự không còn ý nghĩa gì nữa.

Cô cho rằng anh sẽ đau lòng sau khi Như Kiều ra đi lẽ ra nên tìm một nơi để tưởng nhớ Như Kiều ví dụ như trước mộ cô ấy, nơi ở cũ của cô ấy, nơi chỉ thuộc về hai người... ít nhất cũng phải uống rượu giải sầu mới đúng nào ngờ đâu lại đi tìm Oanh Oanh.

Hứ, đúng là hồng nhan tri kỷ, nên tìm một hồng nhan tri kỷ để tâm sự giải bày.

"Niệm nha đầu! Có câu nói hủy đi ba tòa miếu cũng không tệt bằng hủy đi một mối thân tình. Nếu như em sống hạnh phúc thì người làm anh trai anh đây cũng chúc phúc cho em. Nhưng tên họ Lục đó là cái thá gì chứ? Sao em còn luyến tiếc hẳn?" Thẩm Khang Kỳ vừa lái xe vừa không kìm nén được, nói.

Ly hôn? Hình như cô và Lục Hương Bắc đã từng nhắc đến vấn đề này.

Cô mở mắt cười: "Lục Hương Bắc vốn chẳng là cái thá gì cả."

Trong kính chiếu hậu có thể nhìn thấy Oanh Oanh bị bỏ rơi đang gọi điện thoại bên đường, đang gọi điện cho ai vậy? Mách với Lục Hương Bắc sao? Không đúng, di động của Lục Hương Bắc không phải luôn không gọi được sao?

"Ai đùa với em chứ! Đồ điên! Em nói xem bản thân em rốt cuộc có dự định gì? Đợt nghỉ phép của anh gần không đến mấy ngày là phải trở về rồi, đừng giống như lúc nhỏ bị người khác bắt nạt chỉ biết trốn vào một chỗ khóc một mình!"

Dự định gì sao? Lại nhắm mắt, trong lòng hờ hững, môi hơi cong lên, giọng nói nũng nịu vẫn giống như lúc nhỏ: "Anh trai em định ngủ một giấc! Mau lái xe đi!"

"Nha đầu thối này!" Biết cô không muốn nói nữa, Thẩm Khang Kỳ tăng tốc trong lòng cũng dần dần nguội đi. Giữa anh và cô càng lớn thì khoảng cách cũng càng lớn: "Đi đâu đây? Hay là về nhà anh đi!" Anh hỏi.

"Đừng, muộn thế này rồi lại làm phiền bác trai và bác gái!" Nhà họ Thẩm dù sao cũng không phải là nhà của cô.

"Nha đầu này, càng ngày càng xa lạ rồi! Ba mẹ anh cũng xem tin tức rồi, biết em xảy ra chuyện còn lo lắng định chạy vào viện với em đấy. Anh khó khăn lắm mới khuyên được, em bây giờ đến có khi mẹ anh còn vui vẻ xuống bếp nấu canh cho emm ấy, lại còn nói cái gì mà làm phiền!" Thẩm Khang Kỳ ngày càng không vừa lòng với sự khách sáo của Đồng Nhất Niệm.

Đồng Nhất Niệm nịnh nọt, kéo áo khoác của Thẩm Khang Kỳ: "Em biết bác trai bác gái đều muốn tốt cho em, anh lại càng muốn tốt cho em. Nhưng vì là như vậy nên em mới không nhẫn tâm làm hai bác lo lắng cho mình! Em xem hai bác là người thân nên muốn hiếu thuận thật tốt, thế mà còn bị anh mắng nữa!"

Thẩm Khang Kỳ bị âm thanh mềm mại của cô làm mềm lòng không giả vờ nữa cười nói: "Biết rồi thì tốt! Vậy thì bây giờ nói với anh muốn đi đâu đây?"

"Đến chung cư mới của em đi!" Còn có thể đi đâu chứ? Cũng không thể về lại nhà họ Đồng. Từ khi công trường xảy ra chuyện đến bây giờ người nhà họ Thẩm đều đã xem tin tức mà lo lắng cho cô, Lục Hương Bắc đáng chết ít nhất cũng đã đến bệnh viện báo cáo thế mà ba cô vẫn không thấy bóng dáng đâu cả! Chỉ còn có căn hộ chung cư mới là nơi thuộc về cô.

"Thôi bỏ đi, vẫn là nên đi nhà cũ của em!" Cô đột nhiên nhớ ra túi xách của mình đã mất rồi, chìa khóa cũng mất tích thì đến cửa cũng không mở được, nếu không muốn ngủ khách sạn thì chỉ có thể về căn nhà ba cô

mua tặng làm quà kết hôn của cô với Lục Hướng Bắc thôi. Căn nhà đó là khóa vân tay.

Đẩy cửa mở ra liền có một hơi thở quen thuộc bay đến trước mặt cô, nơi cô và Lục Hướng Bắc sống hai năm, chỗ nào cũng là dấu ấn của anh, trên tường có treo ảnh cưới của cô và anh.

Cô ép bản thân phải lờ đi, cười với Thẩm Khang Kỳ, đây là điều cô bắt buộc phải chịu đựng, học cách đối mặt. Hàng ngày đều phải đối mặt với Lục Hướng Bắc ở công ty nếu chút việc này mà không chịu nổi thì cuộc sống sau này làm sao có thể sống được?

Đêm này là trải qua cùng với Thẩm Khang Kỳ còn nấu cho cô một bát mì trứng nóng hổi cho cô còn ép cô ăn hết đến tận đáy bát.

Hết chương 69

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Đừng Tin Những Gì Mắt Mình Nhìn Thấy

"Nhưng em cảm thấy mình thật vô dụng. Anh Lục, em cứu chị Niệm Niệm là điều nên làm. Là do em tự ý nên làm hỏng chuyện còn hại trợ lý Lâm bị thương nữa. Nếu như có thể em hy vọng mình có thể chịu đòn thay họ bởi vì đều là do lỗi của em..." Ngũ Nhược Thủy khóc đến nỗi không nói nên lời nữa, mắt sưng lên như quả hồ đào.

Lục Hương Bắc nhíu mày, than nhẹ một câu: "Nhược Nhược, anh phải nói thế nào thì em mới chịu nghỉ ngơi đây? Bác sĩ đã nói em phải dưỡng thương sau khi phẫu thuật, nếu không sẽ để lại di chứng sau này thì biết làm sao."

"Không! Anh Lục, anh còn không biết đâu, người em cảm thấy có lỗi nhất chính là anh. Là anh đưa em vào công ty thế mà em lại gây ra một rắc rối lớn như vậy. Người khác vốn đã không thích em, bây giờ xảy ra chuyện này sẽ càng cười em, còn làm anh bị chê cười theo nữa!" Ngũ Nhược Thủy giống như càng suy nghĩ càng đau lòng.

Đồng Nhất Niệm giữ thái độ bình tĩnh nghe hai người đối thoại cảm thấy mình đứng đây thật như người thừa.

Nếu nói cô hỏi lương tâm mình, Đồng Nhất Niệm cô có phải lòng dạ sắt đá không? Người ta đã cứu cô sao cô không cảm động một chút nào lại còn không muốn gặp người ta? Nhưng cô thật sự không thể thích nổi Ngũ Nhược Thủy này, không thể giải thích nổi.

Cô nghĩ hay là mình lặng lẽ rời khỏi hiện trường cho xong. Nơi này không cần cô nhưng cuộc đối thoại của hai người đó lại cứ níu giữ cô.

Lục Hương Bắc vẫn an ủi Ngũ Nhược Thủy: "Ai không thích em chứ? Là do em nghĩ nhiều thôi. Chuyện lần này cũng không có gì là mất mặt cả. Nhân viên công ty đều khen ngợi em dũng cảm ý đây."

Ngũ Nhược Thủy bĩu môi, đôi mắt sưng đỏ yếu ớt nhìn Đồng Nhất Niệm: "Chị Niệm Niệm nhất định không thích em, em chính là kẻ chuyên gây phiền hà."

Đồng Nhất Niệm thật sự buồn bực, việc không thích Ngũ Nhược Thủy rất dễ nhận ra nhưng cô có thể trực tiếp nói ra vào lúc này sao? Cô thật khâm phục dũng khí của Ngũ Nhược Thủy có thể nói ra những lời này.

Nhưng cô cũng không vội trả lời, cô không phải lo phải trong lòng thì mắng chửi mà ngoài miệng thì lại dễ dàng bởi vì sẽ có người trả lời thay cô.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của cô, Lục Hương Bắc lập tức tiếp lời: "Lại nghĩ nhiều rồi. Niệm Niệm sao có thể không thích em chứ? Em là ân nhân cứu mạng của cô ấy cơ mà."

Thích em gái anh! Đồng Nhất Niệm ở bên cạnh mắng thầm trong bụng, đừng ép cô phải bộc phát ra khỏi miệng đi!

"Mhưng chị Niệm Niệm chưa bao giờ cười với em..." Cô tiếp tục ra vẻ đáng thương.

Nghe xem Lục tiên sinh trả lời thế nào đây: "Chị Niệm Niệm của em là đang giả vờ đấy, sợ nhân viên không nghe lời nên cả ngày đều ra vẻ rất uy nghiêm!"

"Thật vậy sao?" Ngũ Nhược Thủy không tin lắm. Ánh mắt nhút nhát trốn tránh hoảng loạn liếc nhìn Đồng Nhất Niệm.

Đồng Nhất Niệm không có gì để nói. Có một sự xúc động muốn ném chiếc ghế vào Lục Hương Bắc.

"Tất nhiên là vậy rồi. Không tin thì em hỏi cô ấy xem!" Lục Hương Bắc nhìn Đồng Nhất Niệm, trong mắt mang theo ý cười.

Lục Hương Bắc đáng chết. Nhất định muốn cô phải đưa ra câu trả lời khẳng định!

Cô tức giận trừng mắt nhìn anh, đồng thời phát hiện biểu hiện khó chịu của Ngũ Nhược Thủy, lại còn khóc ra tiếng: "Anh Lục, chị Niệm Niệm đúng là không thích em."

Đồng Nhất Niệm muốn sụp đổ rồi. Cho tôi xin. Dù sao đã ốt nghiệp đại học, cũng hơn 20 tuổi rồi, đừng có cựa sừng làm nghề được không? Đàn ông thích kiểu như thế này sao?

Lục Hương Bắc nhìn cô, khóc vội nói: "Không phải đâu, chị Niệm Niệm là đang lừa anh thôi, trách anh đã làm lộ bí mật của cô ấy sau này sẽ không còn uy trước mặt nhân viên nữa. Vì vậy em hãy giữ bí mật này nhé!"

Vừa nói còn vừa dùng mắt ra hiệu với Đồng Nhất Niệm muốn cô an ủi cô bạn nhỏ Nhược Nhược này. Thật không còn gì để nói. Trong mắt cô khi Ngũ Nhược Thủy ở trước mặt Lục Hương Bắc thật giống một đứa con nít.

Được rồi, nếu muốn cô tiếp tục trong phòng này chắc cô không phát điên thì cũng biến thành kẻ đầu óc có vấn đề mất, nói hai ba câu an ủi chút vậy!

Khóe môi cô hiện nên một nụ cười hết sức giả dối: "Đương nhiên thích, bạn học dễ thương như Ngũ Nhược Thủy đây ai mà không thích cho được?" Vâu nói ra khỏi miệng, tự cô cũng tự cảm thấy mình như đang đọc kịch bản vậy, nổi hết da gà: "Tôi đi lấy kết quả kiểm tra của tôi, cô hãy

ngủ ngơi cho tốt! Chúc cô sớm ngày bình phục!" Cô phải đi, nhất định phải đi! Lục Hương Bắc, anh tiếp tục ở cùng em gái anh đi. Còn cô nhanh chóng xoay mình rời đi.

"Chờ đã! Cùng đi đi!" Lục Hương Bắc bất ngờ lại gọi cô lại.

Cô dừng bước ngạc nhiên quay đầu lại. Anh đành lòng như vậy với Nhược Nhược của anh sao? Không phải ở cùng cô ta sao? Tại sao lại không tiếp tục ở cùng nhau đi?

Anh đi lại gần đến trước cô. Mùi thuốc lá nhẹ nhẹ nhưng lại như tạo áp lực lên hô hấp của cô, mặt cô lại không nghe lời nóng dần lên rồi.

Tay anh đặt lên eo cô, ôm lấy cô, giọng anh nhẹ nhàng cất lên trong phòng bệnh: "Nhược Nhược, hộ lý chăm sóc đặc biệt sắp đến rồi. Tối anh lại đến thăm em!"

Mắt Ngũ Nhược Thủy lại long lanh nước rồi, giọng vẫn yếu đuối: "Anh Lục, anh phải đi sao?"

Ồ! Không nữa sao? Có cần phải diễn Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài như vậy không? Đồng Nhất Niệm lại lần nữa cảm thấy bản thân không hiểu rõ thời điểm rồi, định cất bước đi trước nhưng vừa định bước đi thì đã bị Lục Hương Bắc nhận ra, cánh tay anh giữ cô thật chặt.

"Nhược Nhược, việc ở công trường đang cần anh xử lý, em hãy ở bệnh viện dưỡng thương cho tốt, đừng suy nghĩ nhiều, đến tối anh và Niệm Niệm lại đến thăm em!" Lục Hương Bắc tự làm chủ.

Đồng Nhất Niệm hận muốn giẫm cho anh một phát. Ai muốn đến thăm cái "họa thủy" này chứ! Hai người này thật là xứng đôi. Hai người đều thích tự mình nói chuyện, tự cho mình là đúng!

"Đi thôi!"

Cô một mình ở lại đó nhăn mày nhăn mũi khó chịu. Lục Hương Bắc ôm ôm ấp ấp cùng cô ra khỏi phòng bệnh.

"Tôi không muốn đi cùng anh!" Ra khỏi phòng bệnh. cô không cần giả vờ nữa, cấu vào tay anh buộc anh phải buông tay ra.

Anh nhẹ nhàng nắm chặt tay cô, nắm lấy da thịt mịn màng trong tay mình, giọng nói của anh vọng xuống từ trên đỉnh đầu cô: "Không phải em đến tìm anh sao? Tất nhiên phải đi cùng nhau rồi!"

Trời ạ, trước nay chưa thấy người nào da mặt dày như vậy! : "Ai đến tìm anh chứ? Tôi đến lấy kết quả kiểm tra của mình thôi!" Cô lớn tiếng phản bác, cơ thể bị anh kéo đi.

"Vậy sao? Thế tại sao bác sỹ lại nói kết quả của em tối qua đã lấy rồi nhỉ?" Người nào đó chậm rãi nói.

Thì ra anh đã đi hỏi bác sỹ rồi! Thì ra anh ta vẫn biết đi hỏi thăm sự sống chết của cô, không phải chỉ cần quan tâm đến cái họa thủy kia là đủ rồi sao? Không phải chỉ cần có hồng nhan tri kỷ là đủ rồi sao?

Thì ra anh đã sớm biết vừa rồi là cô nói dối nhưng không nói gì. Chẳng trách được anh lại cười kỳ quái với cô. Thì ra là đang xem cô diễn thế nào!

Trên đường đi, các y tá đều cười với anh: "Chào anh Lục!"

"Chào cô!" Còn Lục Hương Bắc mỗi lần đều chào đáp lại, nhẹ nhàng lịch sự rất phong độ, ôm vợ yêu của mình, thật là một bức họa ngập tràn hạnh phúc .

Thật là! Anh giỏi nhất là diễn kịch như thế này.

Ra khỏi tòa nhà bệnh viện, anh đưa tay ra: "Đưa chìa khóa cho anh!"

"Không đưa! Tôi không muốn đi cùng anh!" Cô nắm chặt chìa khóa xe.

Anh nhếch mày: " Bà Lục thân mến, em mang xe của anh tặng người ta rồi lẽ nào muốn anh đi bộ đến công ty?"

Thoài điếm tính toán nợ nần đến rồi...

Cô không muốn giằng co với anh, ném chìa khóa xe vào tay anh tự mình bắt taxi nhưng lại bị Lục Hương Bắc nhanh tay kéo vào lòng anh.

"Cùng anh quay về công ty!" Ngữ khí của anh mạnh mẽ cứng rắn như cánh tay anh vậy.

Chưa bao giờ thắng được anh về phương diện thể lực nên cô cũng lười làm những việc vô ích. Anh muốn thế nào thì thế ấy đi! Dù sao cô cũng cần đến công ty. Chuyện ở công trường hôm qua vẫn đang đợi cô giải quyết!

Chỉ là sự đau đớn các cơ khi ngồi xe trở lên mãnh liệt hơn, cô không chịu được kêu ra một tiếng.

Anh hẳn cảm cũng nhận ra nghiêng người giúp cô cài dây an toàn, hơi thở thoang thoang mùi thuốc lá bỗng nhiên như bức bách hô hấp của cô, cô ngồi dựa vào ghế không động đậy nữa.

Thật kỳ lạ, hai năm này kết hôn với anh, mỗi lần lại gần đều làm hô hấp của cô loạn lên, tim đập nhanh hơn, cô khó khăn lắm mới giữ yên nước trên mặt hồ nhưng cứ luôn xuất hiện gợn sóng.

"Rất đau sao?" Thắt xong dây an toàn rồi nhưng anh không rời người đi mà cứ dán lại gần đầu cô. Mũi của hai người dường như gần chạm vào nhau, hai chữ dịu dàng thoát ra từ đôi môi mỏng đẹp đẽ của anh mang chút hương vị thuốc lá làm cô hô hấp gấp gấp hơn.

Ngang tầm mắt cô vừa hay nhìn thấy đôi môi mỏng của Lục Hường Bắc, màu môi ấm áp, độ cong đẹp, cảm hơi có màu xanh xanh của râu mới mọc, nhìn xuống dưới một chút là cổ áo sơ mi mở rộng, yết hầu của anh hơi di động vì hít thở.

Không thể tiếp tục nhìn người đàn ông này được nữa.

Cô nhẹ nhàng dịch đầu, khách khí mà thờ ơ: "Không, cảm ơn!"

Anh hơi bất ngờ không thích ứng với sự khách sáo và xa cách này của cô, khóe môi giương lên: "Sao lại khách khí với anh như vậy?"

Chỉ là một câu nói nhưng suýt nữa đã làm cô rơi nước mắt. Anh là ai? Tại sao lại không nên khách sáo như vậy chứ? Trong cuộc sống của cô, anh vốn chỉ là một người xa lạ, một người xa lạ đã đưa cô rời khỏi Đồng gia đồng ý cho cô một nơi dung thân. Giữa bọn họ không nên có nhiều sự can thiệp đến nhau.

Cô mím môi không nói nữa. Có những lúc trầm lặng chính là sự kháng cự mạnh mẽ hơn là nổi cơn thịnh nộ như sấm sét.

Anh như có suy nghĩ gì đó liền cười rồi càng lại gần cô, nhẹ nhàng cắn lên môi cô: "Đang giận anh sao?"

Cô nhẹ nhàng trách khỏi môi anh, ném cho anh hai chữ ngắn gọn nữa: "Không có." Ngữ khí không ấm áp cũng không chán nản.

Giận giữ thể hiện là vẫn còn quan tâm vì vậy cô không giận giữ chỉ bình tĩnh, bình thản, dù cho là gạt người cũng phải ép bản thân học cách thản nhiên.

"Còn nói không có!" Anh nhẹ nhàng nhéo má cô, sau đó nhìn cô thật lâu, nhìn đến da đầu cô căng ra liền cúi đầu xuống lại chỉ nghe thấy tiếng

than dài của anh: "Niệm Niệm có những lúc đừng tin những gì mắt mình nhìn thấy."

Hết chương 70

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 71: I Love You, Baby. Hãy Nói Em Yêu Anh

Câu nói này đã làm cô chấn động đến tâm can.

Cô đã tận mắt nhìn thấy cái gì? Cô nhìn thấy anh quăn quýt với phụ nữ hộp đêm, nhìn thấy Oanh Oanh diều võ giường oai trong xe Maybach của anh, nhìn thấy anh thương yêu Nhược Nhược. Anh còn muốn cô tin vào cái gì nữa, không tin gì nữa đây?

Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh tìm ý nghĩa trong câu nói đầy ẩn ý đó. Đáng tiếc, đôi mắt đẹp đẽ đó của anh cô mãi mãi không thể nhìn thấu được điều gì.

Cô cười lạnh: "Lục tiên sinh luôn nói chuyện đầy thâm sâu như vậy, đáng tiếc chị đây ngu muội, chị nghe không hiểu! Lái xe đi!"

Anh cười nhẹ một tiếng, lần này lại nhéo mũi cô: "Bé con, em là chị của ai chứ? Không biết lớn nhỏ! Anh là anh của em còn tạm được!"

Cuối cùng tay anh đặt trên vai cô, ngón tay không biết vô tình hay cố ý xoa xoa mặt cô. Sau khi không khí trầm xuống, nụ cười cũng thu lại, con người dần dần nặng nề hơn: "Niệm Niệm, thật ra anh muốn nói...."

Những điều định nói tiếp anh cuối cùng không nói, là do không thể nói ra...

"Anh muốn nói, sau này đừng "thích thể hiện", việc của công trường đâu đến lượt em phải đích thân giải quyết?" Anh dùng ngón tay vén tóc mái của cô nhìn miếng băng trắng một lúc: "Đồ ngốc"

Cô không vui, Ngũ Nhược Thủy làm sự việc đến mức này anh không nữe mắng cô ta nữa câu chỉ toàn là những lời an ủi. Còn cô đã làm sai cái gì mà lại dùng từ "thích thể hiện" để đánh giá chứ?

Cô vốn không muốn đích thân đi công trường nhưng lúc đó anh đang ở đâu chứ? Đang ở trong vòng tay dịu dàng của Oanh Oanh nào đó không phải sao!

Trong khi tức giận liền gạt tay anh đi: "Đừng động vào tôi! Không phải muốn đi công ty sao, sờ mó cái gì chứ!"

Đây mới đúng là giọng điệu của cô! Hung hăng, ồn ào. Người vừa nói lời cảm ơn kia thật quá lạ lẫm rồi! Anh cười nhẹ cuối cùng vẫn phải hôn lên môi cô một cái mới chịu thôi.

Đồng Nhất Niệm ngồi trong xe cũng hết sức kinh ngạc, cảm thấy hơi kỳ lạ. Cô lấy xe của Lục Hưởng Bắc tặng cho người khác thế mà anh chỉ như vậy rồi coi như xong chuyện sao? Không hỏi cô lấy một câu. Không chỉ có việc này làm cô khó hiểu mà trước đây cô làm không ít việc làm anh ta mất mặt bao gồm cả việc mua quần áo cho Ngũ Nhược Thủy, rút tiền ở sân golf. Anh sau đó cũng không hề nhắc lại. Chẳng nhẽ đây là muốn làm người ta bần khoản sao?

Cô không nói chuyện nữa làm cho không khí trong xe rơi vào trầm mặc. Lục Hưởng Bắc mở nhạc trong xe, trong xe tràn ngập tiếng nhạc:

Quên đi đã bắt đầu ra sao

Có thể là có cảm giác với em

Bỗng nhiên phát hiện bản thân đã yêu em sâu đậm

Thật giản đơn.

Yêu đến trời long đất lở cũng không là gì

Đúng sai cũng không thể lựa chọn

Không hề hối hận ngày đêm đuổi theo

Chỉ vì yêu, người điên cuồng đó chính là anh.

I love you, không thể không yêu em.

Baby, hãy nói em cũng yêu anh.

Ilove you, mãi mãi không muốn mất em.

Cô lơ mơ cảm thấy Lục Hương Bắc gần đây thích nghe bài hát này trên xe, cũng rất phù hợp với tâm trạng của cô. Không biết bắt đầu từ lúc nào cô đã yêu anh rồi? Không cần lý do chỉ đơn giản là yêu, có điều sao anh lại mở bài hát này?

Từ bệnh viện đến công ty đều phát đi phát lại bài này. Đồng Nhất Niệm nhìn ra bên ngoài cửa xe bên tai cứ vọng lại câu: I love you, I love you, I love you... Phong cảnh bên đường có cảnh sắc như thế nào cũng chỉ là một màn mơ hồ trong tầm nhìn của cô, đến công ty lúc nào cô cũng không biết.

Xe từ từ dừng lại, anh vẫn ngồi trong xe lặng lẽ nghe cho đến khi lượt phát này kết thúc mới tắt đi, vươn người sang giúp cô tháo dây an toàn: "Đến nơi rồi Niệm Niệm." Giọng nói hết sức từ tính dịu dàng dâng lên.

"Cám ơn!" Bài hát kết thúc sự ấm áp dịu dàng như nước trong lòng cô cũng dần dần mất đi. Cô lại ngụy trang cho bản thân bằng sự khách sáo, xa cách.

Anh cười khở bước xuống xe. Bước chân nhanh chóng đến phía cửa xe bên kia mở cửa cho cô. Sau đó cánh tay vừa vươn ra định ôm cô vào

lòng.

Cô liền dừng mọi động tác ngẩng đầu nhìn anh: "Lục tiên sinh, tôi có thể tự đi!" Cô thể hiện anh không tránh ra thì tôi không xuống xe. Lục Hường Bắc không còn cách nào khác chỉ còn cách tránh sang một bên tuy không ôm cô nhưng vẫn đỡ cô xuống xe.

Đứng dậy đột ngột làm cho cơn đau lại xuất hiện nhưng lần này cô không để bản thân phát ra tiếng kêu mà nhịn đau, giống như nhẫn nhịn mọi thứ của Lục Hường Bắc vậy, đối mặt một cách thản nhiên.

Lục Hường Bắc vẫn luôn đỡ cô để cơ thể cô phần lớn dựa vào người anh. Cô tưởng rằng ra khỏi thang máy sẽ phải buông cô ra nhưng ai biết anh lại luôn đỡ cô cho đến tận phòng tổng giám đốc.

Trên đường cũng có nhiều nhân viên thư ký cúi đầu nhìn trộm hai người bọn họ, nhìn xong lại thì thầm to nhỏ cười cười. Mặt Đồng Nhất Niệm dần đỏ lên xấu hổ. Vừa đến cửa văn phòng cô liền lập tức gạt đi móng vuốt của anh. Nhưng lần này cô lại thất bại, Lục Hường Bắc đưa cô đến văn phòng của anh.

"Lục tiên sinh có việc gì sao?" Cô thuận theo đi vào cùng anh lạnh lùng hỏi. Giả vờ lạnh lùng thì ra cũng không khó lắm.

Anh cười lắc đầu như nhìn thấu sự thiếu nhẫn nại của cô.

Cô phát hiện hôm nay cô xa cách với anh hơn mà anh lại cười nhiều hơn bình thường. Lẽ nào đây chính là cái gọi là nguyên tắc làm người cơ bản sao?

"Đi theo anh!" Anh nắm tay cô đi vào phòng ngủ.

Cô không biết phải làm gì chỉ nhìn thấy anh lấy ra từ ngăn kéo một bình rượu thuốc đứng bên giường: "Nằm lên giường đi!"

Thì ra anh muốn xoa thuốc giúp cô.

"Cám ơn, không cần đâu, cũng không đau lắm!" Xoa rượu thuốc sao? Cởi quần áo sao? Cô không muốn.

Anh nhúu lông mày đặt lọ thuốc xuống đi về phía cô: "Lại cứng đầu rồi. Sao em lại không chịu ngoan ngoãn một chút chứ?"

Cô mím môi, không biết nói gì.

Anh đã đi đến trước mặt cô: "Sao không nói chuyện? Bình thường không phải mồm mép linh hoạt lắm sao? Hôm nay lại còn ngại ngần cái gì chứ?"

"Không phải anh muốn tôi ngoan ngoãn sao?" Cô nói chuyện, anh nói cô không ngoan cô chỉ im lặng. Anh nói cô ngại ngần sao có anh mới ngại ngần ý!

Anh nhất thời không biết nói gì chỉ ôm cô vào lòng, một tay liền cởi cúc áo của cô.

"Anh thật lưu manh, đây là phòng làm việc đấy mau thả tôi ra!" Cuối cùng cô cũng không thể tiếp tục bình tĩnh được nữa.

Anh bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng nói: "Để anh xem em bị thương ở đâu. Trong đầu phụ nữ các em chứa những gì vậy, lại nghĩ đi đâu rồi!"

Rõ ràng là anh giờ trò lưu manh. Hơn nữa còn là tội phạm luôn tái phạm nữa vậy mà lại đi chất vấn cô về những thứ trong đầu cô sao? Ở đâu có cái lý này chứ.

"Tôi không có bị thương, tôi không cần bôi thuốc, tôi ghét mùi rượu thuốc!" Cô nắm lấy cổ áo không cho ma trảo của anh thành công.

"Nhưng bác sỹ nói bôi rượu thuốc cho em sẽ nhanh khỏi hơn! Ngoan ngoan bôi thuốc đi, ngày mai sẽ không đau nữa!" Anh không để ý đến sự phản đối của cô, bế cả người cô đặt lên giường.

Cái gọi là giường này thật quá nhạy cảm rồi.

Cô vội vàng ngồi dậy nghiêm túc nói: "Lục Hương Bắc, không phải anh phải quay lại công ty xử lý việc công trường sao? Tôi không làm mất thời gian của anh nữa. Nếu anh không đi giải quyết thì để tôi tự đi!"

Anh nhìn cô như nhìn một quái vật, trong mắt chứa ý cười đùa.

Cô bị anh cười làm cả người mất tự nhiên, trừng mắt: "Làm gì đấy?"

Anh lùi ra sau, nằm hết lên giường, hai mắt nhìn lên trần nhà, giọng chán nản: "Đại tiểu thư của tôi bắt đầu từ lúc nào lại để tâm đến việc của công ty đến vậy?" Nói xong liền đưa tay ra kéo cô vào lòng mình.

"Anh định làm gì?" Cô chống cự muốn đứng lên.

Anh lật người giữ cô chặt hơn, hai mắt nhắm lại đầu giúc vào trong ngực cô: "Nếu thật sự không muốn bôi thuốc thì ngủ với anh một lúc đi. Đêm qua anh không ngủ, mệt chết mất."

"Tôi không muốn! Công trường...."

Anh bỗng nhiên khóa môi cô, để cô không phản kháng nữa nên bắt đầu cắn mút thật mạnh.

Cô ghét câu tục ngữ: Vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa.

Nếu như là một đôi vợ chồng ân ái thì cãi nhau như vậy cũng chỉ là gia vị của cuộc sống. Nhưng còn như cô và Lục Hương Bắc thì mỗi lần mâu thuẫn Lục Hương Bắc đều lấy việc châm lửa nhiệt độ cơ thể để dập tắt

lửa của cảm xúc. Có thể biết cách dập lửa này vốn không thể dập được nguồn gốc lửa chỉ là chôn sâu nguồn gốc ấy đi mà thôi. Chỉ sợ một ngày nào đó, vật liệu dẫn lửa thích hợp xuất hiện thì sẽ trở thành một ngọn lửa lớn không thể dập tắt.

Còn may là lần này, Lục Hương Bắc chỉ hôn cô, sau khi hôn cô thật sâu bèn căn nhẹ môi cô: "Bé con, hôm nay tha cho em, ngoan ngoãn ngủ cùng anh một lúc đi!"

Cô khinh bỉ mỉm cười: "Anh cũng có lúc bất lực à!" Ý của cô là chế nhạo anh quá vất vả. Có thể là dùng hết nguyên khí ở chỗ Oanh Oanh rồi hoặc là vất vả chăm sóc Ngũ Nhược Thủy.

Nhắc đến vấn đề này đàn ông đều sẽ cười mờ ám, anh nháy đôi mắt tràn đầy đào hoa xuân ý, đầy phong tình: "Cô bé ngọc ngà, không cần phải công kích anh. Đàn ông chính là không chịu nổi công kích đâu, không cần thận cơ thể này của em đến lúc đó sẽ không chịu nổi đâu!"

Đồng Nhất Niệm nghe thấy anh nói vậy mặt nóng ra. Thì ra anh sợ cơ thể đau đớn của cô không chịu nổi nên mới không tiếp tục động đến cô nữa.

"Không được ngạo ngậy nữa! Ngủ cùng anh một lúc, không một ngày đi sau đó chúng ta cùng đi ăn tối. Ăn xong cùng đi thăm Nhược Nhược với anh." Anh nhắm mắt, nói lịch trình ngày hôm nay cho cô nghe.

Cô chấn động: "Tôi không có thời gian ăn cơm với anh. Tôi có hẹn với Khang Kỳ và bố mẹ anh ấy rồi!"

Mặc dù đã nhắm mắt nhưng long mày của anh nhíu lại rất chặt: "Không được đi ăn cơm cùng họ! Nhất định phải cùng với anh! Em phải nhớ rõ mình là vợ của ai chứ."

Đồng Nhất Niệm liếc mắt: "Dựa vào cái gì chứ?"

Anh căn bản không giải thích với cô, tiếp tục phát lệnh: "Còn nữa
Những ngày này em lúc nào cũng phải ở bên anh!"

Hết chương 71

Ps: Chúc mọi người năm mới vui vẻ, hạnh phúc.... Tóm lại là vạn sự
như ý, mã đáo thành công.

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Cách Thức Mặc Nội Y Sai Rồi

Đồng Nhất Niệm cảm thấy câu nói này của anh rõ ràng là buồn cười đến cực điểm, cũng không giống lời mà Lục Hương Bắc có thể nói ra. Anh rốt cuộc là có ý gì chứ? Mấy ngày này Khang Kỳ được nghỉ phép có thể còn phải đi tụ tập với bạn bè cũ, anh lại không muốn cho cô rời anh nửa bước. Anh có quyền gì mà bắt anh làm như vậy?

Sau đó nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng truyền đến bên tai, anh đã nhanh chóng đi vào giấc ngủ rồi. Cánh tay vẫn ôm chặt bên người cô, chỉ cần cô hơi động đậy tay anh lại càng xiết lại chặt hơn, miệng còn thốt ra những câu mơ hồ: "Niệm Niệm, không được đi!"

Trái tim rõ ràng đã bị tổn thương nhưng lại vì câu nói mơ này của anh mà lại nổi sóng. Nếu như giấc mơ của anh từ trước đến nay chỉ có tên cô thì liệu mọi việc đã khác đi rồi không?

Tối qua sau khi từ bệnh viện trở về, ăn xong mì Khang Kỳ nấu đã hơn hai giờ sáng. Sáng nay lại tỉnh dậy sớm vì vậy cô cũng không được ngủ đủ giấc. Bằm bên cạnh anh, mí mắt ngày càng nặng trĩu xuống và cuối cùng cũng ngủ thiếp đi.

Có điều rõ ràng cô nằm trong lòng anh tại sao vẫn cảm thấy lạnh?

Hơn nữa còn có thứ gì đó đang leo trèo trên da cô vậy, buồn buồn, nóng nóng?

Cô miễn cưỡng mở mắt ra phát hiện mình đang nằm, sau đó...

Cô bỗng tỉnh táo nhận ra mình không mặc quần áo. Thứ đang leo trèo trên người cô lại là tay của Lục Hưởng Bắc!

"Đồ lưu manh xấu xa!" Cô lật người ngồi dậy, gạt đi tay của Lục Hưởng Bắc, kéo chăn che lấy người mình.

Chỉ nghe thấy một âm thanh đổ vỡ, một đồ vật thủy tinh nào đó rơi trên đất vỡ vụn.

Cô nhìn thấy rõ đó là bình rượu thuốc.

Lục Hưởng Bắc đang bôi thuốc cho cô

Nhìn thấy cô kích động như vậy Lục Hưởng Bắc ở bên giường không thể không cười: "Khung cảnh này rất hợp với những câu thoại cầu huyết trong những tiểu thuyết ngôn tình em vẫn hay đọc."

"Cái gì?" Cái gì mà lại nhắc đến tiểu thuyết ngôn tình rồi.

Anh đột nhiên đến gần, thổi hơi lên mặt cô, cười: "Trên người em có chỗ nào mà anh chưa từng nhìn qua, còn che cái gì chứ?"

Cô lườm anh, thật quá lạm dụng câu thoại rồi! Nhưng điều làm cô thấy kỳ lạ là: "Lục tiên sinh cũng đọc tiểu thuyết ngôn tình sao?" Cô vẫn còn nhớ có một khoảng thời gian anh ghét đến nghiến răng việc cô đọc tiểu thuyết ngôn tình. Có một lần ở trong văn phòng đọc bị anh nhìn thấy liền tịch thu di động của cô, nhất định là khi đó anh đã xem trộm.

Anh sẽ không thể hiểu được bởi vì thực tế không hạnh phúc cô mới trốn vào thế giới hư ảo của tiểu thuyết để yếu đuối tìm thấy một chút hạnh phúc giả tạo.

"Cô bé ngốc, đàn ông tốt không phải chỉ có trong tiểu thuyết!" Anh xoa xoa mặt cô.

Anh luôn thích xoa xoa mặt cô, véo má cô, nắm vai cô, nhéo mũi cô, nhéo tai cô, nhéo.... Thôi được rồi, bất cứ chỗ nào anh có thể ra tay.

Da cô rất đẹp, trắng mịn, trên người cũng có da thịt. Di Đóa cũng nói là nhéo sẽ rất thích. Cô tin rằng anh cũng rất hưởng thụ cảm giác đó. Động tác nhỏ này cô cũng đã quen rồi nhưng tại sao lại thêm một tên gọi "Cô bé ngốc" vậy? Cách gọi này mới xuất hiện hai ngày gần đây.

"Có anh mới ngốc ý, cả nhà anh đều ngốc!" Mặt cô không có biểu tình gì đáp lại bởi vì trong đầu vẫn suy nghĩ về câu nói kia của anh "Đàn ông tốt không chỉ trong tiểu thuyết mới có". Trong câu nói này đã vượt đi hết những lời bình thường anh hay nói đi rồi. Cô đã hoàn toàn quên đi cả nhà anh chỉ có một người là anh. Bếu như bắt buộc phải tính thêm mấy người thì chắc phải lấy nhà họ Đồng cô ra mất.

Anh nói "Đàn ông tốt không chỉ trong tiểu thuyết mới có" là có ý gì? Lẽ nào anh coi bản thân mình cũng trong số đó? Vậy thì anh thật là có rất nhiều tiền rồi, thật biết cách dát vàng lên mặt.

Anh quả nhiên lại cười, trả quần áo lại cho cô: "Mặc quần áo vào rồi đi ăn tối, còn định ngủ cả một ngày à?"

Lông mày cô nhíu lại: "Tôi đã có hẹn rồi!" Cô nên làm thế nào để có thể nói rõ với anh cô dù có chết cũng không muốn đi ăn tối với anh!

"Hủy đi!" Tố chất bạo quân trên người anh bắt đầu bộc lộ.

"Bác Thẩm đã chuẩn bị xong rồi!"

"Quá khứ quan trọng hay công việc quan trọng hơn?" Anh một mặt nghiêm túc: "Không phải là ăn cơm cùng anh mà là chuyện công trường. Anh đã hẹn với cục trưởng cục công an và vài người bên chấp pháp nữa nên em nhất định phải có mặt!"

Cô không muốn đi, thật sự không muốn đi...

Nhưng hình như không có lý do nào để không đi cả, cô trừng mắt với anh.

Anh nhật nội y của cô lên: "Có mặc không. Hay là muốn anh mặc cho em sao?"

Tên lưu manh đáng chết, cô mắng thầm liền cướp lại đồ rồi mặc lên người cũng không buồn né tránh anh nữa. Đúng như anh nói, còn có gì mà anh ta chưa nhìn thấy đâu, càng ngại ngùng thì anh ta lại càng đắc ý.

Nào ngờ tên yêu nghiệt này lại lắc lắc tay cô: "N, N, N... Lục phu nhân, cách em mặc nội y sai rồi. Nên như thế này, người trên phải nghiêng một góc 45°..."

Anh thế mà lại đến giúp cô.....

Đồng Nhất Niệm thật sự muốn nổ tung rồi.

Cô thề Lục Hương Bắc là người mặt dày nhất mà cô từng gặp trong đời mình, trước nay chưa ai bằng!

"Lục tiên sinh nghiên cứu vấn đề này kỹ thật!" Cô lạnh lùng phản kích, để mặc ngón tay linh hoạt ấm áp của anh giúp cô chỉnh dây áo.

"Mặc xong rồi!" Anh nắn nắn ngực cô từ bên ngoài lớp áo, đây chính là chỗ anh thích xoa nắn nhất: "Hạnh phúc cả đời của anh mà nên phải ra sức chăm sóc chứ!"

Lưu manh! Ngoài từ này ra không còn từ nào phù hợp với anh hơn nữa!

Nhưng hạnh phúc cả đời anh là sao? Lẽ nào anh định sống cả đời với cô? Cả đời, thật sự rất dài đó...

"Quên mất không nói với em, lịch mấy ngày này đều kín cả rồi. Mỗi ngày đều có hẹn ăn cơm với khách hàng hoặc là quan chức chính phủ. Tốt nhất là em không nên hẹn hò với ai nữa." Anh nắm tay, đứng bên cạnh chờ cô thay váy.

Cô không còn gì để nói, qua vài ngày nữa thì Khang Kỳ cũng trở về quân đội rồi còn gì nữa!

"Những buổi tiếp đãi vô nghĩa này tôi không thích, tôi có thể không đi không?" Cô vốn rất ghét những trường hợp như vậy. Toàn là những nụ cười giả dối, chủ yếu là lợi dụng lẫn nhau. Ăn bữa cơm cũng chẳng thấy mùi vị gì, sao có thể ăn được bữa cơm tử tế chứ.

"Đương nhiên không được! Em là đại tiểu thư của nhà họ Đôngd, là trưởng môn, em mà không xuất hiện sao được?" Anh lại gần giúp cô kéo khóa váy, rồi quỳ xuống cuối giường đeo giày cho cô.

Cô chế giễu: "Anh mới là trưởng môn ý!"

Anh không nói gì, tìm được một chiếc giày liền gỗ nhẹ xuống biểu thị ý muốn cô nhấc chân lên.

Cô nhấc chân lên để anh đi giày vào đôi chân trắng ngần của cô. Cuối cùng anh còn thắt dây giày cho cô kiểu bướm nữa sau đó mang vào cho cô chiếc giày còn lại.

Tất cả những động tác này diễn ra thật tự nhiên. Khi cả hai không có mâu thuẫn thì Lục Hường Bắc thường xuyên đi giày cho cô, bởi vì anh thích đôi chân cô. Khi tâm trạng anh tốt anh còn giúp cô cắt, sửa móng chân, sơn móng. Anh từng nói đôi chân đẹp như vậy không thể để người khác động vào. Phụ nữ cũng không được.

Những ngôn từ hành động như vậy có thể giải thích là biểu hiện của nam nhân vật chính yêu nữ nhân vật chính trong các tiểu thuyết ngôn tình

nhưng lại xảy ra giữa cô và anh thì cô lại không thể giải thích rằng đó là yêu. Cách giải thích duy nhất đó là chủ nghĩa đàn ông, chủ nghĩa đàn ông rất mạnh mẽ.

Cô bỗng nhiên nghĩ đến Lục Hướng Bắc đã từng làm như vậy với người con gái khác sao? Về Oanh Oanh ở câu lạc bộ, cô tin anh sẽ không làm như vậy. Oanh Oanh hầu hạ đeo giày cho anh còn được nhưng còn Như Kiều thì sao?

Thật ra, trong khoảng thời gian anh và cô cùng chung sống, cô có một cảm giác nếu như anh yêu ai đó thì sẽ đối với người đó cực tốt, người con gái đó sẽ cực kỳ hạnh phúc. Nghĩ đến chuyện anh từng đi giày, mặc nội y cho Như Kiều, thậm chí....

Nghĩ đến lòng càng lạnh lẽo....

Thu chân lại, cúi người xuống: "Để tôi tự đi!"

Anh bèn đứng thẳng dậy nhìn, không khí như kết chặt lại, bỗng nhiên anh nói: "Nếu đã muốn tự mình buộc thì về sau đừng để ai buộc dây giày cho em!"

Cô sững người nhìn anh. Sao lại có cảm giác câu nói này của anh là nhằm về sự việc Khang Kỳ giúp cô buộc dây giày ở sân golf ngày hôm đó?

Trên mặt anh có chút mất tự nhiên liền bổ sung một câu: "Đúng vậy. Trước mặt bạn bè anh em lại để cho người đàn ông khác buộc dây giày cho em thì anh còn chút mặt mũi nào chứ."

Cô thật muốn cười! Vậy thì anh cùng người con gái ở trước mặt bạn bè cô thì sao, mặt mũi cô ở đâu chứ?

"Lục tiên sinh, thì ra anh cũng có mặt mũi sao!" Cô từ từ đi vào phòng nghỉ

Anh đi theo cô, nắm lấy tay cô, ngón tay đan vào tay cô, cái gọi là mười ngón tay đan nhau: "Lục phu nhân, mặt mũi của anh chính là em..."

"Nhưng mặt tôi bây giờ rất xấu vì vậy tốt nhất là không đi cùng anh nữa để lại làm anh mất mặt!" Cô chỉ lên miếng băng ở trên đầu. Như vậy đã đủ lý do để không phải đi ăn cơm nữa chưa?

Anh nhẹ nhàng huýt sáo: "Làm đồ trang sức rất đẹp! Đó là huy chương của em!"

Cô cảm thấy nói chuyện với anh rất mệt. Không nói tiếp nữa lựa chọn từ bỏ sau đó chấp nhận cái nhìn đánh giá sự ân ái của bộ họ của toàn bộ nhân viên, tay nắm tay ra khỏi công ty.

Trên xe, cô gọi điện thoại cho Khang Kỳ trong lòng cảm thấy ngại ngùng: "Khang Kỳ, là em."

"Niệm nha đầu, đang ở đâu đấy? Có cần anh đến đón em không?" Khang Kỳ nghe thấy giọng cô rất vui.

"Em... Xin lỗi anh, em có thể không đến được rồi..." Từ chối Khang Kỳ đối với cô là việc hết sức khó khăn. Tất cả đều tại Lục Hương Bắc!

"Nhưng mẹ anh đã nấu xong cơm rồi. Hôm nay mới sáng sớm đã đi mua thức ăn đều là các món em thích ăn!"

"Khang Kỳ, rất xin lỗi, là việc của công ty không thể rời ra được, cho em gửi lời xin lỗi đến hai bác" Nghĩ đến bác gái yêu quý mình như vậy làm cô càng cảm thấy có lỗi.

"Vậy thì để khi khác được không? Ngày mai thế nào? Ngày mai chúng ta ra ngoài ăn, đúng rồi đã lâu không đến quán ăn nhà họ Lương rồi!"

Lòng Đồng Nhất Niệm lại thật muốn đấm cho Lục Hương Bắc một phát, rất khó để từ chối: "Khang Kỳ, mấy ngày này em sẽ không có được thời gian đâu, anh cũng biết rồi đó là việc của công trường."

"Nhưng Niệm Niệm, anh sắp phải quay về đơn vị rồi..." Lời nói của anh như có thêm sự chua xót.

"Em biết mà, đúng thật là không đúng lúc, trước khi anh đi mà em có thời gian thì sẽ gọi điện cho anh đầu tiên!" Chỉ có thể nói như vậy. Cô dường như có thể tưởng tượng ra đôi mắt đầy bi ai của Thẩm Khang Kỳ, chắc là giống như khi cô kết hôn, khi anh quay về từ đơn vị vậy.

Nhưng cô lại không nhìn thấy Lục Hương Bắc đang lái xe bên cạnh đôi môi đang giương lên một nụ cười giả hoạt.

Hết chương 72

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Vợ Luôn Đúng

Người đến ăn cơm cô đều quen, cục trưởng cục công an, thư ký Trần của ủy ban viện trưởng Triệu bên pháp viện,... Quả nhiên đều là người của giới chính pháp.

Những người này trước đây đều quen ba cô, chỉ là từ trước đến giờ cô không đi tham gia những buổi như thế này mà thôi. Hai năm gần đây đến lượt Lục Hương Bắc đến những nơi này, càng đi nhiều càng thêm thân thiết, hiển nhiên trở thành bạn thân giao của Lục Hương Bắc.

Đương nhiên Lục Hương Bắc sẽ không bỏ qua cho cô, rất nhiều dịp đưa cô đi cùng, giới thương nhân, giới chính trị, giới thiệu từng người một cho cô quen, mặc kệ việc cô ghét cái không khí đó bao nhiêu đi chăng nữa.

Lúc đầu cô nghĩ lục Hương Bắc làm như vậy là vì dù sao anh cũng là con rể của nhà họ Đồng. Anh lấy thân phận người lớn nhất Đồng Thị đi tham ra tiệc rượu thì ít ra cũng nên mang theo một người họ Đồng là cô. Nhưng cho đến tận bây giờ mọi người đều gọi cô là Lục phu nhân chứ không phải là cô Đồng nữa. Sức ảnh hưởng của Lục Hương Bắc ở mọi lĩnh vực đúng là càng ngày càng lớn, còn cô ngày hôm nay mang theo họ của anh cũng đã thành sự thật.

Những dịp như thế này không thể thiếu việc mở rượu thưởng thức. Lục Hương Bắc rót đầy cho bọn họ còn mình thì lại không uống.

Thư ký Trần là người nhắc nhở đầu tiên: "Tại sao người anh em họ Lục này lại không rót cho mình vậy?"

Lục Hường Bắc đặt bình rượu xuống, nhìn Đồng Nhất Niệm cười giải thích: "Chẳng còn cách nào, có vợ ở đây, không dám phạm thượng!"

Mọi người liền cười: "Thì ra Lục tiên sinh đây cũng là do vợ quản nghiêm!"

Lại có người nói: "Liệu có phải là đang trong quá trình tạo người không? Nếu như là vì thế mà ép người anh em họ Lục này uống cũng không hay lắm. Dù sao thế hệ sau cũng là việc lớn!"

Lục Hường Bắc cũng không giải thích gì chỉ cười mà thôi.

Nụ cười này của anh làm cho Đồng Nhất Niệm cảm thấy bị ghen. Trong lòng như có một tảng đá lớn chèn lại, rất khó chịu. Cô đã sớm nhìn rõ ý nghĩa của buổi tiệc này. Sự giả tạo đều nằm trong dự liệu của cô nhưng màn giả tạo của ngày hôm nay làm cô cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Con cái... anh đã từng nghĩ đến chuyện muốn có con sao?

Nhìn biểu cảm của anh, nụ cười của anh lúc này rất thành thật. Không ai có thể hoài nghi nụ cười của anh là giả. Kế hoạch tạo người của anh là nói dối, cả ánh mắt anh nhìn cô cũng là giả mà thôi.

Lục Hường Bắc, rốt cuộc anh có bộ mặt thật không? Anh đã từng nói ra câu thật lòng nào chưa? Một Lục Hường Bắc như vậy thật đáng sợ.

Bỗng nhiên trong lòng lại dâng lên cảm giác lạnh lẽo, không kiểm soát được mà run rẩy.

Lục Hường Bắc ngồi sát lại với cô, rất nhạy cảm. Sự thay đổi nhỏ như vậy của cô mà cũng bị anh phát hiện ra. Anh cúi đầu hỏi: "Lạnh sao? Chính nhiệt độ điều hòa cao lên nhé?"

"Không cần đâu!" Cô xoa hai cánh tay lộ ra ngoài, thật sự cảm thấy có chút lạnh, trong lòng cũng lạnh theo...

Lục Hường Bắc vẫn chỉnh điều chỉnh nhiệt độ điều hòa lên cao hơn. Hơn nữa anh còn cởi áo khoác choàng lên người cô. Sau đó lấy cho cô một bát canh nóng: "Chênh lệch nhiệt độ khá lớn nên sau này buổi sáng ra khỏi nhà phải mang thêm áo ấm. Trước tiên hãy uống bát canh này đã cho ấm người cái đã."

Một loạt những hành động này của Lục Hường Bắc lại thu hút ánh cười của những người khác. Họ còn nói Lục Hường Bắc rất biết thương yêu chăm sóc vợ, là một tấm gương đáng học tập cho những ông chồng; còn nói những người như cô rất có phúc. Lục Hường Bắc là người đàn ông 24 giờ đều chăm sóc vợ.

Cô nghe xong chỉ xem như mình đang nghe chuyện truyền kỳ, giống như nghe chuyện của người khác không có liên quan gì đến cô vậy.

Dần dần câu chuyện nói đến việc ở công trường. Theo khẩu khí của bọn họ thì Đồng Thị không cần chịu trách nhiệm gì trong chuyện này. Người bị thương kia cũng không phải là do công nhân của Đồng Thị đánh như lời bọn họ nói, mà là do tự mình làm bị thương, sau đó lợi dụng để đòi tiền thôi. Còn về việc đám người Đồng Nhất Niệm bị thương còn phải truy cứu trách nhiệm hình sự những người có liên quan nữa.

"Thôi bỏ đi!" Cô luôn không nói gì, bây giờ lại đột ngột thốt ra một câu.

"Niệm Niệm, thôi cái gì mà thôi?" Lục Hường Bắc hỏi cô.

"Trách nhiệm hình sự của những người đó."

Lục Hường Bắc gấp một ít thức ăn vào bát cô: "Việc này để anh xử lý là được rồi. Sau khi mọi chuyện qua đi anh sẽ dạy em phải làm gì khi gặp

phải tình huống giống như thế này."

Lại là dạy bảo...

Đối với việc quản lý Đồng Thị, anh đã dạy cô đủ rồi. Chỉ là cô không tìm ra nổi một lý do để học! Dù sao công ty cũng có anh rồi, không phải sao? Lẽ nào công ty lại cần đến hai tổng giám đốc? Hơn nữa trước giờ cô đều không có hứng thú với chuyện làm ăn của gia tộc, lại càng không có hứng thú với việc thừa kế Đồng Thị.

Lúc này cô lại nhớ đến ánh mắt của bác trai của bên đối phương ở công trường, giản dị, phần nộ. Nhưng cô có thể hiểu, ít nhất ánh mắt của bác ấy làm người khác dễ hiểu hơn nhiều ánh mắt của Lục Hường Bắc. Trực giác cho cô biết những người gây chuyện đó thật ra không xấu...

"Tôi chỉ thấy truy cứu trách nhiệm hình sự thì hơi quá nghiêm trọng rồi. Bọn họ cũng không xấu như trong tưởng tượng đâu!"

Tuy Lục Hường Bắc không muốn cô nhắc đến chủ đề này nhưng cô vẫn kiên trì quan điểm của mình. Cô cũng không hy vọng Lục Hường Bắc sẽ chấp nhận.

Mắt Lục Hường Bắc lại sáng lên: "Em quen biết bọn họ sao?"

"Không, không quen! Là trực giác!" Cô lắc đầu.

Lục Hường Bắc cười với vị cục trưởng: "Cục trưởng, trực giác có đáng tin không? Đặc biệt là trực giác của phụ nữ!"

Cục trưởng cười đáp: "Đáng tin hay không phải do người làm chồng là cậu phán đoán mới đúng!"

"Tôi tin!" Lục Hường Bắc nhìn cô đầy thâm ý: "Vợ nói bao giờ cũng đúng!"

Một câu nói làm cho mọi người đang ngồi đều cười. Đồng Nhất Niệm không muốn cười giả dối cùng bọn họ, càng không muốn tin câu "vợ nói bao giờ cũng đúng" anh vừa nói. Trong lòng còn một điều nghi hoặc, Lục Hương Bắc thật sự vì một câu nói này của cô mà bỏ qua sự việc này như vậy sao? Nếu như đúng là như vậy thì anh không còn là Lục Hương Bắc nữa rồi.

Bữa ăn này không hề có chút mùi vị như cô dự liệu, khó khăn lắm mới chờ được đến lúc nó kết thúc, tiễn người khách cuối cùng ra về. Lục Hương Bắc liền kéo tay cô lại. Rõ ràng không uống rượu, vậy mà trong mắt anh lại thể hiện như đang say: "Đi thôi, cùng anh đến bệnh viện thăm Nhược Nhược!"

"Tôi không muốn đi!" Cô trả lời ngay.

"Cô ấy là ân nhân cứu mạng của em đấy!" Người trông xe đã lái xe đến, anh nắm tay cô không buông: "Hơn nữa, anh không còn xe nữa rồi!"

Thật muốn chết mà! Cô có nên trả lại chiếc Maybach này cho anh không? Hoặc là ba cô lại quăng tiền mua cho anh một chiếc khác còn hơn anh cứ định dùng lý do này để nói cô đến bao giờ đây?

Cô cuối cùng vẫn là ngồi vào xe, Lục Hương Bắc đã nói những ngày này cô không thể rời anh nửa bước, cô hoàn toàn tin như vậy. Nếu như cô không đến bệnh viện cùng anh anh nhất định sẽ bắt cô đi bằng được. Vì vậy nếu kết quả đều sẽ là như thế thì chi bằng chọn cách nhẹ nhàng thì hơn.

"Ngũ Nhược Thủy xảy ra chuyện lớn như vậy sao anh không thông báo với người nhà cô ấy?" Cô vẫn luôn thắc mắc vấn đề này. Cô ấy chẳng phải là em gái của bạn anh sao? Bạn anh tại sao lại không xuất hiện?

Biểu cảm trên mặt anh có chút cứng nhắc. Sau đó vừa nhìn đường bằng phẳng phía trước, vừa lái xe vừa đáp: "Quá xa nên có báo cũng không thể quay về nhanh được. Vậy thì thà không báo còn hơn!"

"Vậy thì cô ấy lúc nào cũng cần người khác chăm sóc sao! Không thể lúc nào cũng dựa dẫm người khác được!" Cô buột miệng.

Lục Hương Bắc đáp lại cô bằng sự trầm lặng. Mỗi lần đến điểm mấu chốt của vấn đề là anh lại lựa chọn im lặng. Là do không muốn trả lời hay là đang trốn tránh điều gì?

Đồng Nhất Niệm cân nhắc cẩn thận xem như đã hiểu. Đúng vậy! Ai nói Ngũ Nhược Thủy không có người thân. Cô ấy chẳng phải đã có Lục đại ca là người thân đấy sao?

Nhưng trong chớp mắt cô lại không hiểu, nếu đã như vậy thì Lục Hương Bắc còn cần cô đi cùng anh làm gì? Tự cô cũng cảm thấy mình ở đó là vật cản trở gây chướng mắt người khác.

Cô cũng không nghĩ ra, Lục Hương Bắc lúc nào lại có một người bạn họ Ngũ, nhưng cô cũng không định hỏi. Nếu như hỏi, cô cũng có thể đoán ra Lục Hương Bắc sẽ trả lời như thế nào. Nhất định anh sẽ nói là bạn học trước đây của anh, cô không quen đâu.

Cô và Lục Hương Bắc nắm tay nhau đi vào phòng bệnh. Điều này không có gì lạ, sắm vai một đôi vợ chồng ân ái. Chỉ có điều hộ lý đặc biệt nhìn thấy họ như nhìn thấy vị cứu tinh, giống như thoát khỏi một gánh nặng, liền chạy đến: "Lục tiên sinh, rốt cuộc ngài cũng đã đến rồi!!"

"Sao thế?" Lục Hương Bắc buông tay Đồng Nhất Niệm ra đi đến bên giường bệnh.

Sự ấm áp của đôi bàn tay bỗng nhiên rời đi làm Đồng Nhất Niệm có chút không thích ứng kịp. Tay giơ lên trong không khí một lúc mới buông xuống. Hừm. Đúng là có một số thứ không thể có được. Từ không có đến có thì không có cảm giác gì nhưng từ có rồi lại mất đi thì sẽ có chút đau đớn.

"Lục tiên sinh, cảm xúc của cô Ngũ rất kích động, luôn khóc lóc đã đuổi tôi mấy lần rồi, nói là không cần người chăm sóc. Lục tiên sinh, công việc này chắc là tôi không làm được nữa rồi. Cô Ngũ không nghe lời ai, cũng không chịu hợp tác gì cả. Nếu như không chăm sóc tốt, lại còn xảy ra chuyện gì thì đời tôi cũng xong mất!" Hộ lý đặc biệt dùng biểu cảm khó khăn để từ chối công việc này của Lục Hương Bắc.

Anh từ trước đến nay không muốn làm khó ai liền gật đầu đồng ý.

Hộ lý hết sức biết ơn trước khi đi còn nói xin lỗi với Lục Hương Bắc: "Xin lỗi Lục tiên sinh. Tiền công ngài trả rất hậu hĩnh, không phải vì tiền công ít mà tôi không làm. Mà là thật sự cô gái này khó phục vụ quá. Cả ngày chỉ ngủ không đến một tiếng, thời gian còn lại thì luôn khóc không ngừng. Ngay cả mấy chục phút ngủ cũng ngủ không yên. Trong mơ luôn gọi Lục đại ca. Tôi đoán chắc là ngài rồi."

Đồng Nhất Niệm giả vờ không nghe thấy, vẫn đứng chỗ cũ nhìn chòng cô đang ngồi bên giường nói chuyện với Ngũ Nhược Thủy.

"Nhược Nhược, vị hộ lý này em không hài lòng điểm gì thì nói với anh. Ngày mai anh mời người khác như em yêu cầu. Vì vậy bây giờ hãy nói xem yêu cầu của em là gì?"

Từ khi Lục hương Bắc bước vào cửa, mắt Ngũ Nhược thủy đã sáng lên rồi. Nhưng khi nhìn thấy cô đi đằng sau thì ánh mắt ấy lại có chút chán chường.

Cô lắc đầu: "Em rất tốt, không cần phải mời nữa đâu ạ!"

"Thế sao được? Bác sỹ đã nói vết thương của em phải được nghỉ ngơi thật tốt. Rất nhiều việc về phương pháp trị liệu anh không biết, mời hộ lý chuyên nghiệp thì sẽ có ích cho việc hồi phục của em hơn.!" Lục Hương Bắc nói một hồi phủ nhận lời của cô.

Cô dụi dụi mắt. Hai mắt sưng lên như hai quả hạnh nhân. Thật có hương vị của Đại Ngọc* khi bệnh: "Lục đại ca...em nằm viện mất rất nhiều tiền đúng không ạ? Thuê hộ lý cũng cần tiền. Như anh biết đấy, em không có tiền. Tiền mua váy lần trước chắc cũng phải trừ vào tiền lương vài năm rồi..."

*Đại Ngọc: Lâm Đại Ngọc, là một nhân vật trong tác phẩm Hồng Lôu Mộng của tác giả Tào Tuyết Cần

Hết chương 71

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Đừng Nhìn Anh Như Vậy

Được lắm, đến lúc báo thù rồi! Đồng Nhất Niệm nghĩ thầm. Vẫn là cô đã coi thường Ngũ Nhược Thủy rồi. Tiếp theo, Lục đại ca của cô ta phải đứng ra vì cô ta rồi đây. Đồng Nhất Niệm rất thích thú đứng một bên chờ đến lượt Lục Hương Bắc.

"Vấn đề tiền nong em không cần phải lo lắng. Em bị thương do công việc nên công ty sẽ chi trả chi phí điều trị, chỉ cần yên tâm dưỡng bệnh là được." Đó là câu trả lời của Lục Hương Bắc. Đúng là Lục tiên sinh giao hoạt, vừa không đắc tội với bên nào lại trực tiếp bỏ qua vấn đề tiền quần áo. Không biết Nhược Nhược của anh có hài lòng với câu trả lời này không nữa?

"Mặc dù vậy nhưng em cũng không muốn mời hộ lý..." Đôi mắt sưng húp của Ngũ Nhược Thủy chớp chớp. Mi mắt vẫn đọng lại những giọt nước mắt, đôi môi trắng nhợt hơi chu ra, tạo nên một bộ dạng làm người khác phải thương tiếc.

"Tại sao?" Lục Hương Bắc nhẫn nại hỏi cô ta, giọng điệu vẫn ôn hòa như vậy.

Ngũ Nhược Thủy giống như một con thỏ bị thương ngượng ngùng liếc nhìn Lục Hương Bắc rồi lại tránh mắt đi: "Như vậy làm em cảm thấy mình giống như cô nhi, em thà một mình còn hơn..."

Đồng Nhất Niệm nhìn thấy đôi mắt đen như mực của Lục Hương Bắc trở nên âm u hơn, lại nghe thấy giọng anh như tiếng của dây đàn: "Sao lại giống như cô nhi chứ, không phải là còn có anh và... chị Niệm Niệm nữa

sao?" Anh dừng lại một lúc sau chữ "và" rất nhanh, dường như không nghe ra. Nhưng Đồng Nhất Niệm hiểu chữ "Anh và XX" này vốn dĩ không phải là cô, chỉ là kịp thời thay đổi rồi thế vào thôi...

Anh muốn nói anh và ai? Bỗng nhiên cảm thấy xung quanh anh và Ngũ Nhược Thủy như có xây một bức tường ngăn cách vậy. Cô có thể nhìn xuyên qua bức tường để thấy bọn họ. Nhưng dù có làm thế nào cũng không thể lại gần được. Thậm chí cô còn có ảo giác anh và Ngũ Nhược Thủy mỉm cười nói chuyện với nhau, cô chỉ nhìn thấy sự chuyển động của môi họ chứ không nghe thấy được bọn họ đang nói gì...

Anh và Ngũ Nhược Thủy rốt cuộc có quan hệ gì? Ngoài bọn họ ra còn có người thứ ba nào nữa không? Quá khứ của bọn họ ra sao? Đó là một thế giới như thế nào? Cô cảm thấy bức bối sắp không thở nổi. Giống như cô sẽ không bao giờ bước vào được thế giới của bọn họ vậy.

Con người luôn mâu thuẫn như thế.

Cô gần như có cảm giác tiến gần lại với đáp án, bức bách muốn biết được đáp án nhưng lại sợ biết được đáp án. Cô sợ đáp án sẽ là sự tàn khốc mà mình không thể chịu nổi.

Cô muốn trốn chạy.

Cô biết chứng rùa thụt đầu của mình lại tái phát rồi, không dám đối mặt với sự thực, không dám nhìn thật vào sự thật chỉ muốn vùi đầu vào cát. Như vậy có thể giả vờ như cái gì cũng không biết. Như vậy thì sẽ không phải sợ hãi nữa.

Cô di chuyển một bước làm phát ra tiếng giày cao gót, Lục Hương Bắc liền quay đầu lại. Bức tường vô hình ngăn cách xung quanh hai người bọn họ với cô bỗng như vỡ vụn, ảo giác cũng biến mất, mọi thứ lại trở về với thực tại.

"Niệm Niệm, không nghe thấy anh đang nói chuyện với em sao?" Lục Hương Bắc hỏi cô.

"Cái... cái gì?" Vừa rồi cô lại mất hồn sao?

"Anh nói, mấy hôm nay ba và mẹ nhỏ đi du lịch rồi, bảo mẫu ở nhà không có việc gì làm nên đợi khi Nhược Nhược có thể ăn uống thì bảo mẫu làm vài món dinh dưỡng mang đến có được không?" Anh dùng giọng như thương lượng để nói chuyện với cô.

Thảo nào sau khi xảy ra sự việc ở công trường, ba cô lại không xuất hiện. Thì ra là đi du sơn ngoạn thủy rồi. Nhưng tại sao đến chuyện này anh cũng biết? Xem ra đúng là anh sắp trở thành chủ nhân của nhà họ Đồng rồi.

Cô cười: "Anh là chủ gia đình nên đương nhiên phải theo ý anh rồi."

"Đâu có! Tất cả đều phải theo ý bà xã đại nhân mà làm chứ!" Anh trước nay chưa bao giờ kiêng dè thân mật với cô dù là trước mặt Ngũ Nhược Thủy. Anh vẫn thích đùa như vậy.

Cô nhìn thấy gương mặt suy nhược của Ngũ Nhược Thủy thần thờ ra. Cô cũng là phụ nữ sao lại không nhìn ra loại biểu cảm này có nghĩa là gì chứ? Chồng cô thật sự quá đào hoa rồi! Có điều, nếu như Ngũ Nhược Thủy biết sự thân mật giữa cô và anh chỉ là giả thì không biết sẽ vui đến mức nào nữa?

Anh vẫn nhẹ nhàng nói chuyện với Ngũ Nhược Thủy, cô không nói xen vào được chỉ đứng một bên góc ghế như trong tưởng tượng của cô vậy.

Cuộc nói chuyện của họ lại bay vào tai cô.

"Lục đại ca, công việc của anh rất bận không cần đến thăm em đâu. Anh và chị Niệm Niệm nên về đi! Chị Niệm Niệm đứng chờ lâu như vậy có

về mệt rồi đấy ạ!"

Đồng Nhất Niệm lại một lần nữa muốn cười. Ngũ Nhược Thủy này cũng coi như là người thông minh, câu nói này là nhằm vào cô sao? Chẳng phải đang khiêu khích cô sao? Ý trong câu nói này là cô ta đã hết kiên nhẫn rồi sao?

Dù sao cũng là cô gái trẻ...

Ở cùng Lục Hương Bắc đã hai năm mà ý tại ngôn ngoại của câu nói này cũng không hiểu thì thật là làm mất mặt người thầy Lục Hương Bắc rồi!

Nhưng đến một đồ đệ là cô đây còn nghe ra được thì thầy Lục nhà cô sao có thể không hiểu chứ? Đáng ghét là dù có hiểu nhưng lại giả vờ như không hiểu.

"Nhược Nhược, em chỉ có một mình ở đây, cũng chưa mời được hộ lý mới, anh không ở đây thì ai ở đây, em cứ yên tâm mà dưỡng bệnh đi!"

Câu nói này đã làm cho bạn Ngũ Nhược Thủy rất hài lòng! Cô ta nói không cần Lục Hương Bắc đến thăm nhưng nói trắng ra là muốn Lục Hương Bắc nhanh chóng ôm lấy cô ta đi!

Nhắc đến hộ lý, miệng Ngũ Nhược Thủy lại chu ra: "Lục đại ca, em đã nói là không cần hộ lý đâu mà..."

"Nhược Nhược, đừng bướng nữa!" Ngũ khí nói chuyện của Lục Hương Bắc như là đang nói với một đứa trẻ nghịch ngợm vậy: "Lục đại ca có thể chăm sóc em, có thể ở cùng em nhưng có rất nhiều việc không tiện, em là một cô gái đấy có biết không? Không mời hộ lý thì làm thế nào được?"

Ngũ Nhược Thủy không còn gì để nói, sau đó gương mặt vốn trắng bệch lại đỏ ửng lên. Thật đúng là vẻ mặt của một cô gái nhút nhát yếu đuối. Nếu như cô là đàn ông thì không thể không cương chiều, yêu thương rồi....

Được rồi, Lục Hướng Bắc hay là anh cứ làm hết cả những việc không tiện kia đi có phải được rồi không! Trong lòng cô hoài nghi, cứ kiểu này thì Lục Hướng Bắc lại ở đây cả đêm rồi. Còn cô không có việc gì nên rút lui thôi.

"Thư ký Ngũ, bây giờ tôi sẽ đi hỏi việc mời hộ lý. Chờng à, anh cứ ở đây với cô ấy đi."

Cô tự tìm cho mình một lý do để rời đi nhưng có một chút khó khăn là không biết nên gọi Lục Hướng Bắc là gì khi ở trước mặt Ngũ Nhược Thủy như thế này. Cô thường gọi cả họ tên anh nhưng khi có mặt Ngũ Nhược Thủy thì rõ ràng là không thích hợp, nên vẫn nên gọi là chờng thôi.

Ngũ Nhược Thủy nở nụ cười ngây thơ: "Chị Niệm Niệm, cứ gọi em là Nhược Nhược đi!"

Còn giả vờ.....

Có điều, cô đúng là giỏi giả ngây ngô.....

Cô liền cười thân thiết, ôn hòa: "Được thôi, Nhược Nhược!"

Cô xoay người, nụ cười liền cứng lại.

Lục Hướng Bắc từ phía sau đuổi theo, kéo cô vào góc khuất yên tĩnh.

"Làm gì vậy? Có gì thì nói đi, sao lại lôi lôi kéo kéo đến chỗ vắng vẻ này, không nhìn thấy gì cả?" Cô gạt tay anh đi.

Anh kiên định nhìn cô cho đến khi cô bình tĩnh lại mới nói: "Niệm Niệm, trong lòng không thoải mái sao?"

"Không có!" Thôi được, cô vẫn cứng miệng. Ai lại tình nguyện cho chồng mình đi chăm sóc người con gái khác chứ?

"Đồ ngốc!" Tay của anh lại không yên phận sờ tai cô, nhẹ nhàng xoa nắn: "Anh biết mà! Chỉ mấy ngày thôi, anh chỉ xem Nhược Nhược là em gái thôi mà. Cô ấy là ... em gái một người bạn rất quan trọng với anh.

Cô không biết liệu đây có phải là một tiến bộ của Lục Hướng Bắc không. Anh lại giải thích với cô về chuyện của Ngũ Nhược Thủy. Một việc mà tự mình chủ động giải thích liệu có thể xem đó là một việc không đáng hổ thẹn không? Về điểm này cô tin tưởng. Và lại cô cũng không ngốc đến nỗi tin giữa anh và Ngũ Nhược Thủy không có chuyện gì đó. Giữa bọn họ chỉ là nàng có ý còn chàng thì vô tình mà thôi. Điều cô không hiểu là thế giới mà cô không thể bước vào được giữa anh, Ngũ Nhược Thủy và người đằng sau cô ta kia. Anh sẽ không hiểu được đâu.

Thật ra, dù cho Ngũ Nhược Thủy là em gái của ai đi chăng nữa thì trong lòng cô đã có phán đoán của mình. Em gái người bạn rất quan trọng sao? Ai mà quan trọng vậy? Có hai chữ vang lên trong lòng cô, chỉ là thà rằng không đi chứng thực còn hơn. Nếu như phán đoán của cô là sai thì sự thật này chẳng có gì quan trọng. Ngũ Nhược Thủy vẫn là người quan trọng không có quan hệ gì với bọn họ. Còn nếu phán đoán của cô là đúng vậy thì chỉ làm cho cả sức lực và tinh thần cô càng thêm kiệt sức thôi.

Vì thế thà rằng cứ để như vậy đi. Mặc kệ là em gái của ai đi chăng nữa thì giữa bọn họ cũng không có gì thay đổi cả, vẫn là một người cực Bắc, một người xích đạo. Sợi dây tơ hồng nguyệt lão xe cho hai người, cô thật sự muốn cởi ra. Chỉ có như vậy mới thả tự do cho cả hai bên được. Nhưng Lục Hướng Bắc lại không chịu buông tay.

Cô cứ như vậy nhìn Lục Hương Bắc. Trong mắt là sự miên man không thể miêu tả nổi...

Lục Hương Bắc liền ôm cô vào lòng, tay ôm chặt lưng cô, nói vào tai cô: "Niệm Niệm đừng nhìn anh như vậy. Em có biết không mỗi khi em nhìn anh như vậy làm anh..."

Anh không nói tiếp. Cô đợi một lúc thì biết là anh sẽ không nói gì thêm nữa liền nói: "Tôi không sao. Thật ra cũng không có gì cần giải thích cả. Khi anh cưới tôi, giữa chúng ta cũng không có lời thề này."

"Lời thề gì?" Anh nhất thời không nghe hiểu lời cô nói, kéo giãn khoảng cách với cô, hai tay ôm mặt cô.

Cô nhìn anh, đáy mắt anh hiện nên một tầng ưu sầu mà cô không thể hiểu được, trong lòng cũng vì thế mà bỗng xót xa, nói ra những lời như vậy cũng chẳng khác gì xé tim mình ra thành từng mảnh: "Chung thủy. Giữa chúng ta không có lời thề chung thủy. Anh cũng biết tôi không yêu anh. Chỉ là tôi muốn thoát khỏi nhà thôi, muốn anh cho tôi một chốn dung thân. Còn anh vì sao lại lấy tôi, đối với tôi cũng không quan trọng nữa. Chúng ta đều đã đạt được điều mình muốn rồi. Còn về những cái khác thì tùy ý đi."

Cô rõ ràng nhận thấy đôi tay đang nắm mặt cô dần dần buông lỏng. Trong con mắt Lục Hương Bắc có gì đó đã rơi xuống cho đến khi con mắt sâu của anh chìm vào một vòng xoáy khó đoán.

Cô cảm thấy rất nặng nề.

Cô rất không thích không khí nặng nề như vậy giữa bọn họ. Thà rằng là bầu không khí công kích, giễu cợt nhau còn tốt hơn.

Hết chương 74

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Người Không Nên Gặp

Cô cười cười, vỗ vỗ mặt Lục Hương Bắc: "Vì thế nên anh đừng có để cái bộ mặt căng thẳng đó. Nhược Nhược của anh không phải là đã cứu tôi sao, tôi nên báo đáp ân tình này như thế nào đây? Đóng gói chồng mình đem tặng thì thế nào hả?"

Lục Hương Bắc nhìn cô chăm chăm một lúc rồi khẽ gật đầu. Đuôi mắt cười thật tươi làm người khác muốn mất hồn: "Anh đúng là có phúc ba đời mới lấy được người vợ tốt như vậy, có nên nói lời cảm ơn không đây? Cảm ơn sự khăng khái của em. Nếu bà xã đại nhân đã mở lời mà anh lại không nhận ý tốt này thì đâu còn là đàn ông nữa đúng không?"

Cô nhún vai. Một người đàn ông chung thủy với hôn nhân của mình hay không đó là vấn đề phẩm chất chứ không phải là vấn đề thái độ của người vợ.

Một người đàn ông chung thủy sẽ không vì một câu nói đùa của vợ mà đi gây ra chuyện xấu. Còn người đàn ông không chung thủy sẽ mặc kệ vợ mình khóc lóc hay đòi tự tử cũng sẽ vẫn làm ra chuyện xấu như thường.

Còn người như Lục Hương Bắc, một người có năng lực khống chế và kiểm soát bản thân thì chuyện anh muốn làm sẽ không ai cản được. Còn việc anh không muốn làm thì cũng sẽ không có ai ép được anh. Phải nói là không thể mê hoặc anh được.

Vì vậy đối với câu nói này của anh, cô không biết nói gì ngoài việc nhún vai.

"Anh nghĩ em cũng không thật sự muốn ra đây hỏi chuyện hộ lý đúng không. Nếu như không muốn đợi thì về trước đi. Có điều đừng nghĩ đến chuyện ra ngoài chơi, mau về nhà nghỉ ngơi đi. Nếu cảm thấy vết thương đỡ rồi có thể ra ngoài chơi được rồi thì không bằng ở nhà lập bản kế hoạch đi!" Mặt anh trầm xuống, không còn biểu cảm gì khác.

Kế hoạch? Lại là kế hoạch! Đồng thị là nhà của cô, anh thật giống tên Chu Bái Bì* vậy tay chỉ đạo ở đằng sau!

*Một tên cường hào ác bá dưới ngòi bút của tác giả Cao Ngọc Bảo, vì thời xưa chưa có đồng hồ nên lấy tiếng gà gáy làm giờ đánh dấu ngày làm việc. Chu Bái Bì vì muốn bóc lột người làm nên nửa đêm giả tiếng gà gáy để gọi người làm dậy lao động. "Bái Bì" ở đây còn có nghĩa là lột da.

"Kế hoạch khu đất thành Nam không phải là đã làm xong rồi sao? Cô không hề nghi ngờ việc Lục Hương Bắc đang muốn dạy dỗ cô. Rõ ràng cô đã nhìn thấy bản kế hoạch đó trong ngăn kéo của anh rồi.

Anh mím môi nở nụ cười như không cười nhìn cô.

Đây chính là công phu của Lục Hương Bắc, tốc độ thay đổi thái độ rất nhanh, vừa rồi còn là bộ mặt âm u...

Trong lòng cô có chút chột dạ, cúi đầu giải thích: "Tôi thừa nhận mình đã lục ngăn kéo của anh. Chỉ là..... tôi muốn tìm đồ thôi..."

"Muốn tìm cái gì?"

Cô đương nhiên không thể nói là tìm dấu vết của Như Kiều trừ khi đầu cô bị cửa kẹp nát rồi: "Tôi tìm hợp đồng với Đế Đô." Cô cúi đầu tùy tiện tìm một lý do...

Cô không nhìn thấy biểu cảm của anh, chỉ nghe thấy tiếng thở dài của anh: "Quay về đi, anh gọi Thành Chân đến đón em! Còn nữa bản kế hoạch

đó là do chủ quản làm, cái anh cần là do em làm nữa, chọn một trong hai bản."

Xong rồi, cô có cảm giác Lục Hương Bắc nhìn thấu lời nói dối của cô...

Đây đúng là một việc bất công bởi vì dù cô có làm gì cũng không thể nhìn thấu anh...

Khi Thành Chân đến đón cô trời đã tối rồi. Cô không từ chối để anh ta đưa cô về, đối với cô bây giờ lái xe sẽ rất vất vả, cô cũng không muốn làm khó bản thân chỉ cảm thấy mục đích Lục Hương Bắc gọi Thành Chân đến đón cô rất khả nghi, cảm giác như muốn giám sát cô vậy.

Quan hệ của Thành Chân và Lục Hương Bắc rất thân thiết, là chủ quản cấp cao duy nhất không có bằng cấp, là trọng thần đáng tin duy nhất do Lục Hương Bắc từng bước cân nhắc.

"Chị dâu, Lục tổng bảo tôi sắp xếp lịch trình mấy ngày tới đưa chị xem." Thành Chân đưa cho cô một tờ giấy.

Cô xem qua một chút, toàn bộ là các buổi gặp mặt và hội họp. Những việc này bình thường đều do Lục Hương Bắc làm, cô chỉ là đi cùng thôi.

"Tại sao lại đưa tôi? Đưa cho anh ấy xem là được rồi!" Cô quăng trả tờ giấy cho anh ta.

"Nhưng Lục tổng có nói là mấy ngày tới anh ấy có thể không có thời gian nên mời chị dâu tự đi. Còn nữa nếu như mấy hôm nay chị dâu cảm thấy tinh thần tốt thì buổi tối ở nhà lập bản kế hoạch đi. Chị chỉ cần nói ra thôi, tôi sẽ đánh máy lại."

"Tinh thần tôi không tốt chút nào!" Cô cảm thấy phiền nhiễu, quăng tờ giấy vào túi xách. Nếu như vậy thì cô đúng là không có chút thời gian rảnh

nào rồi. Mỗi bữa cơm đều đi dự tiệc chắc sẽ bị Khang Kỳ mắng chết mất.

Đêm nay Lục Hương Bắc không có về nhà. Đúng như trong dự liệu.

Cô em gái quan trọng với anh như vậy, đương nhiên anh phải chăm sóc rồi.

Đến ngày thứ hai cô bắt đầu bận rộn còn Lục Hương Bắc lại từ bệnh viện về công ty ngủ một giấc.

Liên tục vài ngày đều như vậy, cô thấy quầng thâm nơi mắt của anh ngày càng đậm nhưng lại làm tăng thêm sức hấp dẫn của anh. Nhưng rất bất công là quầng thâm lại làm cho cô càng trở nên tiều tụy. Hàng ngày đều phải phủ một lớp phấn che khuyết điểm để che đi.

Đến ngày thứ ba, khách hàng trong khi hẹn gặp đã tiết lộ một thiên cơ: "Lục phu nhân, Lục tiên sinh dời cuộc hẹn lên sớm hơn nhưng bản thân lại không đến, rốt cuộc là bận chuyện gì vậy?"

Đồng Nhất Niệm sững người, Lục Hương Bắc rốt cuộc là đang chơi trò gì vậy?

Sau cuộc hẹn cô gọi điện cho Thành Chân: "Thành Chân! Những cuộc hẹn gặp và họp của mấy ngày nay đều là Lục Hương Bắc đẩy lên sớm hơn có phải không?"

Thành Chân bên đầu dây kia cũng đầy nghi hoặc: "Đúng vậy! Tất cả công việc của tuần sau đều đẩy lên mấy ngày này rồi!"

"Sao anh ấy lại làm như vậy?"

"Tôi cũng không biết... Ông chủ bảo làm thế nào thì tôi làm theo thế ấy thôi..."

Đồng Nhất Niệm tức giận đến nổi lập tức cúp máy, liên hệ mọi chuyện lại sao lại cảm thấy Lục Hương Bắc đây là cố ý không cho cô gặp Khang Kỳ chứ?

Cô lấy lịch trình ra xem, tối nay vẫn còn một khách hàng phải gặp...

Cô quyết đoán lại gọi điện cho Thành Chân, nói với anh ta tối nay cô có việc không thể đi gặp khách hàng, bảo anh sắp xếp lùi lịch lại, sau đó hẹn Khang Kỳ đi ăn cơm.

Thời gian vẫn còn sớm cô quyết định đi gội đầu, vết thương trên trán không được chạm vào nước nên mấy ngày rồi cô không gội đầu. Và lại cô muốn cắt tóc mái để che đi vết sẹo.

Tiệm cắt tóc quen thuộc là nơi tụ tập của nhiều minh tinh và người có tiền. Cô không ngờ ở nơi đó lại gặp phải người không muốn gặp.

Khi gội đầu, trong căn phòng cô thường bao cả gian nhưng cô không đóng cửa vì cảm thấy bức bối, nên những âm thanh bên ngoài cứ lọt vào trong, trong đó đang có người chào hỏi: "Chị Oanh Oanh, đã mấy hôm rồi chị không có tới đây."

Oanh Oanh cũng đến những nơi như thế này sao?

Không phải là cô xem thường Oanh Oanh, nhưng đây không phải là nơi ai cũng có thể đến, không phải là nơi một cô gái ở câu lạc bộ đêm có thể chi trả được giá ở đây. Thế mà nhìn cách cô ta được chào đón thân quen như vậy thì chắc là khách quen rồi.

"Đúng thế! Mấy ngày nay bận quá! Hãy làm cho chị đẹp đẹp chút, hôm nay phải gặp người rất quan trọng!" Đây là giọng của Oanh Oanh.

Tay nhân viên gội đầu hơi run lên, nhỏ giọng nói: "Lục phu nhân, tôi đi đóng cửa đã."

"Không cần đâu!" Cô nói rất nhỏ nhưng vẫn cảm thấy xấu hổ. Thì ra cả người gọi đầu cũng biết.

Âm thanh nói chuyện bên ngoài vẫn truyền vào rất rõ ràng. Hình như Oanh Oanh không đến một mình mà còn đến với một người nữa, cũng ở câu lạc bộ đêm.

"Chị Oanh Oanh, nơi này rất đắt đúng không!" Người này rất thực tế, không hề có ý giấu diếm tình hình thực tế của bản thân.

"Đúng vậy, đến đây đều là những người nổi tiếng cả!"

Lẽ nào cô ta cũng coi mình là người nổi tiếng rồi?

Tiếp theo là tiếng than của người phụ nữ kia: "Chị Oanh Oanh, vẫn là số chị tốt, gặp được người khách tốt như Lục tiên sinh, từ nay tha hồ hưởng thụ vinh hoa phú quý rồi! Em cả đời chắc cũng không có số tốt vậy rồi!"

Đồng Nhất Niệm rõ ràng cảm thấy nhân viên gọi đầu dừng lại một lúc.

Cô không đau, thật sự không đau.

Nước gọi đầu bắn ra rơi từng giọt trên da cô, nhân viên gọi đầu vội vàng lau cho cô, thấp giọng nói: "Xin lỗi, Lục phu nhân..."

Cô không nói gì, để cho nhân viên lau khô cho cô, do nhân viên gọi đầu kích thích làm cô có thể khóc rồi.

Vận mệnh rốt cuộc định ép cô đến thế nào đây? Cô đã giấu bản thân đi rồi, trốn trong chiếc vỏ của mình, trốn tránh mọi thứ mà cô không muốn nhìn thấy rồi nhưng chỉ cần không nhìn thấy là an toàn rồi sao?

Di động của cô vang lên, nhân viên gọi đầu lấy giúp cô, trên màn hình là số điện thoại quen thuộc của Lục Hương Bắc.

"Em đang ở đâu?" Cô vừa nghe máy thì đầu bên kia đã chất vấn.

Cô cảm thấy cổ họng mình có chút đau, nuốt nuốt một lúc mới làm xong công tác chuẩn bị làm bản thân bình tĩnh để nói chuyện: "Có chuyện gì sao?"

"Không có gì, Thành Chân nói em thay đổi lịch hẹn tối nay rồi?"

"Đúng vậy!"

Hai người nhất thời không nói được gì, khi Đồng Nhất Niệm định cúp máy thì phía bên kia vọng lại: "Em rốt cuộc là đang ở đâu?"

Cô ở đâu rất quan trọng sao?

"Tôi đang ở trong viện spa, có việc gì?" Cô tìm bừa một lời nói dối.

Anh nói: "Không có gì, trán em vẫn chưa được chạm vào nước nên đừng rửa mặt!"

"Biết rồi! Cám ơn!" Cô liền vội vàng ngắt điện thoại, giống như là nghe giọng nói của anh thêm một giây thì những vết thương trong lòng cô lại thêm một vết vậy.

Mấy phút sau, di động của người bên ngoài cũng vang lên, âm thanh nghe điện thoại của Oanh Oanh vang lên: "Anh Bắc..." Hai chữ vang lên như tiếng ngọc trên châu rơi vỡ vậy...

Đồng Nhất Niệm nghe mà trong lòng thấy khó chịu.

"Anh Bắc, em đang gọi đầu! Uhm, không cần phải đón em đâu, em sẽ tự đi! Vậy được, lát nữa gặp! Tạm biệt!"

Âm thanh phụ nữ ngưỡng mộ vang lên: "Có hẹn với Lục tổng à?"

"Đúng vậy!" Cô không giấu nổi sự vui vẻ

"Thật đáng ngưỡng mộ!"

Hai người bên ngoài còn nói gì nữa cô đã không còn muốn nghe nữa, nhắm mắt lại nói với nhân viên gội đầu: "Đóng cửa lại đi!" Cô nhận thua rồi...

"Lục phu nhân, đuôi tóc của chị có rất nhiều bị chẻ ngọn! Thiếu dưỡng chất rồi !" Nhân viên gội đầu nói với cô khi đang xoa bọt trên đầu cô.

"Đúng vậy, vậy phải làm sao đây?" Cô ngơ ngơ hỏi.

"Cắt đi thôi!"

"Không nỡ cắt ngắn..." Cắt tóc ngắn thì dễ nuôi dài mới khó.

"Nhưng dưỡng không tốt thì tóc dài cũng không đẹp, năm nay một tóc ngắn nên không bằng để nhà tạo mẫu tóc thiết kế cho chị một kiểu tóc mới đi! Chị để kiểu tóc này cũng lâu rồi cũng nên thay đổi hình tượng đi thôi, hay là cắt ngắn thay đổi bắt đầu một khởi đầu mới đi!"

Đúng thế, dưỡng không tốt thì cắt đi! Có những thứ nên cắt đi rồi...

Hết chương 75

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Yêu Tinh Tóc Đen

Nhân viên gội đầu là người thông cảm với Đồng Nhất Niệm nên từ từ giúp cô gội đầu, spa giúp cô. Gội đầu một chút mà biến thành dày vò hai tiếng, chờ xem Oanh Oanh ở bên ngoài rời đi rồi mới để cô đi ra tránh để vợ và người tình đối mặt trực tiếp đồng thời cũng làm giảm sự khó xử của cô.

Về điểm này, cô vẫn là phải cảm ơn nhân viên gội đầu, hết sức ân cần chu đáo. Vì thế mà không hề lưỡng lự mua một sản phẩm dưỡng tóc rất đắt, để nhân viên gội đầu này cuối tháng có thể kiếm được càng nhiều hoa hồng.

Nhưng lại cảm thấy buồn cười, vì sao gặp phải Oanh Oanh mà người phải khó xử lại là cô chứ? Đầu năm nay, nghe theo lời nhân viên gội đầu và nhà thiết kế tóc cô cắt đi mái tóc dài đó, nhìn thấy từng lọn tóc vốn thuộc về bản thân mình rơi xuống đất như những cánh hoa tan tác, trong lòng cô cảm thấy trống rỗng. Đột nhiên lại nhớ tới một câu thơ tình nổi tiếng: rơi trên đất kia không phải là cánh hoa mà là trái tim khô héo của tôi...

Còn nhớ khi Lục Hương Bắc trong cơn kích tình đều rất thích mái tóc của cô, thường nhắm mắt trên người cô ngắm mái tóc đen tung bay rối loạn của cô, thủ thỉ gọi cô "Yêu tinh tóc đen" khi đó trong mắt anh như nhen lên một ngọn lửa say mê, cũng chỉ có những lúc đó cô mới cảm thấy anh là ấm nóng giống như một đám lửa trong khi cô còn chưa kịp phòng bị thì đã thiêu đốt mọi thứ rồi...

"Đã xong rồi, Lục phu nhân có hài lòng không?"

Nhà tạo hình ngắt đoạn dòng suy nghĩ của cô, mặt cô bất chợt hồng lên, sao lại có thể nghĩ đến loại chuyện này vào lúc này khi đang ở giữa nơi đông người như vậy chứ?

Nhìn lại bản thân trong gương đã thay đổi lạ lẫm đến bản thân cũng không nhận ra chính mình nữa.

Tóc đã uốn trước rồi lại cắt ngắn nên mơ hồ như là một phiên bản khác của Audrey Hepburn vậy, tóc mái để lệch khá dài che đi miếng băng trắng.

Tạo hình như vậy rất hợp với khuôn mặt của cô càng làm rõ chiếc cằm chỉ xinh đẹp của cô, ánh mắt cũng linh hoạt hơn vài phần, tóc hơi xoăn nhưng lại không làm mất đi sự quyến rũ.

Nhà tạo mẫu tóc lại nhuộm tóc cô thành màu hạt dẻ càng làm tôn nên làn da trắng ngà của cô, yêu tinh tóc đen dường như không còn tồn tại nữa rồi?

Trong lòng cô có một chút đau đớn thoáng qua.

"Nếu như Lục phu nhân thấy chưa được tôi có thể sửa lại nhưng tôi cho rằng kiểu tóc này rất hợp với chị." Nhà tạo mẫu tóc Johnny và cô luôn thân thiết giơ gương lên cho cô nhìn đằng sau gáy.

"Rất đẹp! Cám ơn!" Kiểu tóc như thế nào cô thật ra không cảm thấy một chút hứng thú mà chỉ là vì một câu nói kia của nhân viên gội đầu đã làm động đến lòng cô "thay đổi, bắt đầu một khởi đầu mới."

Thôi được, bắt đầu một khởi đầu mới...

Khang Kỳ vừa nhìn thấy cô sững sờ một lúc cũng không phản ứng phải đến khi cô hua hua tay trước mặt mới định thần lại được.

"Thế nào? Chưa nhìn thấy người đẹp bao giờ sao?" Gặp được Khang Kỳ cô vẫn có thể nói đùa dù cho đó là sự thoải mái giả dối hay thật sự thoải mái.

Khang Kỳ bĩu môi: "Anh đúng thật là lâu không gặp người đẹp rồi! Đừng nói đến người đẹp mà đến động vật giống cái cùng còn khó nhìn thấy nữa là! Chỗ bọn anh toàn là một đám đàn ông thôi!"

Cô cười cùng anh đi vào nhà hàng mới mở cửa này.

Phong cách trang trí rất cổ điển, nhân viên mặc đồng phục màu xanh và trắng, đến khăn đầu cũng là màu này làm người ta nghĩ đến đồ sứ Thanh Hoa hơn nữa đồ trang trí trên tường cũng là đồ sứ Thanh Hoa, giống như đang phát ra tiếng đàn tranh như có như không, lòng Đồng Nhất Niệm như bị những hạt mưa bụi dần dần thấm ướt, không nên bị phân tâm, cô dự cảm bữa tối nay sẽ là bữa tối vui vẻ nhất lâu nay của cô.

Khang Kỳ đã đặt trước phòng riêng, nhân viên dẫn hai người đi qua hành lang tiến vào.

Khi đi qua một phòng khác thì vừa hay có một nhân viên mở cửa đưa thức ăn, bên trong liền truyền ra một giọng nói trong men say hết sức yêu kiều mềm mại, giọng nói này có vài phần quen quen đan xen còn có tiếng ho của đàn ông càng quen thuộc hơn...

Tiếng đàn tranh như nước đó liền biến thành những chiếc gai, mỗi một chiếc gai như đang đâm vào lòng cô.

Trong lòng nói phải đi qua, không nhìn nữa nhưng cuối cùng vẫn không điều khiển được mắt mình liền nhìn thấy người bên trong căn phòng đó, sự anh tuấn của người đàn ông, sự yêu kiều của người phụ nữ.

Khang Kỳ nhìn thấy ánh mắt cô có chút khác lạ liền thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?" Đồng thời cũng nhìn về phía cô đang nhìn liền nhìn thấy

Oanh Oanh đang nâng một ly rượu, khuôn mặt tràn đầy ý xuân.

"Tên khốn nạn này!" Thẩm Khang Kỳ không nhìn được mắng một câu, xông vào gian phòng đó.

Cô kịp thời bắt lấy cổ tay anh, ngăn anh lại: "Đừng, không cần đâu!"

Giọng nói của cô đã thu hút sự chú ý của những người bên trong. Lục Hương Bắc nhìn thấy đầu tiên đó là một người con gái đẹp xa lạ ở ngoài cửa, nhìn kỹ lại thì hóa ra đó là vợ của mình.

"Niệm Niệm sao? Anh gọi tên cô, ngạc nhiên đang yên đang lành sao cô lại cắt tóc lại còn nhuộm màu nữa. Anh nhớ lại bức tranh đẹp đẽ kia, nhớ lại yêu tinh tóc đen như tình như say dưới thân anh.

Nếu đã nhìn thấy rồi thì cũng không cần giả vờ không quen biết nữa, điều làm Đồng Nhất Niệm bất ngờ là sự bình tĩnh đó của anh, bị cô bắt được đang vui vẻ với tình nhân mà mặt không đỏ, lòng không hoảng vẫn còn dám gọi tên cô?

Cô nhẹ cười, tỏ ra thoải mái dịu dàng: "Lục tiên sinh cũng ăn cơm ở đây sao?"

"Vậy thì ngồi cùng đi!" Tiếng Thẩm Khang Kỳ vang lên sau lưng.

Lục Hương Bắc bây giờ mới nhìn thấy người đi cùng cô, sắc mặt không khỏi tái xanh.

Thẩm Khang kỳ cũng không cần chờ câu trả lời của Lục Hương Bắc hay Đồng Nhất Niệm tự mình kéo tay Đồng Nhất Niệm vào gian phòng đó, lớn tiếng nói với nhân viên phục vụ: "Chúng tôi sẽ ăn ở đây, thêm hai bộ chén bát đi, căn phòng kia tôi hủy!"

Đồng Nhất Niệm biết Thâm Khang Kỳ muốn gây khó dễ cho Lục Hương Bắc rồi đây, liền kéo kéo áo anh thể hiện ý hay là đổi chỗ ăn cơm đi.

Thâm Khang Kỳ lại cố ý tỏ ra không hiểu, vừa đặt mông xuống đồng thời lôi Đồng Nhất Niệm ngồi bên cạnh.

Đồng Nhất Niệm nhìn thấy không thể thay đổi được nữa đành không kiên trì nữa chỉ thầm cầu cho bữa tối nay sẽ không quá rắc rối. Bỗng nhiên cảm thấy có ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chăm chăm mình, nóng như muốn thiêu đốt da cô.

Không cần tìm nguồn gốc ánh mắt này cô cũng biết là ai đang nhìn mình. Tình cảnh này cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến, cô lại cùng chồng mình và người tình của chồng cùng ngồi ăn tối.

"Lục tiên sinh, món ăn của ngài đã đầy đủ rồi còn cần gọi thêm món gì không?" Nhân viên phục vụ thấy có thêm hai người bèn hỏi.

"Đương nhiên! Những món ăn này Niệm Niệm đều không thích ăn!" Thâm Khang Kỳ lấy thực đơn xem xét một lượt.

Hết chương 76

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hai Thế Giới

"Vịt kho cá, bào ngư dầu hào, à... trước tiên mang kem hasma đường đá lên đã, Niệm Niệm thích uống canh ngọt trước, cứ như vậy đã!" Thẩm Khang Kỳ trả thực đơn cho nhân viên phục vụ sau đó quay ra cười với Lục Hương Bắc: "Anh Lục, chúng ta chưa bao giờ có cơ hội cùng ăn cơm, tôi luôn mong mỗi đấy nên hôm nay không trách tôi quá đường đột đấy chứ?"

Lục Hương Bắc cũng lịch sự cười, ánh mắt rời khỏi người Đồng Nhất Niệm: "Đương nhiên là không rồi!"

"Nếu đã là vô tình gặp gỡ cũng xem như là có duyên, không biết cô gái này là..." Thẩm Khang Kỳ vẫn giữ bộ mặt nghiêm túc giống như thật sự không biết sự tình vậy.

"Đây là bạn tôi, Oanh Oanh." Lục Hương Bắc giới thiệu đơn giản, sau đó nói với Oanh Oanh: "Vị này là Thẩm Khang Kỳ, bảo vệ nước cộng hòa, con trai Thẩm tư lệnh!"

Sắc mặt Oanh Oanh có chút xấu đi, nhẹ cười gật đầu: "Chào anh!"

"Chào cô!" Thẩm Khang Kỳ cũng gật đầu, ánh mắt lại không hề nhìn Oanh Oanh mà nhìn Lục Hương Bắc, trong đó có vài phần ý đùa cợt: "Sao vậy? Lục tiên sinh không giới thiệu vợ mình cho bạn bè sao? Thôi được để tôi nói vậy."

Lúc này anh mới nhìn Oanh Oanh trịnh trọng nói: "Đây là Lục phụ nhân, con gái lớn của Đồng thị quốc tế, cũng là em nuôi của tôi, từ nhỏ đã

lớn lên cùng tôi, không biết tôn tính của cô Oanh Oanh là gì? Là khuê nữ của nhà nào? Đang làm nghề gì vậy?"

Liên tiếp ba câu hỏi đã làm cho mặt Oanh Oanh biến sắc, tay đang cầm ly rượu chợt run rẩy

Lục Hương Bắc thấy vậy liền mở lời: "Oanh Oanh giống tôi, xuất thân gia đình bình thường, làm thuê để sống, tiền kiếm được chỉ là khoản lương ít ỏi chứ không có thân thế nổi bật giống như anh Thẩm và Niệm Niệm đây.

Trái tim Đồng Nhất Niệm càng trầm xuống.

Lục Hương Bắc vẽ ra đường ngăn cách hai thế giới giữa cô và anh.

Mặc dù đây là sự thật nhưng nó lại được nói ra từ miệng anh, hơn nữa còn nói ra trước một cô gái hộp đêm tạo ra một loại cảm giác vô lực giống như bọt biển đã hút hết nước rồi trong màn đêm lại trương phồng lên.

Thái độ của anh như thế rõ ràng là đang bảo vệ Oanh Oanh, sợ Oanh Oanh bị chê cười và sỉ nhục sao? Bắt nạt Oanh Oanh chính là bắt nạt anh sao?

Nghĩ như vậy, ngược lại cô lại cảm thấy buồn cười, dần dần nụ cười còn lộ ra khóe môi.

Trên cổ tay Oanh Oanh đeo vòng tay có cùng nhãn hiệu với vòng tay của cô, kim cương bạch kim.

Đồng lương ít ỏi có thể mua được thứ này sao?

Còn có quần áo, túi xách của cô ta, rồi đến cả nước hoa trên người cô ta nữa hay cả tiệm tóc cô ta vừa đi qua cô ta đều không thể trả nổi. Lục Hương Bắc, nếu như anh chỉ là một nhân viên nhỏ bé của Đông Thị thì Oanh Oanh, cô ta sao có thể quang minh chính đại ngồi ăn cơm ở đây?

"À, ông xã, cái túi của Oanh Oanh thật đẹp là hàng giới hạn số lượng đúng không, em mới chỉ được nhìn trên tạp chí thôi..." Cô cũng thể nói nũng nịu, đặc biệt là giả vờ nũng nịu.

Lời nói của Lục Hương Bắc rõ ràng đã như dội gáo nước lạnh vào Thẩm Khang Kỳ. Anh muốn bảo vệ Oanh Oanh thì cũng đừng trách cô muốn bảo vệ bạn mình. Người có đồng lương ít ỏi có thể mua nổi chiếc túi như vậy sao? Dùng tiền của nhà họ Đồng đi bao gái thì cũng thôi đi. Bao xong rồi thì cũng phải biết ơn nhà họ Đồng chứ. Khuỷu tay lại hướng ra ngoài hư vậy là sao?

Lục Hương Bắc nhìn cô, mắt như sáng lên, trong thời gian anh và cô sống chung cô cũng chưa từng dùng giọng nũng nịu nói chuyện với anh bao giờ.

"Ông xã" là từ có tần số xuất hiện ít nhất nhưng cô gọi rất quen miệng.

" Cái này... là bạn tặng..." Oanh Oanh nói một cách không tự nhiên lại nhìn qua Lục Hương Bắc.

"Vậy sao? Oanh Oanh thật có phúc, không biết là Oanh Oanh đang làm công việc gì mà có thể quen một người bạn tốt như vậy, thật là hào phóng!" Khóe miệng cô vẫn giữ nụ cười như bình thường.

Khang Kỳ lại tiếp lời cô: "Cũng không thể nói vậy, một người đàn ông có gia giáo sao có thể tùy tiện tặng phụ nữ một món đồ như vậy? Không có gì là ga lăng, cũng không phải trộm hay cướp! Niệm nha đầu, nếu như có người tặng em những thứ như vậy cũng không thể nhận bừa, tặng quà cho phụ nữ đương nhiên là có ý đồ!"

Đồng Nhất Niệm rất phối hợp gật đầu nhưng trên mặt lại hơi mơ hồ: " Em biết rồi, nhưng có ý đồ gì vậy?" Cô quay đầu nhìn Lục tiên sinh nhà cô: "Ông xã, anh nói xem có ý đồ gì? Đúng rồi cái túi này chỉ có thể mua được

ở châu Âu. Có người bạn không ngại đường xa như vậy mua túi về tặng thì cái ý đồ này chắc sẽ rất nặng đây!"

Cô còn nhớ tháng trước Lục Hương Bắc có đi châu Âu có mang về cho cô một hộp kem Italia có bọc rất nhiều lớp để tránh bị chảy, mang về đến nhà mở ra vẫn chưa bị chảy ra...

Kem và túi xách?

Cô cảm thấy giá trị bản thân quá thấp rồi...

Sắc mặt Lục Hương Bắc hơi thay đổi, trong lòng Đồng Nhất Niệm càng chua xót. Đã bị cô nói trúng rồi, cái túi xách này đúng là anh mang về

Nhưng Lục Hương Bắc là người như thế nào chứ, dù có biến động thế nào cũng vẫn có thể mỉm cười đối mặt, nháy mắt liền nhẹ nhàng nói: "Ý đồ như vậy anh cũng không hiểu, là do anh Thấm nói ra chắc là anh Thấm đã từng trải qua!"

Thấm Khang Kỳ vốn không phải là người nói chuyện có nhiều ý bên trong, thói quen trong bộ đội là nói thẳng vậy mà bị đưa vào tình cảnh này lâu như vậy nên sớm đã mất kiên nhẫn rồi. Lục Hương Bắc vừa hỏi liền nói ngay: "Từng trải thì chưa nhưng nhìn thấy thì nhiều rồi, nếu một người đàn ông tặng một thứ đắt cho phụ nữ thì chỉ có thể có một mục đích là muốn cô ta!"

Đồng Nhất Niệm vốn đang nâng cốc lên uống nước liền bị câu nói này của anh làm bất ngờ nên bị sặc, ho không ngừng. Thấm Khang Kỳ chưa từng nói những câu biểu hiện một cách lộ liễu như vậy, đây thật là quá mới mẻ rồi!

Lần này Lục Hương Bắc thay đổi sắc mặt hoàn toàn, cái gì mà bình tĩnh, không kinh ngạc không biến đổi sắc mặt thì giờ đều bay đi hết rồi: "Hôm nay thật là mở rộng tầm mắt, thì ra đây được gọi là gia giáo tốt! Xem

ra không gia giáo tốt như chúng tôi đúng là cần tăng cường học tập thêm rồi!"

Những lý do của cơn tức giận trong lòng Đồng Nhất Niệm thì giận nhất không phải là cái túi mà Lục Hưởng Bắc đã tặng Oanh Oanh mà là tên đáng chết là anh lại cứ như luôn cho anh và Oanh Oanh vào một doanh trại vậy, cái gì mà chúng tôi chúng tôi chứ, đúng là điển hình của ăn trong giúp ngoài mà!

Thẩm Khang Kỳ hình như cũng nhận ra điểm này càng dồn ép chặt cười hỏi: "Ồ, xem anh Lục nói kìa, tôi chỉ là đang nói về hiện tượng này chứ không có ý chỉ người nào vậy mà anh Lục lại khoác nó lên người mình vậy, cái từ chúng tôi này của anh Lục là chỉ những ai? Ở đây cũng không có người khác không phải là tôi và Niệm Niệm lẽ nào là anh và cô Oanh Oanh đây?"

Oanh Oanh một bên đã sớm không nhịn được nữa, nghe xong câu này liền nói ngay: "Là chỉ tôi và anh Bắc thì đã sao? Vốn là hai chúng tôi ở đây đang yên ổn ăn bữa cơm, không ai muốn người cao quý các người chen vào cả, là do hai người tự tìm sự không thoải mái lúc này đến đây còn giận giữ cái gì chứ?"

Hết chương 76

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Sự Ấm Áp Đã Nói Ở Đâu Vậy?

Được lắm! Từ "hai chúng tôi" này! Cô ta nổi giận rồi sao?

Đồng Nhất Niệm cảm thấy thế giới này như bị đảo lộn, sự đảo lộn bên ngoài lại càng táo bạo hơn cả hàng thật là cô đây, nói cứ như là cô đã làm phiền đến thế giới hai người của bọn họ vậy!

Lục Hương Bắc, được lắm!

Nếu đã nói đến mức này thì cô cũng không muốn diễn vai tiểu bạch thỏ nữa, muốn xé lớp mặt nạ thì xé đi, biết đâu cãi nhau xong có thể tìm được sự giải thoát!

Cô nở nụ cười lạnh nhạt còn có thêm sự khinh bỉ: "Lục Hương Bắc, rất xin lỗi, tôi và Khang Kỳ đã không hiểu biết đã phá hoại chuyện tốt của hai người. Nhưng anh cũng phải thông cảm một chút có được không, không phải là không để anh chơi mà là anh xem con nhà danh giá người ta đang chơi trò gì? Người mẫu, minh tinh...hơn nữa người khác càng chơi càng sạch sẽ, hiện nay không phải đang mất không có nơi ở sẽ không chơi sao? Còn anh sao lại dính vào một vũ nữ vậy, sao có thể thăng cấp chứ?"

Mặt Lục Hương Bắc lạnh như băng, những tia sáng lấp lánh của bình đao bên trong như đang đâm xuyên qua cô: "Đồng Nhất Niệm, em đừng có quá đáng!"

"Tôi bây giờ bị cho là quá đáng sao?" Cô cười ra tiếng, cả trái tim như đang bị chìm trong nước đắng: "Lục Hương Bắc, anh ăn, mặc đồ của nhà họ Đồng. Nhà họ Đồng chúng tôi còn đưa tiền cho anh đi bao gái, tôi như vậy

mà còn quá đáng sao? Người làm vợ tôi đây cũng chỉ là quan tâm sức khỏe của anh sợ anh bị nhiễm bệnh gì đó không sạch sẽ vậy mà anh còn trách tôi là quá đáng sao? Lục Hương Bắc, anh còn có lương tâm không vậy?"

"Đồng Nhất Niệm!" Lục Hương Bắc đứng dậy, gân xanh trên trán không ngừng nhảy nhót.

Đồng Nhất Niệm biết anh thật sự nổi giận rồi nhưng những người đàn ông ở rể thường có lòng tự tôn cực mạnh, lại rất miễn cảm. Điều tối kỵ nhất của một người đàn ông là nói anh ta dựa hơi nhà vợ.

Bình thường, Đồng Nhất Niệm rất chú ý dù có cãi nhau kịch liệt hơn cũng không nói ra những lời này nhưng hôm nay là qua tức rồi nên không để ý nhiều, lòng cô cũng bị thương, cũng rất mệt mỏi rồi nên không còn sức để để ý đến người khác có bị thương không nữa?

Lục Hương Bắc bất ngờ đứng dậy mang theo sự tức giận ùng ùng, khí thế bức người, Thẩm Khang Kỳ lập tức đứng chặn trước mặt Đồng Nhất Niệm, dùng cơ thể mình bảo vệ Đồng Nhất Niệm, hét lên: "Anh muốn làm gì? Định đánh người sao?"

Có thể nhìn ra Lục Hương Bắc đang dùng hết sức lực để kiềm chế cơn giận dữ của mình, tức giận đến như vậy lại phải quay ra ép bản thân mình phải lấy lại bình tĩnh, sắc mặt tuy lạnh nhạt nhưng giọng nói lại ôn hòa hơn: "Niệm Niệm, ra ngoài cùng anh về nhà đi!"

Đồng Nhất Niệm đi ra từ sau lưng Thẩm Khang Kỳ, cô không sợ Lục Hương Bắc đánh cô. Nếu như đánh thật thì cũng có thể giải thoát triệt để rồi. "Nhà", cô nhú mày, đây là động tác cô hay làm: "Tôi tất nhiên là phải về nhà rồi nhưng đó là nhà của tôi, là nhà ba tôi mua, không có liên quan gì đến anh cả!"

Khi cô đang nói những lời này, lòng như bị từng nhát dao cứa thành từng vết thương, máu dần dần chảy ra từ bên trong. Cô nhìn thấy ánh sáng

trong mắt anh chết đi từng chút một sau đó còn lại một con đường chết choc nhưng cũng không có ai đau khổ hơn cô.

Đau đến cực điểm lại chỉ biết cười, cô lấy ra ví tiền, cô cảm thấy bản thân thật đáng thương, nghèo đến nỗi chỉ còn có tiền chính là để chỉ loại người như cô. Nhưng mỗi khi bị thương cũng chỉ có thể lấy tiền để lấp cho mình một cánh cửa.

Cô lại lấy ra rất nhiều tiền đặt trên bàn cười nói: "Lục Hường Bắc, anh và "bạn" của anh ăn vui vẻ, tôi sẽ biết điều về nhà. Nếu như chưa đủ thì gọi thêm. Dù sao cũng là tôi thanh toán, cũng đừng tranh với tôi, tiền trong túi anh bây giờ cũng là tiền của tôi. Phải rồi kiểu tóc của người bạn vũ nữ của anh hôm nay có đẹp không? Xem ra cũng là dùng tiền của tôi để làm, Lục Hường Bắc, tôi đã đủ tốt chưa?"

Lục Hường Bắc luôn cau mày không nói, Oanh Oanh thì rất tức giận, nói với Lục Hường Bắc: "Anh Bắc, anh nhờ vào đâu mà có thể chịu nỗi sự tức giận vô cớ của bà cô xấu xa này vậy? Đừng làm nữa, rời nhà họ Đồng đi, đi đâu cũng có thể phát triển thuận lợi được hà tất phải vậy chứ? Những năm này anh đã đạt được những thứ gì chứ?"

Những năm này? Bọn họ hình như quen biết đã lâu? Thì ra anh ở nhà họ Đồng là chịu sự tức giận vô cớ sao? Vậy thì đúng là làm anh ủy khuất rồi!

"Lục Hường Bắc, sao anh không nói chuyện đi? Nghe những lời này hình như là nhà họ Đồng vẫn bạc đãi anh thì phải? Thì ra vì tôi không thích vũ nữ không sạch sẽ đã làm anh phải chịu sự tức giận vô cớ rồi sao?"

Oanh Oanh nghe xong liền nhảy lên chỉ vào Đồng Nhất Niệm mắng: "Một người vũ nữ như tôi thì sao? Người vũ nữ là tôi đây lại có thể quyền rũ được ông xã của cô đấy, sao cô không xem lại bản thân mình, như vậy chẳng phải là không bằng một vũ nữ sao?"

"Đó là vì tôi không có hạ cấp như vũ nữ cô, chuyên đi câu dẫn không biết bao nhiêu đàn ông có vợ rồi!" Đồng Nhất Niệm cũng không chịu yếu thế. Vốn là cô không muốn cãi nhau với Oanh Oanh, chỉ là do người đàn ông của mình đã làm chuyện đáng thất vọng lại đi chỉ trích cô, cô thật không thể bỏ qua được nữa mà thôi.

Vốn là cuộc đối đầu của hai người đàn ông nhưng đến lúc này lại trở thành cuộc tranh chấp của hai người phụ nữ. Khi mà phụ nữ đã cãi nhau thì đàn ông không thể xen vào được chỉ nghe thấy tiếng Lục Hương Bắc gọi Đồng Nhất Niệm: "Niệm Niệm, không được nói nữa! Có gì thì về nhà nói không được sao?"

Nhưng giọng nói của anh nhanh chóng bị lời của Oanh Oanh át đi: "Tôi hạ cấp sao? Tôi câu dẫn sao? Là do cô không biết xấu hổ! Anh Bắc vốn là người đàn ông của tôi! Là do nhà họ Đồng các người có tiền có thế đã cướp anh ấy đi!"

"Oanh Oanh, nói tiếp đi, nói nữa đi!" Lục Hương Bắc cuối cùng cũng bật phát hét lên, mặt tối xăm lại.

Oanh Oanh bây giờ mới rùng mình không nói nữa, sợ hãi nhìn Lục Hương Bắc.

Lòng Đồng Nhất Niệm như bị búa đập một nhát, thì ra là như vậy...

Thì ra bọn họ đúng là quen biết trước rồi. Vậy thì việc anh cầu hôn cô là có ý gì? Cô tưởng rằng giữa bọn họ chỉ có một Như Kiều đã chết thôi, không ngờ còn cách một Oanh Oanh nữa.

Chẳng trách tình chàng ý thiếp, không rời xa nhau

Chẳng trách người khác đều chơi với minh tinh còn anh lại đi bảo vệ một kỹ nữ.

Cô hít một hơi thật sâu cảm thấy trong lá phổi đều là sự đau đớn, cố gắng nở ra một nụ cười lấy vài tờ tiền trong ví ra để trên bàn: " Thì ra là như vậy... vậy thì tôi hiểu rồi. Nhà họ Đồng chúng tôi đã làm người tốt thì làm đến cùng, nếu đã bao anh ăn bao anh ở, bao anh bao gái thì cũng sẽ bao luôn tiền mua bao cao su. Ông xã à, tuy là chỗ quen biết cũ nhưng người ta cũng đã chơi nhiều năm rồi, tiếp xúc qua nhiều người đàn ông nên anh vẫn là nên cẩn thận một chút, chuẩn bị thêm mấy bao cũng không có gì là sai! Thế này sẽ không ai nói tôi là người đàn bà độc ác nữa chứ?"

Lục Hương bắc liền bắt lấy tay cô, hét lên với cô: "Em đang làm cái gì vậy? Em điên rồi sao?"

Đúng vậy, cô điên rồi...

Cô thật là muốn phát điên rồi...

"Bỏ tôi ra, tôi muốn về nhà!" Mau buông tay... buông tay... nắm tay cô còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

Nhà sao? Cô nên trở về nhà nào đây? Sự ấm áp anh hứa với cô đi đâu rồi? Lời hứa sẽ bên cạnh cô khi cô đau khổ đi đâu rồi? Thì ra người làm cô bị tổn thương sâu sắc nhất lại là anh...

Hết chương 78

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Vì Loại Người Này Đáng Không

Lục Hương Bắc nắm tay cô càng chặt, một tay nắm chặt bàn tay cô, một tay giữ chặt eo cô, đưa cô đi về phía cửa: "Niệm Niệm chúng ta về nhà rồi nói!"

Cơ thể cô sau cơn kích động lại hơi mềm ra, bị Lục Hương Bắc kéo đi mà chân lại không có sức nên nửa người dựa vào người Lục Hương Bắc nhưng lại cố gắng lùi về hướng ngược lại: "Anh bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra đi!"

Nói ra những lời như vậy cô tự biết bản thân đang làm gì, những lời đó làm tổn thương anh, cũng triệt để làm tổn thương đến cuộc hôn nhân đã thủng lỗ chỗ của bọn họ. Giữa bọn họ cho đến bây giờ ngoài làm tổn thương nhau thì còn lại cái gì chứ?

Cô nhìn Lục Hương Bắc, trong mắt là sự bi thương vô bờ bến, hi vọng duy nhất là mong anh bỏ tay cô ra...

Nhưng cô nhìn thấy trong mắt anh đang nhen lên một sự phức tạp nhàn nhạt, tụ lại ngày càng đặc, kết lại thành một lớp pha lê mỏng phát ra ánh sáng mỏng manh dưới ngọn đèn.

Cô tưởng rằng đó là nước mắt nhưng anh lại ôm chặt cô vào lòng, cô muốn nhìn rõ hơn nhưng lại không nhìn được mắt anh...

Cơ thể cô cứng ngắc, giọng nói lạnh lẽo, dùng cánh tay chống giữa cô và anh, dùng nhiều sức chống cự lại anh chỉ muốn anh buông cô ra, buông tha cô...

Anh cương quyết không buông, cô cuối cùng phải hét lên: "Anh làm tôi đau! Mau buông tôi ra!"

Sau đó một trận lực lớn xông đến, cô bị lôi ra khỏi lòng anh nhanh chóng rơi vào lòng một người khác, âm thanh tức giận của Khang Kỳ vang lên: "Họ Lục kia, anh làm đau cô ấy rồi!"

Trong lòng của Lục Hương Bắc trống rỗng, sững người, mặt mày âm u: "Thấm Khang Kỳ bỏ vợ tôi ra!"

Thấm Khang Kỳ cười lạnh: "Anh còn biết đó là vợ anh sao? Anh không xứng!"

"Tôi không xứng thì lẽ nào anh xứng sao?" - Lục Hương Bắc cũng bị chọc giận rồi, con người bình tĩnh hàng ngày của anh sẽ không bao giờ nói những câu này: "Trên quyển sổ màu đỏ của chúng tôi có viết rõ ràng cô ấy là vợ của tôi!"

Đây là việc Thấm Khang Kỳ cả đời này tức giận nhất. Người con gái anh hết lòng bảo vệ, người con gái anh dùng thời gian mười mấy năm đợi chờ cô ấy trưởng thành cuối cùng lại không phải là vợ anh

Lại không tìm được lời để phản bác lại Lục Hương Bắc, anh nửa kéo nửa ôm Đồng Nhất Niệm rời đi. Đồng Nhất Niệm như người chết đuối vớ được chiếc cọc gỗ liền bám lấy cánh tay Khang Kỳ.

Lục Hương Bắc nhìn thấy như vậy gương mặt trầm xuống lôi kéo Đồng Nhất Niệm và dùng lời nói uy hiếp Thấm Khang Kỳ: "Thấm Khang Kỳ, tôi nói lại một lần nữa đừng động vào vợ tôi, nếu không ... "

"Nếu không thì sao?" Thấm Khang Kỳ khiêu khích đẩy Đồng Nhất Niệm ra sau người mình: "Lẽ nào anh muốn đánh nhau?"

Lục Hưởng Bắc hăng giọng xem như mặc nhận, vượt lên Thẩm Khang Kỳ bắt lấy Đồng Nhất Niệm, Thẩm Khang Kỳ bước ngang sang đẩy Đồng Nhất Niệm sang một bên sau đó tung ra một cú đấm vào má trái Lục Hưởng Bắc.

Lục Hưởng Bắc chưa kịp phòng bị nên trúng quả đấm rất mạnh này, miệng anh còn chảy máu.

Đồng Nhất Niệm cũng không ngờ Thẩm Khang Kỳ sẽ đánh anh thật, đứng bên cạnh sững người.

Còn Thẩm Khang Kỳ đánh xong chỉ thẳng vào anh quát: "Họ Lục kia, tôi sớm đã muốn đánh cho tên mặt người dạ thú anh một trận rồi!" Nói xong lại tung ra một cú đấm nữa lần này là hướng vào cằm anh.

Lần này Lục Hưởng Bắc đã có phòng bị nên kịp thời tránh được sau đó lại phản công lại, đấm ngay một cú vào mũi Thẩm Khang Kỳ, mũi Thẩm Khang Kỳ bắt đầu chảy máu.

Anh chỉ cảm thấy có một chất lỏng ấm ấm chảy xuống miệng liền dùng tay quẹt đi, ngón tay đều là màu đỏ...

Một khi tức giận lên thì rất khó bình tĩnh lại, anh xông lên cùng quần nhau với Lục Hưởng Bắc. Bọn họ lúc thì va vào cái ghế, lúc thì lật cả bàn, chén bát trên bàn đều rơi hết xuống đất gây ra những tiếng động lớn.

Thẩm Khang Kỳ xuất thân là bộ đội nên đánh nhau, động tay động chân là bình thường. Nhưng Đồng Nhất Niệm phát hiện Lục Hưởng Bắc lại không hề kém thế hơn Thẩm Khang Kỳ. Cô cũng không thấy lạ, hiện nay những hội luyện tập thân thể nhiều như vậy, rất nhiều hội mở những lớp đấu vật hoặc taekwondo nên Lục Hưởng Bắc biết đấu vật cũng không phải là lạ lắm, kỳ lạ là cô mãi cũng không thể hiểu nổi chồng mình thực sự là người như thế nào.

Nhìn hai người đánh nhau ngày càng kịch liệt, cô cảm thấy có chút lo lắng, đứng bên cạnh hai người vội giậm chân: "Hai người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa có được không?"

Oanh Oanh ở bên cạnh cười lạnh lên tiếng: "Họa thủy, yêu tinh hại người!"

Đồng Nhất Niệm không còn tâm trí đâu cãi nhau với cô ta nữa trừng mắt nhìn cô ta, tiếp tục muốn bọn họ dừng lại đừng đánh nữa nhưng bọn họ nào có dừng lại được? Trước mặt Đồng Nhất Niệm ai là người bại trận trước thì đó là kẻ yếu, dù cho đánh đến đầu rơi máu chảy thì hai người cũng phải đánh đến cùng.

Oanh Oanh hình như đã nhìn quen cảnh tượng này, ở một bên không hề lo lắng chỉ giữ nụ cười lạnh lùng chế giễu: "Hứ, nếu như không phải bởi cái họa thủy là cô, anh Bắc sao lại bị người khác đánh chứ? Cô đừng có giả vờ khuyên can nữa đi, tình cảnh này tôi đã thấy nhiều rồi, không đánh đến phân định thắng thua thì sẽ không dừng lại được đâu!"

Những cuộc chiến đấu như thế này có rất nhiều, Oanh Oanh chứng kiến đến tê người nhưng Đồng Nhất Niệm chưa từng thấy bao giờ cũng không có cách nào ngăn họ lại được chỉ có thể lấy di động ra uy hiếp: "Nếu không dừng lại, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

Đừng nói hai người đang đánh đến hăng máu không nghe thấy gì mà dù có nghe thấy thì ai dám tin bọn họ sẽ báo cảnh sát thật chứ? Nhưng vì câu nói này cả hai người đều có ý đẩy nhanh tốc độ trận đánh ra tay càng mạnh hơn.

Thẩm Khang Kỳ thuận tay vớ được một chai rượu mặc kệ ba bảy hai mươi một liền đập về phía Lục Hương Bắc, Đồng Nhất Niệm lo lắng xông lên ôm chặt eo của Thẩm Khang Kỳ hét lớn: "Anh điên rồi sao! Đánh chết

người này có đáng không? Anh vì loại người này mà phải ngồi tù cả đời có đáng không?"

Ánh mắt Lục Hương Bắc lại càng tối xăm hơn, loại người này sao? Cô nói anh là loại người này? Là loại người nào đây?

Bọn họ đúng là hai loại người...

Thẩm Khang Kỳ không ném bình rượu nữa mà đập mạnh vào chân bàn, hương đầu bị vỡ về phía Lục Hương Bắc: "Họ Lục kia lần sau đừng để tôi nhìn thấy, gặp một lần sẽ đánh một lần!"

Lục Hương Bắc cười lạnh: "Đánh tôi sao? Cũng còn phải xem anh có cái bản lĩnh đó không đã!"

Đúng vậy, trận đánh nhau hôm nay không ai chiếm được lợi thế hơn ai, hai người đều có bị thương, trên mặt đều có rất nhiều vết thương.

Thẩm Khang Kỳ bị anh đá kích liền gạt tay Đồng Nhất Niệm ra lần nữa nắm lấy cổ áo anh.

Lục Hương Bắc ghét bị người khác nắm như vậy liền dấn vào bên hông mày trái của anh, Thẩm Khang Kỳ bị anh đánh ngã lăn ra đất.

Trận đấu lại lần nữa bước vào giai đoạn căng thẳng, tình thế càng khó khống chế hơn trước, Thẩm Khang Kỳ đứng dậy lại túm lấy Lục Hương Bắc rồi ấn anh xuống nền nhà.

Lục Hương Bắc cũng không chịu thiệt liền bật cong người lật thân mình lại hơn nữa còn phản công chế trụ Thẩm Khang Kỳ, bình rượu bị Thẩm Khang Kỳ vứt đi lúc trước bây giờ bị anh nhặt lên.

Hết chương 79

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chiếc Đĩa Màu Xanh

Đột nhiên, có một bóng người bay đến bắt lấy tay anh ngăn giữa anh và Thẩm Khang Kỳ: "Lục Hương Bắc, anh dám làm đau anh ấy!"

Là Đồng Nhất Niệm...

Cô tưởng rằng anh muốn làm bị thương Thẩm Khang Kỳ vì vậy vội vàng vọt tới cứu anh ta không tiếc dùng thân mình bảo vệ trước Thẩm Khang Kỳ...

Nhưng vừa rồi khi Thẩm Khang Kỳ định lấy chai rượu đập anh cô lại chỉ ôm Thẩm Khang Kỳ nói: "Vì loại người này mà phải ngồi tù cả đời thì không đáng.

Anh nhìn thấy nước mắt ầm ẫn trong đáy mắt cô. Ty đang giơ lên trong không trung không tiếp tục đập nữa, cô khóc vì Thẩm Khang Kỳ sao? Bàn tay đang nắm chai rượu run rẩy, trong mắt tích tụ ngày càng nhiều sự xa cách và lạnh lẽo.

Mũi Thẩm Khang Kỳ vẫn chảy máu, Đồng Nhất Niệm cởi chiếc khăn quàng cổ đang quàng lau máu mũi, rất nhanh máu đã nhuộm đỏ chiếc khăn.

Thật ra khi cởi chiếc khăn xuống cô có chút do dự. Chiếc khăn này là quà một lần Lục Hương Bắc tặng cô sau một chuyến đi về từ Pháp, một chiếc khăn màu xanh rất đẹp, rất hợp với màu da của cô, đường thêu cũng rất đẹp và khéo léo, là chiếc khăn mà cô thích nhất trong số những chiếc khăn của cô. Cô thích chiếc khăn nhất cũng có thể không phải bởi chiếc khăn mà vì là do anh tặng nên thích.

Vì là anh tặng vì thế nên không nỡ, nên khi lấy khăn xuống trong lòng cũng đau đớn nhưng cũng chỉ lưỡng lự một chút liền vẫn lấy khăn lau cho Thẩm Khang Kỳ, đến người còn không muốn tiếp tục trân trọng nữa thì trân trọng chiếc khăn làm gì chứ?

Máu thấm vào chiếc khăn, cũng thấm vào tim cô.

Có chút đau đớn, khi thật sự muốn rời đi thì lại toàn là máu, đau đến không nói lên lời.

"Khang Kỳ, chúng ta đi thôi!" Cô đỡ Khang Kỳ dậy, không buồn nhìn Lục Hưởng Bắc đi về phía cửa.

Sau lưng của Lục Hưởng Bắc có tiếng rơi tí tách của máu tươi dần dần tụ thành một vệt trên đất, Oanh Oanh kêu hốt hoảng: "Anh Bắc, anh chảy máu rồi!"

Dường như anh không nghe thấy gì nữa, trước mắt chỉ còn lại cảnh cô vui vẻ khi anh quàng chiếc khăn lên cổ cô, cười thật tươi như hoa vậy.

Còn cô lại không hề trân trọng đem chiếc khăn đó lau máu cho Thẩm Khang Kỳ.

Oanh Oanh đỡ anh, trong mắt đầy nước mắt: "Anh Bắc, xin lỗi, là em không tốt! Để em đưa anh đi bệnh viện!"

Anh chỉ đứng bất động, nhìn chăm chăm hướng cô và Thẩm Khang Kỳ rời đi cho đến khi không nhìn thấy nữa, cô và anh ta luôn gắn sát vào nhau...

"Anh Bắc, anh Bắc, anh đừng như vậy, là do em không tốt, về sau em sẽ không nhiều lời nữa! Anh đi bệnh viện đi được không? Khám xem bị thương ở những đâu! Anh đang chảy máu đó!" Oanh Oanh phục trong lòng anh, ôm eo anh khóc.

Đầu anh có chút váng, sau khi hình bóng Đồng Nhất Niệm biến mất, cảnh vật trước mắt như đảo lộn. Anh bị thương rồi sao? Anh đang chảy máu sao? Đáng tiếc là cô không nhìn thấy anh bị thương, cô chỉ nhìn thấy Thẩm Khang Kỳ chảy máu.

Mà chính bản thân anh cũng không biết mình bị thương ở đâu. Đau... Toàn thân đều đau nhức, đặc biệt là trong tim, nơi mềm yếu nhất đó.

Anh không chịu được nữa, toàn thân đều đổ trên người Oanh Oanh. Oanh Oanh không đỡ nổi nên cả hai đều ngã xuống đất, ngã trên những mảnh sứ vỡ.

Oanh Oanh ở bên dưới nên lưng rất đau, muốn khóc ra nước mắt nhưng cố nhịn lấy di động gọi một cuộc gọi khẩn cấp.

Sau khi xe cấp cứu đến, nhân viên phục vụ mới biết trong phòng này đã xảy ra chuyện gì, nhìn sự đổ vỡ trên đất đều bất ngờ ngây ngốc.

Bốn người thì hai người đã rời đi, một người ngất, chỉ còn một người là Oanh Oanh bị thương nhẹ do bị Lục Hương Bắc đè.

Nhìn đồng lộn xộn đó Đồng Nhất Niệm lại lấy lại đáng điệu cao quý sang trọng vừa rồi, sắc mặt cô lạnh lùng lấy một tấm thẻ trong túi mình ra nói với nhân viên: "Tính tiền, tôi trả luôn cả những đồ bị vỡ nữa!"

Trong mắt cô lóe lên một tia lạnh lẽo, có những thứ khi không có được thì từ bỏ tất cả để theo đuổi nhưng khi đuổi kịp rồi thì sau đó lại phát hiện thì ra cũng chỉ có thể còn những thứ mà mình đã từ bỏ lại mới chính là đáng quý.

Xe cấp cứu đưa Lục Hương Bắc vào bệnh viện xử lý vết thương, chụp chiếu kiểm tra, phần đầu của Lục Hương Bắc bị va đập, não chấn động nhẹ, sau khi xử lý vết thương thì nhập viện.

Oanh Oanh chỉ là bị mảnh sứ cửa vào sau khi xử lý vết thương liền ở bên Lục Hướng Bắc.

Lục Hướng Bắc đang ngủ. Đôi mày nhíu chặt, Oanh Oanh ngắm ngừ quan tinh tế của anh, dung mạo tuấn tú của anh không khỏi làm cô cảm thấy có chút chua xót. Anh đã chịu quá nhiều đau khổ nên cho dù là trong mộng cũng không ngừng nhăn mày, những thù hận không giải quyết được kia không biết sẽ đè nén anh đến bao giờ?

Khóe miệng anh bị Thẩm Khang Kỳ đâm đã tím bầm vào, nhớ lại người phụ nữ hách dịch Đồng Nhất Niệm kia cô càng thấy tức giận, cô ta dựa vào cái gì mà đối xử với anh như vậy chứ? Dựa vào cái gì chứ!

Không nhịn được sờ môi anh, sờ nơi tím xanh, nước mắt cũng rơi ra.

Lục Hướng Bắc đang nằm mơ, trong mơ nhìn thấy đầm sen năm đó, cô bé mặc váy màu xanh bích đang nhón chân hái hoa sen, một màu xanh bích của đầm sen trong đêm mà hình dáng uyển chuyển của cô như một con bướm xanh đang đậu trên lá sen vậy.

Cô rất đẹp, đẹp đến nỗi anh không dám đến gần chỉ dám đứng nhìn từ xa, dưới ánh trăng mọi thứ đều tĩnh lặng và bình yên.

Bỗng nhiên có vài giọt mưa, mưa ngày càng nặng hạt, anh muốn che ô cho cô nhưng cô chỉ ở bên cánh sen bay cao, thì ra cô thật sự là bướm.

Cô cao cao tại thượng trong cơn mưa hồn nhiên bay lượn, cao ngạo mỹ lệ, anh sợ mưa làm ướt cánh của cô nhưng một người đang cầm ô là anh đây sao có thể với tới độ cao của cô, dù thế nào cũng sẽ không thể che được cả bầu trời cho cô được.

Anh rất buồn bởi vì anh không phải là bướm nên không có cánh.

Anh không thể bay đến chỗ của cô, anh và cô không phải đồng loại.

Cuối cùng cô nhìn thấy một con bướm khác bay đến liền cùng đồng hành bay ra khỏi tầm nhìn của anh.

Ô của anh rơi xuống đất, không có thể giới của cô thì sẽ không có bầu trời.

Có người nhặt ô lên cho anh, có người che mưa cho anh, có người khóc trong ngực anh, có người nhéo môi anh, ngón tay lạnh buốt.

Anh than thở.....

Trải qua nhiều việc, ai sẽ ở lại bên cạnh anh đây?

Nước mưa nhỏ xuống nóng ẩm, từng giọt từng giọt rơi trên môi anh.

Mưa sao lai nóng, rõ ràng trên đầu có ô sao còn có thể có mưa nhỏ xuống chứ?

Anh mở mắt, trước mắt là một gương mặt đầy nước mắt, mái tóc dài thẳng, đôi mày đẹp, không một chút ô ướ.

Đầu anh rất đau, trong cơn mơ màng thốt ra một tiếng "Kiều..."

Cô nghe thấy nước mắt như mưa, phục xuống người anh khóc đau đớn.

Tiếng khóc đã đánh thức anh, nhìn xung quanh thì không có bướm, cô gái thuần khiết tóc dài cũng không có, tất cả cũng chỉ là một giấc mộng, một ảo giác.

Anh để cô khóc bên mình, muốn rơi nước mắt nhưng lại không khóc được nên cứ để người khác khóc thay anh đi.

Cho đến khi tiếng khóc của cô nhỏ dần anh mới chống hai cánh tay ngồi dậy.

Oanh Oanh lau nước mắt hỏi anh: "Anh cần gì? Muốn uống nước sao? Em rót cho anh."

Anh không nói gì, ngồi dậy đi giày

Cô đỡ anh: "Muốn đi vệ sinh sao? Em dìu anh."

"Không cần đâu, anh về nhà." Lòng anh đong đầy vẫn là hình dáng bay nhảy của bướm xanh trong giấc mơ, hạt mưa nhỏ bé, cả trái tim đều ẩm ướt.

Cô lại khóc, cô biết không ai có thể ngăn cản bước chân anh muốn về nhà.

"Nhưng anh vẫn chưa khỏe, bác sỹ nói cần nằm viện quan sát mấy ngày." Cô đỡ cánh tay anh không dám buông.

"Anh không sao, trước tiên đưa anh về nhà đi." Anh chỉ hơi đau đầu, nhẹ gạt tay cô.

Cô lùi lại mấy bước làm động đến vết thương ở lưng có chút đau liền không nhịn được rít lên "Á".

"Bị thương rồi sao?" Anh cau mày hỏi.

Cô lắc đầu, mắt long lanh nước: "Không có, chỉ bị xước chút thôi."

"Ừ, vậy thì đi thôi!"

Cô tiến lên hai bước đuổi kịp anh, kéo tay anh: "Anh Bắc, tạm đến chỗ em ở hai ngày đi, anh cần người chăm sóc! Cô ấy sẽ không thương xót anh đâu!"

Cơ thể anh cứng lại, như bị nhốt trong một tầng nước: "Anh không cần ai chăm sóc cả!"

Trong mắt cô, bóng lưng của anh thật cô độc, lạc lõng, không nói gì được nữa lại khóc một lần nữa, anh đã cô đơn quá lâu... quá lâu rồi...

"Vậy để em đưa anh về! Em không cần người đưa về!" Cô giữ chặt tay anh.

Xe từ từ dừng trước chung cư của Lục Hương Bắc và Đồng Nhất Niệm. Anh xuống xe trước, Oanh Oanh xuống theo sau đứng trước mặt anh, hốc mắt hồng hồng.

"Anh về đi, tự mình phải nhớ đi thay thuốc đấy." Anh dừng bước, thân ảnh màu đen càng dài hơn.

Oanh Oanh chỉ khóc: "Anh Bắc, xin lỗi, xin lỗi anh..."

Anh thở ra: "Không ai có lỗi với ai cả, không ai sai cả, chỉ cần cần thận là được rồi."

Nói xong anh đi vượt qua người cô.

Cô đột ngột ôm chặt anh: "Anh Bắc, em chỉ là thương anh. Nếu có việc gì nhất định phải gọi em, đau đầu, vết thương đau cũng phải gọi điện cho em."

Anh do dự một lúc: "Ừ, anh sẽ gọi!"

Anh lấy tay cô xuống, đi về phía "nhà" của anh. Căn nhà ba cô mua cho cô, khi mở cửa ra không khí ấm áp tràn đến nhưng lại đè nén làm anh đến khó mà hít thở.

Oanh Oanh nhìn thân ảnh anh biến mất trong bóng tối mới quay đầu đi rồi lau nước mắt. Không biết trên mặt đã bị phủ bao nhiêu tầng nước mắt rồi, lớp trang điểm tí mĩ đã bay hết rồi.

Lần đầu tiên cô không để ý đến trang điểm của mình, cô biết Lục Hương Bắc sẽ không gọi điện cho cô đâu. Dù cho anh có ốm chết, đau chết trong bóng tối cũng sẽ không để người khác nhìn thấy vết thương của mình đâu.

Cô lên xe, khởi động xe vượt qua một chiếc xe mang biển quân đội, cô biết chiếc xe này chỉ là không biết chiếc xe này đã đến đây bao lâu rồi, nhìn thấy những gì rồi nhưng có nhìn thấy rồi thì làm sao chứ? Cô cười lạnh....

Hết chương 80

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Phải Nói Ra

"Thôi kệ, cứ đi thôi!" Trong xe, Đồng Nhất Niệm nhìn căn nhà của mình với vẻ mặt lạnh lùng.

Thẩm Khang Kỳ cầu còn không được, lập tức lái xe đi.

Đi cùng Thẩm Khang Kỳ đến bệnh viện, chạy đôn chạy đáo bên ngoài cả đêm cuối cùng nghĩ ra vẫn nên về nhà, đây là nhà của cô không phải sao?

Nhưng trước cửa nhà lại nhìn thấy một màn như vậy, cô ấy ôm lấy anh, không nỡ rời đi, đêm nay rõ ràng là họ đã ở cùng nhau.

Vòng ôm của anh chưa bao giờ chỉ thuộc về mình cô cả. Cô nhìn thấy Oanh Oanh khóc trong lòng anh, vòng ôm đó cũng từng là hơi ấm tồn tại trong sự thiếu thốn tình cảm của cô. Nhưng hôm nay lại bị Oanh Oanh chiếm giữ nhưng rất kỳ lạ là cô lại không cảm thấy đau đớn nữa.

Cả trái tim là một sự mù mờ, cứng nhắc sẽ không bao giờ còn cảm giác thấy như bị kim châm nữa, như vậy rất tốt...

Chỉ là muốn cô làm sao có thể ở cùng anh trong một không gian, hít thở chung một bầu không khí nữa được đây? Ít nhất bây giờ cô không làm được cô sợ bản thân sẽ vì thiếu không khí mà ngạt thở chết mất.

Vì thế tạm thời rời đi cô cần suy nghĩ lại cẩn thận.

Không hỏi cô muốn đi đâu, nhà họ Thẩm hình như cũng không được tiện lắm vì dù sao cũng có người lớn nữa. Bình thường đến chơi là một chuyện, ở nhà họ Thẩm vài ngày người lớn cũng không hỏi gì nhưng tình trạng của Đồng Nhất Niệm bây giờ không thích hợp bị hỏi nhiều như vậy.

Thẩm Khang Kỳ lái xe đến chung cư của Kiệt Tây.

Căn phòng của Kiệt Tây, anh có chìa khóa. Hơn nữa Kiệt Tây thường hay ở trường, vì thế căn hộ thường để không.

Đồng Nhất Niệm ngồi trên ghế sofa không động đậy, trong mắt là một màn ám đạm, nhìn chăm chăm về một hướng, không hề thay đổi từ khi bước vào.

Thẩm Khang Kỳ vào bếp nấu một bát mì ra thì phát hiện Đồng Nhất Niệm vẫn giữ tư thế ngồi như vậy. Anh liền đặt bát mì lên bàn trà rồi ngồi xuống trước mặt cô.

Một người to lớn như anh đang ngồi trước mặt cô mà cô cũng chẳng có phản ứng gì vẫn ngồi ngây ra nhìn về phía trước mà phía trước chính là anh. Nhưng trong mắt cô lại không có anh dường như đang nhìn xuyên qua anh để nhìn một nơi xa xăm nào đó.

Anh có chút chán nản liền đập đôi đũa xuống bàn: "Nha đầu, em vẫn còn lưu luyến cái gì chứ?"

Cô cuối cùng đã có phản ứng nhìn vào anh một với vẻ mờ mịt.

Trong mắt Thẩm Khang Kỳ đầy sự yêu thương và thương xót ngồi xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô như khi còn thiếu niên mỗi khi cô ở nhà phải chịu sự khó chịu của mẹ nhỏ và em gái đều trốn vào lòng anh vậy.

"Niệm nha đầu, ly hôn đi! Rời khỏi anh ta, em còn luyến tiếc điều gì chứ? Anh ta không xứng đáng với tình yêu của em!" Theo truyền thống

Trung Quốc, thà phá bỏ mười tòa miếu cũng không nên phá hủy một cuộc hôn nhân. Nhưng anh thực sự không thể nhìn sự việc như vậy thêm nữa, anh không thể chịu nổi việc nhìn thấy tiểu nha đầu phải chịu cái tội này thêm nữa. Lục Hương Bắc không phải là một người chồng tốt.

Ly hôn? Cô nghe thấy hai chữ này miệng liền run run.

"Đúng thế, ly hôn đi, trên thế giới này vẫn còn rất nhiều người yêu em chắc chắn sẽ có người đàn ông đáng để em trân trọng, rời khỏi Lục Hương Bắc đi! Đi tìm hạnh phúc của em đi. Niệm nha đầu, em cũng biết tình cảm của anh đối với em từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi và em nên biết rõ trên thế giới này sẽ không còn người nào yêu em hơn anh, quý trọng em hơn anh. Chúng ta chỉ là đã bỏ qua một thời cơ mà thôi. Nhưng thời cơ cũng có thể tạo ra được. Nếu như em và Lục Hương Bắc hạnh phúc thì anh nhất định chỉ đứng một bên chúc phúc cho em, nhưng anh ta bây giờ lại hủy hoại em đến mức này anh không thể nhìn thêm được nữa! Em vốn là của anh. Anh đã chờ em, chờ em trưởng thành lâu như vậy. Thế mà lại bỏ lỡ mất em nên lần này anh quyết không để lỡ mất em nữa!"

Thẩm Khang Kỳ nói rất nhiều, Đồng Nhất Niệm chỉ yên lặng lắng nghe cảm nhận được quá trình hòa trộn của nỗi đau xót và sự ấm áp đó, nước mắt dần dần tràn ra khỏi đôi mắt.

"Niệm nha đầu, em còn nhớ không, khi còn nhỏ khi thấy người khác kết hôn em đã rất ngưỡng mộ bộ váy cưới của cô dâu, em cảm thấy nó rất đẹp, khi chúng ta nói chuyện về ước mơ em đã nói khi em lớn lên sẽ làm cô dâu, anh hỏi em muốn làm cô dâu của ai em đến nghĩ cũng không cần nghĩ mà trả lời muốn làm cô dâu của Khang Kỳ bởi vì chỉ có Khang Kỳ mới mua quần áo đẹp cho em, mua đồ ăn ngon cho em..."

Anh đã đợi và đợi, cuối cùng đã đợi được em trưởng thành, em có biết không, váy cô dâu anh cũng đã chuẩn bị xong rồi. Khi em hai mươi tuổi

anh sẽ ép Kiệt Tây thiết kế thật đẹp cho em chỉ đợi em tốt nghiệp sẽ để em mặc vào nhưng cuối cùng em lại mặc áo cưới của người khác...

Còn nhẫn cưới nữa, anh cũng đã mua rồi, vì sợ dọa đến em vì thế chưa bao giờ đưa cho em. Ngày nào anh cũng chờ đợi, đợi em trưởng thành, đợi em tốt nghiệp. Anh chưa bao giờ nghĩ Niệm Niệm của anh sẽ thuộc về người khác vì thế anh không vội...

Niệm Niệm, bỏ lỡ em anh đã rất hối hận. Em lấy Lục Hương Bắc chẳng lẽ không hối hận sao? Anh ta đã yêu em như thế nào? Có ở bên cạnh em khi em buồn không? Đã thật lòng nghe mỗi lời em nói bao giờ chưa? Khi em lạnh đã bao giờ mặc thêm áo cho em chưa? Khi em vui anh ta có cùng em đi làm vài chuyện ngốc nghếch không? Khi tâm trạng của em thay đổi anh ta có nhận ra không? Anh ta có hiểu em không? Anh ta có quan tâm em không? Anh ta yêu em không?"

Mỗi câu hỏi của Khang Kỳ như những viên đá, mỗi viên đều ném trúng chỗ yếu đuối nhất trong tim cô, những đau đớn đó sau cơn mơ màng đã hồi phục lại, mỗi một câu nói là trong tim lại thêm một cái lỗ, nói đến câu cuối cùng thì cả trái tim đã thủng lỗ chỗ rồi, một tiếng sấm sét vang lên là sụp đổ hoàn toàn.

Lớp phòng bị bị vỡ, cô liền khóc lớn trong lòng Thẩm Khang Kỳ giống như trong quá khứ vậy.

Đúng vậy, anh chưa bao giờ, anh chưa bao giờ khóc cùng cô, cười cùng cô, anh chưa bao giờ thật tâm lắng nghe cách nghĩ của cô, anh chưa bao giờ mặc thêm áo cho cô, cảm xúc của cô anh không thể cảm nhận được, thế giới của anh cô chưa bao giờ bước vào được, anh không hiểu cô, không quan tâm cô cũng không yêu cô, cô thậm chí không bằng một vũ nữ, cũng không bằng một người "em gái" nào đó...

Cô khóc như một đứa trẻ, chỉ có khi còn bé cô mới không kiêng kỵ gì mà khóc lớn trong lòng Thẩm Khang Kỳ như vậy. Sau khi lớn lên cô đã học cách giấu mọi nỗi đau trong lòng, đã lâu rồi không có khóc thoải mái như vậy, rất thoải mái, rất triệt để.

"Khóc đi, khóc ra hết sẽ thoải mái hơn..." Thẩm Khang Kỳ rất hiểu cô, trước giờ đều chôn giấu mọi chuyện trong lòng, là một người giống như đà điểu vậy, dù là ở trước mặt anh thì cô của sau này cũng vẫn giữ lại không nói ra. Còn lúc này, dường như giống như trở về lúc còn nhỏ không có sự xa cách. Không có Lục Hương Bắc, cô lại là Niệm Niệm của anh, anh là Khang Kỳ của cô.

Trong lúc khóc cô nhận ra cánh tay của Thẩm Khang Kỳ xiết chặt. Cô cũng nhờ vào đó càng rúc sâu vào lòng anh tìm kiếm hơi ấm, cô đã cô đơn quá lâu rồi, lạnh lẽo quá lâu rồi, cô thật sự cần hơi ấm...

Những chuyện đã qua cứ lật qua lật lại trong lòng cô. Cô lật qua từng chuyện, trong thời gian qua chỉ có Thẩm Khang Kỳ lo cô lạnh, lo cô đói chỉ có Khang Kỳ ôm cô khi cô khóc, làm chuyện ngốc nghếch cùng cô khi cô vui, chỉ có Khang Kỳ hiểu cô mà cô cũng hiểu Khang Kỳ, chỉ có Khang Kỳ quan tâm cô thậm chí là yêu cô...

Thì ra sự quan tâm đó gọi là **...

Chỉ là cô đã hiểu ra quá muộn...

"Khang Kỳ, tại sao? Sao anh không nói sớm, sao không sớm nói với em..." Cô thút thút trong lòng Khang Kỳ.

Sao anh không sớm nói với cô chứ, anh yêu cô, anh muốn lấy cô. Dù sao cô cũng muốn lấy chồng thì sao lại không lấy Khang Kỳ chứ, dù cho lúc đó cô vốn không biết yêu là gì, càng không biết mình có yêu Khang Kỳ không nhưng dù sao sau khi kết hôn cô cũng đã yêu Lục Hương Bắc đấy thôi ai biết được là cô cũng có thể sẽ yêu Thẩm Khang Kỳ thì sao.

Nếu như lấy Thẩm Khang Kỳ cô sẽ có một gia đình ấm áp sẽ có bố mẹ chồng yêu thương cô, sẽ có Khang Kỳ chồng cô yêu cô bảo vệ cô như vậy thì trong cuộc sống của cô sẽ không xuất hiện một Lục Hương Bắc đã làm cho cuộc sống của cô trở lên hỗn loạn...

Thẩm Khang Kỳ ôm cô cười khố, tại sao không nói ra sớm ư? Lẽ nào câu này còn phải nói với cô sao, anh đã bảo vệ cô từ nhỏ đến khi trưởng thành như vậy mà cô còn không hiểu đó là yêu cô sao? Anh cho rằng giữa bọn họ không cần phải nói ra...

Thì ra, anh đã sai rồi, yêu là phải nói ra...

Anh cúi đầu hôn lên mái tóc ngắn mới của cô, hôn lên trán cô: "Không muộn! Niệm Niệm, vẫn chưa muộn chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu vì thế hãy rời xa Lục Hương Bắc đi để anh bảo vệ em cả đời!"

Không muộn sao? Đã muộn rồi! Sau khi cô gặp phải Lục Hương Bắc thì đã muộn rồi...

Người đàn ông đáng ghét đó đã trộm mất trái tim cô, cô sao có thể giao cho Thẩm Khang Kỳ một bản thân không có trái tim chứ? Sẽ là không công bằng với Thẩm Khang Kỳ

Nghĩ vậy cô càng khóc to hơn thậm chí còn không phát hiện ra Thẩm Khang Kỳ hôn lên tóc và trán cô, toàn bộ trái tim đều chìm đắm trong nỗi bi thương của mình, khóc cho đến khi kiệt sức mới dần dần dừng lại nức nở trong lòng Thẩm Khang Kỳ.

Thẩm Khang Kỳ muốn khuyên cô trước tiên ăn chút mỳ đã nên đã động người một chút Đồng Nhất Niệm sợ hãi lại dính chặt vào anh hơn sợ hãi mất đi hơi ấm duy nhất này.

Thẩm Khang Kỳ không biết làm gì nữa chỉ đành cứ ôm cô dịu dàng an ủi: "Đừng sợ, anh không đi đâu cả, anh mãi mãi ở bên em, mãi mãi là

Khang Kỳ của em."

Cô nước nở không nói lên lời, chỉ lắc đầu.

"Lắc đầu cái gì? Lẽ nào em vẫn ngoan cố muốn tiếp tục với tên họ Lục kia sao?" Anh nhẹ nhàng nhéo mặt cô xem như trừng phạt sự bướng bỉnh của cô.

"Không phải... Nhưng mà em đã không còn là Niệm Niệm trước đây nữa rồi..." Đúng thế, trái tim của anh vẫn hoàn chỉnh như lúc đầu nhưng trái tim của cô đã vỡ thành bốn năm mảnh rồi hơn nữa mỗi một mảnh vỡ lại toàn là một người đàn ông khác...

Thấm Khang Kỳ bất lực than: "Em ấy à, đầu óc thế nào vậy? Không biết phải nói em thế nào nữa! Dù cho em có biến thành thế nào đi nữa thì vẫn là Niệm Niệm đẹp đẽ nhất trong lòng anh! Đầu em bây giờ cần phải nghĩ đến vấn đề trọng điểm đó là hôn nhân của em và Lục Hướng Bắc, còn về trong trái tim em còn có ai anh không để ý hãy để những ngày tháng sau này chứng minh anh sẽ xóa bỏ tên họ Lục ra khỏi trái tim em làm cho trái tim em ngoài anh ra sẽ không còn ai khác nữa.

Hết chương 81

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chúng Ta Ly Hôn Đi

Việc ly hôn không phải cô chưa từng nghĩ đến. Thậm chí từng đề cập với Lục Hương Bắc rồi. Nhưng thái độ của Lục Hương Bắc kiên quyết như vậy có thể ly hôn sao?

Cô dần dần rời khỏi vòng ôm của Thẩm Khang Kỳ, tự mình lau nước mắt đến lúc phải đối mặt với thực tế rồi, cô từ từ bình tĩnh lại lắc đầu: "Anh ta sẽ không đồng ý ly hôn đâu. Ba em cũng sẽ không đồng ý đâu."

"Nếu không đồng ý thì em định cả đời bị chôn vùi à? Rốt cuộc là em sống vì ai? Em bây giờ có tự hỏi bản thân mình là bản thân có muốn ly hôn không? Nếu như muốn mà bọn họ không đồng ý thì đưa đơn lên tòa để tòa án quyết định!"

Cô nhú mào cười khổ. Tòa án quyết định sao? Với các mối quan hệ của Lục Hương Bắc và ba cô, liệu cô có lấy được phán quyết của tòa không? Đây cũng chính là lý do làm cô do dự lúc này.

Thẩm Khang Kỳ nhận ra được sự lo lắng của cô, an ủi: "Không cần lo lắng, nếu như em đưa ra tòa thật anh sẽ bảo ba anh ra mặt, không có chuyện gì là không thể cả!"

Nói xong, di động của Thẩm Khang Kỳ vang lên. Anh vừa xoa vai cô an ủi vừa xoay người ra ban công nhận điện thoại.

Đồng Nhất Niệm nhìn Thẩm Khang Kỳ đứng ở ban công rõ ràng rất quen thuộc, quen thuộc như người thân vậy. Có thể vì quá thân thuộc nên

trong lòng cô không hề nổi lên một gợn sóng nào, hoàn toàn không có cảm giác nghẹt thở như khi đối mặt với Lục Hương Bắc.

Đó là loại cảm giác gì? Chỉ cần nhìn thấy bóng dáng anh là tim sẽ đập nhanh, chỉ cần nghe thấy tiếng anh là mặt sẽ nóng lên, chỉ cần nghe thấy tiếng bước chân của anh là những dục vọng của cô lại kêu gào.

Mà những cảm giác này lại không xuất hiện khi đối diện với Thẩm Khang Kỳ.

Nói về tướng mạo thì Thẩm Khang Kỳ có thể coi là xuất sắc hơn nữa còn thuộc loại rất có khí chất đàn ông. Da ngăm ngăm, hội tụ đầy đủ khí chất một quân nhân nhưng cô lại không thể quên được sự kinh ngạc đẹp đẽ lần đầu tiên gặp được Lục Hương Bắc, đó thật sự là muốn nghẹt thở. Không biết có phải vì nhìn thấy Thẩm Khang Kỳ từ nhỏ rồi nên sinh ra một sự thờ ơ về cái đẹp không nữa. Tóm lại, khi đối diện với Thẩm Khang Kỳ sẽ không có cái gọi là "sự rung động khó cưỡng".

Bỗng nhiên cô như hiểu ra cô gả cho Lục Hương Bắc cũng có thể là vì khi lần đầu cô gặp đã gieo ra một hạt giống làm lý do rồi. Sự ưu nhã tuấn tú đó lại thêm cách nói chuyện lưu loát vào lần đầu tiên gặp mặt tại đầm sen đã làm cô động lòng. Chỉ là sự chậm chạp của cô đã làm cho bản thân không nhận ra mà thôi nếu không sao khi Lục Hương Bắc cầu hôn cô lại bị một bát mỳ vắn thắn làm cảm động được chứ?

Thẩm Khang Kỳ hai ba câu nói chuyện điện thoại xong liền có chút vội vàng: "Niệm Niệm, trong bộ đội gọi điện đến có nhiệm vụ khẩn cấp nên nghỉ phép phải kết thúc trước thời hạn, anh phải trở về ngay!"

Đồng Nhất Niệm sau khi khóc xong đã tỉnh ra từ trong nỗi bi thương, hít hít mũi, lau nước mắt lần cuối cùng liền đứng dậy: "Vậy thì anh mau đi đi, đừng làm nhờ việc!"

"Ừ, vậy thì em cứ ở đây đi, đây là chìa khóa nhà Kiệt Tây, em cầm lấy" Thẩm Khang Kỳ đi ra cửa không yên tâm xoay người lại ôm lấy Đồng Nhất Niệm: "Niệm Niệm phải giữ gìn sức khỏe. Dù cho có xảy ra chuyện gì cũng không được ngược đãi bản thân. Có thể gọi điện cho anh, có thể tìm Kiệt Tây, không được làm đà điều lần tránh! Gặp phải khó khăn thì tìm ba mẹ anh, bọn họ đều rất thương em!"

Cái ôm này làm Đồng Nhất Niệm nhận ra sự khác biệt rõ ràng giữa Thẩm Khang Kỳ và Lục Hương Bắc. Đây là cái ôm cô nhận từ Thẩm Khang Kỳ khi cô hoàn toàn tỉnh táo trong ngày hôm nay, thật ra nó rất ấm áp giống như người nhà vậy nhưng hoàn toàn không có cái cảm giác như khi Lục Hương Bắc ôm cô. Cái ôm của Lục Hương Bắc dành cho cô là sự mãnh liệt mang theo ngọn lửa chỉ cần trong vòng tay anh cô sẽ bị hơi thở của anh nhấn chìm, sự thiêu đốt đó làm trái tim cô loạn nhịp, làm hơi thở của cô trở nên bấn loạn, làn da của cô, mỗi tế bào trong người cô sẽ khát khao anh như một mảnh đất khô cằn khát nước vậy...

Đây chính là sự khác biệt giữa bạn bè và người yêu

Vì vậy cô không thể cho Thẩm Khang Kỳ hi vọng vào lúc này, ít nhất là khi cô vẫn chưa rời xa Lục Hương Bắc.

Sau khi khóc, cô có thể cười một cách hiền từ: " Em biết em sẽ suy nghĩ kỹ việc của em và Lục Hương Bắc, Khang Kỳ..." Những lời còn lại cô không biết nói thế nào, đối mặt với sự đôi mắt ấm áp mà chân thành của Thẩm Khang Kỳ cô lại do dự.

Thẩm Khang Kỳ xoa mái tóc ngắn của cô cười: "Niệm nha đầu, anh biết, không cần chịu trách nhiệm gì cả em chỉ cần tiến lên phía trước khi nào cần anh thì hãy ngoảnh đầu lại anh sẽ luôn ở đó."

Anh càng như vậy thì trong lòng cô càng khó chịu, cúi thấp đầu nói nhỏ: "Khang Kỳ, anh không cần cứ ở chỗ cũ đợi em đâu, anh cũng nên tiến

về phía trước, em không thể hứa hẹn gì với anh được."

Thẩm Khang Kỳ nhìn cô, nhưng cô không chịu ngẩng đầu nên cuối cùng đành cười bất lực: "Nha đầu, anh sẽ luôn ở chỗ cũ, anh là người thân của em mà!"

Không muốn ép buộc cô nên chỉ có thể nói như vậy...

Nếu như lần này cô quyết tâm rời xa Lục Hương Bắc thì anh sẽ không để cô đi nữa.

Cuối cùng xoa vai cô: "Lúc này em cần yên tĩnh vì thế anh không gọi Kiệt Tây về nhưng cũng không được suy nghĩ nhiều, trước tiên phải nghỉ ngơi cho tốt đã, được chứ?"

"Được, anh giữ gìn sức khỏe!" Đồng Nhất Niệm gật đầu.

Thẩm Khang Kỳ không thể ở lại thêm, dù cho không muốn ra đi như thế này nhưng vẫn phải đi.

Đồng Nhất Niệm nhốt mình trong nhà Kiệt Tây, tắt di động, ngắt mọi liên hệ với thế giới bên ngoài để suy xét mối quan hệ của mình với Lục Hương Bắc, cuối cùng đã quyết định mở máy tính của Kiệt Tây đánh một bản Đơn xin ly hôn.

Cho dù có bao nhiêu đau đớn thì cũng vẫn phải sống tiếp.

Mà chuyện cô giỏi nhất chính là chôn chặt mọi nỗi đau. Dùng bộ mặt giả với nụ cười lạnh lùng kiên cường sống tiếp.

Sau mấy ngày hỗn loạn cô cuối cùng đã ra khỏi chung cư của Kiệt Tây bên ngoài là ánh nắng chói chang. Cô rất thích không khí mới mẻ dưới ánh nắng.

Vừa mở di động ra là một trận rung không ngừng. Thời gian có vài ngày nhưng có vô số cuộc gọi và tin nhắn.

Có của Giai Mỹ và Minh Khả, còn có của Di Đóa thậm chí còn có của ba cô nữa. Đương nhiên gọi nhiều nhất là Lục Hương Bắc. Chỉ riêng mình anh đã có hơn trăm cuộc gọi và tin nhắn:

Niệm Niệm, em đang ở đâu?

Niệm Niệm, anh sai rồi, nhìn thấy thì trả lời điện thoại đi.

Niệm Niệm, cả nhà đều rất lo lắng cho em, em rốt cuộc là đang ở đâu?

Niệm Niệm, sau khi mở máy phải ngay lập tức gọi cho anh.

Niệm Niệm đừng dọa anh, có gì thì chúng ta nói chuyện, em muốn thế nào cũng được, đừng chơi trò mất tích thế...

Những tin nhắn như vậy rất nhiều rất nhiều, cô chọn mấy tin đọc liền làm theo lời anh nói, gọi điện lại.

Chương vừa reo thì bên kia đã nhận ngay, bên đó truyền lại giọng nói gấp gáp: "Niệm Niệm! Niệm Niệm, là em sao?"

Cô suy nghĩ một chút trả lời: "Đúng, là tôi."

Anh dường như thở phào một tiếng: "Niệm Niệm, mấy ngày nay em đã đi đâu vậy?"

Đã đi đâu cũng không cần báo cáo với anh ta, cô chỉ khẩn trương hỏi anh: "Anh đang ở đâu?"

"Anh ở công ty. Em ở đâu, anh lập tức đi đón em!" Giọng nói anh nói chuyện hôm nay không giống sự lạnh lùng hàng ngày của anh, mỗi câu mỗi chữ đều thể hiện sự tận tâm và lo lắng.

Cô ngược lại rất trấn tĩnh: "Không cần đâu, tôi sẽ tự đến công ty tìm anh, ở công ty đợi tôi là được!"

"Được!" Đồng Nhất Niệm rất cương quyết bắt xe đi đến Đồng thị.

Cửa văn phòng Lục Hương Bắc đã mở trước, Đồng Nhất Niệm không cần thông báo trực tiếp đi vào.

Anh đã bỏ qua mọi công việc để đợi cô. Nhìn thấy cô vào sự vui vẻ lạ thường xuất hiện chào đón cô tiện thể đóng cửa lại sau đó kéo cô vào lòng cọ xát bên mặt vào tóc cô thỉnh thoảng còn hôn lên tóc cô, khoe miệng vang lên: "Cuối cùng đã trở về rồi, thật dọa chết anh, cô bé ngốc à!"

Điều này khôn giống với dự liệu của cô. Cô tưởng rằng sau khi cô nói ra những lời làm tổn thương Lục Hương Bắc anh ta chắc sẽ rất tức giận nhưng bây giờ anh lại như là chưa có chuyện gì xảy ra vậy...

Vòng ôm của anh và còn cả hơi thở thuộc về anh. Hơi thở của Lục Hương Bắc lẫn với mùi thuốc lá thảo dược nồng đậm làm cô nhớ đến sự giải thích của mình về Thẩm Khang Kỳ và sự khác nhau của cái ôm giữa hai người họ. Đúng vậy chính là mùi hương này làm cho cô đau nhói, làm cho trái tim và linh hồn cô không nghe lời.

Nhưng hôm nay cô đến không phải là để quay lại vòng ôm của mùi hương này, cô không thể đắm chìm hơn nữa.

Nhẹ nhàng đẩy ra, lôi bản thân mình ra khỏi vòng ôm đầy mê hoặc chí mạng đó, vẻ mặt lạnh lùng: "Lục Hương Bắc, tôi có chuyện muốn nói với anh."

Anh cười, tiến lên giữ chặt cô: "Thật trùng hợp, anh cũng có chuyện muốn nói với em!"

Chuyện cô muốn nói với anh bỗng nhiên không thấy hứng thú nữa, anh nhất định không phải là nói muốn ly hôn đấy chứ? Còn cô bây giờ chỉ có hứng thú với chuyện này thôi!

Cô kéo cánh tay anh đang vòng qua eo mình ra, lấy đơn ly hôn từ trong túi xách ra đưa đến trước mặt anh: "Lục Hương Bắc, chúng ta ly hôn đi."

Anh cười nhẹ, sau đó nhận lấy đơn từ tay cô, không buồn nhìn ném sang một bên, vẫn là thái độ đó: "Anh sẽ không đồng ý."

Đồng Nhất Niệm có một cảm giác vô lực mạnh mẽ, chỉ cảm thấy chỉ cần nói thêm một câu cũng sẽ rất mệt mỏi nên giống như khi bàn chuyện làm ăn nói từng điều khoản cho anh nghe: "Lục Hương Bắc tôi biết hai năm nay anh đã không ngừng nỗ lực vì Đồng thị, đã bỏ ra rất nhiều công sức mà Đồng thị trong tay anh cũng ngày càng phát triển mạnh mẽ vì thế tôi sẽ không để anh thiệt thòi, tôi có 15% cổ phần của Đồng thị, tất cả đều cho anh, anh vẫn sẽ là chủ tịch của Đồng thị."

Anh lấy cô vì điều gì? Nhà họ Đồng của cô ngoài tiền ra thì không có gì cả vì thế cô chỉ có thể nghĩ ra mục đích anh lấy cô chính là vì sản nghiệp nhà họ Đồng thôi.

Hết chương 82

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đây Chính Là Lục Hương Bắc

Vậy nếu bây giờ cô muốn đánh đổi tất cả để lấy lại tự do cho bản thân, anh liệu có đồng ý không?

"Còn cả căn hộ chúng ta kết hôn nữa cũng sẽ cho anh, Maybach của anh vẫn là của anh, những gì tôi có thể cho anh chỉ có bấy nhiêu thôi, anh xem còn muốn gì nữa không?" Cô nhạt thờ đơ lên đưa lần nữa cho anh.

Sau khi anh nhận lấy liền xem một lượt từ đầu đến cuối, sau đó khước miệng giương lên một nụ cười quen thuộc có vài phần lưu manh: "Anh vẫn cần thứ đó."

"Thứ gì?" Nghe giọng nói anh có vẻ thoải mái thì cô cũng nhẹ nhàng hơn. Chỉ cần anh đồng ý thì muốn thứ gì cũng được!

"Vẫn cần em!" Anh nhìn cô cười đầy ắp tự tin mà ung dung tự tại.

Cô nghe xong liền tức giận. Tên xấu xa này lúc nào cũng là cái vẻ như ăn chắc được cô vậy!

"Lục Hương Bắc, những gì tôi nói với anh là rất nghiêm túc. Tốt nhất anh hãy suy nghĩ cho cẩn thận. Nếu như anh không đồng ý ly hôn thì chúng ta cùng đưa nhau ra tòa đi! Tôi sẽ kiện ra tòa. Đến lúc đó thì đến 15% cổ phần anh cũng không lấy được đâu!"

Anh như là nghe được một câu chuyện cười liền cười lớn: "Kiện? Kiện ly hôn với lý do gì đây?"

Cô cứng họng, lý do ly hôn gì đây? Anh nuôi tình nhân có tính không? Nhưng cô lại không có chứng cứ với lại muốn lấy được chứng cứ cũng không phải là việc dễ dàng. Lục Hường bắc giáo hoạt như vậy sẽ không để cô tìm được chứng cứ thuyết phục đâu...

"Tình cảm tan vỡ chắc là có thể nhỉ?" Ly hôn do tình cảm tan vỡ, sự thua kém duy nhất là về việc phân chia tài sản cô sẽ không chiếm được lợi thế nhưng cô vốn định cho anh hết tài sản vì thế cũng không để tâm.

"Cô gái ngốc! Anh cười rồi ném đơn ly hôn vào máy hủy giấy rồi sau đó ấn nút. Tờ đơn liên kết sự đau lòng và nước mắt của cô đã biến thành từng mẩu vụn, anh kéo cô đến trước mặt đưa tay ra vuốt tóc cô, mái tóc màu hạt dẻ, anh vuốt rất dịu dàng: "Em gái à, ai sẽ tin chúng ta tình cảm tan vỡ chứ? Cả thế giới đều biết anh yêu em."

Tên lưu manh này!

Trước giờ đều diễn một vở kịch phu thê ân ái kính trọng nhau một cách thoả mái trước mặt người ngoài, nhưng đó chỉ là diễn kịch thôi mà!

Cô tức giận gạt tay anh ra, thật muốn tát cho anh một cái!

Lúc này di động của anh lại vang lên, anh một tay giữ chặt eo cô, một tay nhận điện thoại, lại nhỏ giọng nói với cô đang phản kháng: "Đừng ồn nữa, là ba đấy. A lô, ba ạ, dạ, Niệm Niệm trở về rồi... Ở nhà bạn học mấy ngày... Ba, là do con không tốt, làm cô ấy tức giận, ba đừng trách cô ấy..."

Cô nghe xong. Lửa giận bốc lên đầu, cái đồ giả từ bi mèo khóc chuột! Không có chỗ trút giận cô liền thúc khuỷu tay vào bụng anh.

"Ái ui!" Anh kêu ra thành tiếng...

Tên xấu xa này!

Đồng Nhất Niệm tức giận nhìn chăm chăm anh còn anh lại nhìn cô cười một cách kỳ dị, tiếp tục nói chuyện điện thoại: "Không sao, không sao đâu ba, là Niệm Niệm trừng phạt con... Thật sự không sao rồi, dạ được, chúng con sẽ qua đó ngay."

Sự việc hoàn toàn không giống như cô đã dự liệu.

Giả thiết của cô là, cô đưa ra đơn xin ly hôn Lục Hương Bắc có khả năng đồng ý hoặc không đồng ý. Nếu như đồng ý thì mọi chuyện thật dễ giải quyết, nếu như anh ta không đồng ý thì cô sẽ đi bước tiếp theo là kiện lên tòa. Lục Hương Bắc, đối với chuyện khởi kiện lên tòa cũng sẽ có hai phản ứng. Cô thậm chí còn nghĩ kỹ việc anh sẽ phản ứng thế nào và đối sách để giải quyết nữa.

Chỉ là tất cả những gì cô dự tính đều quá nghiêm túc rồi chứ không ngờ lại xuất hiện bộ mặt cười lập dị như lúc này, thật giống như đang diễn một vở hài kịch vậy. Mọi sự tức giận của cô khi gặp phải Lục Hương Bắc giống như là va phải bông vậy mềm mại vô lực, bị anh ta hút hết, hình tượng hoàn toàn mất khống chế...

Tại sao cô lại quên mất Tên Lục Hương Bắc này là một tên lưu manh chứ!?

Đợi anh gọi điện xong, cô rất tức giận nói ra mấy câu càng tuyệt tình hơn: "Lục Hương Bắc, tôi xin anh ra dáng một người đàn ông đi được không?"

Lông mày Lục Hương Bắc động đậy, ám muội: "Ồ, vợ à, em cảm thấy biểu hiện của anh trước nay chưa giống đàn ông sao? Vậy tối nay thử lại được không..."

Cô suýt nữa bị sặc nước bọt của mình...

Không thể lấy nhận thức thông thường ra dùng với một tên lưu manh được!

Cô nghiêng rằng: "Lục Hướng Bắc, tôi đã nói ra những câu như vậy rồi sao anh vẫn còn không biết xấu hổ vậy? Trong mắt tôi, anh là một tên công tử được bao nuôi thôi! Trong lòng tôi, tôi xem thường anh, anh không thể có chút chí khí làm người cứng rắn một chút sao?"

Xin phật tổ hãy tha thứ cho cô, cô không thật sự nghĩ như vậy. Những lời này cũng không phải thật lòng cô. Cô chỉ là muốn làm cho không khí nói chuyện ly hôn này nghiêm túc hơn thôi, hy vọng Lục Hướng Bắc có thể thu lại bộ mặt cười kỳ dị của anh nếu không ý chí chiến đấu của cô sắp bị tên Lục Hướng Bắc lưu manh này ăn mòn dần mất rồi!

Tiếp theo, bộ mặt của Lục Hướng Bắc chắc phải xì xuống rồi chứ?

Nhưng trong khi cô đang sửng sốt thì nụ cười của anh càng lớn hơn, cái tay giữ eo cô không hề lỏng hơn, một tay khác tóm lấy tay cô đặt vào một nơi nào đó, giọng nói xấu xa vang lên bên tai cô: "Vợ à, anh cứng hay không cứng em phải là người rõ nhất chứ..."

Đây chính là Lục Hướng Bắc...

Tên lưu manh xấu xa! Trong hoàn cảnh này mà cũng cứng được?!

Cô như chạm vào lửa rút tay mình về, cô muốn rời đi! Cô muốn phát tiết! Tại sao tất cả đều không giống như cô đã nghĩ?!

Cô đau lòng đến tuyệt vọng!

Cô tức giận đẩy ập lồng ngực!

Cô hận không thể ăn thịt anh, lột da anh!

Cô thật sự muốn nghiêm túc nói chuyện ly hôn!

Tại sao khi đến chỗ anh, không khí lại trở lên quái dị như vậy!?

Không được, cô không thể bị đạn hỏa mù của đối phương làm cho mờ mắt được! Cô càng không thể tha thứ cho việc Lục Hương Bắc phản bội hôn nhân, lại càng không thể tha thứ việc trong lòng anh còn người phụ nữ khác, không thể để nụ cười giấu dao bên trong kia đánh lạc hướng né tránh vấn đề ly hôn!

Cô cố gắng lôi nổi đau đốn cắt da cắt thịt kia ra để cùng anh nghiêm túc nói chuyện một lần nữa nhưng lại bị anh ôm vào lòng còn sờ nắn: "Mấy ngày không gặp đã nhẹ đi nhiều rồi phải bồi bổ thêm, để anh xem xem ngực có bị nhỏ lại không..."

"Lục Hương Bắc, anh mau thả tôi xuống! Tên lưu manh nhà anh!" Cảm giác dùng toàn bộ sức lực đánh vào bịch bông thật khó chịu! Mỗi lần đều như vậy! Cô tức đến không muốn sống nữa còn anh lại xem như không có việc gì vậy...

Lục Hương Bắc ôm cô đi về phía cửa: "Đừng làm loạn nữa, em muốn toàn công ty nghe thấy sao? Hôm nay là lễ tốt nghiệp của Nhất Lăng, ba và mẹ nhỏ đã đến trường đợi chúng ta ở đó rồi, chúng ta phải xuất phát thôi."

"Muốn đi thì anh đi đi, tôi không đi!" Lễ tốt nghiệp của Nhất Lăng thì có liên quan gì đến cô chứ?

"Vì thế nên anh mới phải ôm em đi đây!" - Anh nói như đó là điều rất tự nhiên vậy...

"Anh..."

Cô mới nói một chữ Lục Hương Bắc đã mở cửa ra, anh ôm cô xuất hiện trước mặt mọi người, mắt của mọi người đều giương lên sau đó lập tức quay đi, coi như không thấy gì, không thấy gì...

"Thả tôi ra!" Cô hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Lục Hường Bắc lúc này mới đưa ra một nụ cười đắc thắng vẫn ôm vai cô, dịu dàng dăng đầy trong mắt chỉ có thể dùng một từ trong tiểu thuyết ngôn tình để hình dung là " sủng".

"Đi thôi vợ." Anh dìu cô, giọng chắc nịch là cam kết với cô, đi vào thang máy.

"Bây giờ có thể buông tôi ra được chưa?" Cô nén nhịn sự tức giận, rất muốn phát tiết ra, giằng co qua lại ở hõm cánh tay.

Anh không còn biểu hiện ôn hòa nữa: "Đừng làm loạn nữa, trong thang máy có camera giám sát, em muốn tất cả nhân viên bảo vệ nhìn thấy chúng ta cãi nhau trong thang máy sao?"

Đồng Nhất Niệm không nói được gì, cuối cùng chỉ trừng mắt với anh, một chân đá qua: "Nhìn thấy thì đã làm sao? Tôi chịu đủ rồi! Ai muốn diễn phu thê ân ái với anh chứ?"

Trong mắt Lục Hường Bắc có một tia không mang theo cái gì tốt đẹp. Chỉ nghe anh lên tiếng: "Nếu như không để ý việc họ nhìn thấy thì hay là làm việc khác đi..."

"Anh có ý gì?" Đồng Nhất Niệm theo bản năng lùi lại một bước, hai tay ôm trước ngực.

Anh mạnh mẽ bước đến một bước, ép cô vào góc thang máy, hai bên là tường, một bên là anh, không thể nào thoát ra được...

"Anh tránh ra..." Chữ tôi còn chưa kịp nói ra, lưỡi anh đã chen vào, bắt chặt cánh tay cô, bao vây lấy cơ thể cô.

Trong bộ phận an ninh của công ty, tất cả các bảo vệ đang trực ban đều bị dọa rơi cả cằm, liên tục gọi nhau: "Này, này, mau đến xem đây là cái gì, 18+ đó!"

Một đám bảo vệ vây lấy màn hình, con người đều như muốn rơi ra: "Đây là camera giám sát thang máy tổng giám đốc mà?"

"Là phó tổng và Đồng tiểu thư..."

"Mạnh mẽ, bốc lửa..."

"Hứ, phó tổng và Đồng tiểu thư vốn là đôi vợ chồng ân ái mà. Nổi tiếng lắm đó!"

"Này, này, mọi người còn xem nữa, có phải không cần tiền thưởng nữa rồi không?"

Đồng Nhất Niệm nhìn chăm chăm chiếc đèn màu hồng ở góc thang máy, tuyệt vọng rồi, tên lưu manh này, anh còn muốn làm việc ở công ty nữa không đây

Hành trình trong thang máy kết thúc, một tiếng "tinh" cửa liền mở ra, Lục Hướng Bắc cũng buông tha cho cô, còn nói bên tai cô một câu: "Còn may, ngực không nhỏ đi..."

Mặt cô hơi đỏ lên, có chút thở dài, đó là bị anh chọc tức, nhất định là...

Anh hài lòng cười, dắt tay cô ra khỏi thang máy, thời tiết bên ngoài trong xanh, ánh mặt trời rạng rỡ: "Bà xã, vết thương của em nên khâu lại rồi, anh đưa em đi bệnh viện."

Đi sau lưng anh, cô bỗng nhiên phát hiện sau đầu anh có miếng băng gạc, anh cũng bị thương rồi sao?

Hết chương 83

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tôi Không Nhìn Thấy Vết Thương Của Anh

Tên phản đồ Di Đóa này lại trả Maybach cho anh.

Trên xe, cô thuận miệng hỏi một câu: "Có chuyện gì với đầu anh vậy?"

Anh vừa khởi động xe vừa mỉm cười, trong mắt vẫn là vẻ mà mãi mãi cô cũng không thể nhìn ra: "Ồ? Em cuối cùng đã nhìn thấy vết thương của anh rồi sao?"

Hứ, anh nói như là một oán phụ vậy...

Cô nói: "Lục Hương Bắc, tôi không nhìn thấy vết thương của anh là bởi vì tôi không ở trong tim anh, cũng giống như anh không ở trong tim tôi vậy..."

Vì thế nên anh cũng không thể nhìn thấy vết thương của cô, vết thương nằm sâu thẳm trong tim cô.

Anh càng không thể hiểu nổi vì sao cô muốn ly hôn, không hiểu cô muốn điều gì trong hôn nhân...

Không phải cứ mỗi lần xảy ra mâu thuẫn thì anh cứ lừa dối qua loa như vậy là có thể cho qua mọi chuyện sao, những vết thương thành sẹo đã kết lại trong lòng từng lớp từng lớp một, anh không thể lừa lại được nữa, lẽ nào nhất định cứ phải đợi cho vết thương của cô trở nên thật nghiêm trọng thì mới chịu buông tay sao?

Anh không nói gì, chỉ mở nhạc trong xe, vẫn là bài hát đó, âm thanh thâm tình của Đào Khiết vang lên: I love you, không thể không yêu em. Baby, hãy nói em cũng yêu anh...

Cô nghe rồi trong lòng lại trào lên như một dòng sông, lạnh lẽo, buồn bã, không hề vội vã, không một chút ấm áp.

Cô thở dài, đưa tay ra tắt đi.

"Lục Hương Bắc, tôi thật sự không hiểu nổi, sao anh nhất quyết không chịu ly hôn? Anh hài lòng với cuộc sống hiện nay lắm sao? Lẽ nào anh không muốn tìm một người anh thật sự yêu sống cùng nhau cả đời sao?" Cô hỏi một cách bất lực.

Anh vẫn không nói chuyện, chuyên tâm lái xe.

Cái kiểu nước sông không phạm nước giếng này của anh làm cô thật chán nản, bỗng nhiên khóc thành tiếng: "Lục Hương Bắc anh buông tha cho tôi đi được không? Anh muốn thế nào thì mới chịu tha cho tôi đây?"

Trong mắt anh hiện lên một nỗi buồn thương và tiếc nuối, dừng xe ôm cô vào lòng, xoa mái tóc cô an ủi: "Niệm Niệm, em có biết không, đây là lần đầu tiên em khóc trước mặt anh đấy?"

Câu nói này làm cho nước mắt cô muốn ngừng rơi, ngẩng đầu lên, vệt nước mắt vẫn còn lưu lại: "Anh nói vậy là có ý gì?"

Ngón tay ấm áp của anh nhẹ nhàng lau lau mặt cô: "Niệm Niệm, anh muốn nói là anh hy vọng em về sau có thể giống như bây giờ ở trước mặt anh muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười. Anh là chồng em và anh chưa bao giờ hối hận việc anh là chồng em cả, chồng mới là người thân cận nhất với em chứ không phải là người khác."

Những lời nói này càng làm Đồng Nhất Niệm thấy buồn cười, trở thành chồng của cô làm gì có người đàn ông nào hối hận chứ, cả một gia nghiệp lớn như vậy chờ anh kế thừa cơ mà!

Cô cười khở nhìn vào ánh mắt xa xôi của anh: "Lục Hương Bắc hãy trả lời tôi, tôi hy vọng anh sẽ thành thực trả lời, lần này không cần lừa tôi nữa được không?"

Anh có chút do dự: "Vấn đề gì?"

Nhìn thái độ anh như vậy làm trái tim cô lại lạnh đi. Đúng thật là vẫn còn gì đó giữ lại không phải sao? Có những vấn đề không dám trả lời

"Nếu không dám trả lời thì thôi bỏ đi..." Cô rời khỏi vòng ôm của anh, trong lòng lạnh thấu, phong cách làm việc của tên Lục Hương Bắc này cô khá rõ, việc anh không muốn làm thì dù cô có ép thế nào cũng vô dụng, muốn ly hôn sao, phải xem anh nghĩ thế nào đã...

Thái độ của cô lạnh lùng hơn thì Lục Hương Bắc lại thỏa hiệp hơn: "Được, anh đồng ý, em cứ hỏi đi."

Cô nghĩ lại bắt đầu thăm dò trong đôi mắt anh: "Lục Hương Bắc nếu như tôi không phải là con gái của Đồng Tri Hành thì anh có tiếp cận tôi không, có muốn cầu hôn tôi không?"

Trong mắt anh có chút kinh ngạc, sau đó dần thay đổi quan niệm: "Giả thiết này không thành lập, nếu như em không phải là con gái của ba thì sao anh có thể gặp được em, sao có thể cầu hôn em? Niệm Niệm, đây chính là duyên phận!"

Nếu như lúc đầu khi anh và cô gặp nhau anh nói Niệm Niệm, quen biết em chính là duyên phận trời ban cho chúng ta thì cô nhất định sẽ tin. Hơn nữa còn cảm thấy hết sức lãng mạn nữa nhưng đáng tiếc là bây giờ nói

ra thì chỉ có cảm giác là đang vá những lỗ thủng trong cuộc hôn nhân của bọn họ vậy.

Hơn nữa, trong câu nói này của anh có hàm chứa một ý gì đó làm cô không hiểu được nên đáp án đương nhiên là phủ định.

Tâm lý và hành động này của anh là rất bình thường, trong xã hội bây giờ một mình cố gắng phấn đấu là rất khó, những cô gái trẻ thà ngồi trong xe BMW khóc cũng không muốn ngồi cười sau xe đạp. Phụ nữ còn thế thì đàn ông cũng có gì khác chứ? Lấy được Đồng Nhất Niệm có thể rút ngắn được 20 năm phấn đấu, chẳng khác gì một bước lên mây. Với biểu hiện bây giờ của Lục Hướng Bắc và sự hài lòng của ba với anh thì chỉ sợ chiếc ghế chủ tịch sau này sẽ là của anh rồi. Cũng khó trách anh không muốn ly hôn, 15 % cổ phần của cô so với việc lãnh đạo cả Đồng Thị thì chỉ có ngốc với chọn cái thứ nhất.

Cô cảm thấy rất mệt, cô cần suy nghĩ thật kỹ càng.

Dựa lưng vào ghế, cô mệt mỏi nhắm mắt: "Bỏ đi, đi thôi."

Không hy vọng lấy từ miệng anh được đáp án thỏa mãn gì, rất nhiều việc chỉ có thể tự mình cố gắng thôi.

Môi bỗng nóng lên, cô hơi run rẩy nhưng không mở mắt, cô biết là anh hôn cô nhưng đến sức lực để mở mắt ra nhìn anh cô cũng không có.

Anh dịu dàng nói bên tai cô: "Niệm Niệm, anh rất hài lòng với cuộc sống bây giờ của chúng ta không cần phải đi tìm một người nào khác để chung sống cả đời nữa, anh sẽ cố gắng làm một người chồng tốt, hãy cho anh một cơ hội nữa đi."

Cô vẫn nhắm mắt giống như đã ngủ rất say, lời anh nói cô không thể phân biệt được thật giả nữa thì sao có thể tin tưởng lời thề của anh đây?

Anh nhìn thấy cô như vậy lại nói thêm: "Cái túi xách kia của Oanh Oanh là cô ấy tự mình nhìn thấy trên tạp chí rồi nhờ anh mang từ châu Âu về chứ không phải là quà anh tặng cô ấy."

Cô bỗng nhiên mở mắt: "Cái đó là cô ấy đưa tiền cho anh sao?"

Anh không biết nói gì.

Cô hừm một tiếng, đặt tay lên cửa xe: "Rốt cuộc có đi không đây? Nếu không đi thì tôi về nhà ngủ đây!"

Lục Hương Bắc lúc này mới khởi động xe đi tiếp, sau đó còn nói thêm một câu: "Anh và Oanh Oanh không giống như em tưởng tượng đâu. Bọn anh chỉ là quan hệ hợp tác thôi."

Hợp tác sao? Hợp tác trên giường cũng gọi là hợp tác vậy! Đồng thị có cần phải hợp tác với vũ nữ sao? Oanh Oanh và anh còn là quen biết từ trước nữa mà! Lẽ nào anh đã hợp tác với Oanh Oanh từ trước khi làm con rể của nhà họ Đồng sao?

Mấy lời này định lừa ai chứ!

Cô bây giờ đã mất đi nhiệt tình và sức lực để phán đoán xem lời Lục Hương Bắc nói là thật hay giả rồi, muốn biết gì thì đều hoàn toàn dựa vào bản thân thôi!

Cô không nói gì, lời giải thích của Lục Hương Bắc cũng không có ý nghĩa gì nữa, tiếp tục im lặng lái xe về phía bệnh viện.

Hết chương 84

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Em Vẫn Còn Có Anh

Trong bệnh viện, Đồng Nhất Niệm và Lục Hương Bắc đều bị bác sỹ mắng cho một trận, mắng Đồng Nhất Niệm đã qua bao nhiêu ngày như vậy mà mới đến bệnh viện thay thuốc, còn may là vết thương không bị nhiễm trùng nếu không đã phải khâu thêm rồi.

Lục Hương Bắc bên cạnh có thái độ rất tốt, đều nhận lấy hết những lời trách móc, liên tục nói: "Đúng vậy, đáng phê bình nhất là tôi, đã không chăm sóc cô ấy tử tế!"

Còn sợ Đồng Nhất Niệm khi khâu sẽ đau liền nắm chặt tay cô để nếu như cô thấy đau thì sẽ có chỗ để bám chịu đựng cho đỡ đau.

Nhìn thấy anh như vậy, bác sỹ lại cười thành tiếng, khi khâu cũng nhẹ tay hơn.

Chỗ đường chân tóc trên trán cuối cùng để lại một vết sẹo, Lục Hương Bắc nhìn mặt cô trong lòng xót xa: "Có hơi thiếu xinh đẹp một chút nhưng trong mắt anh thì vẫn không có gì thay đổi."

Nói rồi vuốt tóc mái của cô xuống để che đi vết sẹo.

Nữ ý tá bên cạnh nghe thấy mặt liền đỏ lên cười, bác sỹ ngoại khoa khâu vết thương cũng cười: "Ông chồng này cũng không tồi!"

Chỉ có mình Đồng Nhất Niệm là không cười, xoay mặt lại, không hề nể mặt Lục Hương Bắc, bỏ rơi những người đang cười hi hi trong phòng ra khỏi phòng khám.

Lục Hường Bắc nhìn bóng lưng cô cười: "Đang giận tôi nên cô ấy mới như thế đấy!" Sau đó ngồi xuống để bác sỹ xử lý vết thương sau đầu mình.

Bác sỹ tin nên tưởng thật tay vừa làm vừa cười: "Giữa vợ chồng với nhau, cãi qua cãi lại cũng là một sự ngọt ngào, cãi nhau đầu giường lại hòa nhau cuối giường thôi, cũng là gia tăng thêm chút thú vị cho cuộc sống thôi."

Lục Hường Bắc cười không nói gì, mà cau lại, có chút lo lắng...

Khi anh ra khỏi bệnh viện, Đồng Nhất Niệm đã ở trên xe chờ anh rồi. Sau khi anh lên xe nghĩ ra cái gì đó liền cười.

Nếu như là lúc trước Đồng Nhất Niệm nhìn thấy nụ cười này của anh thì nhất định sẽ hỏi anh cười cái gì, nhưng bây giờ cô đã không còn quan tâm nữa rồi

Nhưng tự anh lại nói ra, vẫn cười tươi rói: "Anh đang nghĩ sao em lại không lái xe đi?"

Cô mím môi, không thèm để ý đến anh.

Cô biết anh đang dỗ dành mình, sự việc đã đến mức này nếu muốn tiếp tục làm con rể của nhà họ Đồng thì sao có thể không dỗ cô, nịnh cô cơ chứ. Nhưng cô không muốn nói chuyện với anh, một là không muốn nói chuyện với anh, hai là không dám nói chuyện với anh. Cô không thể nói thẳng cái tên Lục Hường Bắc này được, cũng không chêu chọc được, chỉ cần mở miệng là đã định sẵn sự thất bại rồi. Vì thế nên cô thà không nói gì còn hơn.

Lục Hường Bắc không để ý sự hờ hững của cô, lái xe đến trường của Đồng Nhất Lăng.

Khi bọn họ đến nơi, lễ tốt nghiệp đã kết thúc rồi, Đồng Nhất Lãng đang chụp ảnh cùng bạn học và hai người lớn nhà họ Đồng. Nhìn thấy hai người bọn họ đến một trước một sau, Đồng Nhất Lãng liền vội chạy đến, quàng tay Lục Hương Bắc chu môi ra nũng nịu: "Anh rể, sao anh đến muộn vậy? Buổi lễ đã kết thúc rồi còn đâu!"

Đồng Nhất Lãng mặc bộ quần áo cử nhân nhìn trẻ trung và ngây thơ hơn thường ngày, lại thêm vẻ đẹp minh tinh của mẹ nhỏ làm cho hình ảnh chu miệng ra của cô thật làm cho người ta không khỏi yêu mến. Đồng Nhất Niệm lặng lẽ đi đến sau bọn họ, ngày càng cách xa hơn, càng cảm thấy mình và cái gia đình này có một bức ngăn không gia nhập được, cô không nên đến cái buổi lễ đáng ghét này...

Lục Hương Bắc đi được mấy bước phát hiện Đồng Nhất Niệm không theo kịp liền cười trả lời Nhất Lãng: "Vì phải đưa chị em đi bệnh viện nên đến muộn, nhưng còn may vẫn kịp đến chụp ảnh!"

Nói xong anh không động đậy chỉ đứng tại chỗ, cánh tay cũng thoát khỏi tay của Đồng Nhất Lãng đợi Đồng Nhất Niệm đến gần, sau đó liền ôm lấy cô cùng đi tiếp.

Đồng Nhất Lãng bị bỏ lại liền không vui, xoay người về phía ba mẹ nhõng nhẽo: "Ba, mẹ xem chị và anh rể bây giờ mới tới kìa!"

Đồng Tri Hành nhìn thấy Lục Hương Bắc thì luôn luôn vui vẻ, liền mượn lời Đồng Nhất Lãng hỏi: "Sao bây giờ mới tới?"

Chỉ là một câu hỏi thăm, không hề có chút trách móc nào

Lục Hương Bắc lại kể lại chuyện ở bệnh viện một lần nữa rồi xin lỗi ba.

Ba cô dĩ nhiên không nổi giận, đối mặt với Đồng Nhất Niệm: "Niệm Niệm con nói xem dù sao con cũng là con cả trong nhà sao lại không hiểu

chuyện như vậy chứ? Hơi có chút không vừa ý là lại bỏ nhà đi, để cho người khác coi gia giáo nhà chúng ta còn ra làm sao chứ. Còn may là Lục Hương Bắc không để ý nếu không thì đúng là mất mặt cả nhà rồi!"

Lục Hương Bắc lập tức như gà mẹ bảo vệ gà con, ôm lấy Đồng Nhất Niệm giải thích với ba: "Ba, đừng trách Niệm Niệm, là do lỗi của con, con làm cô ấy giận, con đã không chăm sóc cô ấy tử tế, muốn mắng thì cứ mắng con đi!"

Ba cô nghe rồi càng lắc đầu: "Niệm Niệm, cũng chỉ có Hương Bắc đây là chiều con thôi! Hương Bắc con đừng chiều nó quá, nó hư đấy!"

Đồng Nhất Niệm đối với màn diễn này đã không còn cảm giác gì nữa rồi, ngậy ra để ba cô và Lục Hương Bắc kể tung người hứng còn bản thân mình thì như đang xem một vở kịch vậy.

Hứ, chiều cô sao? Cô cảm thấy rất buồn cười, lẽ nào ba cô không biết những hành động của Lục Hương Bắc ở bên ngoài sao?

Lục Hương Bắc giống như làm ảo thuật biến ra một cái hộp đưa cho Đồng Nhất Lăng: "Nhất Lăng, đây là món quà chị em đã chọn rất lâu mới chọn được, mong là em sẽ thích."

Đồng Nhất Lăng nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một bộ trang sức kim cương, có dây chuyền, hoa tai, vòng tay. Sự lấp lánh của kim cương cũng không che giấu được đôi mắt sáng lên vì thích thú của cô ấy nhưng bề ngoài lại ra vẻ không có gì chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: "Anh rể, đây là do anh tặng hay chị em tặng vậy?"

Lục Hương Bắc cười: "Tất nhiên là do anh cùng chị em tặng rồi! Anh và chị em còn phải phân biệt rõ ràng sao?"

Đồng Nhất Lăng rõ ràng là không hài lòng với câu trả lời này, chu miệng ra, một lần nữa mở hộp trang sức ra, cuối cùng thì ánh sáng lấp lánh

của kim cương đã chiến thắng tất cả.

Rất nhanh sau đó bạn bè của cô cũng vây lại ra sức khen bộ trang sức, toàn là những lời diễm lệ, rồi trực tiếp hỏi là ai tặng.

Đồng Nhất Niệm tự nhiên tuyên bố: "Là anh rể tớ tặng!"

Bạn học của cô lại kêu lên một tiếng suýt xoa, trong đó còn có cô bé nói thì thầm bên tai Đồng Nhất Lãng, Đồng Nhất Lãng liền xấu hổ đỏ mặt nhìn về phía Lục Hương Bắc.

Trong lòng Đồng Nhất Niệm cười lạnh, những cô gái trẻ trung như hoa như ngọc giống Đồng Nhất Lãng nhất định là có vài người bạn thân thiết để tâm sự bí mật, nhìn cảnh tượng này xem ra Đồng Nhất Lãng khá thành thật với bạn bè của mình, nói hết tâm sự của mình với bạn học. Hơn nữa khi giới thiệu món quà này không hề nhắc đến người chị gái là cô đây mà chỉ nhắc đến anh rể thôi. Nhưng cũng đúng là do Lục Hương Bắc mua cô thậm chí còn không hề biết đến nó trước khi đến đây nên kệ con bé muốn nói gì thì cô bây giờ cũng không quan tâm nữa...

Ông Đồng rất hài lòng với khung cảnh trước mắt, cười híp cả mắt: "Nào nào đến đây cả nhà cùng nhau chụp một bức ảnh gia đình đi!"

Mẹ nhỏ và Đồng Nhất Lãng nghe thấy liền nhanh chóng đến cạnh hai bên ba cô, mỗi người một bên rất tự nhiên, còn Đồng Nhất Niệm vẫn đứng chỗ cũ không động đậy. Ba người thân mật như vậy làm cô không còn chỗ để chen vào mà cô cũng không muốn chen...

"Hương Bắc, Niệm Niệm sao còn không mau qua đây? Nhanh lên!" Ông Đồng nhìn thấy hai người họ vẫn đứng yên liền gọi.

"Đi thôi!" Lục Hương Bắc nắm tay Đồng Nhất Niệm.

Cô vẫn không động đậy, hình ảnh ba cô, mẹ nhỏ và Nhất Lãng ngày càng trở lên mờ nhạt.

Lục Hương Bắc thay đổi tư thế chuyển sang ôm vai cô, bên cạnh cô nói: "Đi thôi, em có anh mà!"

Thời khắc đó, khóe mắt Đồng Nhất Niệm nóng lên, thiếu chút nữa là rơi nước mắt rồi.

Anh luôn vào lúc cô cô đơn không nơi nương tựa nói ra những lời thích hợp làm cho trái tim cô nóng lên không thể yên tĩnh

Cuối cùng đi theo bước anh đến bên người nhà, Lục Hương Bắc để cô đứng bên cạnh Đồng Nhất Lãng còn mình thì đứng bên cạnh cô, luôn giữ chặt lấy vai cô, luôn dán vào người cô.

Người bạn học chụp ảnh cho họ luôn kêu bọn họ cười nhưng Đồng Nhất Niệm cười không nổi, cả quá trình chụp ảnh chỉ có một cảm giác duy nhất là gạt cánh tay của Lục Hương Bắc trên vai mình ra, nhưng cánh tay ấy chưa từng buông xuống.

Cô nghĩ cô có thể có dũng khí để tiếp tục ở trong gia đình này có lẽ vì có sự cố vũ duy nhất của Lục Hương Bắc.

Cô nghĩ đến bốn chữ "ý trời lòng người".

Cô và Lục Hương Bắc rõ ràng giống như hai người xa lạ vậy mà trong nhà họ Đồng anh lại chính là chỗ dựa của cô, đồng minh của cô, là nguồn ấm áp duy nhất của cô trong cái nhà này.

Cô có thể nhận ra Đồng Nhất Lãng rất muốn chụp ảnh riêng với anh, nhiều lần cô muốn thoát khỏi tay anh thành toàn cho Đồng Nhất Lãng nhưng mỗi lần đều bị Lục Hương Bắc nắm thật chặt, anh còn trừng mắt với cô giống như là trách móc cô không phối hợp với anh vậy.

Cô chỉ còn biết cười khờ...

Cuối cùng Đồng Nhất Lăng chỉ còn biết từ bỏ, lôi kéo mẹ nhỏ và bạn bè chụp ảnh khắp nơi.

Đồng Tri Hành nói mệt không muốn đi cùng Đồng Nhất Lăng nữa liền đi đến bên hai người bọn họ: "Lục Hương Bắc, ba người chúng ta cùng chụp một tấm ảnh đi, hình như chúng ta chưa bao giờ chụp chung thì phải."

"Vâng ạ!" Lục Hương Bắc vui vẻ nhận lời.

Gọi một học sinh đi qua nhờ chụp hộ, cũng không cần máy ảnh mà cả Đồng Tri Hành và Lục Hương Bắc đều đưa di động của mình cho người bạn đó nhờ anh ta dùng hai chiếc di động chụp vài kiểu ảnh cho ba người họ.

Sau khi chụp xong, ba cô nhíu nhíu mắt ngắm kỹ từng bức ảnh, trong mắt xuất hiện sự hiền từ ít khi thấy.

Đồng Nhất Niệm ít khi nhìn thấy ba cô như vậy nên thần người ra, bỗng nhiên phát hiện tóc ba cô đã bạc đi rất nhiều, trong lòng có chỗ nào đó thấy xót xa.

Thì ra có những thứ đã ăn sâu vào gốc rễ không thể thay đổi ví dụ như tình thân, ví dụ như huyết thống...

Nhìn thấy người ba cô đã từng hận từng oán đang dần dần già đi làm cho nỗi xót xa này lại ngày càng tự nhiên và mãnh liệt.

"Niệm Niệm càng lớn càng giống mẹ rồi..." Ông Đồng bỗng nhiên cảm thán.

Lục Hương Bắc và Đồng Nhất Niệm nghe rồi không biết nói thêm gì. Nếu như là trước đây Đồng Nhất Niệm dĩ nhiên sẽ đối đáp lại một câu, ba

cũng xứng để nhắc đến mẹ sao? Nhưng hôm nay chỉ cảm thấy cổ họng như sưng lên đau nhức, nói không nên lời.

Hết chương 85

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Là Lỗi Của Con

"Hương Bắc à, đứa con gái này của ba tính khí quật cường, từ nhỏ đã bướng bỉnh, đến ba mạng cũng không lại nó, có khi lại khó tránh khỏi sự cố chấp, hy vọng con không tính toán với nó, đứa con này tâm địa thật ra rất tốt..." Ba cô than thở nói.

Vậy sao? Đồng Nhất Niệm rất ít khi nghe ba khen mình

"Dạ phải, Niệm Niệm rất tốt, rất lương thiện, lấy được cô ấy là may mắn của con." Lục Hương Bắc tiếp lời ông Đồng

Nghe xong câu này, ông Đồng cảm thấy rất vui, nói với Đồng Nhất Niệm: "Niệm Niệm, ba khát nước rồi, ra xe lấy bình nước cho ba uống đi."

Đồng Nhất Niệm có cảm giác như ba cô đang muốn cô tránh đi, có chuyện muốn nói riêng với Lục Hương Bắc, dù có nghi hoặc nhưng cũng không nói gì, buồn chán đi ra bãi đỗ xe.

Nhìn Đồng Nhất Niệm đi xa, trong mắt ông Đồng dần dần hiện lên sự thảng thờ của hồi ức: "Hương Bắc, đứa con gái Niệm Niệm này của ba, là ba đã nợ nó rất nhiều, lúc nhỏ đã không dành thời gian để chăm sóc nó, mẹ nhỏ của nó dù sao cũng không thể như mẹ ruột được nên cũng đã phải chịu nhiều uất ức. Đến khi nó trưởng thành ta muốn quan tâm nó thì nó lại giữ khoảng cách với ba, càng ngày càng xa. Hương Bắc, ngày ba giao đứa con gái này cho con là toàn tâm toàn ý tin tưởng con, hy vọng con sẽ không phụ sự mong đợi của ba."

Trong mắt Lục Hường Bắc như có một lớp mây mù nhưng sau đó dần dần đã bị sự kiên định của anh che lấp: "Ba, con sẽ chăm sóc tốt cho Niệm Niệm, nhất định là như thế! Ba yên tâm! Con sẽ dùng cả đời để bù đắp những tình thương yêu mà cô ấy thiếu!"

Ông Đồng nhìn về phía trước vô định hơi hơi gật đầu, vẻ mặt không thể hiện là có tin tưởng lời Lục Hường Bắc hay không, một lúc sau nói tiếp: "Ba già rồi, số lần gặp được các con ngày một ít hơn, ba biết muốn các con dọn về nhà là điều không thể nên có thời gian thì về nhà ăn bữa cơm, không nhất định một tuần mới về một lần như là đi họp vậy."

Lục Hường Bắc gật đầu: "Dạ, con nhớ rồi, là chúng con không tốt nên về nhà cùng ba nhiều hơn mới đúng."

Ông Đồng liền cười: "Ba biết các con nghe lời chỉ là con người ta già rồi là lại nhớ tới người trẻ, lại hay nói nhiều, cuối cùng thì thời gian cũng không tha cho con người."

"Đâu có ạ, ba vẫn còn trẻ lắm, lần trước họp ở công ty các nhân viên đều nói ba càng ngày càng trẻ đấy ạ!" Lục Hường Bắc vội nói.

Ông Đồng cười cốc đầu anh: "Nhà anh này, càng ngày nói chuyện càng khéo, sức khỏe của ba, batự biết, không được như trước nữa rồi, gần đây trí nhớ cũng kém hơn, quên đông quên tây, tóm lại một câu, thời đại của ba đã qua rồi, công ty và Niệm Niệm toàn bộ đều giao cho con, làm cho tốt vào!"

"Dạ, cảm ơn ba tin tưởng!" Trên mặt Lục Hường Bắc không hề tỏ ra đặc biệt vui vẻ.

Ông Đồng gật đầu, đây là chỗ trầm ổn của Lục Hường Bắc, không bao giờ để lộ ra hỷ nộ ái ố của mình, đây vốn là ưu điểm nhưng người như vậy rất khó làm một người chồng tốt, ông cũng là đàn ông sao lại không rõ chứ?

"Nhưng mà Lục Hướng Bắc sao ta nghe nói các con đang cãi nhau đòi ly hôn vậy?" Ông Đồng đột ngột chuyển hướng câu chuyện.

Lục Hướng Bắc tuy có chuẩn bị tâm lý nói chuyện này nhưng cái thỏa thuận ly hôn kia còn chưa vào đến tay người thứ ba thì đã bị anh ném vào máy hủy tài liệu rồi mà làm sao ông Đồng biết được?

Trong lòng anh biết Đồng Tri Hành - chủ tịch của Đồng Thị tuy tuổi đã cao nhưng không hề hồ đồ, có thể tạo nên cả một giang sơn như thế thì phải biết sự thông minh và hiểu biết đến như thế nào rồi nên thành thật mới là thái độ chính xác nhất.

Vì thế liền thân nhiên thừa nhận: "Ba, đúng là có chuyện này, là Niệm Niệm nêu ra chứ con không đồng ý. Ba, khi con lấy Niệm Niệm có thể với ba dù cho có xảy ra bất cứ chuyện gì con cũng sẽ chăm sóc tốt cho Niệm Niệm cả đời, lời thề này chưa bao giờ thay đổi. Nhưng để Niệm Niệm có ý ly hôn là do lỗi của con, con đã làm chưa tốt nên đã làm tổn thương trái tim cô ấy, con sẽ sửa lỗi ạ."

Ông Đồng không nói gì như đang đợi anh nói tiếp.

Lục Hướng Bắc cuối cùng đành nói tiếp: "Nguyên nhân của chuyện này là bắt nguồn từ một vũ nữ ở hộp đêm. Ba cũng biết hộp đêm Bách Lạc là của thiếu gia Hạ, đều là đi cùng con nhà có gia thế nên nhiều khi ra ngoài có việc đã gặp phải người vũ nữ đó, con có quen biết với cô ấy trước đây, thấy cô ấy đang làm công việc đó liền chào hỏi qua Hạ thiếu gia, mong anh ta quan tâm một chút, Hạ thiếu gia lại tưởng con và cô ta có gì đó nên mỗi lần đi đều gọi cô ta, sau vài lần liền trở thành hiểu lầm, thực tế không hề có chuyện gì cả, nhưng mà sau này con sẽ sửa đổi."

"Tại sao lại qua lại gần gũi như vậy với Hạ thiếu gia?" Giọng nói của ông Đồng trở nên nghiêm nghị hơn bao giờ hết.

Lục Hương Bắc ngỡ ngàng cuối cùng mới biết đây mới là mục đích chính của cuộc nói chuyện ngày hôm nay.

"Muốn tham gia vào ngành giải trí sao?" Ông Đồng sắc bén hỏi.

"Dạ..." Lục Hương Bắc không định phủ định.

Ông Đồng trầm mặc một lúc không nói chuyện, cách không xa Đồng Nhất Niệm đã lấy nước quay lại.

"Hương Bắc, lĩnh vực kinh doanh của Đồng thị đã đủ rộng rồi, ba không tán thành con tham gia vào ngành giả trí đâu, cũng không hy vọng con thân thiết với Hạ Tử Tường. Nhà họ Hạ ba quá hiểu rồi, con không chọc vào họ được đâu, hơn nữa gần mực thì đen, đàn ông nhà họ Hạ trên dưới trong giới kinh doanh này đều không có người nào có trách nhiệm cả, con đừng học cái xấu của bọn họ!"

Nói xong, Đồng Nhất Niệm đã đi đến trước mặt, cả hai người đều đồng thời không nói nữa.

Đồng Nhất Niệm đưa nước cho ba, ba cô nhận lấy, sắc mặt không tốt lắm: "Niệm Niệm, việc ly hôn về sau đừng nhắc đến nữa, vừa rồi ba đã nói Lục Hương Bắc rồi, nó cũng biết sai rồi, mọi việc đến đây thôi."

Đồng Nhất Niệm tức giận nhìn Lục Hương Bắc, không ngờ anh ta mách lẻo với ba cô! Nhưng nếu đã nói rồi thì không bằng nói rõ luôn, cô đang lo lắng không biết mở lời với ba như thế nào, bây giờ lại hay, có người nói giúp cô rồi!

Vì thế liền nghiêm túc: "Ba, con nhất định phải ly hôn! Nếu như ba là ba của con thì nên đứng về phía con gái, ba đứng về phía anh ấy như vậy làm con hoài nghi có phải mình đang xem tiểu thuyết không nữa, có phải con không phải là con gái ba, mà anh ấy mới là con trai riêng của ba ở bên ngoài?!"

"Con.....khốn nạn!" Ông Đồng tức đến nổi tát cả cô.

Hành động lớn như vậy đã thu hút sự chú ý của các sinh viên xung quanh, mẹ con Đồng Nhất Lãng cũng chú ý đến, Đồng Nhất Niệm chỉ cảm thấy rất ấm ức, quan hệ với ba dù có xấu đến thế nào cũng chưa bao giờ tát cô ở chốn công cộng như vậy, tất cả đều tại Lục Hương Bắc mách lẻo!

Cô tức giận trừng mắt nhìn Lục Hương Bắc xoay người rời đi.

Lục Hương Bắc nhìn thấy liền kéo cô lại, ôm vào trong lòng nói với ba cô: "Ba, sai là ở con, muốn đánh thì đánh con đi, Niệm Niệm đã chịu đủ ấm ức rồi!"

Đồng Nhất Niệm liền một chân đạp lên chân anh: "Không cần anh giả tình giả nghĩa! Lục Hương Bắc tôi nói cho anh biết nếu như lần này tôi không ly hôn với anh thì tôi không mang họ Đồng nữa!"

Ông Đồng nhìn cô lại muốn tiến tới đánh nữa, Lục Hương Bắc nghiêng người che cho Đồng Nhất Niệm, một cái tát liền rơi lên mặt anh.

Lục Hương Bắc nhỏ giọng nói: "Ba, muốn đánh thì về nhà đánh, đây là trường học mà!"

Ông Đồng lúc này mới thở hồng hộc thu tay lại, ném ra một câu: "Đồng Nhất Niệm, nếu như con thật sự ly hôn thì thật sự đừng mang họ Đồng nữa. Nhà họ Đồng chúng ta không có người con gái đáng xấu hổ như vậy!" Sau đó nắm chặt tay tức giận lên xe.

Đồng Nhất Lãng không cam lòng đuổi theo lớn tiếng: "Ba, không phải đã nói sau đây sẽ đi chúc mừng sao?"

Ông Đồng không buồn để ý, một mình lên xe.

"Thật mất hứng!" Đồng Nhất Lãng chu miệng thật cao, chớp mắt lại vui vẻ cười nhìn Đồng Nhất Niệm và Lục Hương Bắc, kéo tay mẹ và bạn học đi: "Đi thôi, chúng ta đi chụp hình!"

Một buổi lễ tốt nghiệp tốt đẹp lại kết thúc như vậy, trong lòng Đồng Nhất Niệm trong lòng có chút hối hận, rõ ràng biết kháng cự với ba là không đúng nhưng cơn tức giận đến lại không nhịn được, cô và ba cũng coi như là một đôi oan gia.

Gia đình tụ tập, cô thật sự không kỳ vọng quá nhiều, hình như không có mấy lần là kết thúc vui vẻ cả, hơn nữa những lần không vui vẻ đều là tại cô cả.

Đồng Nhất Lãng cuối cùng có cùng đi chúc mừng tốt nghiệp với người nhà không cô không biết, dù sao cô và Lục Hương Bắc ở nhà ăn cơm.

Đúng thế, cô trở về nhà rồi, sao lại không về chứ? Đó là nhà của cô, sai cũng là do anh sai, Lục Hương Bắc không đồng ý ly hôn thì cô cũng sao phải ở ngoài chịu gió rét chứ?

Bản thân cô không có tâm trạng nấu cơm nên Lục Hương Bắc liền gọi đồ ăn bên ngoài, đều là các món cô thích ăn.

Cô không hề khách khí, ăn như hùm, ăn sạch sẽ, mấy ngày ở nhà Kiệt Tây đều ăn mỳ gói ngán đến buồn nôn rồi, không việc gì phải vì sai lầm của anh ta mà trừng phạt bản thân, cứ ăn cái cần ăn, uống cái cần uống, không việc gì phải ngược đãi bản thân cả.

Lục Hương Bắc nhìn tướng ăn của cô, rất vui, cho rằng chỉ cần là thứ muốn ăn thì tất cả không có gì là xấu cả.

Vào buổi tối, ông Đồng gọi điện cho Lục Hương Bắc nhưng chỉ hỏi những câu thông thường, hỏi bọn họ ăn cơm chưa, đang ở đâu, nói mấy câu

liền cúp máy.

Lục Hương Bắc cảm thấy cuộc điện thoại này của ông Đồng có chút kỳ lạ nhưng nghĩ một chút thì thật ra là vì lo lắng cho Đồng Nhất Niệm thôi. Thật ra ba cô rất quan tâm đến cô. Anh không nhìn thấy ông Đồng ở đầu bên kia sau khi ngắt điện thoại vẫn còn cầm di động nhìn mấy tấm ảnh chụp ở trường học hôm nay, nhìn rất lâu...

Tắm xong, Đồng Nhất Niệm mặc đồ ngủ, cầm lấy cuốn tiểu thuyết dựa vào sofa vừa ăn đồ ăn vặt vừa đọc.

Đồ ăn vặt trong nhà luôn rất nhiều, cô thích mua, Lục Hương Bắc cũng thích mua, hơn nữa Lục Hương Bắc còn thích mua từ khắp nơi mang về. Dù đi công tác ở đâu cũng đều mang về một bao đồ ăn vặt, đều là đặc sản của địa phương đó. Nhưng anh chỉ thích mua chứ không ăn, toàn bộ đều do Đồng Nhất Niệm tiêu diệt hết.

Khi cô đọc tiểu thuyết Lục Hương Bắc cũng sẽ không làm phiền cô, đi vào thư phòng, không biết làm việc gì trước máy tính.

Hết chương 86

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Anh Là Vì Sao Của Em

Thời gian dần về đêm giống như một tấm voan đang dần phủ xuống, trong lòng cô cũng dần dần như rơi xuống một lớp khăn lông mềm mại, có một sự yên tĩnh giống như một lớp bụi đang dần rơi hết xuống.

Thật ra cuộc sống hôn nhân, cô mong muốn nhất chính là như vậy, làm việc, ăn cơm sau đó cùng dưới một mái nhà trong màn đêm yên tĩnh, cô thì đọc tiểu thuyết, anh thì làm việc của anh, khi cô mệt rồi thì nằm ngủ trên sofa sau đó anh sẽ nhẹ nhàng bế cô về phòng...

Nhìn thì có vẻ như cô đã có được tất cả những gì cô muốn nhưng tất cả những thứ này lại không giống như những gì cô muốn, mà còn khác biệt rất lớn.

Cái cô có được chỉ là hình thức, chỉ là một cái vỏ trống rỗng mà thiếu mất cái thực chất bên trong, thực chất này chính là tình yêu...

Từng câu từng chữ trong tiểu thuyết cô đã đọc không vào nữa liền ngồi dậy, cửa thư phòng đang mở cô có thể nhìn thấy một bên người anh. Dưới ánh sáng của đèn, đang ngồi nghiêm túc, bóng dáng đẹp trai, bàn phím dưới ngón tay của anh đang phát ra những tiếng cạch cạch. Bức tranh người đàn ông đang làm việc luôn là một bức tranh đẹp hoàn hảo...

Cô đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ khi ngắm sao, những ngôi sao lấp la lấp lánh như kim cương đẹp đến nỗi làm cô vô cùng thích thú, cứ tưởng rằng cứ trèo lên cao là có thể hái được vì thế cô đã trèo lên cái cây thấp nhất trong đại viện của nhà Khang Kỳ (Thực ra là cô muốn trèo lên một cái cây

to nhưng lại ngoài tầm với của cô). Kết quả là không với được sao mà còn bị ngã từ trên cây xuống.

Sau này, Khang Kỳ được đi học nói với cô những ngôi sao phát sáng kia gọi là vì sao, nó sáng và nóng giống như mặt trời vậy, nó đẹp là vì nó ở quá xa, bởi vì xa nên mới đẹp, bởi vì xa nên muốn hướng đến nhưng rồi muốn đến gần nó thì cô sẽ bị bốc cháy đến không còn da thịt nữa...

Hoặc có thể là cô nhìn anh lâu quá rồi cuối cùng anh đã phát hiện ra cô, anh quay lại nhìn cô cười dịu dàng xa cách, đôi mắt như những ngôi sao sáng lấp lánh.

Sau đó, anh dừng công việc lại đi đến gần bên cô quỳ xuống tay trái đặt sau đầu cô nhẹ nhàng xoa bóp: "Thế nào rồi, đọc mệt chưa, muốn ngủ rồi sao?"

Anh thật sự rất dịu dàng, dịu dàng đến làm cho người ta cảm thấy rất thành thật

Cô nhìn anh rất lâu cho đến khi anh ngại đến đỏ mặt.

Anh liền cười : "Có gì đáng nhìn sao? Mặc dù người khác nói anh rất đẹp trai đi nữa"

Phản ứng bình thường sau khi nghe câu nói này nên là cô phải cười mới đúng nhưng cô lại cười không nổi.

Di động cô đặt trên bàn uống trà bỗng nhiên rung lên, trên màn hình hiển thị người gọi đến là Nhất Lãng.

Nhất Lãng gọi điện đến có việc gì?

Vừa hay thuận tiện tránh ánh mắt của Lục Hương Bắc, cô liền nhận điện thoại: "Alo!"

"Chị ạ, chị thật sự ly hôn với anh rồi sao?" Giọng nói của Nhất Lãng truyền qua như đang cố kìm chế sự hiếu kỳ và vui vẻ.

"Thì sao?" Cô nhàn nhạt nói.

Nhất Lãng liền cười: "Chị, em ủng hộ chị!"

Cô liếc nhìn Lục Hương Bắc, trong mắt đầy sự khinh bỉ. Trong khung cảnh yên tĩnh như vậy lại thêm Nhất Lãng nói lớn như vậy nhất định là Lục Hương Bắc đã nghe thấy rõ ràng nội dung rồi.

Cô cười chế giễu, không quên nói với Nhất Lãng: "Cám ơn!"

"Được rồi, không làm phiền chị nữa, bye bye!" Đầu bên Nhất Lãng rất nhanh chỉ còn lại tiếng tút tút.

Cô cười lạnh một tiếng, ném di động lên bàn trà, nhắc người đi về phía phòng ngủ.

Cảm thấy cả người bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy, giọng nói ấm ức của Lục Hương Bắc truyền đến: "Này, thật không công bằng!"

Cô biết không tránh được khỏi vòng ôm của anh liền ngẩng đầu, nhăn mày: "Sao mà không công bằng?"

Anh ôm cô từ phía sau, cằm tỳ lên đỉnh đầu cô, như đang chịu ủy khuất: "Nhất Lãng gọi điện đến, sao em có thể giận anh chứ? Lại cũng không phải là lỗi của anh!"

Đúng là đẹp trai không phải là lỗi của anh nhưng đẹp trai mà đi chơi bời khắp nơi thì chính là lỗi của anh rồi...

Câu này cô không nói ra chỉ giữ mặt lạnh: "Tôi mệt rồi, đi ngủ đây."

"Được! Vậy ngủ thôi!" Anh hình như rất chờ đợi khoảnh khắc này, khi nói hai chữ ngủ thôi như mang thêm một sắc thái khác rồi ôm cô đi về phía phòng ngủ.

Cô chó chút chán nản vẫy vẫy cánh tay nhấn mạnh: "Ngủ mà tôi nói không phải là ngủ mà anh nói!"

Nói rồi liền bị anh đè xuống giường, anh bắt lấy cánh tay cô cười xấu xa: "Ngủ còn không phải là ngủ sao? Anh cũng là nói ngủ thôi, bà xã đại nhân mau nói cho anh biết ngủ còn có ý gì khác nữa?"

Cô nhất thời không biết nói gì, đúng là ở cùng lưu manh thì không thể dùng lời nói được, chỉ cần vừa nói là cô đã bị anh đùa giỡn rồi vì thế chỉ cần ngậm miệng, quay đầu xem một bên là được rồi.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn ngắm cô đã cắt tóc ngắn ở góc độ này. Khi cô nhìn về phía khác để lại bên mặt này cho anh, không có sự che khuất của những lọn tóc xoăn, cả bộ mặt trắng sáng và đôi tai nhỏ nhắn đáng yêu đều lộ ra ngoài. Cái cảm giác mềm mại tinh khiết đó như đang đong đưa trước mắt anh, khiêu khích cảm quan của anh làm anh khó kìm chế bản thân muốn hôn xuống...

"Vợ à..." Anh nghe thấy giọng nói mình như có chút si đần: "Em tóc ngắn càng xinh đẹp hơn..."

Đồng Nhất Niệm cong đầu gối lên dùng sức chống cự, lần này cuối cùng có chút thành công, Lục Hương Bắc ôm lấy bộ phận dưới bụng kêu lớn còn cô thì bình tĩnh kéo chăn đắp lên người nhắm mắt.

Nói là nhắm mắt chứ thực ra nào có ngủ được chỉ nghe thấy một loạt tiếng loạt xoạt nên nghĩ là Lục Hương Bắc đang thay quần áo.

Cô có chút lo lắng không biết mục đích thay quần áo của anh là gì, vì thế nên không nhin được hơi lim dim mắt muốn nhìn trộm liền nhìn thấy

anh đã cởi bỏ áo sơ mi và quần dài chỉ còn mặc mỗi chiếc quần lót đi vào phòng tắm, đúng lúc cô nhìn thấy nốt ruồi son sau lưng anh.

Nói thì cũng thật là trùng hợp, cùng một chỗ trên lưng anh và cô đều có một nốt ruồi rất bắt mắt. Lục Hương Bắc nói đây là mệnh vợ chồng. Như khi bọn họ hoan ái dù là trước hay sau đó thì anh luôn đặc biệt thích lật cô lại hôn lên nốt ruồi son trên lưng cô.

Nhớ lại làm lòng cô có chút lung lay, trong cơ thể có một nguồn nóng ấm áp đang trỗi dậy...

Cô bị bất ngờ muốn nhanh chóng ngăn chặn mầm mống ma quỷ này, nhắm mắt lại nhưng không còn chút buồn ngủ nào.

Rất nhanh chóng cô cảm thấy một bên giường lún xuống, bên cạnh có thêm một nguồn nhiệt, nguồn nhiệt này còn trực tiếp dán sát lấy lưng cô, một bàn tay phủ lên trước ngực cô, cổ cô bị một nguồn nhiệt đang nhấm nháp nhẹ nhàng, một sự ngứa ngáy thích thú từ cổ bắt đầu lan ra.

Cô dùng cánh tay vòng ra phía sau đẩy đẩy: "Đi vào phòng khách mà ngủ!"

"Không đi..." Giọng nói của anh trở lên mơ hồ, bàn tay cách lớp quần áo ngủ bắt đầu xoa nắn.

Cô ngăn chặn tay anh, thật là phiền phức: "Vậy để tôi qua đó ngủ!"

"Không được! Anh không làm gì là được rồi!" Anh ôm chặt cô, không cho cô đi, tay cũng trở nên yên phận không sờ xoạc linh tinh nữa chỉ ôm cô thôi.

Cô và anh vẫn dán chặt vào nhau, lưng cô dán vào ngực anh, sự cương cứng nóng bỏng của anh dán sát vào phía dưới của cô. Tư thế ngủ thế này, cô có thể ngủ nổi sao. Cô cũng không tin là anh có thể ngủ được!

Quả nhiên, an phận không được lâu cô liền cảm thấy anh đang mò mẫm ở phía sau cô, cứng như vậy, từng chút từng chút chọc vào cô, chà sát vào cô. Cô có thể cảm thấy sự thay đổi của cơ thể mình, nơi anh sờ vào đang ngày càng mềm nhũn và ẩm ướt...

Người từng trải như anh cũng tự cảm thấy được tín hiệu, bàn tay nhanh chóng thâm nhập vào trong quần áo ngủ của cô, nắm bóp sự mềm mại đầy nhạy cảm của cô, hít thở bên tai cô: "Niệm Niệm, anh yêu em..."

Nói yêu cô vào lúc này thì chỉ có kẻ ngốc mới tin là thật!

Cô cuối cùng cũng nổi giận, xoay người lại, cánh tay đặt trước ngực anh đẩy giãn khoảng cách giữa cô và anh: "Lục Hương Bắc, anh coi tôi là gì? Công cụ phát tiết của anh sao? Vậy thì anh tìm nhầm người rồi, đi mà tìm Oanh Oanh của anh đi!"

Lần này anh đã nhìn rõ sự tức giận của cô không tiếp tục nữa, dưới ánh đèn mờ mờ nhìn vào mắt cô: "Niệm Niệm, việc giữa anh và Oanh Oanh ngày hôm nay anh đã giải thích với ba rồi, thật sự không phải như em nghĩ đâu."

"Anh biết tôi nghĩ như thế nào sao?" Cô cười lạnh: "Được, vậy tôi hỏi anh một câu, lần này anh phải thề với tôi trước, nếu như Lục Hương Bắc anh nói dối nửa câu thì sẽ làm tôi chết không dễ dàng, làm tất cả báo ứng đều đổ lên người tôi, Lục Hương Bắc anh có dám không?"

"Không!" Anh che lấy miệng cô: "Em điên rồi à?"

Cô cắn một phát lên tay anh, buộc anh phải buông tay, trong nụ cười lại có nước mắt, giữa anh và cô chỉ có thể như vậy mới có thể ép nhau nói ra sự thật sao?: "Lục Hương Bắc, tôi biết là anh không dám mà!"

Anh không nhìn tay mình mà chỉ nhìn mắt cô: "Được, anh thề nếu như anh có nói dối nửa câu thì để anh chết không dễ dàng, mọi báo ứng đều đổ

lên đầu anh!"

"Không được, là tôi chứ" Cô bướng bỉnh tranh cãi với anh.

"Vậy thì không thề nữa! Trò chơi kết thúc! Ngủ thôi!" Anh lại đập chần lên đầu cô, tắt đèn, cánh tay vòng quanh người cô, cúi đầu lên người cô, ép cô đi ngủ.

Cô trong hơi thở của anh vẫn lặng lẽ rơi nước mắt, không để anh nhìn thấy...

Qua một lúc lâu, cô cũng không ngủ được đành nhẹ nhàng gọi nhỏ: "Lục Hương Bắc"

Không có phản ứng, chỉ có hơi thở nhẹ nhàng đều đều của anh, anh thật sự ngủ rồi sao?

Trái tim trong màn đêm đang mất dần phương hướng bỗng nhiên nổi lên cơn đau, cơn đau lan đến tận nơi sâu nhất, cô gối lên vai anh, khóc không thành tiếng, nước mắt rơi không ngừng...

Mọi suy nghĩ và cảm xúc chỉ còn lại sự đau đớn, đầu cũng theo đó mà đau nhức, cuối cùng cô cũng không biết bản thân ngủ thiếp đi như thế nào nữa...

Hết chương 87

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đêm Mưa Có Hai Người Rất Ấm Áp

Chất lượng giấc ngủ kém dẫn đến việc cô tỉnh lại rất sớm.

Một buổi sáng giống như trong ký ức, cô nghe thấy tiếng mưa tí tách chỉ là lần này cửa sổ đã được đóng lại, mưa không thể hắt vào. Nhiệt độ trong phòng cũng không thấp. Cô không biết Lục Hương Bắc dậy đóng cửa lúc nào, tối qua trước khi ngủ thiếp đi cô còn nhớ cửa sổ vẫn còn mở.

Lần này cô không cảm thấy lạnh vì sau lưng còn có một bức tường thịt đang dán sát vào cô, tay anh vòng lấy người cô, chân của anh vẫn đè lên người cô.

Cái tên này cách anh ngủ cũng bá đạo giống hệt phong cách làm việc của anh, cứ tự nhiên nhốt cô trong lòng anh, tay anh vẫn như trước để bên trong áo ngủ của cô, bá đạo giữ lấy nơi phì nhiêu mềm mại của cô.

Trong đêm mưa có hai người thực ra rất ấm áp.

Bỗng nhiên cô bừng tỉnh, tên của sự ấm áp này gọi là giả dối đấy!

Trời vẫn chưa sáng hẳn nhưng cô cũng không muốn ngủ nữa, trên mặt cứ căng căng, là dấu vết để lại sau khi khóc đêm qua. Đầu vẫn đau như vậy lại thò ra ngoài chăn nên có chút lạnh. Cô lật người thay đổi tư thế, Lục Hương Bắc đang trong giấc mộng theo bản năng kéo cô vào trong lòng thế là cô với anh mặt đối mặt, cơ thể vẫn dán chặt lấy nhau, cô ngủ trong vòng vây của anh, trán dán vào cổ anh nên chỉ lát sau đã cảm thấy ấm áp. Khoang mắt cô ươn ướt.

Khi hô hấp thì thấy toàn là hơi thở và mùi thanh mát từ sữa tắm của anh, sự thanh mát này đến từ trên cơ thể anh cũng là từ cơ thể cô, bọn họ dùng cùng một loại sữa tắm, bọn họ là người một nhà.

Người một nhà đối với cô là một từ mang đầy ý trào phúng.

Đối với cô mà nói dù cho ở cùng người nhà họ Đồng hay ở cùng Lục Hương Bắc thì cô vẫn cảm thấy bản thân có lẽ thích hợp sống một mình hơn...

Trong đầu mọi thứ trở nên rõ ràng, có một số việc cho dù muốn để cho qua cũng không thể được rồi, cô bắt buộc phải làm như vậy dù cho cô phải thừa nhận đây là cách làm hết sức ngu ngốc...

Không thể tự chủ được một hàng nước mắt đã chảy ra, cô có chút kinh hoàng liền vội vàng lau đi, sợ nước mắt rơi xuống vai anh làm anh tỉnh lại nhưng cuối cùng vẫn không thể chặn được những hàng nước mắt liên tiếp chảy ra. Hơn nữa cô cứ cử động qua lại nên đã làm anh tỉnh dậy.

Cô biết mắt mình đã sưng lên như quả hồ đào rồi cũng biết rằng trên mặt vẫn còn vết tích của nước mắt, bộ dạng này không thể để anh thấy được. Cô không biết làm cách nào trốn tránh liền vùi đầu vào ngực anh không dám đối mặt với anh.

Hơi thở của anh trở nên nặng nề, ôm cô càng chặt hơn, nhẹ nhàng hôn lên tai cô, tay anh xâm nhập vào trong áo ngủ của cô, ngao du trên lưng cô tìm được chính xác vị trí nốt ruồi son nhẹ nhàng xoa xoa từng vòng, hai chân kẹp vào cô thật chặt, cô có thể cảm nhận được dự vọng của anh đang dần cứng lên.

Cô không thể nào tránh được lại cũng không muốn anh phát hiện ra dấu hiệu gì bất thường bèn cuộn vào lòng anh, chán nản nói: "Đừng như vậy, tôi không khỏe" Giọng nói thật yếu ớt có chút khàn không giống như đang giả vờ.

Anh quả nhiên dừng lại, rút tay ra khỏi quần áo cô đặt lên vai cô muốn đẩy cô ra nhìn mặt cô nhưng cô sống chết cứ ôm chặt lấy eo anh không buông tay.

Anh đành mặc kệ rồi cũng ôm lấy cô, giọng nhẹ nhàng: "Làm sao vậy? Có chỗ nào không khỏe?"

"Chỉ là đau đầu thôi." Cô không nói dối, thật sự là có đau đầu, đau từ tối qua rồi.

"Anh đưa em đi bệnh viện khám xem thế nào?"

"Không cần, tôi nghỉ ngơi một chút là được" Anh bây giờ đang muốn làm một ông chồng tốt sao? Ngày càng dịu dàng, dịu dàng đến nỗi làm cô không dám tin vào mắt mình nữa rồi.

"Thật sự không cần sao?" Anh tỏ ra không yên tâm: "Hay là gọi điện cho người giúp việc ở nhà, để cô ấy đến chăm sóc em thế nào?"

"Đã nói là không cần mà, anh đừng nói nữa, tôi muốn ngủ một lúc" Ngữ khí của cô tăng thêm phần phiền não của người ốm.

Anh không nói nữa, chỉ ôm chặt cô.

Cô vẫn cảm thấy vật cứng rắn kia của anh cọ vào mình làm bụng cô cảm thấy đau, nhịp đập của tim anh ngay bên tai cô, từng tiếng từng nhịp đập cứng cõi mạnh mẽ.

Một, hai, ba,... cô đếm nhịp tim của anh không ngờ lại có hiệu quả như đếm cừu vậy, cô lại có thể đi vào giấc ngủ một lần nữa...

Lần tỉnh dậy sau, anh đã không còn bên cạnh cô nữa, xoay xoay đầu thấy không còn đau nữa liền rời giường đi ra khỏi phòng ngủ thì người thấy mùi trứng rán bay đến trong phòng.

Anh đang rán trứng sao?

Đây có nên xem là kỳ quan thứ chín của thế giới không đây?

Cô nhẹ nhàng chạy đến cửa phòng bếp quả nhiên nhìn thấy thân hình cao lớn ở bên trong đang mặc trên người chiếc tạp dề hình Winnie the Pooh dễ thương của cô, trong phòng vang lên tiếng tanh tách của dầu dấm đang sôi.

Âm thanh đó giống như phát ra từ trong tim cô, tim cô cũng đang sôi lên tanh tách như những bọt sủi kia, mắt lại không tự chủ được ướm dần.

Cô vội vàng chạy vào phòng tắm, cô nhìn mình trong gương quả nhiên mắt sưng đến muốn phát sáng rồi... Như thế này sao có thể đi gặp người khác chứ?

Cô vội vàng làm ướt khăn bông để đắp lên mắt.

Không lâu sau có người gõ cửa phòng tắm: "Niệm Niệm, em dậy rồi à?"

"Ừm, chờ đã tôi sắp xong rồi!" Cô phát hiện giọng nói của mình vẫn khàn khàn.

"Không cần vội, bây giờ cảm thấy thế nào rồi? Để anh xem xem!" Nói rồi liền muốn vặn khóa cửa đi vào.

"Đừng mà!" Cô vội đáp: "Đừng vào đây...hôi lắm!" Nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Tôi đã khá hơn nhiều rồi, đầu không còn đau nữa, chỉ có chút mệt thôi!"

Đôi mắt như thế này sao có thể để anh nhìn thấy chứ?

Anh đứng ở cửa bèn cười: "Vậy thì tốt rồi, anh không vào nữa, nếu mệt thì ở nhà nghỉ ngơi một ngày không cần đến công ty nữa, bữa sáng ở

trên bàn, nhớ ăn đấy."

"Ừm, được!" Cô lại thấm ướt khăn bông tiếp tục áp lên mắt.

Vốn tưởng là anh đã đi rồi thì một lúc sau lại có tiếng anh vang lên: "Nếu như cảm thấy không khỏe thì gọi điện cho anh, nhất định phải nhớ đấy!"

"Được, biết rồi!" Cô không nhớ là Lục Hương Bắc cũng có lúc nhiều lời như vậy, anh như vậy thật sự làm cô không quen...

"Vậy anh đến công ty đây! Nhớ ăn sáng, uống nhiều nước một chút!"

Cô từ từ buông khăn lông xuống, đứng trước gương ngây người rất lâu.

Bất ngờ nhớ tới khi trang trí căn hộ này, Lục Hương Bắc nhất định đòi lắp một cái gương thật lớn, sau này cô mới biết Lục Hương Bắc có một thú vui xấu xa là khi dính lấy cô đòi hỏi trong phòng tắm luôn bắt cô nhìn vào gương...

Cô cảm thấy mặt mình nóng dần lên, vứt khăn đi vội vàng ra ngoài. Có phải tại ở với Lục Hương Bắc lâu ngày bị mực bôi đen rồi? Sao đến cả cô cũng dần trở nên "sắc" như vậy lại nhớ đến những hình ảnh không nên nhớ như vậy...

Trên bàn là bữa sáng Lục Hương Bắc đã chuẩn bị, hai quả trứng rán, một bát cháo và một bát vằn thắn nữa...

Cháo và vằn thắn rõ ràng là anh mua ở bên ngoài, chỉ có trứng rán này mới là chính tay anh làm, điều đó là tất nhiên bởi vì hiếm có trứng rán của nhà nào có thể bị rán thành hình thù sáng tạo đến vậy...

Cô buồn cười.

Thật sự.

Cô ngồi xuống, bắt đầu động tay từ món trứng rán của Lục tiên sinh, mùi vị không tồi ngoại trừ hơi mặn ra... Trứng rán mà cho nhiều muối như vậy thì chỉ có Lục tiên sinh thôi...

Còn may là có vằn thắn nữa, cô biết chỗ này cách rất xa quán vằn thắn mà cô thích ăn, lái xe cũng phải mất một giờ đồng hồ, không biết đây có phải là của quán đó không nhưng mùi vị thì rất giống hơn nữa cô phải thừa nhận ngon hơn nhiều vằn thắn lần trước Khang Kỳ mang đến.

Ăn xong nhiều như vậy đã không ăn nổi cháo nữa rồi, nghĩ rồi đành bỏ cháo vào trong tủ lạnh đồng thời cũng phát hiện trong thùng rác cạnh tủ lạnh có vỏ hộp đựng vằn thắn mua mang về, quả đúng là của quán đó.

Hừ, Lục đại tổng tài lái xe một tiếng đồng hồ đi mua một bát vằn thắn thật không biết tiền xăng còn đắt hơn cả bát vằn thắn đó ý chứ?

Ý, thứ đen đen mặt dưới cái hộp là gì vậy? Còn có mùi cháy nữa. Cô nghĩ thử rồi nhặt hộp vằn thắn ra..

Lần này cô thật sự đã cười thành tiếng, phục xuống bàn bấp cười không thẳng nổi người.

Lục tiên sinh sáng nay đã rán bao nhiêu trứng mới rán được hai quả trứng với hình thù như vậy đây? Trong thùng rác phải có đến mười cái vỏ trứng gà và một đồng sản phẩm thử nghiệm thất bại đen sì nữa?

Cô có chút hối hận, vừa rồi đã không chụp lại hai phần trứng với hình thù kỳ lạ đó mới phải. Nhưng bức tranh kinh điển này không thể bỏ qua nữa, cô chạy vào phòng ngủ lấy di động chụp liên tục cái thùng rác kinh hoàng kia.

Chụp xong còn vừa cầm di động vừa cười. Cười xong lại cảm thấy không có hứng thú, chụp lại làm gì chứ? Từ từ leo vào trong tim cô vẫn là sự chua xót.

Ngón tay đặt trên nút xóa, đưa qua đưa lại một lúc lâu cuối cùng vẫn không ấn xuống. Vội vàng thay quần áo, phủ một lớp trang điểm nhẹ nhàng che đi sự mệt mỏi do không ngủ tốt sau đó xách túi ra ngoài.

Xe dừng lại một công ty thám tử tư, cô do dự trong xe một lúc lâu cuối cùng vẫn xuống xe. Trước khi đi vào công ty thám tử trong đầu lại hiện lên hình ảnh thùng rác vừa rồi...

Công ty thám tử tư nhìn thấy có khách hàng kiên rất nhiệt tình, giới thiệu một hồi, cô biết anh ta họ Tề.

"Tề tiên sinh, là như thế này, tôi muốn..." Cô có chút xấu hổ không biết nên nói thế nào về mục đích của mình mà không mất mặt.

Không ngờ Tề tiên sinh là người có rất nhiều kinh nghiệm, vừa nhìn là biết mục đích của cô là gì liền cười nói: "Vị phu nhân này tôi có thể giúp cô đạt được tất cả theo ý muốn của cô, chỉ cần anh ta có thì nhất định có thể tìm được đầu mối. Nhưng chuyện như thế này tôi nhìn thấy nhiều rồi, tôi vẫn muốn khuyên cô nếu như còn muốn sống tiếp với nhau thì đừng điều tra nữa, nếu như không muốn sống cùng nữa thì hãy điều tra tận nguồn tận gốc. Phu nhân, cô nghĩ kỹ chưa?"

Hết chương 88

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Nên Có Con Rồi

Đồng Nhất Niệm bất ngờ với sự quan tâm của anh ta, Tề tiên sinh cười: "Những vụ việc như thế này chúng tôi hàng tháng đều nhận vài vụ, những việc như thế này quá nhiều rồi. Thật ra có những sự việc không biết còn có thể tiếp tục được nữa không thì nhất thời đã bị phá vỡ hết rồi, là do hai bên đều không có cách nào để tiếp nhận. Đối với cô mà nói thì không thể còn có thể tha thứ nhưng đối với anh ta mà nói thì không thể chấp nhận việc cô thuê thám tử tư điều tra anh ta vì thế nếu như cô không muốn tiếp tục thì hãy điều tra đi!".

Đồng Nhất Niệm có phần thấy tán dương sự thành thật của anh ta, không vì tiền mà bất chấp tất cả, chỉ có điều đối với cô mà nói thì hôn nhân như vậy thì cô thà cá chết lưới rách cũng không muốn...

"Tôi nghĩ kỹ rồi, điều tra đi!" Cô trả lời hết sức ngắn gọn, nói ra mỗi một chữ là lòng lại đau thêm một chút, cái cảm giác đau thương đó làm cô nhớ lại sự ấm áp của bờ ngực anh khi cô dựa vào làm cho lưng cô có chút dính dính của mồ hôi.

Nhưng dù có thêm nữa ấm áp thì cô cũng không dám tham lam nữa, đau hơn nữa cũng phải cắt đứt. Hôm nay cô đi vào công ty thám tử tư này chính là muốn ly hôn. Cô không cần đầu mối, cái cô cần là chứng cứ có hiệu lực, có thể đưa ra để tòa án tin tưởng.

Tiến hành một vụ trao đổi với Tề tiên sinh xong cô rời khỏi công ty thám tử tư, trước khi rời đi Tề tiên sinh nhắc nhở cô một lần nữa nhất định

phải giữ bình tĩnh giả vờ như không có chuyện gì cả không để anh nghi ngờ.

Cô bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, thận trọng đồng ý, tim thật ra đập rất nhanh.

Trải qua một đêm mưa hôm qua làm cho cả thế giới dường như đều được rửa gột sạch sẽ, không khí cũng rất trong lành. Cô đi trên mặt đất còn ướt dính, không muốn quay về công ty cũng không muốn về nhà, lại nghĩ ra Gia My đã mang thai rồi mà mình vẫn chưa qua thăm liền lái xe đi mua vài đồ dùng trẻ em định mua mấy bộ quần áo cho em bé tặng Gia My.

Người bán hàng ở cửa tiệm đồ trẻ em rất nhiệt tình hỏi cô dự định kỳ sinh nở là khi nào muốn mua cho em bé những đồ gì làm cô có chút lúng túng: "Thật ngại quá, tôi muốn mua cho bạn thôi."

"Ồ, vậy thì em bé đã sinh chưa ạ? Là con trai hay con gái?" Người bán hàng cũng cảm thấy có chút ngại.

Đồng Nhất Niệm lắc đầu: "Cứ để tôi tự xem trước đã!"

"Vâng ạ!" Người bán hàng thấy có lỗi cười rồi đi chào người khách khác.

Đồng Nhất Niệm đứng trước chỗ treo quần áo và giày đã bị mấy thứ đồ tinh xảo đáng yêu đó hấp dẫn, còn có bát, thìa thậm chí cả cắt móng tay dành cho em bé, tất cả đều nhỏ hơn của người lớn mấy lần, xem hết xong là đủ làm cho người ta mềm lòng.

Cô xoa bụng nhỏ của mình, trước mắt trở nên mơ hồ, cô phải chờ đến bao giờ mới có thể được mua những thứ đáng yêu này cho con của mình đây?

Nhớ đến sự kiên quyết không có con của Lục Hương Bắc rồi những khi đau lòng càng làm cô gia tăng suy nghĩ muốn rời khỏi Lục Hương Bắc.

"Đồng tiểu thư!" Bỗng nhiên có người gọi tên cô.

Cô nhìn về phía phát ra tiếng gọi, một người đàn ông mặc vest màu tím đang đứng bên cạnh một chiếc giường dành cho trẻ con.

Hạ Tử Tường...

Chỉ có Hạ thiếu gia mới mặc kiểu trang phục nổi bật như vậy thôi cùng với ngũ quan xuất chúng, làn da trắng sáng của anh ta thì ngoài Lục Hương Bắc ra không biết có được mấy người dám đọ sức với anh ta về vẻ bề ngoài...

"Hạ tiên sinh, chào anh." Cô nở nụ cười chào hỏi. Đều là người trong giới cả, Hạ lão gia và ba cô trước đây có giao tình khá tốt nên dù cho cô bây giờ có bao nhiêu chuyện không vui đi nữa thì cũng không thể thất lễ được.

Anh ta cười đi lại phía cô, ánh mắt quan tâm lướt qua cái bụng nhỏ của cô: "Thật trùng hợp, Đồng tiểu thư."

"Đúng vậy, thật trùng hợp, sao Hạ thiếu gia lại có hứng thú đi mua sắm ở cửa hàng đồ trẻ em thế này?" Cô đang nghĩ hình như Hạ Tử Tường vẫn còn chưa kết hôn mà? Với giao tình giữa hai nhà thì không có khả năng là anh ta kết hôn mà cô lại không biết được.

Hạ Tử Tường cũng cười: "Tôi không có hứng thú nhưng đi cùng chị tôi nên không còn cách nào. Sao vậy, sao không lấy Lục tổng nhà cô đi cùng? Anh ta cũng thật không làm chọn chức trách một người cha rồi! Để lúc nào đó tôi giúp cô mang anh ta một trận!"

Thì ra Hạ Tử Tường cũng tưởng là cô có thai.

Cảm giác xót xa quen thuộc lại dâng lên trong lòng, cô miễn cưỡng nở nụ cười: "Tôi không phải là mua cho mình mà là mua cho bạn thôi!"

"Ồ, là vậy sao?" Ánh mắt Hạ Tử Tường lại lướt qua bụng cô: "Cô và Lục tổng cũng nên có con rồi!"

Đồng Nhất Niệm nhú mày, những lời này sao nghe không giống những lời mà một người đàn ông nên nói mà giống như lời của những người lớn, bà cô trong nhà nói vậy? Quan hệ của anh ta và Lục Hưởng Bắc đúng là rất tốt nhưng cô và anh ta qua lại rất ít, dù là có cũng chỉ là trên công việc thôi chứ không giống Lục Hưởng Bắc cả ngày đều đi cùng nhau.

Nói thật cô không thích con người Hạ Tử Tường này, bởi vì Oanh Oanh là người của anh ta...

Cũng không muốn nhiều lời với anh ta, cô chọn vài bộ quần áo rồi đi tính tiền để lại Hạ Tử Tường vẫn đứng ở chỗ cũ nhìn cô cười.

Ra khỏi tiệm đồ trẻ em rồi mà cô vẫn cảm thấy ánh mắt của Hạ Tử Tường vẫn dõi theo bóng lưng mình vì thế nhanh chóng chạy vào trong xe mình gọi điện cho Gia My để xác định là cô ấy ở nhà chứ không đi làm rồi trực tiếp lái xe đến nhà cô ấy.

Gia My sau khi kết hôn không sống cùng mẹ chồng mà mua nhà riêng để ở. Đồng Nhất Niệm cảm thấy nhà Gia My thoải mái hơn cả nhà của chính cô, cũng có thể là vì không cần phải đối mặt với người có nhiều vấn đề kia nên thoải mái...

Cô xuống xe xách mấy túi quà vừa nhanh chân đến nhấn chuông cửa vừa gọi lớn : "Gia My, mau mở cửa cho mình!"

Đây là cách nói chuyện quen thuộc của bọn họ, bởi vì quen thân, vì quá quen thuộc rồi nên mới tự nhiên như vậy.

Gia My sau khi mở cửa nhìn thấy cô rất vui mừng đón cô vào trong sau đó mang hết đồ ăn vặt ra cùng thưởng thức với cô giống như khi còn đi học vậy.

Đồng Nhất Niệm mừng vì Gia My vẫn giữ được sự chân thật dù cho mang thai nên vẫn có chút yếu ớt nhưng vẫn nhìn ra được vẻ xinh đẹp mặn mà, Gia My với mái tóc đơn giản cũng giống như khuôn mặt trắng không từ vết của cô ấy vậy.

Có thể nhận ra bây giờ Gia My đang rất hạnh phúc.

Thật may là vẫn còn một đôi hạnh phúc...

Đồng Nhất Niệm cắn môi, bỗng nhiên nói với Gia My: "Gia My, cậu và Minh Khả vẫn yêu thương nhau như vậy sao? Yêu đến không thể sống thiếu nhau sao?"

"Đúng thế, nhất là sau khi có con, Minh Khả lúc nào cũng chiều mình như nữ vương vậy. Đúng rồi, Niệm Niệm bạn cũng nên có con rồi, sinh một đứa đi, nghe nói sinh sớm sẽ mau hồi phục hơn!"

Đây là lần thứ bao nhiêu có người hỏi vấn đề con cái với cô rồi? Đến cả Gia My cũng hỏi, cô chán nản bĩu môi: "Sinh cái gì mà sinh, tớ không muốn sinh con, đau chết mất!"

Hết chương 89

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Điểm Nghi Ngờ

Gia My vội vàng ngăn miệng cô: "Không có phụ nữ nào không muốn có con cả, trừ phi cậu không phải là phụ nữ!"

Không có phụ nữ nào không muốn có con...

Câu nói này của Gia My đúng là có nhiều cảm xúc, Minh Khả là ba đời đơn truyền nên Gia My có sức nặng trách nhiệm lớn, chẳng trách mà bây giờ có thai liền không đi làm nữa mà xin nghỉ để ở nhà nghỉ ngơi.

Thật ra cô cũng muốn chứ, cái gọi là không ăn được nho lại nói nho chua chính là loại tâm lý của Đồng Nhất Niệm lúc này. Thật ra bất cứ người mẹ nào trên thế giới này cũng không hề sợ đau, cô cũng rất hy vọng mình có tư cách để được đau một lần như thế.

Tư cách ư? Đồng Nhất Niệm nghĩ về từ này cảm thấy trong lòng rất đau, lẽ nào trong tim Lục Hương Bắc thì cô không có tư cách sinh con của anh? Vậy ai mới có đây? Là Như Kiều sao?

Cái tên này đã in sâu trong đầu cô nên càng làm tăng sự phiền não trong cô.

Gia My và cô là bạn tốt nhiều năm, sao có thể không nhìn ra tâm sự của cô chứ? Nhớ lại thời gian trước đây mình đã tiết lộ tin tức có liên quan đến việc Lục Hương Bắc ở cùng với vũ nữ ở hộp đêm làm cho Đồng Nhất Niệm bây giờ nghĩ lại có chút hoài nghi không biết là mình làm đúng hay sai nữa.

"Niệm Niệm, có phải cậu vẫn đang giận Lục tiên sinh nhà cậu không?" Gia My thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng không vui vẻ của Đồng Nhất Niệm, cô bỗng nhớ đến lời của Minh Khả, có những chuyện không biết còn tốt hơn là biết rõ, có những chuyện cả thế giới đều biết chỉ có vợ là không biết. Nếu như thật sự lo lắng cho Đồng Nhất Niệm thì không nên nói với cô ấy.

Cô lúc đó cho rằng cô với Đồng Nhất Niệm là bạn tốt nên không thể giấu diếm chuyện gì được vì thế mới không do dự nói cho cô biết nhưng bây giờ cô không hiểu được thái độ của Đồng Nhất Niệm.

Đồng Nhất Niệm vẫn lắc đầu, giữa cô và Lục Hương Bắc không phải chỉ đơn giản là chuyện giận vì một cô tình nhân nào đó...

"Nếu biết trước thì đã không nói với cậu rồi..." Gia My là một người hạnh phúc, lương thiện, nên khi nhìn thấy người khác không hạnh phúc trong lòng sẽ thấy xót thương: "Niệm Niệm, thật ra mà nói, tớ cảm thấy Lục Hương Bắc đối xử với cậu rất tốt. Có thể lần đó chỉ là gặp dịp thì chơi thôi, với một người đàn ông như anh ấy, phải tiếp khách nhiều thì bất chợt có một lần cũng không là gì cả..."

"Gia My, tớ muốn ly hôn." Cô ngắt lời Gia My. Nếu như nói một người chịu uất ức lâu như vậy là cô muốn tìm một đối tượng để nói chuyện thì người đó ngoài Gia My ra không còn ai khác, bởi vì Gia My là một người rất ấm áp, lại lương thiện hiểu lòng người. Không giống như Di Đóa, như một thùng nóng giận, chỉ một chút là sẽ bộc phát có lẽ chưa kịp nghe cô nói xong thì đã lấy dao chém người rồi, còn bọn người Thẩm Khang Kỳ thì dù sao cũng là đàn ông...

Gia My là một người phụ nữ truyền thống, vừa nghe xong liền kéo tay Đồng Nhất Niệm: "Niệm Niệm, sẽ không đến mức đó chứ? Lẽ nào anh ấy thật sự có gì đó với cô vũ nữ đó?"

Đồng Nhất Niệm cười khở lắc đầu: "Tớ không biết."

"Cái gì mà không biết? Không biết mà cũng ly hôn sao?" Gia My bỗng nhiên rụt rè đến gần bên cô nhè nhẹ nói: "Anh ấy và cô vũ nữ đó có lên giường với nhau không?"

Trong lòng Đồng Nhất Niệm giống như nuốt phải ruồi, bất chợt khó chịu, vấn đề này, thật ra đây chính là vấn đề tối qua cô muốn anh ta phải thề độc để trả lời...

Cô lại lắc đầu: "Không biết..."

Gia My bèn khuyên cô: "Niệm Niệm nếu như chưa lên giường mà chỉ uống rượu say chơi trò ái muội gì đó thì bỏ đi, từ từ dạy bảo anh ấy, cho anh ấy biết lợi hại là được rồi. Ly hôn dù sao cũng là một rào cản, sẽ để lại một vết sẹo đấy."

Đồng Nhất Niệm nghe xong lời Gia My cảm thấy Gia My như bước vào thời kỳ 40 tuổi vậy, những lời này thật giống như của người thế hệ mẹ cô ấy nói vậy...

"Niệm Niệm, tớ biết cậu xinh đẹp, bối cảnh cũng tốt. Nếu như thật sự có ly hôn thì cũng không khó để tìm được người muốn lấy cậu. Nhưng cậu có từng nghĩ với gia thế như của cậu thì có bao nhiêu người là muốn lấy cậu không phải vì tiền của cậu chứ? Còn về những anh chàng con nhà giàu có thì cái họ xem trọng không phải là tiền nhưng lại có mấy người mà chỉ có một người phụ nữ chứ? Thật ra Lục Hường Bắc rất tốt với cậu, tớ có thể cảm thấy được, người cũng đẹp trai. Công ty nhà cậu trong tay anh ấy cũng phát triển tốt như vậy. Nếu như ly hôn rồi thì anh ấy có vào bất cứ công ty nào làm việc thì cũng sẽ được trả cả triệu một năm thôi, không biết có bao nhiêu cô gái chờ được gả cho anh ấy ấy chứ. Niệm Niệm cậu đừng xúc động, tởa thật hối hận đã nói với cậu chuyện đó!"

Đồng Nhất Niệm biết Giai My là người hâm mộ của Lục Hương Bắc, chuyện xảy ra với Oanh Oanh lần này chẳng khác nào trát vết nhơ lên hình tượng sáng loáng của anh. Nhưng một người truyền thống như Giai My thì đến cả suy nghĩ khuyên hay không khuyên ly hôn thôi đã không có rồi chứ đừng nói là ủng hộ cô ly hôn.

Thấy một người phụ nữ mang thai vì mình mà phải lo lắng cô cũng thấy hối hận rồi, không nên lấy chuyện ly hôn này làm phiền Giai My, vì thế liền cười nói đùa với cô ấy: "Hả? Lục tiên sinh thật sự tốt vậy sao? Tốt hơn cả Minh Khả nhà cậu sao?"

Giai My đỏ mặt, dấm nhẹ Đồng Nhất Niệm: "Người ta vì nghĩ cho cậu vậy mà cậu lại đùa giỡn tớ!"

Đồng Nhất Niệm cũng cười, cô cảm thấy bản thân giờ như một cây nấm độc lâu năm, đi đến đâu là mang đến sự âm u ở đó, vẫn là không nên tiếp tục ở đây làm ảnh hưởng đến tâm trạng của bà bầu nữ thì hơn.

"Giai My, câu yên tâm, tớ chỉ là nói thế thôi, sẽ không xúc động nhất thời đâu, tớ sẽ suy nghĩ cẩn thận." Cô cười để cho Giai My yên lòng.

Giai My ôm mặt cô uy hiếp: "Thế còn tạm được! Có chuyện gì nhất định phải nói với tớ đấy!"

"Ừ!" Đồng Nhất Niệm gật đầu, đứng dậy chào tạm biệt: "Vậy tớ đi nhé, cậu tự ở nhà nuôi thật tốt con trai bảo bối của cậu đi, Minh Khả nhà cậu là ba đời đơn truyền đấy!"

Mặt Gia My lại bùng lên sự ngượng ngùng: "Biết rồi! Cậu định đi đâu?"

"Đi làm người giúp việc cho thần tượng của cậu!" Cô cười nói, cố đè nén cảm xúc đau thương xuống.

Rời khỏi nhà Gia My, cô cuối cùng vẫn là đến công ty nhưng Lục Hương Bắc lại không ở đó.

Không có cũng tốt, lần trước chưa tìm được manh mối gì trong văn phòng anh ta cả, lần này phải tiếp tục tìm.

Ngồi xuống bàn làm việc của anh, cô phát hiện ra sự bất thường. Chiếc bàn vốn luôn để tài liệu và máy tính một cách ngăn nắp giờ lại có thêm một bức ảnh.

Nói chính xác thì là bức ảnh chụp chung của cô, Lục Hương Bắc và ba cô trong buổi lễ tốt nghiệp của Đồng Nhất Lãng. Không biết anh đã rửa nó lúc nào rồi bày trên bàn làm việc.

Cô và anh trong bức ảnh đứng hai bên ba cô, anh và ba cô cười rạng rỡ, chỉ có cô là biểu hiện hờ hững thậm chí không đứng sát vào ba cô. Có thể nhìn ra Lục Hương Bắc và ba cô giống người một nhà hơn.

Nhưng vậy cũng coi như hiếm hoi rồi, đây đúng là bức ảnh chụp chung duy nhất của bọn họ.

Có điều đặt nó ở đây vào lúc này để bày cho ai xem chứ?

Cô ngày càng cảm thấy vô lực.

Mấy ngày nay, Lục Hương Bắc luôn để tâm đồ dành cô đã làm cô cảm thấy có gì đó quá lắm rồi, có nhiều việc nếu như đầy quá sẽ tràn đi.

Thật ra đối với việc có tìm ra chứng cứ hay manh mối gì trong văn phòng của anh không cô cũng không dám chắc, bởi vì một người thông minh và cẩn thận như Lục Hương Bắc thì nếu như thật sự có gì đó thì cũng sẽ xóa dấu vết sạch sẽ rồi.

Nhưng không biết là may mắn hay bất hạnh cô phát hiện một sim điện thoại trong góc ngăn kéo.

Ngón tay cô kẹp chiếc sim run rẩy.

Cô không dám khẳng định chiếc sim này nhất định có vấn đề nhưng đây là văn phòng của anh ta không thể có người thứ hai để sim của anh ta đặt vào ngăn kéo này được, hơn nữa cô không hề biết Lục Hương Bắc có hai số điện thoại.

Dù có là người cẩn thận đến thế nào đi nữa thì cũng có lúc sẽ lộ ra một bí mật nào đó. Mà nguyên nhân dẫn đến sơ sót này chắc là trong lòng người đó đang rối loạn vì điều gì đó. Một người cẩn thận như Lục Hương Bắc sao có thể để một thứ không nên bị lộ như vậy ở nơi này chứ? Điều gì đã làm anh hoang mang dẫn đến sơ sót này?

Cô nhớ lại lời thám tử tư từng nói với cô, không nên để anh nghi ngờ, phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Vì thế, bỏ chiếc sim vào trong túi tiếp tục tìm kiếm nhưng không tìm ra thứ gì khả nghi nữa, chỉ là tài liệu, sách, một số báo cũ anh từng xem. Cô lật xem còn có tin tức ba của Hạ Tử Tường qua đời vì xuất huyết não. Ông Hạ từng là nhân vật hàng đầu, thời gian trước khi ông qua đời đã từng hùng bá một thời. Tờ báo này còn là cô đưa cho anh xem nữa.

Cô đang lật tìm thì nghe tiếng chuông cửa, anh về rồi!

Đã không kịp dọn dẹp nữa rồi nên cô giả vờ như đang tìm đồ vẫn tiếp tục lật tìm.

"Niệm Niệm?" Anh vào phòng nhìn thấy cô có vài phần bất ngờ: "Em không ở nhà nghỉ ngơi sao lại đến công ty?"

"À!" Cô đơn giản đáp lại một tiếng, không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, nên tỏ ra không có gì bất thường trong khi hòa bình.

"Em đang tìm cái gì vậy?" Anh nhìn thấy ngón kéo ngỗng ngang liền hỏi.

"Đang tìm bản kế hoạch lần trước xem, không phải anh bảo tôi làm một bản sao? Tôi nghĩ trước tiên nên tham khảo của người khác đã!" Cô thật ra đang rất căng thẳng, sợ anh phát hiện ra cô đang giữ sim điên thoại của anh, trán đã muốn chảy ra vài giọt mồ hôi, lòng bàn tay đã ươn ướt rồi.

Anh nghe câu nói này liền nhăn mày: "Niệm Niệm, em tưởng đây là làm bài tập về nhà sao? Không thể hoàn thành đúng hạn liền chép của người khác sao?"

"Tôi chỉ là muốn tham khảo thôi, ai nói muốn chép chứ!" Trên mặt cô vì mồ hôi đã đổ dần lên nhưng còn may đây là cho anh thấy cô vì bị trách mắng sao chép nên mặt mới đỏ thôi.

Hơn nữa, trong mắt anh biểu tình này của cô đã rất lâu anh không nhìn thấy rồi, đôi môi chu ra mặt phẫn hồng, trên mũi còn đọng lại những hạt mồ hôi li ti, phối hợp với mái tóc mới của cô lại trở nên vô cùng yêu kiều.

Sự trách móc vốn có bỗng biến mất, anh giành lấy đồ vật cô đang cầm đặt trở về ngăn kéo, không ngờ chạm vào tay cô, thật mềm mại, trái tim anh như sôi lên.

Cô ngồi trên chiếc ghế lớn của anh, hôm nay không mặc quần áo đồng bộ nhưng chỉ một chiếc váy lụa đơn giản cùng với chiếc cổ áo thoải mái có hơi thấp thì nhìn từ chỗ anh đứng hoàn toàn có thể nhìn thấy khe ngực thấp thoáng, dự vọng tối hôm trước chưa được thoả mãn bỗng nhiên dâng lên, toàn thân anh như nóng bừng lên, tay không ngừng đi sâu xuống dưới cổ áo.

Cô giật mình gạt tay anh ra, hai tay che trước ngực: " Làm gì thế? Lục Hường Bắc, đây là văn phòng đấy

Anh cũng biết đây là văn phòng...

Chua chát mím môi: "Chiếc váy này về sau đừng mặc nữa!"

Cô cúi đầu hiểu rõ ý của anh ta liền ngẩng lên: "Không cần anh quản!"

"Anh không quản thì ai quản? Đây là tài sản cá nhân của anh mà!" Anh giúp cô kéo cổ áo lên.

Cô cho anh một cái nhìn lạnh lẽo, đứng dậy chuẩn bị rời đi, chiếc sim điện thoại trong túi giống như lựu đạn, lúc nào cũng có thể phát nổ, cô phải nhanh chóng rời đi rồi sau đó nghiên cứu sau.

Cô vừa đứng lên anh liền ngồi xuống, hai tay vòng ôm lấy cô, mặt áp vào lưng cô: "Đi đâu đấy?"

"Đi viết bản kế hoạch chứ sao, tổng tài đại nhân!" Cô cố gắng thoát khỏi tay anh.

"Một chút nữa hãy đi" Anh càng dùng lực làm cô chỉ đành ngồi trên đùi anh, một nụ hôn bất ngờ đến.

Khi môi anh giữ lấy cô thì đầu cô đang tranh đấu, làm như thế nào thì mới như là không có gì bất thường không để anh ta nghi ngờ đây? Quá thuận theo và quá phản kháng hình như đều không hay lắm.

Còn anh trong lúc cô vẫn còn do dự thì đã bắt đầu công thành đoạt đất đột phá răng và môi cô, cô chống cự lại dù sao thì cũng không có tác dụng, thôi thì đành tùy anh ta vậy nhưng nếu không phản ứng lại chấp nhận để lưỡi anh ta quét mọi ngóc ngách trong miệng cô sao...

Vốn chỉ định hôn cô thôi nhưng có thể vì nguyên cơ số lần ** không được phát tiết toàn bộ nên nụ hôn này càng hôn càng sâu, mà cơ thể cô trong lòng anh ngày càng mềm nhũn. Anh bắt đầu khát vọng xâm nhập nguồn gầy chấy của cô, khát vọng bị ngọn lửa của cô ngọt ngào hoà tan, ăn mòn dù cho thân thể có biến thành nước đi nữa.....

Cô cảm thấy sự chà sát của bộ phận nào đó dưới hông đang ngày càng trở nên cứng rắn, nhân lúc hít thở liền nhất quyết cắt ngang anh ta: "Lục Hương Bắc, không được!"

Anh cuối cùng cũng dừng lại nhưng lại kéo cô vào lòng ôm thật chặt đến nỗi làm cô hít thở khó khăn, những chiếc cúc áo kim cương trên áo anh ép chặt làm đau ngực cô.

"Vợ à... anh sắp bị em bức đến muốn bệnh rồi!" Anh thở dài, giọng nói chán trường.

"Để tôi đứng dậy đi" Cô cự quạ phản kháng.

Anh rên lên một tiếng giữ càng chặt cảnh cáo cô: "Đừng làm loạn nữa!"

Cửa văn phòng bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

"Mở cửa đi! Có người đến kìa!" Cô không dám cự quạ nữa, trên người đang mặc một chiếc váy màu sáng, mong rằng đừng có bị vấy bẩn...

Anh vùi đầu vào cổ áo cô, hít một hơi lớn mùi hương trên người cô: "Kệ nó đi"

Tiếng gõ cửa lại vang lên vài lần, cô đập vào vai anh: "Anh thật lưu manh, đồ điên, còn không buông tôi ra, mau ra mở cửa đi!"

"Cho em biết đừng động đậy nếu không anh không cần biết đây là đâu nữa đâu!" Anh thế mà lại cắn một nhát lên cổ cô, để lại một vết đỏ chói mắt.

"Lục tổng!" Thành Chân bên ngoài cửa gọi.

"Lưu manh xấu xa, mở cửa đi!" Cô bị anh giữ chặt như vậy sắp nóng chết rồi.

"Đồng ý với anh, tối nay ngoan ngoãn để anh muốn em!"

Tên lưu manh xấu xa dù chết cũng không thay đổi, loại việc như thế mà cũng mang ra uy hiếp được...

"Không! Anh mau rút đi!" Cô thật sự tức giận rồi.

"Được , vậy anh để Thành Chân vào đây!" Anh vẫn ôm chặt cô như cũ, miệng hiện lên nụ cười xấu xa. Cứ như vậy để Thành Chân đi vào sao? Anh ta uống nhầm thuốc rồi sao?...

Hết chương 90

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Chiếc Di Động Cũ Không Thấy Nữa

Cuối cùng Đồng Nhất Niệm lúng túng rời khỏi văn phòng anh, còn phải chịu ánh mắt kì lạ của Thành Chân cứ nhìn chăm chăm vào cổ cô.

Trở về văn phòng mình cô liền soi gương, miệng không ngừng nguyên rủa hận không thể xé Lục Hương Bắc thành trăm mảnh. Vết hôn hồng hồng trên cổ cô bây giờ không còn mái tóc dài che đi nên hiện ra hết sức rõ ràng...

Trong lòng cô dù rất tức giận nhưng việc này bây giờ không phải là quan trọng nhất!

Cô khóa cửa phòng lại lấy chiếc sim trong túi ra lắp vào di động của mình rồi gọi vào số máy cố định của văn phòng mình, mong là có thể lấy được số của chiếc sim này để từ đó tiếp tục điều tra sâu hơn.

Nhưng khi gọi vào lại nghe tiếng của một người con gái đang nói chiếc sim này đã hết tiền ngưng sử dụng...

Xem ra muốn biết bí mật của chiếc sim này thì việc đầu tiên là phải đi nạp tiền rồi...

Cô không muốn lãng phí giây nào lập tức đeo túi vào đi ra ngoài.

Còn chưa đi ra khỏi cửa thì điện thoại trong phòng cô vang lên.

Lầm nhăm mấy câu cô cuối cùng vẫn nghe điện thoại.

Thật ra lúc này cô đang rất căng thẳng có chút rối loạn lại thêm trong lòng bất an nên không nhìn xem số gọi đến liền trả lời một cách nghề nghiệp "Alo".

Bên kia vọng lại một tiếng ung dung nhàn hạ: "Vợ à, giúp anh pha một tách trà đi!"

Thì ra là anh!

Vẫn còn ung dung như vậy được!

Cô dập điện thoại liền đi ra khỏi cửa.

Bỗng nhiên cô nghĩ lại lời của thám tử tư nói, mọi lời nói hành động phải tự nhiên đừng để anh phát hiện họ đang điều tra anh. Vì thế bây giờ chính là lúc cô phải suy nghĩ xem như thế nào mới là hành động một cách tự nhiên đây?

Cô có chút đau đầu cách này không biết có nắm chắc được không nữa!

Cuối cùng đè nén tức giận trong lòng nói với Di Đóa: "Di Đóa, mang một tách trà vào cho Lục Hương Bắc đi." Muốn cô pha cho uống sao. Đừng có mơ!

Di Đóa ở người một lúc, gương mặt long lanh nhìn cô: "Niệm Niệm, không phải mình đã nói với cậu là trà đã hết rồi sao?"

"Hết rồi?" Cô cũng bó tay rồi, những ngày này đều sống trong sự mơ hồ còn đầu óc đâu mà nhớ nhờ người ta mua trà chứ?

"Đúng thế!" Cả người Di Đóa một bộ mặt nàng dâu ngoan ngoãn.

"Vậy thì lấy cho anh một cốc Chocolate nóng đi!" Cô biết Lục Hương Bắc ghét nhất uống đồ ngọt đặc biệt là chocolate. Anh nói chocolate là sự đùa cợt của phụ nữ mà anh thì không phải là học sinh tiểu học non nớt...

Dù sao cũng là Di Đóa mang vào, có chết có sống gì thì cũng là số của Di Đóa, đúng vậy Di Đóa là bạn tốt chính là dùng để bán đứng đó...

Sau khi dọn dò xong cô nhanh chóng rời khỏi công ty lái xe đến công ty thám tử.

Khi cô giao chiếc sim điện thoại cho ông Vu thám tử tư trong lòng có chút lo lắng, chiếc sim này không biết bên trong có bí mật gì, nếu như thật sự có bí mật thì không biết bí mật đó như thế nào. Đưa một bí mật như vậy cho một người lạ có nên không? Dù cho ông ta là thám tử tư đi nữa...

Cô bỗng nhiên thật sự mong rằng trong chiếc sim này không có gì cả...

Cô cuối cùng quyết định không đưa tay ra chỉ nắm chặt chiếc sim trong tay, nói với ông Vu: "Không có gì đâu, tôi không yên tâm nên đến hỏi thăm ông định điều tra như thế nào?"

Ông Vu hua tay: "Xin lỗi đây là bí mật không thể tiết lộ." Đồng Nhất Niệm gật đầu, vốn chỉ là mượn cố nên cũng không cần đáp án, liền vẫn giữ chiếc sim quay về.

Tự mình đi nạp tiền cho chiếc sim xong, gọi vào số của mình sau đó lại đổi lại sim, cô vừa mở máy thì di động của cô vang lên tiếng báo, trên màn hình hiện lên một dãy số lạ, chính là số mà cô vừa gọi...

Cô lưu số đó lại lái xe đi chi nhánh khác, báo số điện thoại này cần nạp tiền, trước khi nạp tiền cô cố ý giả vờ như thiếu minh mẫn: "Tôi không biết số điện thoại có đúng không, chắc là như thế này...cô có thể xem giúp tôi chủ số điện thoại này là ai không."

Nhân viên thu phí giúp cô tra một lúc liền nói với cô, đây là loại sim dùng xong liền bỏ đi nên không có ghi chép gì

"Vậy thì có thể in lịch sử cuộc gọi không?" Cô vội vàng hỏi, đây là cách cuối cùng rồi, chỉ cần xem xem người mà số điện thoại này hàng ngày gọi cho là ai là được.

"Có thể, xin nhập mật mã." Nhân viên thu phí chuyên nghiệp nói.

Mật mã...

"Cái này... tôi không nhớ rõ..." Cô có ý muốn làm khó nhân viên.

"Xin lỗi, loại thẻ không đăng ký chứng minh thư này quan trọng nhất chính là mật mã, nếu như không có mật mã thì chúng tôi rất xin lỗi không thể in ra được."

Dù cho nói hàng tá lời tốt đẹp vẫn không có kết quả, cô gái này quá nguyên tắc rồi, cố kìm chế không ra tay với cô ta mà cũng không muốn dùng thân phận đại tiểu thư nhà họ Đồng tìm người quen, nếu như người ngoài biết cô điều tra số điện thoại này không biết sau lưng lại bàn tán gì nữa...

Suy nghĩ kỹ một lúc liền quyết định đợi kết quả từ phía thám tử tư rồi tính, nếu như ông Vu có thể tìm thấy chứng cứ thuyết phục hơn thì chiếc sim này cũng trở nên vô dụng rồi!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô liền về nhà, tìm lấy một chiếc di động cũ trước đây lắp chiếc sim vào, trên thế giới này vẫn còn một cách đó là ôm cây đợi thỏ

Cô chỉnh điện thoại sang chế độ rung bỏ vào tầng giữa túi sách, mong rằng có ngày sẽ có động tĩnh...

Không, thật ra cô không hy vọng nó có động tĩnh gì...

Con người chính là mâu thuẫn như vậy...

Ngồi ngây ngẩn một lúc liền quyết định tìm cho mình một công việc gì đó để làm. Bản kế hoạch cô nợ đã lâu nay thật sự cần hoàn thành rồi...

Đồng Nhất Niệm nếu như thật sự muốn hoàn thành một việc gì thì sẽ rất chú tâm. Bản kế hoạch này cô làm thẳng đến tối, quên cả ăn có chút đói, bữa trưa và bữa tối chỉ gặm mấy lát bánh mì và một số đồ ăn vặt.

Hình như trước đây cũng làm bài tập như thế này, lật lật, gõ gõ thêm rồi bớt, bản kế hoạch cuối cùng cũng xong.

Sau khi làm xong cảm thấy có chút mệt, lại thêm đêm trước ngủ không ngon liền muốn gục xuống bàn nghỉ ngơi một lúc nào ngờ, nghỉ ngơi một chút lại thành ngủ quên luôn, Lục Hương Bắc về lúc nào cô cũng không biết luôn.

Cô bị Lục Hương Bắc gọi dậy. Lần này không hề dịu dàng chút nào, đừng nói là dịu dàng còn rất hung dữ là khác, cô cho rằng anh ta không phải đang là lúc cần dỗ dành cô sao? Phương pháp đúng đắn lúc này nên phải là ôm cô lên giường mới đúng chứ không phải hung dữ như anh ta lúc này được.

"Đồng Nhất Niệm, đừng nói là em cả ngày hôm nay chỉ ăn đồng rác rưởi này?" Anh chỉ vào đồng đồ ăn vặt và rác bên cạnh máy tính.

Cô ngáp dài chậm rãi liếc nhìn đồng vỏ hoa hoa xanh xanh, không mặn không nhạt nói: "Vậy thì sao chứ?"

"Không sao ư?" Sắc mặt Lục Hương Bắc dưới ánh đèn trắng hình như là màu xanh...

"Về sau em đừng mơ đến mấy đồ ăn vặt này nữa!"

Nói xong anh còn nhét hết đồng đồ ăn vặt bảo bối của cô vào túi sau đó ném vào thùng rác...

"Lục Hướng Bắc, anh là đồ điên!" Cô vội vàng đuổi theo cứu đồng bảo bối, anh có phải quản quá nhiều rồi không? Còn quản cô ăn đồ ăn vặt nữa, ba cô còn không quản cô nữa là!

Nhưng tất cả đều quá muộn rồi, bảo bối của cô, niềm yêu thích của cô đang cùng lẫn lộn với đồng trứng chiên cháy đen sáng này rồi. Hơn nữa Lục Hướng Bắc đứng bên thùng rác lạnh lùng nhìn cô, có ý là nếu như cô dám nhặt lên thì sẽ đánh người, dù cho đến thời điểm trước mắt chưa từng có ghi chép về việc anh ta ra tay bao giờ, cô không mong ghi chép này bị xé rách.

Thôi bỏ đi, vứt thì vứt, dù sao cô cũng còn giấu một ít cực phẩm ở mấy ngăn tủ khác nữa, cô nghĩ xong bĩu môi định đi thư phòng lấy bản kế hoạch giao cho quý đòi nợ cho xong!

Nhưng người tên Lục Hướng Bắc này nhân lúc cô đang bận rộn trong thư phòng thì lại làm gì? Cô sao lại nghe thấy âm thanh mở, đóng tủ vậy ta?

Vội vàng chạy ra thì thấy thế giới của cô đã đến ngày tận thế rồi...

Lục Hướng Bắc sao lại có khả năng đến vậy chứ? Đồ ăn vặt của cô giấu ở đâu anh ta đều biết rõ, bây giờ toàn bộ đều đã bị anh ta lấy ra, đến cả khoai lang sấy xanh và đậu sứt ông bà chủ Lương tặng cô cũng bị tịch thu luôn rồi...

"Này, giữ lại cái đó cho tôi! Đó không phải là thức ăn rác rưởi đâu!" Cô xông đến giành lấy. Khoai lang sấy và đậu sứt này không đáng tiền nhưng đều là bà Lương tự tay phơi tự tay sấy, đồ vật dù nhỏ nhưng lại bao hàm nhiều tình cảm, cô thích ăn, hơn nữa mỗi khi ăn dường như được hưởng thụ ánh mắt dịu dàng hiền từ của bà Lương vậy...

Lục Hướng Bắc lại không để cô giành lại, hai người giằng qua giằng lại làm chiếc túi bị rách, khoai lang sấy và đậu sứt rơi hết ra đất...

Đồng Nhất Niệm cảm thấy trong lòng có gì đó đau đớn dường như nhìn thấy bà Lương vất vả trèo lên trèo xuống phơi khoai lang cho cô...

Con người Lục Hương Bắc này thật không hiểu về tình cảm chút nào cũng không thể hiểu tình cảm ấm áp giữa người với người được, chính là một tên đầu đá chính hiệu.

Cô chỉ có thể rút ra kết luận này, nói với bản thân nếu như tính toán với người như thế này thì bản thân cũng biến thành đầu đá mất

Vì thế cô không cãi nhau nữa cũng không làm loạn nữa, lấy ra bản kế hoạch đã làm, vút mạnh vào mặt anh rồi chón vào trong chăn, không thèm để ý anh ta nữa.

Ông Vu nói cô phải bình tĩnh, không thể có những hành động bất thường nhưng Lục Hương Bắc đáng ghét như vậy bảo cô sao có thể bình tĩnh đây?

Cô nghe thấy tiếng loạt xoạt bên ngoài chắc là anh đang dọn dẹp.

Sau vài phút có người kéo chăn của cô, cô xoay người nằm sang bên kia.

Anh không động vào cô nữa, đặt mấy hộp đồ ăn đặt ở tủ đầu giường: "Anh biết em ở một mình sẽ không ăn tối nên mang đồ ăn về cho em, ăn chút đi!"

Cô vẫn không thèm để ý anh bèn đi ra ngoài, trước khi ra ngoài nhìn túi sách của Đồng Nhất Niệm sau đó đi vào thư phòng, kéo ngăn kéo ra phát hiện chiếc di động cũ vẫn luôn ở đó đã không còn ở đó nữa rồi.

Hết chương 91

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ánh Trăng Đang Nhìn Chúng Ta

Một lúc sau, Lục Hương Bắc liền rời đi.

Trước khi đi không nói với Đồng Nhất Niệm là đi đâu, đây chính là phong cách trước nay của anh.

Anh dường như chưa bao giờ nghĩ đến việc Đồng Nhất Niệm sẽ để ý anh đi đâu hay sẽ ở nhà đợi anh quay về.

Khi mới lấy nhau, Đồng Nhất Niệm thường xuyên ném mùi vị chờ đợi. Dù luôn mong muốn rời khỏi nhà họ Đồng sống độc lập nhưng cái cảm giác thật sự một mình bị màn đêm bao vây vẫn có chút cô đơn, vì thế cô thử đợi Lục Hương Bắc trở về.

Nhưng anh trước nay chưa bao giờ nói với cô khi nào sẽ quay về cũng giống như anh không bao giờ nói với cô anh đi đâu.

Lúc đầu vì sự kiêu ngạo nên cô không bao giờ gọi điện hỏi anh, vì dù sao hôn nhân của họ bắt đầu cũng không phải là tình yêu. Cô không yêu anh nên cô làm gì có quyền hay nghĩa vụ quản việc anh đi đâu chứ?

Tình trạng cuộc sống bình thường nhất của bọn họ là sống chung dưới một mái nhà, mỗi người đều giữ cho mình không gian riêng không can thiệp vào cuộc sống của đối phương. Đây là định vị cô đặt ra cho cuộc hôn nhân của mình từ khi bắt đầu.

Chỉ là cô không ngờ tới dần dần cô lại càng yêu anh, từng cử động của anh, hàng lông mày rậm khi nhìn của anh, đôi môi nhếch lên khi nói

chuyện của anh, chiếc lưng cô đơn khi xoay người của anh, tất cả của anh đều dần dần trở nên có hương vị, có ý nghĩa.

Không, nên nói là anh vốn đã như vậy rồi chỉ là người thưởng thức có ý niệm thôi, nên tất cả mới trở nên không giống như vậy.

Vì không giống nên từ đầu đáng lẽ là chỉ nên đợi anh ta về nhà lại trở thành âm thầm mong anh về nhà mà con người thì chỉ cần có hy vọng thì điều lần lượt sẽ đến với họ chính là sự thất vọng.

Sự mâu thuẫn, luôn như hình với bóng vậy...

Trong tim cô dường như có một lỗ đen, mỗi khi chờ đợi rồi thất vọng thì lỗ đen này dần dần trở lên to hơn. Vì thế lỗ đen này ngày càng to to đến khi chính bản thân cô cũng không biết làm sao mới có thể lấp đầy nó thì mới biết thì ra cô đã tự ném bản thân mình vào nơi sâu thẳm đó rồi.

Vì thế không chờ đợi nữa.

Nhưng có một số thứ, đã rối loạn rồi thì dù muốn trở lại bình thường như ban đầu cũng thật sự rất khó.

Ví dụ như tối nay, vẫn là ánh trăng đẹp sẽ đó, màn đêm thanh mát sau cơn mưa không nóng không lạnh thật đúng là nhiệt độ thích hợp nhất cho việc ngủ. Nếu như là lúc chưa lấy chồng thì đã ngủ từ sớm không cần lo nghĩ gì rồi, nhưng còn bây giờ thì sao? Dù cho đã hạ quyết tâm ly hôn nhưng vẫn không điều khiển được bản thân muốn nghe thấy âm thanh quen thuộc, muốn được nghe thấy tiếng bước chân và tiếng đóng mở cửa quen thuộc.

Điều này đã trở thành một thói quen trong cuộc sống.

Xem ra muốn thay đổi thói quen này thật sự phải chờ đến khi đoạn tuyệt hoàn toàn chắc mới làm được.

Cô nhắm mắt không muốn nhìn ánh sáng yếu ớt cửa mặt trăng bên ngoài cửa sổ nữa.

Không nhìn thấy ánh sáng liệu có thể không sinh ra hy vọng không đáng có nữa không?

Cuối cùng cô để bản thân hoàn toàn chìm vào trong bóng đêm, không cảm giác.

Chỉ mong trong mơ sẽ không có hình ảnh ánh sáng sủa xuất hiện nữa, để cô không phải chịu sự dày vò tận tim can nữa.

Độ nóng như bao vây lấy cô, vẫn là hơi thở quen thuộc đó.

Một chút lạnh lẽo len lỏi vào giữa hai chân cô, sự kích thích mạnh mẽ trực tiếp tiến đến gần, cô còn chưa kịp tỉnh lại thì đã bị sóng điện tấn công, vừa nhanh vừa chậm tấn công từng dây thần kinh, từng tế bào, từng giọt máu...

Đêm nay con người này quyết chí phải đạt được mục đích rồi.

Không có những nụ hôn, không có màn dạo đầu, nhân lúc cô đang ngủ trực tiếp dùng ngón tay lạnh ngắt của mình tấn công vị trí trọng yếu nhất, làm cô không thể chạy thoát...

Cô biết bản thân không thể nào thoát nổi,.... Sự tấn công mạnh mẽ trực tiếp, mỗi lần đều như lấy mạng, mỗi lần đều tiếp xúc với nơi sâu thẳm nhất linh hồn cô, mỗi lần đều làm cho linh hồn cô run rẩy theo...

Cô đã tỉnh táo rồi.

Nhưng cô thà không tỉnh lại, mắt vẫn nhắm, cảm giác được mình đang bị dày vò, sự né tránh lý trí và cơ thể không thể thừa nhận được khát vọng

giống như được tôi luyện từ địa ngục vậy, một nửa là nước biển một nửa là diêm hỏa...

Cô cảm nhận được ngón tay anh đi vào, cô mẫn cảm mềm mại như vậy liền không chịu được thắt chặt lại, cắn chặt lấy...

Điều này làm cô cảm thấy xấu hổ, ra sức nhẫn nhịn xúc động muốn rên lên, cắn chặt môi, cơ thể không theo ý mình co rút và run rẩy theo sự không nhanh không chậm của anh, thậm chí âm thầm mong muốn động tác của anh có thể nhanh hơn nữa...

Bỗng nhiên, cảm thấy có gì đó đang dần lớn lên và cứng rắn làm cho cơ co giật trong cơ thể nhanh chóng được giải phóng, mồ hôi hạt xuất hiện trên khắp các cơ trên cơ thể, cô siết chặt bản thân xuống giường để bản thân không mất kiểm soát.

Mà anh rõ ràng biết cô đã tỉnh rồi lại hạ thấp người nói lời ái muội vào tai cô: "Hai ngón tay rồi, thật khít..."

Cô vô cùng xấu hổ, hai chân càng kẹp chặt.

Anh có chút khoa trương gọi nhẹ: "Vợ nhiệt tình quá làm ngón tay anh muốn gãy rồi..."

Tên lưu manh xấu xa này, chiếm tiện nghi của cô lại còn la làng nữa!

Không để ý được nhiều như vậy không thể tiếp tục giả vờ ngủ nữa cô liền mở mắt hét lên: "Đồ lưu manh mau cút ra ngoài!"

Dưới ánh sáng mờ, nụ cười của anh hiện lên lại dịu dàng như vậy, chân thực như vậy. Cô vẫn cảm thấy bị ai lẽ nào chỉ có những lúc như thế này cô mới cảm thấy gần gũi với anh sao?

Nhưng anh không cho cô nhiều thời gian suy nghĩ, ngón tay trong vòng vây ấm áp của cô chính xác không sai sót tìm đến điểm quan trọng nhất của cô ẩn xuống...

Cô cuối cùng không nhịn được phát ra tiếng, đó là sự giải phóng bị kiềm chế đã lâu...

Gương mặt cô đỏ lên, không biết ngón tay anh đã ướm đến mức nào? Cô lại nhắm mắt không dám nhìn vào ánh mắt chế nhạo của anh, không dám nhìn ngón tay giơ ra của anh...

Lục Hướng Bắc đáng ghét, Lưu manh xấu xa! Trước đây cũng từng có những hành động như thế, giơ ngón tay ướm nhẹ của anh ta ra cho cô nhìn, là muốn chứng tỏ hay là như thế nào?

"Mở mắt ra..." Ngữ khí của anh có ý cười.

Cô vẫn cố chấp không nói gì cũng không làm theo lời anh.

"Cô ngốc, anh không bắt em nhìn..." Anh dường như biết cô đang nghĩ gì, cười đầy ái muội.

Mặt cô càng đỏ, may mà không mở đèn, dưới ánh trăng sáng chắc nhìn không rõ.

"Mở mắt ra đi, cô gái, có người đang nhìn chúng ta đấy..." Anh bỗng nói.

Cái gì? Cô bị dọa giật mình thật sự mở mắt ra, trước mắt ngoài bộ mặt cười đáng ghét kia ra làm gì còn người nào khác chứ?

Đồng Nhất Niệm mà thật ngốc, mảnh thế này mà cũng bị lừa! Cô có chút tức giận.

"Cô gái ngốc, anh không hề lừa em, ánh trăng đang nhìn chúng ta kìa..." Cơ thể anh đè xuống, phủ lên người cô, giọng nói dần dần trở lên mơ hồ, thủ thỉ thậm chí giống như yêu thương nâng niu kể chuyện đồng thoại vậy...

Cô sững người.

Khi anh hôn cô, cô hơi hé mắt có chút mơ hồ, nhớ lại hồi nhỏ ăn kẹo bông mềm mại ngọt ngào.

Qua vai anh cô có thể nhìn thấy ánh trăng ngoài cửa sổ, rất tròn, rất sáng, giây phút nhắm mắt đó, ánh trăng đó, rõ ràng miệng thì khóc nhưng mắt lại cười cong môi...

Gần đây những lần cùng anh hoan ái trái tim và cơ thể có thể hòa làm một là việc cực khó, luôn luôn là anh đòi hỏi bức bách sau đó cơ thể không chịu nổi sự mê hoặc liền dán lấy anh, cô rất ít khi chủ động, dù có phản ứng lại cũng chỉ là sự báo thù vô nghĩa, vô cùng điên rồ, tình cảm lại không có đủ.

Nhưng đêm nay thật kỳ lạ, tâm lý rất rõ ràng, cả khi anh hôn cô, cô cũng chủ động đáp lại, răng lưỡi chủ động nghênh đón anh, dịu dàng yêu thương...

Anh rõ ràng cũng có chút bất ngờ nhưng còn hơn nữa là như nhận được sự cố vũ nộ hôn trong đêm với ánh trăng trong treo này lại gia tăng thêm phần nóng bỏng và thâm tình...

Lúc lâu sau không có những nụ hôn dây dưa nữa, nụ hôn giữa bọn họ nói theo cảm giác của anh là ngày càng đậm máu... nhưng tất cả xảy ra đêm nay đều làm anh vui mừng đến khó tin được vì thế không nỡ rời khỏi môi cô, cuốn lấy lưỡi nhỏ của cô một lúc sau liền dây dưa, vui vẻ không rời với nó. Dần dần làm cho người bị cuốn vào là cô lại vùng lên chiếm thế chủ động, bướng bỉnh càn quét mọi góc ngách trong miệng và răng anh, chọc

đến cả nguồn nhiệt của anh, muốn câu dẫn nó rồi lại rời đi đợi anh đuổi theo cô lại mềm mại dịu dàng bướng bỉnh tiếp nhận để nó xuyên qua, rồi tiếp tục hấp dẫn anh , tiếp tục trốn tránh...

Vài lần như vậy làm anh cuối cùng mất kiên nhẫn, giữ chặt đầu cô , dánh sất lại một cách quyết đoán không hề lơ lửng, chuyên tâm và bá đạo cho đến khi nghệt thở...

Đồng Nhất Niệm cảm thấy bản thân đã điên rồi, đêm nay sao lại có thể như vậy?

Cô thừa nhận đối với cô mà nói Lục Hương Bắc luôn có sự mê hoặc lớn nhưng đó là chỉ về vấn đề tính không tiên quan gì đến tình vậy mà đêm nay cô cảm thấy bản thân và anh ta giống như vô cùng tin tưởng gắn bó với nhau vậy, vốn là một nóng một lạnh, sau khi thỏa thuận thì gắn lại với nhau, dù cho xảy ra sự thay đổi về nhiệt độ nhưng mỗi phân tử vẫn hợp lại với nhau thành một thể, sự giao lưu của nóng và lạnh nhưng lại xảy ra bản hợp tấu ấm áp. Có thể chưa đủ kịch liệt, có thể chưa đủ nóng bỏng nhưng sự dung hòa, tương dung ấm áp này lại chân thật đến vậy, giống như một dòng sông cùng chảy mãi với thời gian vậy,có thể từ từ dẫn dắt nhau cả đời...

Cả đời sao? Đồng Nhất Niệm nghĩ đến từ này trong tim lại đau.

Thở dài.

Loạn hết rồi,tất cả trong đêm nay đều loạn rồi.

Rút cuộc là điều gì đã làm cho không khí đêm nay trở thành như vậy?
Cô cũng không biết

Có thể là do anh trong óc cô ngủ say đã trực tiếp kích thích, có thể do kỹ thuật hôn cao siêu của anh, cũng có thể do tiếng gọi " Cô gái ngọc, ánh

trăng đang nhìn chúng ta..." của anh, có thể...có thể là do ánh trăng đêm nay quá đẹp...

Đều là do ánh trăng gây họa

Cô bất lực trong lòng kết luận một câu, cũng đã không thể chốn tránh được nữa cô đã triệt để buông thả bản thân, nụ hôn của anh đã trượt xuống dưới, rơi xuống cổ, vai, ngực...

Không biết lúc nào, sự đẹp dễ phẫn hồng trước ngực đã sớm trở lên kiêu ngạo giương cao rồi, khi môi anh bọc lấy nó mang theo nụ cười, ngón tay cô đâm vào tóc anh ôm chặt đầu anh, cơ thể uốn cong đẹp đẽ như không e dè mà thể hiện hết sự khát vọng đối với anh.

Hết chương 94

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Triệt Đế

Cơ thể anh ngày càng nóng, dưới sự thiêu đốt của anh cô như biến thành nước, mềm mại đến có thể để anh gấp thành bất cứ độ cong nào.

Anh duỗi tay mở tủ đầu giường lấy loại bao mà bọn họ hay dùng nhưng phát hiện đã hết rồi.

Anh có chút do dự thì hai chân cô đã vòng lấy eo anh giống như bùn trát lên anh, sự tiếp xúc mềm mại làm anh không thể tự mình...

Vì thế anh kéo gót chân cô xuống, lật người cô lại, nâng mông cô lên, động người tiến vào...

Rất sâu, rất đầy.....

Cô rên lên một tiếng chờ đợi anh cho cô càng nhiều niềm vui thích...

Nhưng anh lại không hề động chỉ lấy hai tay ôm lấy cô, vân vê ngực cô, đè xuống hôn bất cứ nơi nào mà anh có thể hôn được.

Thời khắc tiến vào anh sung sướng như nhìn thấy thiên đường.

Vì không có sự ngăn cách của bao nên sự kết hợp rất thân mật, nóng như vậy, chặt chẽ như vậy, anh hít thở thật sâu dường như muốn hút toàn bộ con người cô vào, sự bao lấy nóng hổi ấy làm anh như muốn tan chảy. Thời khắc đó anh tình nguyện bị cô làm cho tan chảy, máu hóa thành nước, hồn bay phách tán cũng không sao...

Sự cô đơn và bất lực bắt đầu trỗi dậy từ tim anh, anh hôn lấy chiếc tai mềm mại của cô, thủ thì một câu không rõ ràng bên tai cô.

Cô lúc đó không nghe rõ anh nói gì cho đến rất lâu về sau nghĩ lại mới biết anh nói: "Niệm Niệm, xin lỗi..."

Cứ như vậy ôm lấy cô , trong cơ thể cô cảm nhận được cô, không hề động đậy nhưng lại đè đúng vào điểm trọng yếu của cô, cô cảm thấy mình sắp bị dày vò đến muốn chết rồi, loại cảm giác ngứa ngáy đó, bỏ đi cũng không được, muốn cũng không được làm cô sắp muốn ngất rồi. Cô thậm chí cảm thấy đây là anh cố ý dày vò cô, trả thù cô lúc đầu đã không phối hợp sao?

Không nhịn được liền mắng một câu: "Lục Hương Bắc, anh thật khốn nạn!"

"Sao vậy?" Anh cười, nhẹ nhàng ma sát.

Phản ứng của cô rất lớn, lập tức rên lên nhưng anh lại dừng lại, lần này rõ ràng là muốn trêu đùa cô mà?

"Lục Hương Bắc!" Cô cắn môi, những giọt mồ hôi ẩn nhẫn không ngừng tuôn ra.

"Anh đây, sao vậy?" Anh cười cười giả ngốc.

Cô cuối cùng không nhịn được cong người áp sát hơn với anh: "Anh rốt cuộc có động đậy không thì bảo!"

Anh cười: "Chỉ có em mới gọi cả họ và tên chồng kêu anh ta động đậy thôi!" Dù nói vậy nhưng anh vẫn thỏa mãn cô, bắt đầu chuyển động vào thật sâu.

Lúc đầu cô còn suy nghĩ một chút về việc xưng hô với anh, cô vẫn luôn gọi anh như vậy. Chính vì xa lạ nên mới gọi cả họ và tên, nhưng xa lạ như vậy mà lại có thể xảy ra mối quan hệ thật mật như thế này đây...

Lúc sau cô cũng không thể suy nghĩ nổi vấn đề này nữa, thuận theo sự va chạm của anh. Cô nhắm mắt lại, trong bóng tối đều là ánh sáng. Không có cái gì khác, không có Như Kiều, không có Oanh Oanh, không có Ngũ Nhược Thủy, không có sự đổ kỵ, tất cả đều là ảo giác, chỉ có anh và sự va chạm của anh là chân thực...

Cô biết, cách đỉnh cao nhất ngày càng gần rồi, cô mong chờ, cô khát vọng, cô kích động...

Không khí trong phòng ngủ đầy ắp mùi vị tình dục, lúc sau, ngoài cơ thể ra còn có tiếng rên rỉ và hít thở, đó là bản nhạc hòa hợp nhất của nhân gian.

Nhưng di động của anh lại bỗng nhiên vang lên trong bóng đêm phá tan bản nhạc hòa hợp này.

Đừng, đừng nhận điện thoại, đừng, sắp đến rồi...

Trong lòng cô đang gào lên nhưng vẫn nhắm mắt chờ đỉnh cao nhất đến...

Háo sắc như Lục Hương Bắc chắc sẽ không nhận điện thoại đâu...

Nhưng anh hôm nay lại kỳ lạ như thế, di động để rất xa, trên giường không thể với tới nhưng anh lại lập tức rút lui xuống giường nhận điện thoại...

Sự rời đi đột ngột như là sự trống vắng sau khi ấm áp. Tim cô cũng theo đó mà trở nên trống rỗng, cô ngồi dậy nghe anh nhận điện thoại.

Giọng anh rất gấp gáp: "A lô!"

Quần áo cũng không mặc, cũng không thèm lấy khăn tắm quấn lấy đi thẳng ra phòng khách, bộ dạng đó chắc là sợ Đồng Nhất Niệm nghe thấy.

Nhưng đi đến cửa phòng ngủ liền dừng lại ngửi khí kinh ngạc lại như giải tỏa gánh nặng: "Sao vậy?"

Người đầu kia điện thoại cũng gấp gáp nói chuyện rất lớn. Trong màn đêm tĩnh lặng Đồng Nhất Niệm cũng có thể nghe thấy vài từ: "Cô Ngũ...Không thấy nữa...tôi tìm..."

Những điều khác cô không muốn nghe nữa...

Sau đó Lục Hương Bắc nói một câu: "Tôi sẽ đến ngay."

Cô vẫn ngồi trên giường, vẫn là tư thế khi anh rời khỏi cô, dưới ánh trăng mờ có thể nhìn thấy rất nhiềuLục Hương Bắc từng khen lưng cô đẹp, eo rất thon, vòng ba tròn rất đẹp.....

Dù lưng có đẹp hơn nữa thì cũng hấp dẫn được anh sao? Cô ngồi trên giường cười khố.

Quả nhiên, anh đắp chăn lên người cô, ôm cả chăn và cô, cúi đầu hôn xuống cổ cô: "Niệm Niệm , anh phải ra ngoài một chút, xin lỗi, nhớ đắp chăn đừng để bị cảm."

Cô không nói gì, cô nghĩ trước khi Lục Hương Bắc nhận điện thoại không chắc đó là điện thoại liên quan đến Ngũ Nhược Thủy mà là một cuộc điện thoại quan trọng khác, quan trọng đến mức làm anh bối rối hỗn loạn, ra khỏi cơ thể cô cũng vội vàng dứt khoát như vậy thì phải là điện thoại của ai đây? Trên thế giới này còn có ai quan trọng với anh ta đến vậy?

Cô bỗng nhiên nghĩ đến có nên điều tra anh tối nay ra ngoài lâu như vậy là đi gặp ai không? Cuộc điện thoại anh chờ và người anh gặp có liên quan không?

Nghe tiếng anh kéo khóa biết anh đã mặc xong quần áo, trong lòng bỗng có một cảm xúc không nói lên lời.

Cô lật chăn xuống khỏi giường, khóa thân ôm chặt lấy anh, chân dẫm lên chân anh, xuống giọng nói: "Đừng đi được không?"

Anh hít một hơi bế cô đặt lên giường lại lần nữa đắp chăn cho cô: "Ngoan nào, đợi anh, rất mau sẽ quay lại thôi!" Sau đó hôn liên tiếp lên môi cô.

Lần này cô không đáp lại.

Kỳ lạ là trên môi anh cũng không còn mùi vị ngọt ngào như kẹo bông nữa.

Cô không biết bản thân vừa rồi sao lại ôm anh có thể là muốn thăm dò, có thể do không can tâm nhưng cô không hối hận về hành động này của mình, có thể có chút mất mặt, giờ khắc này cô sẽ nhớ rõ sự việc này: trong tim anh người anh chờ điện thoại còn quan trọng hơn Ngũ Nhược Thủy, còn Ngũ Nhược Thủy cũng còn quan trọng hơn cô, cô đối với anh mà nói cũng chỉ nhẹ như lông hồng thôi...

Hiểu ra được việc này không có gì là xấu. Đúng vậy, có khi, cần phải tiêu diệt triệt để, mất hết hy vọng mới có thể làm con người kiên cường hơn.

Hết chương 93

Ps: Chúc các bạn 2k1 năm nay thi tốt nhé. Những anh (chị, bạn) thi lại
cũng thi tốt nhé. ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀ ❀

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Nhớ Về Ban Đầu

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng nhắc nhở cô Lục Hương Bắc đã rời đi.

Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó cô vội dậy mặc quần áo ngủ đi tìm thuốc tránh thai nhưng vừa đi được một nửa lại buồn cười quay về, anh vốn không có bịch phát ra thì uống thuốc cái gì chứ...

Nằm trên giường, trong người gợn lên những đợt sóng không yên bình, sự đau nhức vẫn còn, có thể vì anh đêm nay không dùng bao nên cảm giác càng mạnh mẽ hơn. Ngay cả khi kết thúc anh rời đi rồi vẫn còn lại sự kích thích...

Cô bỗng nhiên cảm thấy quan hệ giữa cô và anh giống như mang bao làm tình vậy, rõ ràng gắn lấy nhau rất chặt nhưng dù sao cũng cách nhau một lớp màng nên không thể coi đó là kết hợp thật sự .

Thất tình và hôn nhân thất bại đều làm con người ta trở thành triết gia, giờ thì cô tin câu nói này rồi...

Cô có chút thiếu tự tin.

Nằm trên giường, ánh trăng ngoài cửa sổ vẫn vẫn như vậy nhưng dường như lại không nhìn thấy nụ cười trên đó nữa, vầng trăng này ngoài chiếu rọi cô ra còn chiếu ai nữa?

Khung cửa sổ của ai nữa.....

Lúc này khi hai người cùng hòa vào nhau nhưng mặt trăng lúc này có đồng tình hay không cũng kệ thôi...

Trong lòng là một màn lạnh lẽo, cô ngoài tuyệt vọng ra cũng không còn cảm giác gì khác, thậm chí đến tức giận cũng không có, có thể là vì không còn hơi sức đâu nữa...

Không muốn tiếp tục nghĩ nữa vì trong lòng đã dự định làm một việc xấu xa nhất. Không có Lục Hương Bắc có thể một lần đau đớn nhưng trái đất vẫn quay vì thế mọi thứ cứ chờ đến ngày mai rồi tính đi...

Mà ngày mai lại đến sớm hơn cô tưởng tượng, cảm thấy mình ngủ chưa được bao lâu thì đồng hồ báo thức đã reo lên, thì ra đã ngủ rất sâu.

Bên cạnh không có gì đáng ngạc nhiên, vẫn trống trơn như vậy, cái người hứa la sẽ đi một lúc rồi về thì ra đêm qua không về...

Sắc mặt cô cứng ngắt, cơ thể cũng cứng ngắt, không hề lưu luyến vị trí trống không thuộc về anh bên cạnh, cô nhanh chóng dậy vệ sinh chải đầu. Những người và việc làm người ta đau khổ thì nên chủ động tránh đi không nên động vào, cũng không nên suy nghĩ.

Sau đó cô lái xe lòng vòng nửa thành phố đi ăn bữa sang mà cô thích, hôm qua bận làm báo cáo hai bữa cơm còn chưa ăn, cô phải an ủi thật tốt dạ dày mình, ngày mai bắt đầu từ cách hành động hôm nay mà.

Quán cháo ở thành Nam đó cũng là quán cháo lâu năm cô hoài nghi có phải bản thân già trước tuổi không sao lại cứ thích những hàng quán lâu năm vậy?

Nhưng quán cháo dù đã mở cửa nhưng lại không kinh doanh hôm nay, hơn nữa bàn ghế trong quán đều đổ ngã trên đất, một đồng lộn xộn lại còn có tiếng cãi nhau rất ồn ào.

Vốn không phải là người thích xem những chuyện ồn ào nhưng người đang mắng lớn kia hình như là bà chủ quán cháo nên cũng có chút tò mò cũng lại gần xem, thì ra bên trong đang diễn một vở kịch về ngoại tình hay chiếu trên truyền hình.

Ông chủ quán cháo và nữ nhân viên có điều mờ ám bị bà chủ bắt tại trận, cô người tình bị bà chủ nắm tai túm tóc đánh và còn lớn tiếng mắng mỏ. Vừa mắng cô người tình không biết xấu hổ vừa mắng ông chủ không có lương tâm. Vừa đau đớn khóc lóc kể quá khứ bọn họ nghèo khổ, cùng nhau vượt qua bao khó khăn để lập nghiệp, ông chủ đứng đó không dám nói nửa câu giải thích...

Những người vây lại xem nhìn thấy cô nhân tình bị đánh cũng không có ai đứng ra can ngăn còn có những người vỗ tay tán thành nữa...

Đồng cảm...

Cô hoàn toàn có thể hiểu cảm giác bi ai của bà chủ. Hàng ngày từ khi mặt trời mọc đến khi mặt trời lặn, không biết có bao nhiêu là đau khổ ly hợp, bao nhiêu nhẫn tâm vô ơn chứ?

Còn cô vẫn có chút ngưỡng mộ bà chủ, ít ra bà còn có thể nói ra lời bà muốn nói "gian phu dâm phụ", còn có thể phát tiết bằng cách nắm tai túm tóc cô người tình. Có được sự khuyến khích như vậy là vì hai vợ chồng này đã cùng nhau đồng cam cộng khổ trong quá khứ, có một người chồng đối với bà tình thâm nghĩa nặng, người chồng này đối với bà là vật sở hữu, đã là vật sở hữu sao có thể nhẫn nhục bị cướp mất chứ? Mà ông chủ cho đến bây giờ chắc vẫn còn yêu bà chủ nên mới thấy có lỗi nên mới đứng một bên nghe mắng không nửa câu phản kháng...

Còn cô từ trước đến nay chưa bao giờ cảm thấy Lục Hương Bắc đã từng là của cô, anh và cô chưa từng yêu nhau, không có cùng nhau trải qua sóng gió khó khăn, bọn họ kết hợp bất ngờ, đang mò mẫm trong hôn nhân

(không, nói chính xác là cô đang mò mẫm còn anh vẫn luôn làm theo ý mình), cuộc hôn nhân này dường như lúc nào cũng làm tốt công tác chuẩn bị giải tán vậy, cô lấy đâu ra hơi sức chất vấn chứ? Bởi vì bọn họ không có cơ sở không có tình yêu...

Hôn nhân đầy ngại ngùng như thế của cô, hôn nhân có giá trị mong chờ không cao như thế, cô thật sự lo lắng. Nếu như cô giống như bà chủ kia năm tai tùm tóc Oanh Oanh hay Ngũ Nhược Thủy mắng cho một trận thì Lục Hưởng Bắc cũng sẽ không giống như ông chủ kia chỉ đứng một bên cúi đầu nhận tội mà có thể sẽ cho cô một ánh mắt lạnh lùng rồi quay người bỏ đi sau đó sẽ mất tích mấy ngày. Sự tức giận của cô rồi cũng lại tự đổ lên người cô thôi...

Nhưng người kiêu ngạo như cô, dè dặt như cô sẽ không bao giờ cho bản thân làm ra những việc như vậy, sự níu kéo tối qua đã là ngoài sự nhẫn nhịn của cô rồi...

Anh sẽ lạnh lùng nhưng cô còn có thể lạnh lùng hơn

Lại lên xe quyết định đi chỗ khác ăn sáng thì di động cô lại kêu, là số của thám tử Vu, năng suất làm việc thật nhanh...

"Tôi sẽ đến ngay, nói chuyện trực tiếp đi!" Xem ra hôm nay muốn ăn một bữa sáng ngon lành là không thể rồi, thuận tiện mua vài cái bánh mì rồi đi về phía công ty thám tử.

Khi cô đến nơi, ông Vu đang ngồi trước bàn làm việc chờ cô, trước mặt có đặt một chiếc phong bì dày.

Cô ôm ngực, tim đập hồi hộp, miệng tun rẩy hỏi: "Tìm được chứng cứ rồi sao?"

Ông Vu không khẳng định cũng không phủ định, lấy đồ vật bên trong ra: "Có một số thứ cho cô xem trước, cô phán đoán xem có giúp ích gì

không, cũng có thể cung cấp thêm cho chúng tôi một ít trọng điểm, đưa ra phương hướng."

Đồng Nhất Niệm nhận lấy đồ vật trong túi, là danh sách cuộc gọi ba tháng gần đây của số di động thường dùng của Lục Hương Bắc, một tập rất dày, muốn sàng lọc trong những số điện thoại này là cả một quá trình.

Cô vừa lướt qua xem chỉ thấy đầu đầu liền lắc đầu: "Điện thoại qua lại hàng ngày của anh ta rất nhiều, cái này phải mất vài buổi tối mới xem xong được."

Ông Vu gật đầu: "Chúng tôi cũng giữ một bản để giúp cô xem xét. Bắt đầu từ hôm qua nghiệp vụ trong vụ của cô bắt đầu, chúng tôi có người theo dõi anh ta 24/24, đây là những bức ảnh chụp anh ta, không biết người phụ nữ trong ảnh có phải người cô muốn biết không nhưng không có chứng cứ có tính xác thực."

Đồng Nhất Niệm lật xem một số ảnh, cơ bản đều là ảnh anh ta và Oanh Oanh cùng một đám công tử ăn chơi ở câu lạc bộ, còn có hai tấm anh ta cùng Ngũ Nhược Thủy ở bệnh viện.

Ông xã nhà cô cũng thật bận rộn, một đêm phải chạy ba trạm, trạm đầu là câu lạc bộ đêm, trạm hai là về nhà quán lấy cô trên giường, trạm cuối còn chạy đi bệnh viện...

Cô không thể không thấy buồn cười, anh còn hứa với cô muốn cô cho anh cơ hội, anh muốn làm người chồng tốt vậy mà người chồng tốt là như thế này đây sao? Đêm đêm ca hát ở câu lạc bộ đêm sao? Nhưng bây giờ anh ta có đêm nào cũng ở câu lạc bộ đêm hay không cũng không quan trọng nữa, dù chú rể có đêm đêm không về thì cô cũng sẽ không quản nữa, điều duy nhất cô muốn là ly hôn, nhanh chóng thoát khỏi vòng xoáy này...

Xem xong ảnh, cô quả thật không nhìn ra được tấm nào có thể làm chứng cứ thuyết phục mà cô mong muốn, cô không biết rốt cuộc điều này

là đáng thất vọng hay bất hạnh đây, nhưng trong lòng như thở phào một chút...

"Phu nhân, chúng ta cứ tiếp tục tiến hành cho đến khi cô hài lòng thì thôi nếu không cô có thể không cần trả tiền nữa!" Ông Vu bảo đảm với cô.

"Được, vậy cảm ơn, tôi xin đi trước." Cô đứng dậy, cầm chiếc phong bì trong tay chỉ cảm thấy thật nặng nề.

Xem ra mấy ngày tới có việc để làm rồi, chỉ với lịch sử cuộc gọi này cũng đủ để cô nghiên cứu rồi...

Lục Hương Bắc từ bệnh viện trở về, có chút mệt mỏi.

Đêm qua, hộ lý gọi điện cho anh nói không tìm thấy Ngũ Nhược Thủy, anh tìm khắp bệnh viện mà không thấy, bị điện thoại làm phiền sau khi ra khỏi giường anh liền không còn hứng thú nữa, dẫn đo trong lòng rồi vẫn quyết định đi bệnh viện tìm cô.

Cuối cùng tìm thấy cô ở bên cạnh vườn hoa gần căng tin, xe lăn thì đang đỗ trên đất, cô thì ngã trên mặt đất, nửa đêm nửa hôm một mình ở chỗ này lặng lẽ khóc.

Lục Hương Bắc ôm lấy cô vốn là muốn đặt cô trở lại xe lăn nhưng cô lại ôm chặt lấy cổ anh khóc rất đau lòng.

Anh nghĩ rồi vẫn đặt cô trở lại xe lăn, dịu dàng an ủi: "Sao một mình giữa đêm khuya lại tìm đến chỗ này vậy?"

Cô thút thít: "Em... rất đói bụng muốn đi mua chút đồ ăn..."

Anh nhú mày: "Sao không gọi hộ lý mà lại tự mình đi mua?"

"Gia đình hộ lý hôm nay có việc, em để anh ta về nhà một chuyến, nghĩ là dù sao ngồi xe lăn đi cũng được nên tự mình đi mua..." Cô nhìn

giống như đứa trẻ phạm lỗi, giọng nói ngày càng nhỏ.

"Em đã ngã bao lâu rồi?" Anh thấy cô không trả lời câu hỏi liền hỏi lại.

"Hai giờ ...rồi" Cô nắm nắm ngón tay.

Chẳng trách lại lạnh như vậy!

Mặt anh dần dần trở nên dịu dàng hơn: "Sau này nếu muốn mua gì thì gọi điện cho anh, anh cho người mang đến cho em."

"Không không không, Lục đại ca, anh đã đủ bận rồi lại còn giúp em nhiều như vậy em rất ngại làm phiền anh nữa..." Cô liên tục lắc đầu, đôi mắt nước long lanh.

"Không sao đâu, nếu anh không có thời gian có thể gọi Thành Chân hay Lâm Tử mang đến!" Anh nói.

Nghe anh nói xong câu này, trong mắt Ngũ Nhược Thủy có chút thất vọng.....

Hết chương 94

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Nhớ Về Ban Đầu (2)

"Lục đại ca..." Cô nhút nhát gọi một tiếng: "Xin lỗi anh, đã muộn như vậy rồi còn làm phiền anh, Chị Niệm Niệm chắc là giận lắm..."

Ánh mắt Lục Hương Bắc kiên định, mỉm cười: "Nếu như nói không giận thì chắc chắn là giả vì thế nếu như em thật sự mong chị ấy không nổi giận thì đừng để sự việc như thế này xảy ra nữa, phải chăm sóc bản thân thật tốt."

Nước mắt của Ngũ Nhược Thủy lập tức chảy ra: "Lục đại ca..... Em thật là phiền phức... Từ nay về sau anh không cần chú ý đến em nữa đâu ạ."

Cô vừa khóc vừa trộm nhìn Lục Hương Bắc.

Anh vẫn bình tĩnh đứng đó, không gần không xa, không thân không lạ, vẻ mặt vẫn ôn hòa: "Nhược Nhược, em biết đấy, anh không thể không chú ý đến em được, những việc đã nhận lời rồi thì anh nhất định sẽ làm được. Nhưng em cũng phải tự yêu lấy bản thân đừng giống như hôm nay."

Sắc mặt Ngũ Nhược Thủy trắng bệch, quên cả khóc chỉ nhìn Lục Hương Bắc, muốn từ ánh mắt anh tìm ra một vết tích gì đấy nhưng anh cao thâm như thế nên không thể nhìn ra bất cứ điều gì vì thế chỉ có thể tiếp tục khóc, tiếp tục nói: "Xin lỗi anh..."

Lục Hương Bắc nhìn cô, trong mắt là tâm trạng phức tạp, có một số lời muốn nói đến miệng rồi lại không thể nói ra lời chỉ đành nói: "Mấy ngày này anh sẽ rất bận, không thể ngày nào cũng đến thăm em được, em đừng nghĩ nhiều, không có ai bỏ mặc em đâu, cô ấy sẽ không và anh cũng

sẽ không. Anh còn nhớ Nhược Nhược là đứa trẻ rất hiểu chuyện, cô ấy cũng rất khó khăn nên hiểu cho cô ấy."

Ngũ Nhược Thủy dù không nói chuyện nhưng trên mặt hiện nên sự không vừa lòng và khinh khỉnh nên Lục Hương Bắc cũng không nói nhiều nữa, vừa hay bác sĩ đến. Thạch cao ở chân Ngũ Nhược Thủy bị vỡ ra nên phải bó lại cho cô ấy

Khi thay thạch cao cho Ngũ Nhược Thủy Lục Hương Bắc tránh mặt đi ra ngoài, thuận tiện đi vào nhà vệ sinh.

Lúc rửa tay, nhìn trong gương nhà vệ sinh phát hiện trên cổ áo trắng của mình có một dấu son còn mới.

Không phải của Đồng Nhất Niệm, tối nay lúc anh hôn cô, cô không có bôi son, vậy thì... trong đầu anh hiện lên hình ảnh lúc anh bế Ngũ Nhược Thủy, cô ôm chặt lấy cổ anh...

Là ngẫu nhiên hay là...?

Mắt anh rơi vào trạng thái trầm tư sâu...

Cởi áo sơ mi ra gột rửa vết son, khi áo vẫn còn ướt liền mặc vào trở về phòng bệnh.

Cửa phòng đang mở chứng tỏ bác sĩ đã bó bột lại cho Ngũ Nhược Thủy, anh đi vào thì thấy bác sĩ vẫn ở đó, nhìn thấy anh vào nói : "Có chút phiền phức hi vọng lần sau không để xảy ra chuyện này nữa nếu không chỗ gãy sẽ lại xảy ra vấn đề gì thì càng phức tạp hơn. Thời gian người bệnh hồi phục nhất định phải nằm trên giường hơn nữa nhất định phải có người chăm sóc bên cạnh."

Ngữ khí của bác sĩ rất nghiêm trọng nói làm cho Ngũ Nhược Thủy không dám ngẩng đầu lên, Lục Hương Bắc chỉ còn cách nhận lời, tiễn bác

sĩ rời đi, nửa đêm canh ba gọi bác sỹ từ phòng trực ban đến cũng rất ngại rồi.

Hộ lý đứng một bên, biểu cảm rất lúng túng, đỏ mặt xin lỗi : "Anh Lục , xin lỗi... thật ra vì trong nhà có trẻ con bị ốm, tôi vốn cũng không định đi, cô Ngũ cũng vì lo lắng cho tôi thôi..."

Không biết là Lục Hương Bắc có ý trách mắng hay không , anh gật đầu nói : "Đã như vậy rồi thì tình hình đứa trẻ bây giờ thế nào rồi ? "

Hộ lý cúi thấp đầu: "Dạ vẫn còn sốt..."

"Vậy thì cô trở về đi, sáng mai lại đến, đêm nay có tôi ở lại đây là được rồi."

Người hộ lý đầu tiên là bất ngờ nhìn Ngũ Nhược Thủy sau đó vội vàng nói: " Vậy... xin cảm ơn anh Lục..."

Lục Hương Bắc không nói gì nữa chỉ nhìn hộ lý rời đi.

Sau khi người hộ lý rời đi anh lại nói: "Sự việc lần này là do anh không suy nghĩ thấu đáo, đã là người thì sẽ có những lúc mắc lỗi, ngày mai anh sẽ mời thêm một hộ lý nữa để chăm sóc em, như vậy sẽ không xảy ra tình huống như ngày hôm nay nữa."

Khoang mắt Ngũ Nhược Thủy lại đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Không cần đâu..."

"Tất nhiên là cần rồi." Lục Hương Bắc nhấn mạnh hơn, nhìn bộ dạng nước mắt rơm rớm của cô lại dịu giọng nói: "Khuya rồi, em ngủ sớm đi!"

"Dạ!" Ngũ Nhược Thủy ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Trong phòng bệnh có một chiếc giường gấp, bình thường hộ lý ngủ ở nơi này, anh có một căn bệnh đó là giường người khác từng ngủ anh sẽ

không bao giờ dùng nên dựa vào ghế chưa muốn ngủ ngay.

Ngũ Nhược Thủy đã nhắm mắt lại mở mắt ra nhìn anh để lộ ra nụ cười ngây thơ: "Lục đại ca... Anh vẫn chưa ngủ sao ạ?"

"Hả?" Anh dùng giọng mũi: "Có hơi khó ngủ!"

"Vậy thì chúng ta nói chuyện đi ! Em cũng không ngủ được, ngủ từ sáng đến tối, một chút buồn ngủ em cũng không có!" Trong lời nói của cô không giấu được sự vui mừng.

Anh không có thói quen nói chuyện phiếm với mọi người, kể cả Đồng Nhất Niệm cũng không. Anh từ trước đến nay luôn tự tạo cho mình một nguyên tắc "Ngôn đa tất thất*" vì thế thận trọng trong lời nói là chiếc ô bảo vệ tốt nhất.

*Nguyên văn: 言多必失, có thể hiểu rằng: nói nhiều lời thì sẽ sai lầm

Anh không nói được cũng không nói là không được, Ngũ Nhược Thủy đành tự mình bắt đầu hỏi: "Lục đại ca, hay là nói về anh và chị Niệm Niệm đi!"

"Giữa bọn anh có gì hay để nói chứ?" Anh thật sự không quen nói chuyện như thế này.

"Nói xem bọn anh làm sao mà quen biết, yêu đương như thế nào, nhất định là một câu chuyện rất lãng mạn đúng không ạ? Tình cảm của anh chị nhất định là rất tốt rồi !" Khi Ngũ Nhược Thủy nói những lời này, trong đôi mắt có chút sáng lên.

Lục Hướng Bắc nhìn thật kỹ từng thay đổi trên mặt cô nhưng không lên tiếng, trước mắt bỗng dựng hiện lên cảnh như trong mơ trước đây. Người con gái mặc bộ lễ phục màu ngọc bích nhạt, còn có hồ sen vuông vuông kia nữa...

"Sao vậy ạ?Lục đại ca xấu hổ sao ? Hay là chị Niệm Niệm...không tốt với anh?" Biểu tình của Ngũ Nhược Thủy khi nói câu này có chút không tự nhiên: "Ý em là những cô gái con già giàu thường có chút độc đoán ý mà. Liệu có thể rất*** ở nhà không ạ ? Liệu có thể xem thường những người con nhà bình thường như chúng ta không ạ?"

Trong mắt Lục Hưởng Bắc có ý thăm dò nhẹ nhàng nhưng Ngũ Nhược Thủy trong tầm nhìn của anh lại có chút đỏ mặt, cúi mắt không dám nhìn thẳng anh. Tưởng như anh sẽ không trả lời câu hỏi của cô thì lại nghe thấy giọng nói không nhanh không chậm của anh: "Đúng vậy, anh và cô ấy quen biết trong tình huống rất lãng mạn, rất đẹp. Cô ấy lương thiện, đáng yêu, có chút khôn lỏi và giảo hoạt, hoàn toàn không giống các cô con gái nhà giàu bình thường, có chút bướng bỉnh nhưng không độc đoán, có chút giận dỗi nhưng không bao giờ quá đáng, có lúc bốc đồng, có lúc lại buồn rầu, ở cùng cô ấy anh rất hạnh phúc."

Lục Hưởng Bắc là một thương nhân thành công, đối với một thương nhân mà nói thì tất cả đều có thể liên kết đến bức tranh tiền bạc, cho đến cả lời nói luôn lời nói quý như tiền, lời không nên nói tuyệt đối sẽ không nói, lời đã nói ra nhất định phải đạt được mục đích gì đấy. Vậy mà anh hôm nay lại nói nhiều những lời cảm tính mà trước nay anh chưa bao giờ nói trước mặt Ngũ Nhược Thủy.

Ngũ Nhược Thủy không giấu được sự kinh ngạc của mình: "Chị ấy tốt như vậy nhưng tại sao em nghe nói không như vậy nhỉ ?"

Anh chỉ cười không hỏi cô là nghe ai nói: "Hôn nhân giống như khi người ta uống nước, nóng lạnh chỉ có mình mình mới biết được, Nhược Nhược anh và cô ấy rất tốt, rất hạnh phúc."

Nói xong liền dựa vào ghế nhắm mắt lại biểu thị ý rõ ràng là không muốn nói thêm nữa.

Ngũ Nhược Thủy tự cảm thấy không còn hứng thú, nét mặt cũng xấu hơn đồng thời cũng để ý vết son trên cổ áo anh đã được gột sạch, sự âm u trong mắt càng đậm hơn...

Đêm nay Lục Hương Bắc ngủ không ngon, dựa vào ghế dù thế nào cũng không thoải mái, sáng hôm sau cũng dậy rất sớm.

Khi hộ lý đến đã nhìn thấy anh đứng ở ban công đang nhìn về phía xa không biết anh đang nhìn cái gì.

"Anh Lục." Hộ lý nhẹ nhàng gọi.

Anh quay người, hàng lông mày hiện lên sự mệt mỏi.

Hộ lý ngại ngùng liền cười nói: "Anh Lục trở về nghỉ ngơi đi, ở đây giao cho tôi được rồi."

Anh gật đầu chuẩn bị đi thì Ngũ Nhược Thủy lại gọi anh lại: "Lục đại ca, dây chuyền của em mất rồi."

"Có thể là rơi ở đâu đó? Ở chỗ hôm qua ư?" Anh hỏi.

"Em không biết nữa, em muốn đi tìm..." Cô nhỏ giọng nói.

"Vậy để anh đi tìm cho!" Anh xoay người rời đi.

"Không, anh không thuộc đường hãy để em tự đi... Lục đại ca, xin lỗi, lại làm phiền anh như vậy..." Cô cắn môi, bộ dạng rất đáng thương.

Lục Hương Bắc suy nghĩ rồi gật đầu: "Được rồi, vậy cùng đi đi!"

Anh bế cô từ trên giường xuống xe lăn sau đó đẩy xe cho cô, đi theo con đường trở về tối qua.

Cả thế giới được ôm vào buổi sáng là một màu vàng nhạt, Ngũ Nhược Thủy ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, khoe miệng lóe nên nét vui vẻ.

Từ chỗ không xa lắm. một người đàn ông tiến đến cũng rất đẹp trai, khí phách phi phàm, nhìn thấy Lục Hương Bắc liền nhìn về phía này, chào hỏi với anh: "Anh Lục, chào buổi sáng."

Lục Hương Bắc nhìn ra là Hạ Tử Tường liền gật đầu chào: "Chào buổi sáng Hạ thiếu, đến thăm người bệnh sao?"

"Chị gái tôi sinh em bé, mặt mũi rất lớn, mẹ tôi còn bắt tôi tự mình mang canh đến nữa" Hạ Tử Tường giơ cao hộp canh trong tay cho anh xem.

"Vậy sao? Vậy cho tôi gửi lời chúc mừng đến chị cậu, lần sau tôi sẽ hẹn Niệm Niệm cùng đi thăm chị ấy."

"Không cần khách khí như vậy đâu!" Ánh mắt của Hạ Tử Tường rơi trên người Ngũ Nhược Thủy : "Vị này là...?"

"Là em gái tôi." Lục Hương Bắc nghĩ rồi liền giới thiệu như vậy.

Hạ Tử Tường liền cười, cười còn có chút ám muội: "Em gái thật hay giả vậy?"

Anh cũng cười: "Thật!"

Ngũ Nhược Thủy nghe hai người nói chuyện cảm thấy sự ái muội đặc biệt trong lời nói của Hạ Tử Tường liền cúi đầu cười.

Hạ Tử Tường và anh hàn huyên mấy câu liền vội vàng đi đưa canh, còn hẹn anh lần sau đến câu lạc bộ đêm chơi, hai người liền ai đi đặng người ấy.

Lục Hương Bắc đẩy xe Ngũ Nhược Thủy qua qua lại lại mà không tìm thấy dây truyền nên đưa cô trở về rồi trở về nhà. Áo sơ mi đã bị ướt cần phải thay mới có thể đến công ty.

Hết chương 95

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Nhớ Về Ban Đầu (3)

Vì tìm dây chuyền cho Ngũ Nhược Thủy làm lỡ thời gian nên khi anh về đến nhà Đồng Nhất Niệm đã đi rồi. Vừa đi vào phòng ngủ anh liền nhìn thấy chăn trên giường rất lộn xộn.

Đồng Nhất Niệm ngủ dậy thường không thích gấp chăn. Không chỉ thế, thực ra là cô không thích dọn dẹp, phòng luôn luôn bừa bãi đặc biệt là thích ném đồ ăn vặt và sách linh tinh. Khi cô đọc sách nhất định phải ăn đồ ăn vặt, ăn đến đâu, đọc đến đâu thì cũng vứt ở đó luôn.

Anh nhìn thấy cơm hộp mua cho cô tối qua vẫn để trên tủ đầu giường không có dấu vết động vào, lông mày liền nhăn lại.

Vứt hộp cơm đi, chỉnh ngăn nắp lại sách trên tủ, chỉ chỉnh lại chứ không lấy khỏi tủ sách sợ Đồng Nhất Niệm trở về không tìm thấy lại hỏi anh: "Lục Hương Bắc, sách của tôi để đâu rồi?", "Lục Hương Bắc, trang tôi đang xem sao anh lại làm loạn lên rồi..."

Rõ ràng là anh sắp xếp gọn gàng thế mà anh lại trở thành người bày bừa ra...

Vì thế nên đành theo lý luận của cô, cả người giúp việc đến dọn dẹp cũng không giúp cô dọn dẹp đồng bừa bãi đó của cô, không phải là không thể mà là không dám. May là anh không phải là người hà khắc, trong nhà chỉ cần nhìn vừa mắt là cũng được rồi, đợi đến khi anh nhìn không vừa mắt nữa thì anh lại dọn dẹp.

Cuối cùng anh mới chỉnh đốn ga giường.

Lật chăn ra liền có mùi hương thanh mát nhẹ nhàng tỏa ra, là mùi hương trên người cô. Không phải là mùi nước hoa, cô chưa bao giờ dùng nước hoa, anh từng tặng cô nước hoa nhưng bị cô vứt xó còn rất khinh bỉ bình luận một câu về nước hoa: "Người Trung Quốc chúng ta vốn đã có mùi hương tự nhiên trên người, thơm biết bao sao phải dùng nước hoa chứ? Thứ đồ này người nước ngoài thích sử dụng là vì trên người họ có mùi nếu không dùng sẽ làm người khác ghê tở! Em mới không thèm dùng nước hoa đấy!"

Anh đồng ý với cô.

Mùi hương trên người cô thơm hơn bất cứ loại nước hoa nào, cơ thể lại mềm mại, buổi tối ôm vào lòng thì thật đúng với câu "Ôn hương nhuyễn ngọc"

Vừa nghĩ như vậy cơ thể cũng nóng dần lên, anh vội vàng trải chăn xong liền vào phòng tắm tắm, bỏ áo sơ mi vào giỏ quần áo bẩn

Hơi nóng trong bồn tắm bốc dần lên, mỗi tác da thịt được nước nóng chảy qua làm anh không thể không nghĩ lại cảnh cô mềm mại quấn lấy thân thể anh...

Không ngờ đã qua hai năm rồi...

Còn nhớ đêm đầu tiên sau khi kết hôn ấy, cô tắm rửa trong phòng tắm, kì cọ rất lâu không thấy ra, anh tưởng cô bị ngất trong đó rồi liền gõ mạnh cửa xem thế nào.

Kết quả cô mặc quần áo chỉnh tề đi ra, tóc còn quấn khăn vẫn còn nhỏ nước. Mặt đỏ rực, rõ ràng đến có nhìn thấy từng mạch máu, đôi mắt long lanh hơi xấu hổ né tránh anh...

Anh cũng hiểu cô tại sao lại trì hoãn lâu như vậy, bỗng nhiên cảm thấy mềm lòng...

Đêm đó anh cuối cùng không động vào cô. Anh biết cô chưa sẵn sàng còn về bản thân anh thật ra cũng chưa sẵn sàng...

Tiếng chuông di động vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của anh, người anh cứng ngắc vội vàng nhận điện thoại, chờ cả một đêm cuối cùng cũng chờ được cuộc điện thoại này...

Đến khi nghe thấy đối phương nói chuyện anh mới nhận ra trên người không mặc gì cả...

Lặng lẽ nghe đối phương nói chuyện xong anh nói: "Không việc gì là tốt rồi, về sau khi gọi vào số này của tôi cần phải cẩn thận, tốt nhất là đừng gọi nữa, tôi e là có người nghe trộm... lúc này? Chắc là không nhanh như vậy đâu nhưng ngày mai thì chưa chắc!... Phải cẩn thận đấy..."

Cuộc đối thoại ngắn gọn, nhanh chóng lưu loát kết thúc.

Anh nhanh chóng chọn quần áo mặc vào, Lục tổng anh ngày hôm nay phải đi làm muộn rồi vì anh phải đi vòng đường xa để mua văn thẩn.

Ở cửa văn phòng Đồng Nhất Niệm anh gặp Di Đóa đang chuẩn bị đi vào. Di Đóa nhìn thấy anh vội vàng tránh đường còn cười: "Ấy, Lục tổng tự mình đi mua văn thẩn thích ăn đấy à?"

Trong bao nhiêu nhân viên ở công ty, Di Đóa có thể coi là không sợ anh, không chỉ nói vòng vo với anh thỉnh thoảng khi thoải mái còn trêu ghẹo anh nữa, đây đều là vì có Đồng Nhất Niệm chống lưng.

Anh bỗng nghĩ lại lúc anh muốn uống trà thì cô lại mang cho anh sô cô la nóng.

Thì ra lá trà cũng có lúc hết, anh chưa bao giờ nghĩ đến bởi vì dù cho ở nhà hay ở công ty trước nay đều chưa bao giờ thiếu lá trà xanh đó. Sau

này khi anh tự mình ra ngoài mua một bao trà xanh cùng tên nhưng lại luôn cảm thấy nó thiếu thiếu vị gì đó...

Đối với sự đùa cợt của Di Đóa anh lại chỉ cười nhẹ sau đó không gõ cửa mà đi thẳng vào trong văn phòng của Đồng Nhất Niệm.

Cô đang chăm chú làm gì đó, anh đi vào đặt văn thẩn lên bàn, tán dương: "Sao hôm nay lại chăm chỉ vậy? Phải biểu dương mới được, tăng lương, tăng thưởng thôi!"

Cô không thèm ngẩng đầu tiếp tục làm việc của mình.

"Anh biết em nhất định chưa ăn sáng nên đặc biệt mua đến, còn nóng đấy!" - Anh mở hộp ra, một mùi hấp dẫn bay ra, mùi thịt độc nhất vô nhị và văn thẩn rất hấp dẫn, làm người ta thèm chảy nước miếng.

Những đồ ăn quá ngon sẽ làm người ta nghiện vì thế tốt nhất là nên cai đi.

Cô vẫn không nói gì.

"Tối qua anh sai rồi, anh đến để tạ lỗi với em đây, tối nay sẽ nỗ lực gấp bội để đền bù cho tối qua được không?" - Sự thiếu đứng đắn của anh lại bắt đầu rồi.

Đồng Nhất Niệm bỗng nhiên cảm thấy nhàm chán, gấp lại tập tài liệu đối mặt với đối mắt đang cười của anh: "Lục Hương Bắc, anh rốt cục là người hay là cầm thú vậy? Ngoài việc đó ra có còn nghĩ đến việc khác nữa không?" Mà thực ra đến cả chuyện đó anh cũng không có nhiệt tình như cô nghĩ, dù sao cũng không bì được với cuộc điện thoại có chuyện quan trọng của anh. Đây là sự thật cô không thể lờ đi!

Anh.....vừa mang theo nụ cười giả tạo lại vẫn để lộ ra vài phần nhẫn nhin, người có thể kết hợp một cách hoàn hảo giữa sự giả tạo và nhẫn nhin

cũng chỉ có thể là Lục Hương Bắc: "Tất nhiên anh vẫn nghĩ đến bụng của em, nó đang tố cáo với anh nói em bạc đãi nó kìa!"

Anh chen vào ghế của cô thuận thế ôm cô ngồi lên đùi, một tay xoa bụng cô sau đó lấy thìa múc một miếng vằn thắn đưa lên miệng cô: "Trách nhiệm của anh là phải đút cho em ăn thật no..."

Câu nói này của anh có hai nghĩa, Đồng Nhất Niệm biết lời Lục Hương Bắc nói ra chắc chắn có nhiều nghĩa nếu không thì không phải phong cách của anh rồi...

Cô mím môi, nét mặt cứng rắn.

"Thật sự không ăn sao, vậy thì anh ăn đấy?" Anh giống như đang dỗ một đứa trẻ mà bản thân anh cũng thật sự chưa ăn sáng, rút thìa về liền ăn luôn miếng vằn thắn, còn vừa khen để dụ cô nữa: "Mùi vị thật ngon nha, còn không ăn thì anh ăn hết thật đấy!"

Đáng tiếc là cô không còn là một đứa trẻ con nữa, cái tuổi mà có thể quên đi vết thương kia khi được dỗ bằng kẹo sau khi bị tát cho một cái đã qua lâu rồi.

Ánh mắt hướng về hộp vằn thắn vẫn còn bốc hơi nóng kia, mùi thức ăn béo ngậy kia đặc biệt đáng yêu, hơi nóng bốc lên làm mờ đi tầm nhìn, giọng nói của cô xa xôi mà mặc nhiên vọng lại: "Có một số thứ ăn nhiều sẽ ngấy, tôi đã không còn thích ăn vằn thắn nữa rồi, anh thích ăn thì cầm đi đi!"

Cô cảm thấy cơ thể anh cứng lại nhưng chỉ nháy mắt Lục Hương Bắc lại khôi phục được trạng thái: "Một số thứ ở đây là chỉ cái gì? Vằn thắn hay là... hừm ... cái khác? Có phải ăn anh cũng ngấy rồi không?"

Ngữ khí mờ ám và đùa cợt như vậy làm Đồng Nhất Niệm bắt đầu thấy phản cảm, anh đối với cô nhiều nhất cũng chỉ là về mặt yêu thích cơ thể

không còn gì khác...

"Lục Hương Bắc! Khi anh nói chuyện có thể đừng như tên lưu manh có được không? Bộ dạng đó thật làm cho người ta thấy đáng ghét!" Biểu tình lúc đó của cô cực kì quá đáng, giống như đối mặt với thứ bẩn thỉu ghê tởm nhất dưới gầm trời này vậy, nhìn thêm một chút cũng thấy kinh tởm vậy.

Trong mắt anh như gợn lên những cột sóng, chỉ có điều khả năng tự chủ của anh luôn quá tốt nên chỉ cười nhạt: "Đừng cứ nói đáng ghét mãi thế, như vậy sẽ làm anh nghĩ là em có thai rồi đấy!"

Đồng Nhất Niệm tức giận muốn đổ cả bắt vắn thẩn kia lên đầu anh lắm rồi...

Anh cuối cùng cũng đi ra, chỉ để lại một nụ cười dễ dàng và một bát vắn thẩn, trước khi đi còn xoa đầu cô, khi anh biến mất sau cửa văn phòng cô không nhìn được mặt anh nhưng bóng lưng anh vẫn rất mạnh mẽ, mạnh mẽ đến đơn độc...

Không còn tâm trạng để làm việc tiếp cô liền khóa cửa lại lấy tài liệu ông Vu đưa ra xem, dày cả một tập, cô chọn ghi chép nhật ký tuần gần đây để xem.

Có vài số cô thấy quen như của ba cô, Thành Chân, Lâm Tử còn có một số khách hàng, một số người làm trong cơ quan chính phủ pháp luật hay qua lại, dù cho những số này cô hoàn toàn không nhớ nhưng đã nhìn qua rồi ít nhiều cũng có ấn tượng.

Sau đó viết ra những số lạ của những người cần điều tra .

Nhưng sau khi chọn được mấy số lạ cảm thấy phiền phức, bản thân có cần thiết phải làm thế không? Dù có điều tra mấy người đó cũng không thể

đẩy nhanh việc ly hôn, cô cần là chứng cứ, chứng cứ có tính thuyết phục trên tòa kìa!

Cô chán nản vứt bút sang một bên, không hiểu chỉ là ly hôn thôi mà sao đến lượt cô lại khó khăn như vậy chứ?

Những cặp vợ chồng khác,thỏa thuận phân chia tài sản , con cái xong là có thể đi cục dân chính lấy sổ xanh rồi. Còn cô đồng ý cho anh hết tài sản dưới tên mình, hai người lại không có con cái mà sao lại không ly hôn được chứ?

Cô lại nhặt bút lên bắt đầu vẽ loạn trên giấy, viết ra các cách ly hôn

Thỏa thuận ly hôn, sau đó vẽ một dấu X bởi vì Lục Hương Bắc dù chết cũng không đồng ý nên con đường này không thể qua được. Vì thế cô bây giờ đến cả hai chữ ly hôn cũng lười không muốn nhắc trước mặt anh nữa, chỉ có thể chờ đợi một chiêu bản trúng anh ta sau đó thu được thắng lợi hoàn toàn thôi.

Hết chương 96

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Mệt Rồi

Nhưng toàn thắng cũng quá khó...

Cô ôm mặt viết ra điều thứ hai: Sống riêng.

Sống riêng hai năm là có thể phán quyết ly hôn. Nhưng trước tiên không nói đến bản thân không có đủ tinh lực để cùng anh ta lãng phí hai năm hơn nữa cái việc sống riêng này không thực tế gì cả, cô dọn đến đâu Lục Hương Bắc liền dính lại chỗ đó, sống riêng liệu có khả năng không? Lại nói dù cho sống riêng hai năm nhưng Lục Hương Bắc cứ nhất định nói là không sống riêng, cô phải đưa ra chứng cứ thì cũng rất khó khăn.

Vì thế hai chữ này cũng bị cô gạch đi.

Cuối cùng viết: Kiện.

Cô nghĩ đến Lục Hương Bắc gọi cho người anh em là viện trưởng pháp viện là lại bắt đầu đầu đầu, lấy lý do ly hôn tình cảm sút mẻ là cô có thể tưởng tượng ra viện trưởng sẽ nói với cô cái gì rồi: Em gái à, phạt cậu ấy trở về quỳ bàn tính là được rồi, nếu còn chưa được thì phạt một tháng không cho cậu ấy lên giường em rồi cậu ta sẽ ngoan ngoãn thôi.

Cô ném bút đi, dường như muốn phát điên, thậm chí gào thét trong lòng: Lục Hương Bắc, sao anh không làm ít chuyện thật thật một chút để người ta còn chụp hình lại chứ?

Sau khi hét xong lại mắng bản thân bị thần kinh, có phải cô là người phụ nữ đầu tiên hi vọng chồng mình làm ra những hành động thiếu đạo đức

đó không?

Cô day day huyết đạo quyết định không nghĩ việc này nữa, chờ kết quả của ông Vu đã!

Vo tờ giấy đầy chữ đó rồi ném vào thùng rác bắt đầu trở lại với công việc, hạng mục mới sắp phải đấu thầu, công trình mới phải khởi công. Đã là người ngồi trong văn phòng này Đồng Nhất Niệm cô cũng đã có tác phong chứ không chỉ là trang trí. Tất nhiên tác phong này là do Lục Hương Bắc cầm roi thúc giục sau lưng cô mới có thể có được...

Lại là Lục Hương Bắc!

Không chỗ nào là không có! Không khe nào là không lọt vào!

Cô bĩu môi, toàn tâm vào công việc.

Khi buổi chiều tan ca Lục Hương Bắc lại xuất hiện trong văn phòng của cô, giọng nói vui vẻ vừa đủ để người bộ phận thư ký của cô bên ngoài nghe thấy: "Bà xã, chúng ta cùng nhau đi ăn thôi! Bữa tối bên ánh nến thế nào?"

Cô ngồi sau bàn làm việc nhìn chăm chăm anh, áo sơ mi kẻ sọc xanh nhạt kết hợp với làn da trắng của anh tự nhiên tạo ra một thứ ánh sáng phát quang, đôi mắt sâu đen sang như ánh kim cương, giữa ban ngày mà vẫn phát sáng rạng rỡ, nụ cười nhạt như không có việc gì kia giống như giữa bọn họ không hề có vấn đề gì vậy...

Anh ấy, sao có thể như vậy?

Thật là cảm thấy rất mệt, mệt đến cực điểm...

Nhẹ nhàng thu dọn đồ đạc, cầm túi xách, lạnh nhạt một câu: "Tôi có hẹn rồi." Sau đó đi qua trước mặt anh.

Hơi thở của anh cũng lướt qua mặt, cô nín thở để không phải người thấy bất cứ mùi hương gì, thì ra như vậy cũng không khó lắm...

Cô không biết Lục Hương Bắc từ phía sau có biểu tình gì, cô cũng không muốn biết, một mình trong đêm cô cần sự yên tĩnh.

Nghĩ rồi vẫn lái xe về phía cảng nhỏ nơi có quán ăn nhà họ Lương.

Đá xanh, cây đa lớn có thể làm trái tim hỗn loạn của cô bình tâm lại, rất hợp với đêm như thế này.

Khi bà Lương mang đậu sắn và khoai sắn cô thích ăn ra trong lòng cô bỗng ấm dần lên: "Má Lương, cảm ơn má tốt với con như vậy!"

Cô cảm thấy đây thật sự là việc kỳ lạ, nhưng người thân nhất của cô luôn không tốt với cô còn mùi gia đình ấm áp cô đều là cảm nhận được từ người khác ví như má Lương, Thắm gia...

"Đứa trẻ này, sao hôm nay lại lạ lùng vậy?" Má Lương quen với việc cô coi đây là nhà rồi, lần nào đến cũng hi hi ha ha cả, hôm nay có phải gặp chuyện gì không? Sao lại ưu tư như vậy?

Đồng Nhất Niệm cười, sự ấm áp từng chút một đã làm ấm lên trái tim lạnh lẽo của cô: "Má Lương, con cảm thấy chúng ta thật có duyên."

Khi má Lương cười dấu vết tuổi tác ở đuôi mắt đã trở thành những nếp nhăn, bà Thắm cũng có, Đồng Nhất Niệm thích những nếp nhăn như vậy, bà hiền từ gọi: "Đúng thế, nha đầu, má vẫn còn nhớ lần đầu tiên cháu đến quán còn chơi đùa trên đồng bùn với đám con trai nữa, cả người toàn là bùn đất, còn ở chỗ này tắm nữa chứ! Khi đó má đã rất thích cháu rồi..."

Khi má Lương nhìn cô, trong mắt dâng lên sự đau lòng dường như nghĩ lại chuyện rất lâu trước đây nhưng nhân vật chính của câu chuyện chắc chắn không phải là Đồng Nhất Niệm...

Đồng Nhất Niệm rất ít khi nhìn thấy mặt này của bà cũng bất ngờ: "Má Lương, má sao vậy?"

"Không sao, không sao! Để bác đi lấy mấy món ngon cho con!" Má Lương nói xong liền đứng dậy trong miệng còn lẩm nhẩm: "Sao Kiệt Tây không đến, nó đã lâu không đến chỗ má rồi!"

Đồng Nhất Niệm cười giải thích: "Tên tiểu tử đó sắp phải tốt nghiệp rồi, chắc đang bận làm luận văn!"

Động tác của má Lương rất nhanh, một lúc đã xào ra vài đĩa thức ăn, mùi vị gia đình hàng ngày rất thịnh soạn, thấy Đồng Nhất Niệm một mình cũng không đi làm việc nữa cùng cô vừa nói chuyện vừa ăn.

Nói đến bà Lương lại than phiền: "Mấy năm nay, cũng may có mấy đứa con coi đây là nhà, dịp lễ tế cũng đến vui với hai người già cả này nếu không thời gian này dù kiếm bao nhiêu tiền cũng chẳng để làm gì cả..."

Đồng Nhất Niệm mát lòng mát dạ, câu nói này thật làm cô cảm động tận tâm can. Trong thành phố này, gia đình cô có thể xem là giàu có một không hai nhưng tình cảm giản dị như vậy thì dù có bao nhiêu tiền đi nữa thì cũng không có được?

Đối với má Lương, trong lòng Đồng Nhất Niệm có một thắc mắc, cô đến đây không biết bao nhiêu lần nhưng chưa bao giờ nhìn thấy con cái má Lương, trong lòng không khỏi có chút thấy tò mò liền hỏi: "Má Lương, con má đang làm việc ở nơi khác sao?"

Má Lương nghe xong, trên mặt hiện nên chút không tự nhiên, ngập ngừng nhưng những tâm sự giữ rất lâu rồi cũng phải nói ra, bà do dự nói: "Má...không có con cái...bác không thể sinh con..."

Thật sao? Nhưng Đồng Nhất Niệm cảm thấy trong mắt bà Lương có thứ ánh sáng quan tâm và đau lòng thuộc về người mẹ rất khó nói ra...

Bà Lương không tiếp tục chủ đề này nữa chỉ giục Đồng Nhất Niệm ăn nhiều vào: "Con ấy sao càng ngày càng gầy vậy? Gầy quá sinh con sẽ vất vả lắm! Phải nuôi bản thân cho mập mạp một chút chứ! Đúng rồi, con đã kết hôn được hai năm rồi nhỉ sao vẫn chưa mang chồng đến cho má Lương gặp vậy?"

Tay cầm đũa của Đồng Nhất Niệm gáy gáy, cố nặn ra một nụ cười: "Anh ấy bặn."

"Có hình không? Xem xem có phải là một anh chàng đẹp trai không, xem cậu có xứng với công chúa của chúng ta không?" Má Lương cười nói.

Nụ cười của Đồng Nhất Niệm cứng đờ, nhẹ nhàng lắc đầu. Ví tiền của người khác đều kẹp ảnh của người yêu còn cô trước giờ chưa bao giờ để ảnh của Lục Hướng Bắc trong ví mình, nói chính xác hơn cô rất ít khi nhìn thấy ảnh của Lục Hướng Bắc...

Hết chương 97

NHẤT NIỆM LỘ HƯƠNG BẮC

Cát Tường Dạ

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Cho Anh Một Chút Thời Gian, Anh Sẽ Trả Lại Em Cả Đời

Khi rời khỏi quán nhà họ Lương, má Lương còn đóng mấy hộp đồ cho cô, đậu sắt và khoai sấy chắc chắn phải có rồi, ngoài ra còn có bát mì tự tay làm và bình giữ ấm đựng canh gà mang ra tận cảng cho cô.

"Niệm Niệm, bữa tối nay con ăn không được bao nhiêu cả, giống như mèo ăn vậy, mì này má vừa làm, mang về nhà xem như ăn đêm đi, gà này cũng là má tự nuôi, gà đất chính thống, ăn xong mì thì uống nha. Lần sau đến má muốn nhìn thấy con béo hơn đấy!" Má Lương để đồ vào trong xe cô.

Cô ngẩng đầu, không muốn để nước mắt cảm động rơi ra, cố gắng nũng nịu: "Má Lương, con mà béo lên lại phải giảm béo!"

Má Lương trừng mắt: "Nói bậy, đang tốt vậy sao phải giảm? Lần sau còn nhắc đến giảm béo, má Lương sẽ không vui đâu!"

Cô nhanh nhẩu: "Không nói, không nói nữa, nói nữa lần sau sẽ không có gì để ăn!"

"Thế còn tạm!" Má Lương gõ nhẹ lên chán cô: "Mau đi đi, muộn quá con gái một mình không an toàn đâu!"

"Dạ, tạm biệt!" Cô cười, vẫy tay qua cửa xe.

Má Lương nhìn theo hướng cô rời đi lắc đầu than thở, một người con gái về một mình như vậy lẽ nào chồng cũng không lo lắng đến đón sao?

Đồng Nhất Niệm cẩn thận lái xe, đường hai bên khá chật, xe lại nhiều lại có trẻ con đang chạy nhảy, cô làm việc cả ngày có chút mệt mỏi, không lên tinh thần là không được rồi.

Cuối cùng cũng lái đến đầu đường, đèn đường có chút tối, bỗng nhiên có một bóng người xông ra chặn trước xe cô, cô giật mình vội vàng đạp phanh còn người đó quệt vào xe ngã ra đất.

Cô kêu thầm không hay rồi vội vàng xuống xe xem: "Này, anh không sao chứ? Để tôi đưa anh đi bệnh viện nha!"

Lời vừa nói ra, người đó liền đứng dậy, ôm chặt lấy cô.

Cô giờ mới nhận ra thì ra đó là Lục Hương Bắc.

Bên ngoài mặc áo sơ mi màu xanh, kẻ sọc lại tối màu trách không nhận ra ngay.

"Đồ điên, anh dọa chết tôi rồi! Mau thả tôi ra!" Tức giận của cô bỗng nhiên tăng lên.

Anh ôm thật chặt: "Anh là đồ điên đấy, chỉ điên mới đi theo em, đi theo lâu như vậy, em ở trong ăn uống thịnh soạn, anh còn bị bỏ đói đấy!"

"Anh theo dõi tôi sao? Tại sao lại theo dõi tôi?"

"Anh muốn cùng ăn cơm với em, em hẹn người khác cũng không sao chả lẽ không thể mang theo người nhà là anh sao" Anh cúi đầu, cầm tựa lên vai cô giống như một chú chó đáng thương.

Đồng Nhất Niệm cảm thấy không có sức lực gì cả, không đẩy nổi anh ra, cũng không tránh nổi anh, cô cảm thấy sức lực bản thân như mất hết, cơ thể mệt, trong lòng còn mệt hơn...

"Lục Hướng Bắc, anh như thế này còn có ý nghĩa gì chứ?" Hai vai cô vô lực buông thõng xuống, nhắm mắt, toàn là sự mệt mỏi.

Trong bóng tối anh hôn môi cô: "Rất mệt sao? Vậy chúng ta về nhà, đi xe của em hay của anh?"

Cô trợn mắt: "Nếu như tôi nói tôi về chỗ tôi, anh về chỗ anh thì sao?"

Anh không nói gì bế cô về phía xe cô, mở cửa xe, vẫn không buông tay mà vẫn bế cô ngồi vào chỗ lái để cô ngồi trên đùi anh, đặt tay cô lên tay lái: "Nào, lái xe đi."

Đây rốt cuộc là làm sao?

"Tôi không lái, tôi muốn xuống xe!" Cô mở khóa cửa xe, nhảy xuống xe.

Nhưng xe bỗng nhiên khởi động, giọng nói của anh lạnh lẽo vang lên: "Nếu như em không muốn cả hai chúng ta chết vô ích thì hãy ngồi yên cho anh."

Cô không động đậy nữa.

Cách lái xe như này cô chưa từng thử qua nhưng có một điều cô chắc chắn là cô không muốn chết...

Thôi được, anh muốn sao thì cứ như thế đi, dù sao cũng chán nản mệt mỏi rồi...

Cứ để anh ôm một người đã mất cảm giác như cô đi...

"Niệm Niệm, sao em tìm được nơi này ăn cơm vậy? Thường xuyên đến sao?" Hai tay anh ôm lấy cô đặt lên tay lái.

Cô nghe thấy rồi nhưng không trả lời.

Quá khứ của cô, anh chưa từng tìm hiểu, cuộc sống của cô anh có thể quan tâm được bao nhiêu chứ?

Trong xe trầm lặng.

Một lúc sau anh nói: "Anh nhớ món mì làm bằng tay của bà chủ quán đó rất ngon, lần sau mua cho anh một phần nhé."

Cô vẫn như cũ không để ý đến anh chỉ thấy kỳ lạ, cuối cùng đã lái đến đường lớn, đèn đường sáng rực sao lại không thấy cảnh sát giao thông nào vậy?

"Niệm Niệm, Niệm Niệm..." Anh gọi tên cô, giọng nói mềm mại giống như tơ, không ngừng chọc vào người cô.

Cửa kính xe hơi mở ra, gió đêm lùa vào thật mát mẻ nhưng lưng cô dán vào ngực anh, cô ngồi trên đùi ấm áp của anh, thân nhiệt của anh từng chút một xâm nhập vào cơ thể cô một chút cũng không thấy lạnh. Khi anh gọi tên cô, hơi thở của anh nóng nóng thổi lên cổ cô.

"Niệm Niệm, em nói xem anh sẽ đưa em đi đâu?" Anh bỗng nhiên hỏi.

"Không biết!" Cô cứng ngắc lạnh lùng trả lời.

Anh liền cười: "Em không sợ anh mang em đi bán sao?"

"..." Cô thật sự chưa nghĩ đến vấn đề này, nếu như có ý đồ đó với cô không biết đại tiểu thư nhà họ Đồng là cô đáng bao nhiêu tiền?

"Niệm Niệm, cảm giác rất lạ đúng không? Chúng ta rõ ràng là hai người không hề quen biết nhưng lại đi cùng nhau giống như bây giờ đang ngồi trong xe vậy, em giao bản thân cho anh để anh chèo lái, lái đến bất cứ nơi đâu có thể, còn em trong tiềm thức của mình cũng tin tưởng anh đúng không? Không hề lo lắng anh sẽ làm hại em."

Có thể nghe những lời này từ miệng Lục Hương Bắc thật sự hiếm thấy nhưng cô bây giờ chỉ có thể dùng câu "Tự mình cảm thấy tốt đẹp" để hình dung anh.

Nói cái gì mà tin tưởng anh ta? Anh ta thâm sâu khó dò như vậy, người trong vòng một giây lòng đã xoay ra chín vòng thì còn đáng để cô tin tưởng sao? Cô chỉ đành khinh thường...

Anh nghe thấy âm thanh khinh thường của cô liền đập phanh, hai tay siết chặt eo cô, cầm tựa trên vai cô: "Niệm Niệm, tin tưởng trực giác bản thân được không? Em không phải bây giờ đang ở trong lòng anh sao, không phải để anh tùy ý đưa em đi đâu thì đi sao? Trong lòng em chẳng phải không hề sợ hãi chút nào sao? Vì thế, hãy giao mình cho anh đi, cho anh một chút thời gian, anh sẽ trả lại em cả đời, được không?"

Hết chương 98

Table of Contents

Mục lục

Văn Án

Chương 1: Quảng Cáo Khóa Thân

Chương 2: Tại Sao Anh Lại Đến Đây?

Chương 3: Pha Nước Tắm Cho Anh

Chương 4: Em Là Vợ Anh

Chương 5: Đừng Làm Loạn Nữa

Chương 6: Một Đêm Mất Ngủ

Chương 7: Thư Kí Mới

Chương 8: Nhảy Dù

Chương 9: Dạy Cô Ta Cái Gì?

Chương 10: Thử Xem Còn Khả Năng Không

Chương 11: Em Là Giỏi Nhất!

Chương 12: Nhớ Mãi Không Quên Và Không Quên Nhớ Mãi

Chương 13: Lọc Hưởng Bắc Đàng Ghét

Chương 14: Đứa Trẻ Không Có Mẹ Giống Như Ngọn Cỏ

Chương 15: Về Nhà

Chương 16: Chú Trọng Vệ Sinh

Chương 17: Đại Sói Xám Và Tiểu Bạch Thỏ

Chương 18: Không Cần Con Cái

Chương 19: Ánh Trăng Sáng Của Ai?

Chương 20: Sẽ Đau Lòng

Chương 21: Anh Ấy Lo Lắng Cho Tôi

Chương 22: Xa Xôi

Chương 23: Giáo Huấn

Chương 24: Kiểu Cách

Chương 25: Có Gì Không Vui Hãy Nói Với Anh

Chương 26: Ăn Thịt

Chương 27: Anh Không Ăn Cỏ Gần Hang

[Chương 28: Đi Mua Sắm](#)
[Chương 29: Phân Bón Không Chảy Sang Ruộng Của Người Ngoài](#)
[Chương 30: Giày Thủy Tinh](#)
[Chương 31: Chín Vạn Chín](#)
[Chương 32: Kiệt Tây](#)
[Chương 33: Hồi Tưởng](#)
[Chương 34: Thích Cứng Rắn](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36: Phụ Nữ Không Phải Để Đánh](#)
[Chương 37: Uống Rượu Với Đàn Ông Lưu Manh Vui Hơn](#)
[Chương 38: Tên Này! Lại Trêu Đùa Với Cô Sao?](#)
[Chương 39: Hãy Gọi Tên Anh](#)
[Chương 40: Cuộc Đời Cô](#)
[Chương 41: Nói Chuyện Với Anh Thật Phiền Toái](#)
[Chương 42: Niệm Nha Đầu](#)
[Chương 43: Không Phải Oan Gia Thì Không Gặp Mặt](#)
[Chương 44: Để Anh Chinh Anh Ta](#)
[Chương 45: Lập Tức Về Nhà Cho Anh](#)
[Chương 46: Những Lời Này Là Em Nói Sao?](#)
[Chương 47: Không Quan Tâm](#)
[Chương 48: Dây Giày Tuột Rồi](#)
[Chương 49: Vui Vẻ Trở Lại](#)
[Chương 50: Tôi Đến Đón Cô Ấy](#)
[Chương 51: Cuộc Thách Đấu Của Đàn Ông](#)
[Chương 52: Đến Anh Cũng Xa Lánh Em](#)
[Chương 53: Đồ Ngốc](#)
[Chương 54: Tôi Muốn Ly Hôn Với Anh](#)
[Chương 55: Dù Có Chuyện Gì Xảy Ra.](#)
[Chương 56: Nói Chuyện Về Như Kiều](#)
[Chương 57: Bóng Lưng Của Anh](#)
[Chương 58: Văn Thấn](#)
[Chương 59: Sợ Yêu](#)

[Chương 60: Ngôi Nhà Không Thuộc Về Cô](#)

[Chương 61: Một Ngôi Nhà, Một Bát Vần Thẩn, Khi Đau Khổ Sẽ Không Sợ Hãi](#)

[Chương 62: Không Tham Lam](#)

[Chương 63: Tai Nạn](#)

[Chương 64: Là Em Báo Cảnh Sát](#)

[Chương 65: Từ Giờ Sẽ Không Còn Thái Bình Nữa](#)

[Chương 66: Cậu Biết Lục Hương Bắc Đang Ở Đâu Không?](#)

[Chương 67: Xin Chào Tổng Giám Đốc Lục](#)

[Chương 68: Cuộc Đối Đầu Giữa Cô Và Anh, Cuộc Đối Đầu Giữa Anh Và Cô](#)

[Chương 69: Không Ai Trách Em Cả](#)

[Chương 70: Đừng Tin Những Gì Mắt Mình Nhìn Thấy](#)

[Chương 71: I Love You, Baby. Hãy Nói Em Yêu Anh](#)

[Chương 72: Cách Thức Mặc Nội Y Sai Rồi](#)

[Chương 73: Vợ Luôn Đúng](#)

[Chương 74: Đừng Nhìn Anh Như Vậy](#)

[Chương 75: Người Không Nên Gặp](#)

[Chương 76: Yêu Tinh Tóc Đen](#)

[Chương 77: Hai Thế Giới](#)

[Chương 78: Sự Ấm Áp Đã Nói Ở Đâu Vậy?](#)

[Chương 79: Vì Loại Người Này Đáng Không](#)

[Chương 80: Chiếc Đĩa Màu Xanh](#)

[Chương 81: Phải Nói Ra](#)

[Chương 82: Chúng Ta Ly Hôn Đi](#)

[Chương 83: Đây Chính Là Lục Hương Bắc](#)

[Chương 84: Tôi Không Nhìn Thấy Vết Thương Của Anh](#)

[Chương 85: Em Vẫn Còn Có Anh](#)

[Chương 86: Là Lỗi Của Con](#)

[Chương 87: Anh Là Vì Sao Của Em](#)

[Chương 88: Đêm Mưa Có Hai Người Rất Ấm Áp](#)

[Chương 89: Nên Có Con Rồi](#)

[Chương 90: Điềm Nghi Ngờ](#)

[Chương 91: Chiếc Di Động Cũ Không Thấy Nữa](#)

[Chương 92: Ánh Trăng Đang Nhìn Chúng Ta](#)

[Chương 93: Triệt Để](#)

[Chương 94: Nhớ Về Ban Đầu](#)

[Chương 95: Nhớ Về Ban Đầu \(2\)](#)

[Chương 96: Nhớ Về Ban Đầu \(3\)](#)

[Chương 97: Mệt Rồi](#)

[Chương 98: Cho Anh Một Chút Thời Gian, Anh Sẽ Trả Lại Em Cả Đời](#)